

Het
Jozef Rulof
Naslagwerk
Deel 3
Onze Kosmische Ziel

Bronnen van de toelichting

Stichting De Eeuw van Christus

©2019- 2020 Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap
“De Eeuw van Christus”, Alkmaar, Nederland.
auteur: Ludo Vrebos
website: rulof.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze hetzij elektronisch, mechanisch, door middel van druk, door fotokopie, microfilm, of worden vertaald in een andere taal zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het Jozef Rulof Naslagwerk Deel 3 Onze Kosmische Ziel, 2e druk 2020
ISBN 978-94-93165-80-9

Het
Jozef Rulof
Naslagwerk
Deel 3
Onze Kosmische Ziel

Bronnen van de toelichting

Voorwoord

Beste lezers,

De vier delen van 'Het Jozef Rulof Naslagwerk' bevatten naast de 140 artikelen van de 'toelichting bij de boeken van Jozef Rulof' ook de bronteksten waar deze artikelen op gebaseerd zijn. Bij de toelichting hoort het volgende voorwoord:

In deze 'toelichting bij de boeken van Jozef Rulof' beschrijven we als uitgever de kern van zijn zienswijze. Hiermee beantwoorden we twee soorten vragen die ons in de afgelopen jaren gesteld werden over de inhoud van deze boeken.

Ten eerste zijn er de vragen over specifieke onderwerpen zoals bijvoorbeeld crematie en euthanasie. De informatie over dergelijke onderwerpen is dikwijls verspreid over de 27 boeken met in totaal meer dan 11.000 pagina's. Daarom hebben we per onderwerp relevante passages uit alle boeken bij elkaar gezet en telkens samengevat in een artikel.

De verspreide informatie is het gevolg van de kennisopbouw in de boekenreeks. In het artikel 'verklaring op zielsniveau' onderscheiden we twee niveaus in deze kennisopbouw: het maatschappelijke denken enerzijds en de verklaringen op zielsniveau anderzijds. Voor zijn eerste verklaring van vele verschijnselen beperkte de schrijver zich tot woorden en begrippen die tot het maatschappelijke denken van de eerste helft van de vorige eeuw behoorden. Hierdoor stemde hij zich af op het wereldbeeld van zijn toenmalige lezers.

Boek na boek bouwde de schrijver daarnaast het zielsniveau op, waarbij de menselijke ziel centraal staat. Om het leven op zielsniveau te verklaren, introduceerde hij nieuwe woorden en begrippen. Daarmee kwamen er nieuwe verklaringen, die de informatie uit de vorige ronde over bepaalde onderwerpen aanvulden.

Meestal echter vulden de verklaringen op zielsniveau de eerste beschrijvingen niet aan, maar vervingen ze die. Zo kan er bijvoorbeeld in maatschappelijke terminologie gesproken worden over een 'leven na de dood', maar op zielsniveau heeft het woord 'dood' elke betekenis verloren. Volgens de schrijver gaat de ziel niet dood, maar laat zij het aardse lichaam los en gaat zij dan over naar de volgende fase in haar eeuwige evolutie.

De onbekendheid met het verschil tussen deze twee verklaringsniveaus zorgt voor een tweede soort vragen over woorden en opvattingen in de boeken waarover het huidige maatschappelijk denken gewijzigd is ten opzichte van de eerste helft van de vorige eeuw. In deze toelichting belichten we die onderwerpen vanuit het zielsniveau. Hierdoor wordt duidelijk dat woorden zoals bijvoorbeeld rassen of psychopathie op zielsniveau geen rol meer spelen.

Deze woorden en de bijbehorende opvattingen werden in de boekenreeks alleen gebruikt om aan te sluiten bij het maatschappelijke denken in de tijdsperiode dat deze boeken tot stand kwamen, tussen 1933 en 1952. De passages met deze woorden behoren tot de toenmalige tijdsgeest van de lezers en geven op geen enkele wijze de eigenlijke zienswijze van de schrijver of de uitgever weer.

Dat is bij het huidige lezen van deze boeken niet altijd duidelijk, omdat de schrijver meestal niet expliciet vermeld heeft op welk verklaringsniveau het onderwerp in een bepaalde passage behandeld werd. Daarom voegen we als uitgever bij een aantal passages een verwijzing toe naar een relevant artikel uit deze toelichting. Dat artikel belicht dan het behandelde onderwerp in die passage vanuit het zielsniveau, om de eigenlijke zienswijze van de schrijver op dat onderwerp in het licht te stellen. Om cultuurhistorische en geestelijk-wetenschappelijke redenen brengen we in de 27 boeken geen wijzigingen aan in de oorspronkelijke formuleringen van de schrijver. Voor de leesbaarheid hebben we alleen de spelling van het Oudnederlands aangepast. In de online versie van de boeken op onze website rulof.nl zijn alle taaltechnische wijzigingen per zin opvraagbaar.

We beschouwen het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting als een onlosmakelijk geheel. Daarom verwijzen we voortaan op de cover van elk boek en in het ‘woord van de uitgever’ naar de toelichting. Voor een brede beschikbaarheid geven we de 140 artikelen van deze toelichting uit als fysiek boek en als e-book, en staan alle artikelen als aparte webpagina’s op onze website.

Ook de relevante passages uit alle boeken van Jozef Rulof waar we de artikelen op gebaseerd hebben, zijn een integraal onderdeel van deze toelichting. Die passages zijn samen met de desbetreffende artikelen gebundeld in boekvorm en beschikbaar als de vier delen van ‘Het Jozef Rulof Naslagwerk’, in de vorm van paperbacks en e-books. Bovendien is op onze website bij de meeste artikelen onderaan een link opgenomen naar een aparte webpagina met de bronteksten van dat artikel.

Met het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beogen we bij te dragen aan een onderbouwd begrip van de eigenlijke boodschap van de schrijver. Die werd reeds door Christus verwoord met: Heb elkander lief. Op zielsniveau verklaart Jozef Rulof dat het gaat om de universele liefde die zich niet bezighoudt met het uiterlijk of de persoonlijkheid van onze medemens, maar zich richt naar zijn diepste kern, die Jozef de ziel of het leven noemt.

Met hartelijke groet,
Namens het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus,
Ludo Vrebos
11 juni 2020

Deel 1

1. **Ons Hiernamaals**
2. Bijnadoodervaring
3. Uittreding
4. Sferen in het hiernamaals
5. Lichtsferen
6. Eerste lichtsfeer
7. Tweede lichtsfeer
8. Derde lichtsfeer
9. Zomerland - Vierde lichtsfeer
10. Vijfde lichtsfeer
11. Zesde lichtsfeer
12. Zevende lichtsfeer
13. Mentale gebieden
14. Hemel
15. Gene Zijde
16. Kindersferen
17. Weide
18. Sterven als overgaan
19. De dood
20. Geest en geestelijk lichaam
21. Crematie of begraven
22. Balseming
23. Orgaandonatie en transplantatie
24. Aura
25. Fluïdekoord
26. Euthanasie en zelfmoord
27. Schijndood
28. Geesten op aarde
29. Duistere sferen
30. Schemerland
31. Land van haat en hartstocht
32. Dal van smarten
33. Hel
34. Dante en Doré
35. Engel
36. Lantos
37. Meesters
38. Alcar
39. Zelanus
40. Boeken over het Hiernamaals

Deel 2

41. **Onze Reïncarnaties**
42. Herinneringen aan vorige levens
43. Wereld van het onbewuste
44. Aanleg talent gave
45. Wonderkind
46. Fobie en angst
47. Gevoel
48. Ziel
49. Gevoelsgraden
50. Stoffelijk of geestelijk
51. Onderbewustzijn
52. Dagbewustzijn
53. Van gevoel tot gedachte
54. Zonnevlecht
55. Hersenen
56. Overspannen en slapeloosheid
57. Leren denken
58. Gedachten van een ander
59. Wat weten we zeker
60. Wetenschap
61. Psychologie
62. Geestelijk-wetenschappelijk
63. Universele waarheid
64. Gevoelsverbinding
65. Geliefden uit vorige levens
66. Uiterlijke gelijkenis met ouders
67. Karakter
68. Persoonlijkheid
69. Deelpersoonlijkheden
70. Wil
71. Zelfkennis
72. Socrates
73. Wedergeboren voor een taak
74. Wedergeboren opperpriester
75. Alonzo vraagt waarom
76. Spijt wroeging berouw
77. Goedmaken
78. Wedergeboren als van Dyck
79. Tempel der ziel
80. Boeken over reïncarnatie

Deel 3

81. **Onze Kosmische Ziel**
82. Verklaring op zielsniveau
83. Er bestaan geen rassen
84. Stoffelijke levensgraden
85. Mens of ziel
86. Anti racisme en discriminatie
87. Kosmologie
88. Alziel en Albron
89. Onze basiskrachten
90. Kosmische splitsing
91. Maan
92. Zon
93. Kosmische levensgraden
94. Onze eerste levens als cel
95. Evolutie in het water
96. Evolutie op het land
97. De vergissing van Darwin
98. Ons bewustzijn op Mars
99. Aarde
100. Goed en kwaad
101. Harmonie
102. Karma
103. Oorzaak en gevolg
104. Vrije wil
105. Rechtvaardigheid
106. Ontstaan van de astrale wereld
107. Schepper van licht
108. Vierde Kosmische Levensgraad
109. Het Al
110. Animatie

Deel 4

111. **Universiteit van Christus**
112. Mozes en de profeten
113. Bijbelschrijvers
114. God
115. De eerste priester-magiër
116. Het oude Egypte
117. Piramide van Gizeh
118. Jezus Christus
119. Judas
120. Pilatus
121. Caiphas
122. Gethsemane en Golgotha
123. Apostelen
124. Kerkelijke vertelsels
125. Evolutie van de mensheid
126. Hitler
127. Joodse volk
128. NSB en nationaalsocialisme
129. Genocide
130. Graden van liefde
131. Tweelingzielen
132. Moederschap en vaderschap
133. Homoseksualiteit
134. Psychopathie
135. Krankzinnigheid
136. Mediumschap van Jozef Rulof
137. De Eeuw van Christus
138. Lichtende toekomst
139. Ultiem genezingsinstrument
140. Directe-stemapparaat

De ‘toelichting bij de boeken van Jozef Rulof’ bestaat uit 140 artikelen met bijbehorende bronnen. In dit overzicht ziet u de verdeling van de 140 artikelen over de 4 delen van ‘Het Jozef Rulof Naslagwerk’, vanaf de (her) uitgave in juni 2020.

Inhoudsopgave Deel 3

81. Onze Kosmische Ziel	17
-------------------------------	----

Het niveau van de ziel

82. Verklaring op zielsniveau	19
83. Er bestaan geen rassen	37
84. Stoffelijke levensgraden	44
85. Mens of ziel	64
86. Anti racisme en discriminatie	76

Onze kosmische oorsprong

87. Kosmologie	86
88. Alziel en Albron	91
89. Onze basiskrachten	102
90. Kosmische splitsing	128
91. Maan	137
92. Zon	153
93. Kosmische levensgraden	164

Onze evolutie

94. Onze eerste levens als cel	174
95. Evolutie in het water	199
96. Evolutie op het land	217
97. De vergissing van Darwin	241
98. Ons bewustzijn op Mars	251
99. Aarde	266

Onze ziel als gids

100. Goed en kwaad	294
101. Harmonie	305
102. Karma	324
103. Oorzaak en gevolg	338
104. Vrije wil	352
105. Rechtvaardigheid	356

Kosmische bewustwording

106. Ontstaan van de astrale wereld	368
107. Schepper van licht	375
108. Vierde Kosmische Levensgraad	419
109. Het Al	443
110. Animatie.....	455

Waar staan de teksten in de boeken

In dit naslagwerk vindt u geselecteerde teksten uit de boeken van Jozef Rulof bij de bronnen van artikelen. De teksten zijn afgedrukt op een grijze achtergrond. Onder elke tekst staan de naam van het boek en een zancode die aangeeft om welke zin(nen) het gaat.

Een voorbeeld uit het boek 'De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1':

Hij kan een geleerde deze wetten verklaren, want hij heeft ze gezien doordat hij de gave voor het uittreden bezit. Wie ben je achter de kist? Daar ben je als op aarde, je gaat naar een wereld die afstemming heeft op je innerlijk bewustzijn en leeft verder.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.93.95)

Voor de zancode (C1.93.95) is geen gebruik gemaakt van een aanduiding van een bladzijde in een gedrukt boek, omdat paginanummers bijna bij elke nieuwe druk verschillen. Dat wordt veroorzaakt door verschillende lettertypes, paginagroottes en dergelijke. Zo zijn we bij het eerste boek 'Een Blik in het Hiernamaals' inmiddels bij de 20e druk aanbeland. Het wordt dan zeer omslachtig om aan te duiden waar u een bepaalde zin in de verschillende pagina's van al die 20 drukken op papier kunt terugvinden. Bovendien hebben deze pagina's dan weer geen gelijke referentie met de online versie van de boeken op onze website, of in de digitale e-books.

Als toekomstbestendige oplossing hebben we elke zin uit een boek van Jozef Rulof een uniek zinnummer gegeven. Zo begint de bovenstaande tekst bij zinnummer 93 van dat boek, en eindigt bij zinnummer 95. De zinnummers worden voorafgegaan door de boekcode C1. Op de volgende pagina vindt u een lijst met alle boekcodes.

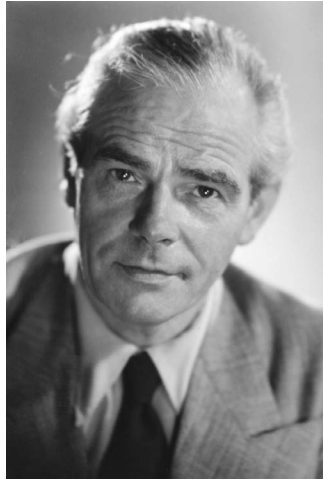
Op onze website rulof.nl staat rechtsboven een zoekvak waar deze zincode ingevuld kan worden. Bij het intypen van C1.93.95 toont de website de aangehaalde zinnen in hun context van het hele boek. Wanneer u in een online boek op onze website op een zin klikt of tikt, kunt u het zinnummer terugvinden.

In de onderstaande tabel geven we in de laatste kolom de jaartallen aan waarin de inhoud van dat boek tot stand kwam. Zo kunt u de aangehaalde teksten in dit naslagwerk in hun juiste tijdperiode situeren. Voor een volledig begrip van de aangehaalde teksten is het natuurlijk raadzaam ze te lezen in de context van het hele boek.

Code	Titel	Jaar
VI	Een Blick in het Hiernamaals	1933-1936
TH	Zij die terugkeerden uit de Dood	1937
CY	De Kringloop der Ziel	1938
ME	Zielsziekten van Gene Zijde bezien	1939-1945
OR	Het Ontstaan van het Heelal	1939
BE	Tussen Leven en Dood	1940
PE	De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien	1941
GR	Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven	1942
SP	Geestelijke Gaven	1943
MA	Maskers en Mensen	1948
J1	Jeus van Moeder Crisje deel 1	1950
J2	Jeus van Moeder Crisje deel 2	1951
J3	Jeus van Moeder Crisje deel 3	1952
Q1	Vraag en Antwoord deel 1	1949-1951
Q2	Vraag en Antwoord deel 2	1951-1952
Q3	Vraag en Antwoord deel 3	1952
Q4	Vraag en Antwoord deel 4	1952
Q5	Vraag en Antwoord deel 5	1949-1952
Q6	Vraag en Antwoord deel 6	1951
L1	Lezingen deel 1	1949-1950
L2	Lezingen deel 2	1950-1951
L3	Lezingen deel 3	1951-1952
C1	De Kosmologie van Jozef Rulof deel 1	1944-1950
C2	De Kosmologie van Jozef Rulof deel 2	1944-1950
C3	De Kosmologie van Jozef Rulof deel 3	1944-1950
C4	De Kosmologie van Jozef Rulof deel 4	1944-1950
C5	De Kosmologie van Jozef Rulof deel 5	1944-1950
AR	Archief van de stichting	-

Jozef Rulof

Jozef Rulof ontving allesomvattende kennis over het hiernamaals, reïncarnatie, onze kosmische ziel en Christus.

Jozef Rulof (1898-1952)

Kennis uit het hiernamaals

Toen Jozef Rulof in 1898 in het landelijke 's-Heerenberg in Nederland geboren werd, had zijn geestelijke leider Alcar al grote plannen met hem. Alcar was in 1641 overgegaan naar het hiernamaals, na zijn laatste leven op aarde als Anthony van Dyck. Sindsdien had hij een omvangrijke kennis opgebouwd over het leven van de mens op aarde en in het hiernamaals. Om die kennis op aarde te brengen, wilde hij Jozef ontwikkelen tot schrijvend medium.

Nadat Jozef zich in 1922 in Den Haag had gevestigd als taxichauffeur, ontwikkelde Alcar hem eerst tot genezend en schilderend medium, om de trance op te bouwen die nodig was voor het ontvangen van boeken. Jozef ontving honderden schilderijen, en door de verkoop daarvan kon de uitgave van de boeken in eigen hand gehouden worden.

Toen Alcar in 1933 begon met het doorgeven van zijn eerste boek, 'Een Blik in het Hiernamaals', gaf hij Jozef de keuze hoe diep de mediamieke trance zou worden. Hij zou Jozef in een zeer diepe slaap kunnen brengen en zijn lichaam overnemen om boeken te schrijven buiten het bewustzijn van

het medium om. Dan zou Alcar vanaf de eerste zin zijn eigen woordkeus kunnen gebruiken om de lezer uit die tijd te verklaren hoe hijzelf de werkelijkheid had leren kennen op zielsniveau, waarbij het eeuwige leven van de menselijke ziel centraal staat.

Een andere mogelijkheid was om een lichtere trance toe te passen, waarbij het medium tijdens het schrijven kon voelen wat er geschreven werd. Dat zou Jozef in staat stellen om geestelijk mee te groeien met de doorgegeven kennis. Maar dan moest de opbouw van de kennis in de boekenreeks wel afgestemd worden op de geestelijke ontwikkeling van het medium. En dan kon Alcar de verklaringen op zielsniveau pas geven als ook het medium daaraan toe was.

Jozef koos voor de lichtere trance. Hierdoor was Alcar wat beperkt in de woorden die hij in de eerste boeken kon gebruiken. Hij liet dit Jozef ervaren door in trance het woord 'Jozef' neer te schrijven. Op datzelfde moment werd Jozef uit trance wakker, omdat hij zich geroepen voelde. Om dit te voorkomen, koos Alcar de naam 'André' om de ervaringen van Jozef in de boeken te beschrijven. Alcar wijzigde of omzeilde ook andere namen en omstandigheden in 'Een Blik in het Hiernamaals', zodat Jozef in trance kon blijven. Zo komt de lezer in dit eerste boek wel te weten dat André getrouwd was, maar niet dat dit in 1923 gebeurde en dat zijn vrouw Anna heette.

Om in harmonie te blijven met het gevoelsleven van Jozef liet Alcar zijn medium alles wat in de boeken werd beschreven eerst zelf beleven. Daartoe liet Alcar hem uit zijn lichaam treden, zodat Jozef de geestelijke werelden van het hiernamaals zelf kon waarnemen. De boeken beschrijven hun gezamenlijke reizen door de duistere sferen en de lichtsferen. Jozef zag dat de mens na zijn overgang op aarde terechtkomt in de sfeer die bij zijn gevoelsleven hoort.

Hij was in uitgetreden toestand ook getuige van vele overgangen op aarde. Door de beschrijving hiervan wordt in de boeken vastgelegd wat er precies met de menselijke ziel gebeurt bij crematie, begraven, balseming, euthanasie, zelfmoord en orgaantransplantatie.

Jozef leert zijn vorige levens kennen

De naam André werd door Alcar gekozen, omdat Jozef die naam ooit gedragen had in een vorig leven in Frankrijk. Toen was André een geleerde, en de toewijding om alles grondig te onderzoeken kon helpen om het verklaringsniveau van de boeken stap voor stap te verdiepen.

Zo kon Jozef in 1938 het boek 'De Kringloop der Ziel' ontvangen van meester Zelanus, een leerling van Alcar. Hierin beschreef Zelanus zijn vorige levens. Hij liet hiermee zien hoe al zijn ervaringen in zijn vorige levens uiteindelijk zijn gevoelsleven hebben opgebouwd, en ervoor zorgden dat hij

steeds meer kon aanvoelen.

In 1940 was Jozef ver genoeg ontwikkeld om het boek 'Tussen Leven en Dood' te beleven. Hierdoor leerde hij Dectar kennen, zijn eigen vorige leven als tempelpriester in het oude Egypte. Dectar had zijn geestelijke krachten in de tempels hoog opgevoerd, waardoor hij intense ervaringen in uitgetreden toestand kon beleven, en daarnaast zijn aardse leven niet verwaarloosde. Die krachten waren nu nodig om de ultieme graad van mediumschap te bereiken: het kosmische bewustzijn.

Onze kosmische ziel

In 1944 was Jozef Rulof als 'André-Dectar' zover ontwikkeld dat hij samen met Alcar en Zelanus geestelijke reizen door de kosmos kon beleven. Door de beschrijvingen van die reizen in de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' werd de hoogste kennis uit het hiernamaals op aarde gebracht.

Nu konden de meesters Alcar en Zelanus eindelijk de werkelijkheid beschrijven zoals zij die voor zichzelf als waarheid hadden leren kennen. Nu pas konden ze woorden en begrippen gebruiken, die de kern van onze ziel beschrijven en hiermee het wezen van de mens onthullen.

In de kosmologie verklaren de meesters op zielsniveau waar wij vandaan komen en hoe onze kosmische evolutie begon doordat onze ziel zich afscheidde van de Alziel. André-Dectar leerde nu zijn vorige levens op andere planeten kennen, en de gigantische ontwikkelingsweg die zijn ziel heeft doorlopen om van een ijle cel op de eerste planeet in de ruimte tot het leven op aarde te evolueren.

Daarnaast bezocht hij met de meesters de hogere kosmische levensgraden die ons wachten na onze aardse levens. De kosmologie beschrijft waar we naartoe gaan, en op welke wijze onze levens op aarde hierin noodzakelijk zijn. Dit werpt een kosmisch licht op de zin van ons leven en het wezen van de mens als ziel.

De Universiteit van Christus

De meesters konden al de kosmische graden bereizen en deze ultieme kennis doorgeven, omdat ze zelf geholpen werden door hun orde van leraren. Deze orde wordt 'De Universiteit van Christus' genoemd, omdat Christus de mentor van deze universiteit is.

In zijn leven op aarde kon Christus deze kennis niet doorgeven, omdat de mensheid daar toen niet aan toe was. Christus werd al vermoord voor het weinige dat hij heeft kunnen zeggen. Maar hij wist dat zijn orde deze kennis op aarde zou brengen, zodra er een medium geboren kon worden, dat hier-

voor niet meer omgebracht zou worden.

Dat medium was Jozef Rulof, en de boeken die hij ontving luidden een nieuwe tijd in: 'De Eeuw van Christus'. Christus zelf had zich moeten beperken tot de kern van zijn boodschap: de onbaatzuchtige liefde. In de Eeuw van Christus konden Zijn leerlingen door Jozef Rulof tekst en uitleg geven hoe we door het geven van universele liefde onszelf in gevoel verhogen en hierdoor hogere lichtsferen en kosmische levensgraden bereiken.

In opdracht van zijn meesters richtte Jozef in 1946 Stichting De Eeuw van Christus op, om de boeken en schilderijen te beheren. In datzelfde jaar reisde hij naar Amerika om zijn ontvangen kennis daar bekend te maken, in samenwerking met zijn geëmigreerde broers. Hij hield er net als in Nederland trance-lezingen en schilderdemonstraties.

Terug in Nederland gaf hij naast de honderden trance-lezingen ook jarenlang contactavonden, om vragen te beantwoorden van lezers van de boeken. In 1950 kon meester Zelanus de biografie van Jozef met als titel 'Jeus van Moeder Crisje' schrijven met de naam 'Jozef' en de jeugdnaam 'Jeus', zonder de trance te doorbreken.

De meesters wisten dat de mensheid de Universiteit van Christus nog niet zou aanvaarden, ondanks alle doorgegeven kennis en inspanningen van Jozef. De wetenschap zal alleen een bewijs van het leven na de dood aanvaarden, als dat zonder een menselijk medium tot stand komt, zodat beïnvloeding door de persoonlijkheid van het medium uitgesloten kan worden.

Dat bewijs zal worden geleverd door wat de meesters het 'directe-stem-apparaat' noemen. Ze voorspellen dat dit technisch instrument een directe communicatie tussen de mens op aarde en de meesters van het licht zal brengen. Op dat moment zullen Jozef en andere meesters vanuit het hiernamaals de wereld kunnen toespreken, en de mensheid het geluk kunnen geven van het zekere weten dat we als kosmische ziel oneindig leven.

Om zich op deze taak voor te bereiden, is Jozef in 1952 naar het hiernamaals overgegaan. Meester Zelanus had al op het einde van zijn boek 'Geeselijke Gaven' vermeld dat Jozef en de meesters zich na de overgang van Jozef niet meer tot menselijke mediums zullen richten, omdat de ultieme kennis uit het hiernamaals al te vinden is in de boeken die Jozef tijdens zijn aardse leven mocht ontvangen.

81. Onze Kosmische Ziel

Onze kosmische ziel voert ons als een gids naar de kosmische bewustwording van onze oorsprong, onze evolutie en onze bestemming.

In 'De Kosmologie van Jozef Rulof' wordt het aardse verklaringsniveau van eerdere boeken verruimd naar het zielsniveau. Hierin staat onze ziel centraal als de kosmische stuwingskracht om ons tot ruimer bewustzijn en universele liefde te brengen.

Met behulp van nieuwe begrippen wordt de oorsprong, de evolutie en de bestemming van onze kosmische ziel verklaard. Hierdoor wordt duidelijk hoe onze ziel ons als een gids bewust maakt van onze essentie en ons levensdoel.

Het zielsniveau wordt toegelicht in de hiernavolgende 29 artikelen.

Het niveau van de ziel

82. Verklaring op zielsniveau

Alleen het zielsniveau bevat de verklaring van de werkelijkheid die de meesters als waarheid kennen en via Jozef Rulof hebben doorgegeven.

Twee verklaringsniveaus

Het aardse denken en het zielsniveau zijn twee verschillende verklaringsniveaus die in de boeken van Jozef Rulof zijn opgenomen. Het aardse niveau geeft de verklaringen weer in de woorden die de mens gebruikte in 1933-1952, de tijdsperiode waarin de boeken van Jozef Rulof geschreven werden. Het zielsniveau maakt gebruik van andere woorden en begrippen om de werkelijkheid van de ziel te beschrijven.

Omwille van de lezer bevatten de boeken van Jozef Rulof in eerste instantie het aardse woordgebruik. Het eerste boek 'Een Blik in het Hiernamaals' bijvoorbeeld is geschreven naar het maatschappelijke denken uit 1933-1936, de jaren waarin deze trilogie het licht zag. Hoewel het boek het hiernamaals verklaart, is de beschrijving zelf nog overwegend aards. De woorden die in het boek gebruikt worden, behoren tot wat de mens op aarde kent en ziet. Zo worden er bloemen, vogels, muziek en tempels in het hiernamaals beschreven, woorden die aansluiten bij de menselijke waarneming.

De bewoners van het hiernamaals die een hoge graad van kennis en liefde bereikt hebben, worden 'meesters' genoemd, net zoals die term in de wetenschap en kunst een hoge graad van kennis of bekwaamheid aanduidt. De meesters van Jozef Rulof hebben hun graad bereikt aan de 'Universiteit van Christus', alweer een verwijzing naar de aardse universiteiten. De meesters geven via de boeken van Jozef Rulof hun 'geestelijk-wetenschappelijke' kennis door, die net als bij de aardse wetenschap door zorgvuldig onderzoek is opgebouwd.

Door zich eerst te richten op het maatschappelijke woordgebruik zijn de boeken ook in harmonie met de ontwikkeling van Jozef Rulof zelf. Naarmate hij meer inzicht in de ziel krijgt, kan het verklaringsniveau van de boeken verdiept worden. De meesters beginnen bij het woordgebruik van Jozef en de lezer uit 1933, en leggen dan steen op steen om hun geestelijke universiteit in een boekenreeks op te bouwen.

Van genade en gave naar reïncarnatie

Het verklaringsniveau is nauw verwant met de woorden die gekozen worden om iets te beschrijven. Zo wordt er bijvoorbeeld in de eerste boeken

verteld dat Jozef Rulof in het hiernamaals kan waarnemen dankzij de ‘genade’ van zijn ‘gave van helderziendheid’. Deze woordkeus sluit aan bij een opvatting uit 1933 die helderziendheid beschouwde als een genade van God.

Wanneer de meesters echter naar het zielsniveau overgaan en de werking van de ziel verklaren, lossen de begrippen ‘genade’ en ‘gave’ op. De meesters hebben zich honderden jaren toegelegd op het bestuderen van wat men voelt, en hierdoor stelden ze vast dat het menselijke gevoelsleven opgebouwd wordt door de verwerking van ervaringen uit vele opeenvolgende levens op aarde, door vele reïncarnaties. Al de innerlijke krachten waarmee de mens geboren wordt, heeft hij zich zélf eigen gemaakt door er hard voor te werken in zijn eigen vorige levens. De artikelen ‘aanleg talent gave’ en ‘wonderkind’ (uit ‘Het Jozef Rulof Naslagwerk Deel 2 Onze Reïncarnaties’) beschrijven hoe de ‘gaven’ stap voor stap zijn opgebouwd, zonder dat er genade aan te pas kwam.

Van dood naar evolutie

De 40 artikelen over onze reïncarnaties (uit ‘Het Jozef Rulof Naslagwerk Deel 2 Onze Reïncarnaties’) beschrijven hoe onze ziel door haar ervaringen uit duizenden levens haar gevoelsleven en persoonlijkheid opbouwt. Op dat verklaringsniveau verdwijnt het woord ‘dood’. Op het einde van een aards leven laat de ziel het lichaam los, en gaat zij over naar het volgende leven op aarde of naar het hiernamaals. De ziel sterft niet en gaat niet dood, zij evolueert naar een volgende graad van leven.

Het woord ‘dood’ geeft niet de werkelijkheid van de ziel weer, maar ook niet die van het lichaam, want de stoffelijke materie is uit zichzelf nooit ‘levend’ geweest. Het leven dat het lichaam tot werking brengt is de ziel. In die zin zijn ziel en leven synoniemen van elkaar.

Stoffelijke levensgraden

De meesters hebben niet alleen hun eigen vorige levens gevolgd, maar ook de reïncarnaties van de allereerste zielen die op aarde geleefd hebben. Ze zagen dat die eerste zielen niet alleen hun gevoelsleven en persoonlijkheid hebben gevormd door de vele ervaringen in het stoffelijke lichaam, maar dat zij dat stoffelijke lichaam voordien zelf hadden opgebouwd. De meesters waren in staat om tot het allereerste leven van de eerste zielen op aarde terug te kijken, en toen zagen ze dat die zielen de eerste enkelvoudige cellen op aarde hebben gevormd en bezielde.

Om op zielsniveau te kunnen beschrijven hoe die zielen het menselijke lichaam hebben opgebouwd van de eerste cel tot de huidige menselijke gestalte, ontwierpen de meesters een nieuwe woordsamenstelling als begrip:

stoffelijke levensgraden. Het artikel ‘stoffelijke levensgraden’ beschrijft deze evolutie.

De kosmologie

Toen de meesters hun eigen vorige levens verder terug in de tijd volgden, stelden ze vast dat ze niet alleen op aarde lichamelijke levens hadden beleefd, maar zelfs al op andere planeten. Uiteindelijk kwamen ze bij hun allereerste leven op de eerste planeet in de ruimte. Ze voelden dat dit het begin was van hun individuele kosmische evolutie.

Maar ze voelden ook dat ze nog verder terug konden, naar een toestand toen ze nog deel waren van een groter geheel, wat ze de Alziel en Albron noemden. De Alziel heeft met haar ‘basiskrachten’ al het leven in de kosmos geschapen. De meesters zagen dat ze dezelfde krachten bezaten, omdat ze als individuele ziel uit de Alziel ontstaan waren. Deze basiskrachten noemden ze ‘uitdijning en verdichting’, ‘baring en schepping’ of ‘moederschap en vaderschap’.

Met de hulp van de eerste zielen konden de meesters de hele kosmische evolutie van de ziel volgen, van de Alziel tot in het eindstadium dat ze ‘het Al’ hebben genoemd. Die hele evolutie is onderverdeeld in zeven ‘kosmische levensgraden’, waarbij de aarde de eindplaneet van de derde kosmische levensgraad is.

De meesters noemden het zielsniveau ‘de kosmologie’. Ze zagen dat de basiskrachten waardoor de menselijke ziel evolueert, ook in de hele kosmos werkzaam zijn. Het artikel ‘kosmologie’ gaat hier dieper op in.

Nieuwe begrippen om het zielsniveau te beschrijven

Om te beschrijven wat de meesters over onze kosmische ziel hadden ontdekt, moesten ze zich bedienen van de menselijke taal. Vele woorden gaven voor hun echter geen werkelijkheid weer, zoals het woord ‘dood’. Andere woorden vonden ze weinigzeggend, zoals ‘maan’ en ‘zon’, omdat ze het wezen van de kosmische levensvorm niet vertolken. In de artikelen ‘maan’, ‘aarde’ en ‘zon’ wordt toegelicht welke woorden de meesters op zielsniveau gebruiken om te omschrijven wat deze ruimtelijke levensvormen voor de kosmische evolutie van onze ziel betekenen.

Sommige woorden konden de meesters dan weer wel goed gebruiken op zielsniveau, zoals ‘licht’. Hierdoor konden ze beschrijven hoe de eerste zielen ‘scheppers van licht’ werden door hun Allicht uit te stralen, net zoals de zon dat stoffelijk doet.

Wanneer bestaande woorden niet toereikend waren, gebruikten de mees-

ters nieuwe samenstellingen, zoals stoffelijke levensgraden, kosmische levensgraden, Alziel en Alharmonie. De betekenis van die nieuwe begrippen moesten ze eerst opbouwen, met behulp van bestaande woorden. Ze konden de nieuwe begrippen pas ten volle gebruiken nadat de lezer de tijd had gekregen om de volledige betekenis daarvan te leren kennen. En dat kon pas nadat het gehele begrip van de werkelijkheid verruimd was. Jozef Rulof (André) legt tijdens een contactavond uit dat zijn meesters Alcar en Zelanus voor het zielsniveau van de kosmologie een volledig nieuw verklaringsniveau moesten opbouwen:

Meester Alcar zegt ook: 'Later, voor de Kosmologie, moet ik alles op-nieuw weer verklaren en dan weet je dat ook, André.'

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.15438.15438)

Het aardse denken was immers vanuit de stoffelijke materie opgebouwd zonder te weten hoe het leven die materie bezielt en heeft gevormd. Nu de meesters hadden waargenomen hoe alle materie vanuit de Alziel was opgebouwd en constant bezield werd, moesten ze een nieuwe kosmologie schrijven, om bijvoorbeeld de totstandkoming van het lichaam van de ziel te beschrijven.

Voor het opbouwen van de verklaring op zielsniveau hebben de meesters er zich op gericht om alle stappen weer te geven die tussen het maatschappelijke woordgebruik en het zielsniveau liggen. Daarom hebben ze 27 boeken geschreven met in totaal meer dan 11.000 pagina's. Maar dan nog zeggen de meesters dat ze eigenlijk duizenden delen van hun kosmologie zouden moeten kunnen schrijven, om de werkelijkheid van onze ziel te vertolken. Dat kon echter niet binnen de levenstijd van Jozef Rulof. De meesters hebben wel meegedeeld dat ze die duizenden boeken later zullen schrijven, wanneer ze hun geestelijk-wetenschappelijke kennis door een technisch instrument kunnen doorgeven.

Het Ontstaan van het Heelal

Bij de titel van het boek 'Het Ontstaan van het Heelal' kan men veronderstellen dat de meesters hier al met het kosmische denken van het ziels-niveau zijn gestart. Toch is dit niet het geval. Dit boek werd geschreven als vijfde boek en op dat moment was het aardse verklaringsniveau nog overheersend.

Net zoals 'Een Blik in het Hiernamaals' was 'Het Ontstaan van het Heelal' nog gericht op het toenmalige woordgebruik en gedachtegoed van de lezer. Dit wordt bijvoorbeeld duidelijk door wat Christus gezegd zou hebben, toen hij op Golgotha aan het kruis hing. In 'Het Ontstaan van het Heelal'

zijn de woorden opgenomen, die Christus volgens de Bijbelse overlevering uitgesproken heeft: ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?’

Wanneer de meesters in latere boeken tot het zielsniveau kunnen overgaan, verklaren ze dat deze woorden alleen passen in het maatschappelijke denken. Wie Christus als een gewoon mens ziet, kan bedenken dat Christus zich verlaten gevoeld moet hebben aan het kruis, want welk mens zou dat niet hebben gevoeld op dat ogenblik?

Op zielsniveau leggen de meesters in latere boeken uit dat Christus deze woorden niet uitgesproken kan hebben, omdat dit zijn kosmisch bewustzijn niet vertolkt. Als er één wezen in de ruimte is dat zich niet verlaten kan voelen door God, dan is dat Christus, die het menselijke gevoel van zich verlaten voelen al biljoenen jaren overstegen had.

Pas toen de meesters de benodigde fundamenten hadden gelegd voor het zielsniveau, konden ze de lezer duidelijk maken waarom ze voordien woorden en begrippen hadden gebruikt, waarvan de betekenis beperkt was tot het menselijke denken. Dan leggen de meesters uit dat ze de meeste boeken niet op zielsniveau geschreven hebben, omwille van de lezer uit die tijd:

U hebt de boeken gekregen zoals ú denkt. We hebben Golgotha beleefd, Christus daar gevolgd volgens het menselijke voelen en denken, niet geestelijk.

Lezingen Deel 3 (L3.1349.1350)

Dat betekent dat er woorden en verklaringen in de boeken van Jozef Rulof staan, die het aardse denken weergeven, en die niet het kosmische denken van de meesters vertolken. Dit is in de betreffende passages echter niet onmiddellijk te zien. Het is pas achteraf vast te stellen, wanneer de lezer het zielsniveau heeft opgenomen en toepast op die passages, of wanneer de meesters later die passages vanuit het zielsniveau toelichten. Een duidelijk voorbeeld hiervan is het gebruik van het woord ‘ras’.

Voorbij de rassen

In ‘Het Ontstaan van het Heelal’ wordt er veel geschreven over de zogenaamde mensenrassen. In het jaar dat dit boek gepubliceerd werd, 1939, was deze term ingeburgerd in het maatschappelijke denken. Ook vele wetenschappers uit die tijd deelden de mensheid op in verschillende rassen, waarbij door menig blanke wetenschapper de blanken als de hoogste soort beschouwd werden.

De meesters hebben zich in dit boek gericht naar het menselijke woordgebruik uit die tijd, ze zijn begonnen bij het mensbeeld van de lezer uit 1939.

Daarom wordt het woord ras vaak genoemd. Het begrip ras vertolkt het aardse denken en niet de waarheid van de meesters. In dat boek introduceren de meesters ook al de term die tot hun eigen terminologie behoort: stoffelijke levensgraad. Hierdoor zijn er in dit boek twee verklaringsniveaus door elkaar gebruikt, het aardse denken in rassen en het zielsniveau van stoffelijke levensgraden.

In latere boeken verklaren de meesters dat er geen rassen bestaan. Op dat moment hadden de meesters dan het zielsniveau van de stoffelijke levensgraden al voldoende kunnen uitleggen, zodat de lezer kon weten wat ze bedoelen met de stoffelijke levensgraden die elke ziel beleeft om zichzelf in gevoel verder te brengen.

Wanneer meester Zelanus later in zijn lezingen over de kosmologie tot het verklaringsniveau van de Albron komt, kan hij aan Jozef Rulof (Jeus) uitleggen dat het boek 'Het Ontstaan van het Heelal' beschrijvingen bevat die zich nog niet op zielsniveau bevinden:

Want je hoort het, de Albron staat voor ons. En meester Alcar gaat nu regelrecht tot die kern. Dat van 'Het Ontstaan van het Heelal', Jeus, voel ik nu, dat waren slechts verhaaltjes, dat was nog niets.

Lezingen Deel 3 (L3.944.946)

Toch wordt er ook nog in de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' over rassen gesproken. Dit illustreert hoe de meesters zelfs in hun latere boeken ten dele gebruik blijven maken van de aardse begrippen omwille van de toenmalige lezer. Het opbouwen van het zielsniveau vraagt immers de nodige tijd.

De meesters sloten zich in woordgebruik aan bij de lezer die rond 1939 op zoek was naar een antwoord op levensvragen. Door de ontwikkeling van het menselijke denken bestaat die aansluiting op een aantal punten niet meer. Wanneer de meesters hun boeken in de huidige tijd zouden doorgeven, dan zouden ze geen rassen meer hoeven te gebruiken omwille van de lezer. Integendeel, het gebruik van dit woord zal in de huidige tijd meestal leiden tot verwijdering van de lezer, omdat ook de wetenschap er zich nu van bewust is dat er geen rassen bestaan en dat het gebruik van dit woord in deze tijd ongewenst is, aangezien de geschiedenis geleerd heeft dat dit kan leiden tot discriminatie en racisme (zie 'Verklaring over ras' op pagina 459).

Verstrekkende gevolgen

Doordat de meesters een woord als ras hebben gebruikt, zou het in eerste instantie kunnen lijken dat de meesters zelf in dat woord geloven, dat dit

woord voor de meesters werkelijkheid zou betekenen. Hun eigen werkelijkheid konden de meesters echter pas beschrijven nadat ze het ziels-niveau hadden opgebouwd.

In de 27 boeken van Jozef Rulof staan honderden zinnen met het woord ras dat betrekking heeft op mensen. Wanneer we deze zinnen op zielsniveau analyseren, zijn er maar een paar zinnen die de waarheid van de meesters verwoorden, zoals de zinnen die opgenomen zijn in het artikel 'er bestaan geen rassen'. Een voorbeeld hiervan is: 'Er zijn geen rassoorten op Aarde te beleven, alléén deze zeven levensgraden voor de mens. Zwart, bruin en blank hebben geen betekenis, deze zeven levensgraden zijn het!'

Dit betekent dat honderden zinnen met ras niet weergeven wat de meesters zelf denken, want zij wisten al dat er geen rassen bestonden nog voordat dit woord door de mens uitgevonden werd. Wanneer men deze honderden zinnen leest, zal men meestal denken dat er wel degelijk ras bedoeld is. Het was echter de bedoeling van de meesters, om de lezer uit die tijd aan te geven dat dergelijke passages handelen over het menselijke lichaam.

Wanneer men nu de inhoud van deze zinnen op zielsniveau zou willen weergeven, kan men niet gewoon het woord ras vervangen door stoffelijke levensgraad, want deze twee begrippen komen uit een totaal verschillend verklaringsniveau, waarin de werkelijkheid volledig anders in elkaar zit. In wezen hebben deze twee begrippen niets met elkaar te maken, want rassen bestaan niet, en stoffelijke levensgraden zijn een basisonderdeel van de evolutie van de ziel op alle planeten waarop de ziel reïncarneert.

Van mens naar Alziel

Voordat de meesters het nieuwe begrip stoffelijke levensgraad helemaal konden duidelijk maken, moesten ze eerst het mensbeeld hervormen. In het artikel 'mens of ziel' wordt toegelicht dat het woord mens helemaal niet meer voorkomt op zielsniveau. Voor de meesters leven er geen mensen op aarde, maar wel zielen die in hun kosmische evolutie miljoenen malen reïncarneren om hun gevoelsleven te verruimen.

Heel veel van wat de mens over de mens bedacht heeft, is niet meer geldig op zielsniveau. Wanneer de meesters op zielsniveau ons lichaam verklaren, dan gebruiken ze begrippen als 'de verdichtingsgraad van de Alziel'. De 'aarde' noemen ze 'het moederlichaam van de derde kosmische levensgraad'. Onze 'persoonlijkheid' wordt dan de graad van bewustzijn die de ziel van zichzelf heeft, dus in hoeverre onze ziel zich bewust is van haar harmonische uitdijning en verdichting.

Op zielsniveau is het zonneklaar dat Jozef Rulof en de meesters al tegen racisme en discriminatie waren voordat die woorden uitgevonden waren, zoals

het artikel ‘anti racisme en discriminatie’ toelicht. Want er zijn geen mensen meer te discrimineren, alle aspecten van de mens waarop dit zou kunnen plaatsvinden, hebben geen werkelijkheid op zielsniveau.

Van woorden naar werkelijkheid en waarheid

Op zielsniveau kunnen de meesters elk aspect van het leven in één bladzijde verklaren. Maar dan staat die bladzijde vol met nieuwe begrippen, zoals stoffelijke en kosmische levensgraden. Dan vertelt die bladzijde precies wat de plaats van het beschrevene is in de kosmische evolutie van de ziel. Maar dan is die bladzijde niet meer te begrijpen voor het maatschappelijke denken.

Alle begrippen die niet op zielsniveau bestaan, zoals bijvoorbeeld de genades, gaven, rassen en doden, hebben geen betekenis of werkelijkheid voor de meesters, voor Jozef Rulof of voor onze ziel. Ze worden wel gebruikt in de boeken van Jozef Rulof, maar alleen voor de opbouw van de verklaringen op zielsniveau.

Het zielsniveau is de eigenlijke kennis die de meesters aan de wereld wilden doorgeven. Alleen dat is voor de meesters en Jozef Rulof zelf ‘universele waarheid’. De meesters hebben 27 boeken geschreven om de weg van het aardse denken naar het zielsniveau te bouwen. Ze laten met een gerust hart aan de lezer over wie die weg daadwerkelijk wil gaan, omdat ze weten dat elke ziel de weg naar het eigen licht vindt.

Bronnen

Twee verklaringsniveaus

Jozef Rulof verklaart op een contactavond dat zijn meester Alcar de trilogie ‘Een Blick in het Hiernamaals’ geschreven heeft volgens het maatschappelijke denken:

Dat hebben wij u geleerd, maar meester Alcar – dat heb ik u meermalen verteld – heeft ‘Een Blick in het Hiernamaals’ geschreven volgens ons menselijke, stoffelijke, aardse, maatschappelijke denken en voelen. Dus niet geestelijk nog, en ook niet ruimtelijk en ook niet goddelijk bezien, maar doodeenvoudig, menselijk gevolgd.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.53.54)

De drie boeken van de trilogie ‘Een Blick in het Hiernamaals’ zijn gepu-

bliceerd tussen 1933 en 1936. Meester Alcar benadrukt in deze boeken het belang dat Jozef hem vragen stelt, zodat hij de verklaringen kan geven op het niveau van denken van Jozef zelf:

Is je ook dit duidelijk? Dan nog dit: Vraag mij zo veel je wilt. Jouw vraag, begrijp dit goed, is mijn verbinding. Ik houd mij aan een vast plan en wijk daar niet van af. Wanneer je nu gaarne iets zou willen weten, vraag het gerust, naar mijn krachten zal ik je antwoorden. Hoe dieper jij ingesteld bent, hoe meer wijsheid in de geest het zal betekenen. Je zult dus vragen naar je voelt, dan zal ik je antwoorden. Vraag dus voor alle mensen op aarde, die het gaarne zouden willen, maar het niet kunnen, omdat zij deze gave niet bezitten.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.9641.9648)

Eerst liet meester Alcar Jozef (die in de boeken dikwijls André wordt genoemd) de sferen in het hiernamaals zien. Wanneer ze dan later aan het zielsniveau van de kosmologie beginnen, hoeven ze de sferen niet meer te volgen:

André heeft de sferen leren kennen. Indien meester Alcar die wetten nog niet had gevolgd, dan hadden wij deze boeken nog moeten beleven, doch nu is dat niet meer nodig.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6676.6677)

Zo hebben de meesters in ‘Een Blick in het Hiernamaals’ ook over ‘hellen’ gesproken, omdat de mens op aarde dit woord had gevormd. Vele beelden die de mens over de hel heeft opgebouwd, beantwoorden echter niet aan de geestelijke werkelijkheid. Er is geen hel waarin men eeuwig kan branden, maar er zijn wel duistere sferen die de mens opbouwt door disharmonisch handelen op aarde. Op het zielsniveau van de kosmologie spreekt men niet meer over hellen, maar over een duistere geestelijke wereld, waarin de ziel leeft die nog op weg is om haar eigen licht te ontdekken en te laten stralen:

Dit zijn dan de vreselijke „hellen” waarover de Bijbel spreekt en de mens te aanvaarden heeft gekregen. Ook wij, André, hebben over „hellen” gesproken, omdat wij het menselijk voelen en denken hebben gevolgd, doch de „Kosmologie” spreekt niet meer van hellen. Die zijn er immers niet! Maar de mens heeft zo’n hel verdicht, geschapen, ook al was er hierin duisternis en begreep de eerste mens zichzelf niet, toch was de elende niet zo afschuwelijk als wij nu hebben te aanvaarden.

Wie heeft de mens zó geschapen? Hij zélf! Wie heeft de hellen geschapen? De mens! Wij hebben de levenswetten van de eerste mensen ge-

volgd en leren kennen. Zie nu het verschil. Tracht u één te maken met deze wereld en gij kent uw eigen ellende. Dat zegt de sfeer, geeft ons de levenswet als een ruimte te beleven en hebben wij thans voor het huidige stadium te aanvaarden.

In deze wereld leeft ál de ellende bijeen, die de mens op Aarde bezit, doch thans als een astrale persoonlijkheid. Die ellende is persoonlijk. De mens, man en vrouw hebben zich vergeten. Niets heeft de mens tegen kunnen houden, hij heeft zich uitgeleefd door het leven op Aarde. Wat wij nu op Aarde als het kwaad hebben leren kennen, vinden wij in deze wereld terug. Miljoenen mannen en vrouwen hebben afstemming op deze werelden, deze zeven overgangen als levenswetten, omdat zij zich op Aarde aan het leven van de ruimte hebben vergrepen.

In de boeken: „Een Blick in het Hiernamaals”, mijn broeder André, hebben wij ál de „hellen” ontleed. Voor de Kosmologie stellen wij thans alléén de ruimtelijke wetten vast, want wij gaven het kind van Moeder Aarde een volledige ontleding van de sferen van de duisternis.

Dit is de wereld voor de ziel als mens.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6201.6221)

In het hiernamaals spreken de meesters telepathisch door hun geestelijke kracht, maar op aarde moeten ze zich van de aardse taal bedienen:

Wij gebruiken de aardse taal wel voor de aarde, omdat we ons daar op die manier verstaanbaar moeten maken, maar begrijp me goed, André, we gebruiken hier alleen onze geestelijke kracht, dus ook voor de taal.

Een Blick in het Hiernamaals (VI.1256)

De meesters hebben erover gewaakt dat het verklaringsniveau in harmonie bleef met de persoonlijkheid van Jozef:

Hierdoor werden er geen werelden over geslagen en bleef zijn persoonlijkheid in harmonie, ook al is hij meermalen bezwaken.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6680)

Zo bouwden de meesters hun universiteit stap voor stap op:

Gij kunt nu aanvaarden, dat wij steen op steen hebben gelegd voor de „Universiteit van Christus”.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6554)

Door het beleven van een twintigtal boeken is het voelen en denken van

Jozef klaar voor het zielsniveau:

Dat beseft hij nu beter dan vroeger wanneer hij in de straten wandelde en aan 'Zij die terugkeerden uit de dood', 'De Kringloop der Ziel' ... en de andere boeken beleefde en onderging, de reizen maakte naar de hellen en de hemelen. Nu is hem alles duidelijk. En indien meester Alcar daaraan niet was begonnen dan had hij ook niet gereed kunnen zijn voor dit denken.

Lezingen Deel 3 (L3.799.801)

Van genade en gave naar reïncarnatie

Op een contactavond vraagt een mevrouw aan Jozef hoe het zit met het woord genade dat ze gelezen heeft in zijn boeken. Ze heeft inmiddels uit de boeken opgemaakt dat een aangeboren gave niets te maken heeft met het krijgen van genade, maar integendeel met wat de ziel zich in vorige levens heeft eigen gemaakt:

Iemand uit de zaal vraagt nu: „Er bestaat dus geen genade voor het ontvangen van goddelijke gaven?”

Jozef zegt: „Neen, moeder, dame, die bestaat voor niets! Wij mensen moeten ons alles eigen maken. Was u hier, toen wij het over de menselijke stem hadden? Ja? Dan begrijpt u het zeker.”

Dame: „Ik begrijp het nu en aanvaard het, omdat dit voor mij de enige rechtvaardigheid is, want anders kreeg de éne mens alles en de andere niets en dat kan God niet goedvinden. Maar ik las het woord „genade” toch in uw boeken!”

Jozef zegt: „Dat is waar, daarin spreekt meester Alcar nog over genade, maar dat is gezien vanuit het menselijk denken. Waar wij het nu over hebben, behoort reeds tot de kosmologie en nu moeten wij ál die gaven eerlijk en door ons bloed ervoor te geven, verdienen!”

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.5269.5278)

Ook op een andere contactavond vraagt een toehoorder aan meester Zelanus waarom er in de boeken van de meesters over genade gesproken wordt, als er later toch verklaard wordt dat er geen genade bestaat voor het ontvangen van geestelijke gaven:

(Meneer in de zaal): 'Maar al uw boeken spreken van genade; hoe verklaart u dit?'

Er bestaan geen genaden, dus ...

Meester Alcar heeft gezegd: 'Dit is een genade', maar toen zijn de boeken als mens (naar het menselijk denken toe) beschreven en beleefd. Voelt u wel? Dus u kunt ... Noemt u dit wat André heeft ... hij schrijft, hij schildert, hij kan genezen, hij ziet, hij heeft zo'n tien, twaalf, veertien, vijftien, zestien, twintig gaven, noemt u ... – u hebt het reeds – dat zijn gaven, nietwaar? Is toch zo? Dat zijn gifts van Onze-Lieve-Heer?

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.6294.6301)

Meester Zelanus legt uit dat al de gaven van Jozef (André-Dectar) verdiend zijn, doordat hij in zijn vorige levens in onder meer het oude Egypte aan die innerlijke krachten heeft gewerkt. Zo wordt in het boek 'Tussen Leven en Dood' het vorige leven van Jozef als een Egyptische tempelpriester beschreven. Hierdoor kwamen de opgebouwde innerlijke krachten in het onderbewustzijn van Jozef terecht, zodat Jozef in zijn laatste leven op aarde gereed kon zijn om zijn voelen en denken te verruimen tot het zielsniveau van de kosmologie. Zijn gaven zijn niet geschonken maar verdiend:

Die zijn verdiend. Dus, in het oude Egypte ... Lees ... Daarom brachten wij 'Tussen Leven en Dood', 'Een Blik in het Hiernamaals.' Maar komen wij tot de kosmologie, dan zult gij álles moeten verdienen. Dus André-Dectar, Jozef Rulof is gereed om dit te verkondigen, om dit te brengen.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.6305.6310)

Begrippen als genade zijn in de boeken gebruikt voor de mens die denkt in termen van genade. Het zielsniveau van de kosmologie is geleidelijk opgebouwd, zodat Jozef (André, Jeus) die ontwikkeling kon volgen:

Maar álles zult gij verdienen. Maar wanneer gij dat in de boeken ontmoet, dan is het voor de mens die nog in dat genadeachtige bewuste of onbewuste leeft, geschreven. Voelt u wel? Dus aangepast aan het maatschappelijke, dogmatische, Bijbelse denken.

Want u voelt wel, meester Alcar, de meesters hadden niet onmiddellijk met kosmologie kunnen beginnen, dat had, die had André, zelfs als Jeus, niet kunnen begrijpen. Dat is langzaam opgebouwd.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.6317.6322)

Begrippen als bijvoorbeeld 'dagbewustzijn' worden verondersteld gekend te zijn wanneer de meester aan het zielsniveau van de kosmologie begint:

‘Wij vertrekken van de aarde. De aarde baadt in zonnelicht, doch wij stellen ons in op de geestelijke astrale wereld en nu wordt het duister, dus de zon verdwijnt. U kent al die wetten nu omdat u de twintig boeken bezit. U voelt wel, u moet twintig boeken kunnen en hebben gelezen, wilt u de kosmologie kunnen verwerken. Want u moet nu weten wat wij allemaal zien en beleven en waarom wij kunnen zeggen: wij lossen op voor dagbewustzijn omdat wij de geestelijke werelden willen betreden.

Lezingen Deel 3 (L3.11257.11261)

Van dood naar evolutie

De helft van het menselijke woordenboek kan niet meer gebruikt worden om de evolutie van de ziel te verklaren:

En dan eerst gaat u begrijpen hoeveel onnodige woorden die de mens moet leren ... om bewust te worden voor de ruimte. Dan kunt u de helft van uw woordenboek overboord gooien als u de schepping gaat zien. Bijvoorbeeld: een dood is er niet meer, dat heet nu: evolutie, ik ga verder. Verdergaan is de dood. Wat voor narigheid heeft dat woord ‘dood’ niet op aarde?

‘Mijn moeder is dood!’

En wij zeggen: ‘Nee meneer, ze kreeg ‘vleugelen’, ze gaat verder, of naar de aarde terug.’

Moet u eens nagaan wat een verschil.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.5261.5269)

Op zielsniveau wordt de dood evolutie:

Leven en dood is er niet, evolutie, vader- en moederschap en wedergeboorte, evolutie. Dat hebben de planeten, hebben wij, heeft al het leven. De ruimte is zo doodeenvoudig, als je de goddelijke fundamenteën maar kent, en de overgangen.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.5304.5306)

Om bij dit verklaringsniveau te komen, moeten de meesters het eerst over die zogenaamde dood hebben:

Maar dan is er geen dood, want nu wordt de dood evolutie. Ik moet die naam, dat woord spreken om voor de mens op aarde de vergelijking te kunnen maken, zodat de mens dit voelt en begrijpt. Er is geen dood. Neen, dat is het verdergaan om te evolueren.

Bij het schrijven van de boeken van Jozef Rulof was het de kunst om het juiste woord te vinden:

Maar u voelt wel, om deze boeken al te schrijven is al een ongelofelijke moeilijkheid om het juiste woord te vinden. Maar daar zijn de meesters kunstenaars in. Kunstenaars. En het woordenboek van ons zal heus wel veranderen, dame, naarmate de mens meer bewustzijn krijgt, dan heet dat woord 'sterven' ... dat is duidelijk, nietwaar? Maar, mevrouw, dat is niet duidelijk voor de massa en de wereld. Want het sterven bestaat er niet eens. Er is ook geen doodgaan – die dood gaan – en doodslaan, 'Ja', zeggen ze, 'ik heb een mens vermoord', maar straks kunt u al geen mens meer vermoorden. Al die woorden die gaan uit ons woordenboek vandaan. En dan krijgt u het geestelijke woord én de betekenis. Wij hebben zoveel woorden in ons woordenboek hier die niets en die valse betekenissen bezitten.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.7651.7660)

Op zielsniveau kan de helft van het menselijke woordenboek losgelaten worden:

Sterven. En als u dan op de kosmische weg komt, dat wil zeggen, als u nu met kosmische wetten en wetenschap te maken krijgt, dan kunt u de helft van dat woordenboek, dat uitbeeldt: geestelijke wetenschap, psychologie ... Dan is de geleerde er glad naast. En dan zegt hij wel: 'Dat is dit', maar dat is het niet.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.7662.7665)

De kosmologie

De meesters hebben zich dikwijls uitgedrukt met behulp van een maatschappelijk woordgebruik omdat ze op dat moment het zielsniveau van de kosmologie nog niet konden gebruiken:

„Ik heb mij toen zo uitgedrukt, omdat ik u de „Kosmologie” nog niet verklaren kon en dat hebben wij nu te aanvaarden.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3663)

Vele boeken zijn bewust uit het zielsniveau van de kosmologie gehouden, om de lezer niet te snel met te veel nieuwe begrippen in aanraking te brengen:

Meester Zelanus zegt: 'Daar heb ik niet over geschreven want dan breng ik de mens in te veel wetten.' Kijk, ze hebben die boeken in die tijd, hebben ze ook pertinent uit de kosmos vandaan gehouden.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.12068.12069)

Er zijn 20 voorbereidende boeken geschreven om aan de 'Kosmologie' te kunnen beginnen:

De meesters hebben door 20 boeken u eerst ingewijd, voordat gij aan de „Kosmologie” kunt beginnen. Máár, de „Universiteit van Christus” geeft antwoord op al deze vragen en verklaart de levensgraden en levenswetten voor de mens, het dier en Moeder Natuur.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.7370.7371)

Nieuwe begrippen om het zielsniveau te beschrijven

Het kosmische zielsniveau krijgt heel andere woorden:

Menselijke gedachten hebben een ruimte opgebouwd. De maatschappij is ontstaan door úw denken en voelen, maar niet door de Albron. U hebt aan de zon, u hebt aan de scheppende kracht voor de ruimte, hebt u een naam gegeven en die heet voor u 'zon'? En dat is een 'zij'? En u hebt de Eerste Kosmische Graad hebt u gedoopt in 'maan', maar dat is de eerste graad van evolutie voor de goddelijke openbaringen, die wij als mens in handen hebben gekregen.

Mars is de Tweede Kosmische Graad en de aarde is de Derde voor dit universum, het allerhoogste bewustzijn voor de macrokosmos waartoe gij behoort. En nu heet het: Jupiter, Saturnus ... Wat zijn dit voor namen, wat hebben die namen te betekenen?

Lezingen Deel 1 (L1.2126.2132)

Om alles op zielsniveau te beschrijven zijn er veel meer boeken over de kosmologie nodig, maar daar hebben de meesters binnen de levenstijd van Jozef Rulof geen tijd voor, dat komt straks rechtstreeks vanuit het hiernamaals naar de aarde via een technisch apparaat:

Ik heb u verklaard, en dat leest u in 'Het Ontstaan van het Heelal' en aanstonds in de twintigste, dertigste, veertigste, vijftigste, de honderd-duizend boeken over de kosmologie, die wij nog zouden schrijven – hebben we natuurlijk geen tijd voor – dat komt vanuit en van achter de kist tot stand.

Het Ontstaan van het Heelal

‘De Kosmologie van Jozef Rulof’ gaat veel dieper dan het boek ‘Het Ontstaan van het Heelal’. In de kosmologie beschrijven de meesters de Albron als de bron waar al het leven in de kosmos uit geboren is:

Door onze reizen die we hebben gemaakt in het heelal beleefden wij de eerste geestelijke en de stoffelijke wetten voor de kosmologie. Thans gaan we dieper. We gaan nu tot de Albron terug. En dat alles is voor de Universiteit van Christus.

Lezingen Deel 3 (L3.733.736)

De mens heeft zijn eigen menselijke gedachten in de mond van Christus geprojecteerd. Dat Bijbelse denken is opgenomen in ‘Het Ontstaan van het Heelal’:

(Meneer in de zaal): ‘In ‘Het Ontstaan van het Heelal’ daar staat ...’

Spreek een beetje harder, dan kan die microfoon u daar horen.

(Meneer in de zaal): ‘...uitgelegd hoe op Golgotha, waar Christus zei: ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?’ Ja. ‘Ik begrijp de uitleg niet die daar staat.’

Meneer, die deugt ook niet. Die hebben wij behandeld, meester Alcar heeft die behandeld, die vraag is hier al twintigmaal gesteld. Meester Alcar liet mij de eerste negen boeken allemaal menselijk beleven, als het op denken kwam van de mens.

Golgotha: ‘Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?’ Dat heeft Christus daar nooit gezegd want Hij wás God. Als wij al kunnen aanvaarden: God verlaat ons niet, ik ben het zélf. Als ik goed doe, harmonisch ben, ga ik evoluerend verder. En die goddelijke Persoonlijkheid daar in Jeruzalem aan het kruis, Die zei nog: ‘Mijn God, Mijn God, hebt Gij Mij verlaten’?! Hij komt vanuit het Al en Hij heeft God niet gezien, Hij wist dat niet?! Is dat niet echt menselijk gezegd, wat daar over die goddelijke lippen kwam?

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.3390.3404)

Als goddelijke persoonlijkheid kende Christus geen ‘verlaten’ meer. Dit menselijke denken komt niet met de werkelijkheid overeen:

En dan weet u ook dat Christus op Golgotha niet heeft gesmeekt: Mijn

Vader, hebt Gij Mij verlaten? Dat bestáát niet! Dat is een onwaarheid!
Lezingen Deel 1 (L1.789.791)

Voorbij de rassen

De kosmologie is de eigenlijke kern van wat de meesters gebracht hebben, de andere boeken zijn alleen voorbereidingen om deze kern heen:

Maar dat zijn zo de romannetjes om de eigenlijke kern heen. Want wanneer we aan de kosmologie beginnen, dan beginnen we eerst: de Alziel, de Almoeder, het Allicht, het Alleven, de Algeest, de Alpersoonlijkheid, het Alvader- en -moederschap te ontleden, de Alwetten, de elementale wetten. En dan gaan we langzaam door.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.12214.12216)

Een woord als ras is door de mens bedacht:

Elk woord uit uw woordenboek, houd er rekening mee, is niet door God opgebouwd. Want elk woord kan een wet betekenen. Maar gij hebt die woorden bedacht, de mens.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.9346.9348)

Om een woord op zielsniveau te verklaren, zijn hele boeken nodig:

Allemaal boeken; elk woord is een boek nu, om u die wetten te verklaren.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.9360)

Van mens naar Alziel

Het zielsniveau overstijgt het stoffelijke denken en richt zich op onze kosmische ziel als uitdijende Albron:

Maar nu gaan we naar de kosmologie. Goddelijke wetten spreken er nu. U maakt u vrij van het stoffelijke denken en u gaat regelrecht met ons naar de Albron. En dan, wanneer we dit vanmorgen beleven – ik moet zo nu en dan stil blijven staan – dan krijgen we daarna God als licht, God als ziel, God als geest, vader-, moederschap. En uitdijend zult ge dat beleven.

Lezingen Deel 3 (L3.1353.1357)

Van woorden naar werkelijkheid en waarheid

Jozef Rulof verklaart aan een dame op een contactavond dat de meesters nieuwe woorden hebben gebruikt om de werkelijkheid van onze kosmische ziel te kunnen uitbeelden. Met die nieuwe woorden kunnen ze elk verschijnsel verklaren op één bladzijde, maar dan zou niemand die bladzijde begrijpen zonder de sleutel van het zielsniveau:

En als u dát beeld ziet, dame, dan voelt u wel, dan krijgt de mensheid nieuwe woordjes.

Als wij een stuk zouden schrijven en we hebben het geestelijk ontleed – u kunt het niet aards, stoffelijk, maatschappelijk ontleden door dit woordenboek – maar dan begrijpen ze er niets van, want ze hebben van die stelsels nog niet gehoord.

Verleden stond er iets in de krant en dat ging over de paling. Niemand weet waarom de paling naar de Noordzee gaat, naar de zeeën. Ik heb dat die man geschreven, ik zeg: ‘Meneer, in één pagina verklaar ik u het universum.’ Dit is een universum voor de paling. Of ze dat nemen; ik weet het niet. Mevrouw, dit is een geestelijk-wetenschappelijke openbaring die ik de mensen geef, want het is doodeenvoudig als u die wetten kent. Maar nu heet die zee niet ‘zee’ meer, maar nu is die zee een baringsruimte. Zoals u als moeder de baringsorganen bezit als baarmoeder, dat is voor de zee de baringsruimte, en die is volkomen te ontleden, maar dat kost een boek van vijfhonderd pagina’s; en het is in één pagina te vertellen. Daar begrijpen ze geen snars van. Waarom niet? Omdat er niet één geleerde onder de ganse mensheid iets van weet. Hij kent de zee niet, hij kent de ziel niet, de geest niet, en hij kent geen eigen zelfstandigheid voor elk insectje; en dan de zelfstandigheid voor de zeeën. Voelt u de machtige diepte waarvoor die mensen staan, en dat je die diepte, heus niet door stoffelijke woorden kunt ontleden? Daar is geestelijke ruimte voor nodig.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.7681.7696)

83. Er bestaan geen rassen

In de boeken van Jozef Rulof (1898-1952) werd al verklaard dat er geen mensenrassen zijn, in tegenstelling tot het wetenschappelijke en maatschappelijke denken uit die tijd.

Toenmalige wetenschap

Toen het boek ‘Het Ontstaan van het Heelal’ van Jozef Rulof in 1939 in Nederland gepubliceerd werd, gebruikte de wetenschap het begrip ‘ras’ als indeling van de mensheid. Men sprak over het ‘blanke ras’, de ‘oosterse rassensoorten’, de ‘negers’, de ‘Papoea’s’, het ‘Chinese ras’, het ‘Japanse ras’, enz. Het was in die tijd wetenschappelijk verantwoord en maatschappelijk gebruikelijk om zo te denken en te spreken.

‘Het Ontstaan van het Heelal’ bracht een nieuwe verklaring voor de onderlinge verschillen die mensen zagen. In dat boek werd de evolutie van de ziel op aarde beschreven, en de lichamelijke graden die de ziel doorliep om haar gevoelsleven te verruimen.

Omwille van de lezer uit die tijd werd in dat boek ook de term rassen gebruikt. De indeling in rassensoorten was een toenmalige opvatting ‘zoals de geleerde dat zag’, de schrijver daarentegen gebruikte de indeling in zeven lichamelijke graden:

Zeven lichamelijke graden zijn er geboren, ook op Aarde stellen wij die vast, en dan betreden wij, zoals de geleerde dat ziet, de rassensoorten op Aarde.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.5641)

De zevende graad

In de boekenreeks van Jozef Rulof werd de omschakeling van het maatschappelijke denken in rassen naar het verklaringsniveau met lichamelijke graden geleidelijk opgebouwd. Wanneer de schrijver onmiddellijk had beweerd dat er geen rassen bestonden, hadden vele lezers die denkstap niet kunnen maken. Voor de meeste lezers uit die tijd was het bestaan van rassen een feit dat bevestigd werd door de wetenschap en door hun eigen waarneming.

Bovendien verklaarde de schrijver herhaaldelijk dat hij eerst iets nieuws opbouwde voordat hij het oude weghaalde, zodat de lezer niets ontnomen werd zonder dat hij er iets anders voor in de plaats kreeg. Daarom begon

de schrijver met een uitvoerige uitleg van de lichamelijke graden. Hij gebruikte hiervoor meestal de term ‘stoffelijke levensgraden’, omdat het graden waren waardoor het leven van de ziel zich in de stoffelijke materie vormgaf. Het artikel ‘stoffelijke levensgraden’ beschrijft uitgebreid de opbouw van het menselijke lichaam op aarde. Pas toen de geïnteresseerde lezer hiervan een duidelijk beeld had kunnen opbouwen, vroeg de schrijver aan de lezer om zijn wereldbeeld aan te passen en het begrip ras los te laten.

Om uit te leggen wat stoffelijke levensgraden waren, gebruikte de schrijver eerst het woord rassen. Gaandeweg legde hij uit dat stoffelijke levensgraden niet samenvielen met rassen. Eerst werd beschreven dat de zogenaamde ‘blanken’ zowel in de vijfde, als in de zesde en de zevende stoffelijke levensgraad voorkwamen. Daarnaast vernam de lezer dat er verschillende rassen binnen dezelfde stoffelijke levensgraad geplaatst konden worden. Zo werden naast de ‘blanken’ ook oosterse volkeren, Chinezen, Japanners en mensen met een donkere of getinte huidskleur in de zevende en hoogste stoffelijke levensgraad gesitueerd.

Dat was in 1939 voor vele lezers al een aanzienlijke denkstap. Vele ‘blanken’ beschouwden zich in die tijd superieur, en te horen dat zij hun vermeende superioriteit moesten delen, was niet vanzelfsprekend. Daarom benadrukte Jozef Rulof tot in zijn laatste levensjaar op aarde dat de zevende en hoogste stoffelijke levensgraad niet samenviel met het zogenaamde ‘blanke ras’:

Omdat de aarde lichamen heeft geschapen, en daarvan is één lichaam het hoogste, dat is niet het blanke ras, maar dat is de zevende graad.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.124)

Er zijn geen verschillende rassen

Vervolgens ging de schrijver een stapje verder door het rasverschil binnen een stoffelijke levensgraad op te heffen. Hij stelde dat er bijvoorbeeld binnen de zevende stoffelijke levensgraad geen verschillende rassen bestonden, maar dat het lichaam van al deze mensen de zevende graad van ontwikkeling had bereikt. Het onderscheiden van ‘blanken’, oosterlingen, Chinezen en mensen met een donkere of getinte huidskleur op basis van hun lichaam is dan niet meer aan de orde.

Daarna kon de schrijver nog een stap verder gaan en verklaren dat er helemaal geen verschillende rassen bestaan. Om het wereldbeeld te verruimen, moet dit maatschappelijke denken volledig losgelaten worden:

En er is slechts één ras op aarde en dat is de mens.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.7697)

Ook de huidskleur heeft geen betekenis

Vele tijdgenoten van Jozef Rulof keken naar de huidskleur van hun medemens en verbonden aan die huidskleur nog bepaalde waarden en betekenissen. Ze dachten in termen van ‘blanken’ en ‘zwarten’. Voor Jozef was het duidelijk dat de huidskleur op geen enkele wijze een onderscheidende factor tussen de stoffelijke levensgraden was. Want er waren ‘blanke’ lichamen die behoorden tot de vijfde, de zesde en de zevende stoffelijke levensgraad, en er waren ‘gekleurde’ lichamen die behoorden tot de zevende graad.

‘De Kosmologie van Jozef Rulof’ stelde al in 1944 dat er geen mensenrassen bestaan, én dat ook de huidskleur plaats moet maken voor het onderscheid in zeven stoffelijke levensgraden:

Er zijn geen rassen op Aarde te beleven, alléén deze zeven levensgraden voor de mens!

Zwart, bruin en blank hebben geen betekenis, deze zeven levensgraden zijn het!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7107.7108)

Stoffelijke levensgraden voor de ziel

Voor de schrijver zelf staat de ziel centraal en niet het tijdelijke lichaam van de ziel. De menselijke ziel doet door middel van een stoffelijk lichaam ervaringen op waardoor zij geestelijk kan evolueren. Elke ziel beleeft vele lichamen in alle stoffelijke graden om innerlijk te groeien en haar gevoel te verhogen. Maar die innerlijke evolutie gaat langzaam, de ziel heeft duizenden lichamen nodig om een hoge gevoelsgraad te bereiken.

Een ziel met een lichaam van de zesde stoffelijke levensgraad is niet noodzakelijk geestelijk hoger geëvolueerd dan een ziel met een lichaam van de vijfde stoffelijke levensgraad. Het artikel ‘stoffelijke levensgraden’ geeft een bredere toelichting bij het verschil tussen lichamelijke en geestelijke evolutie.

Het stelsel van stoffelijke levensgraden gaat niet over ‘mensen’, maar over de lichamelijke evolutie van de stoffelijke vorm van de ziel. Een ziel met een lichaam van een bepaalde stoffelijke levensgraad valt niet samen met het begrip ‘mens’ zoals dat doorgaans wordt gehanteerd. Dit verschil wordt toegelicht in het artikel ‘mens of ziel’.

Zielsniveau

In het artikel ‘verklaring op zielsniveau’ wordt een fundamenteel onder-

scheid gemaakt tussen twee verklaringsniveaus die in de boeken van Jozef Rulof neergelegd zijn: het aardse denken en het zielsniveau. Het aardse denken werd in de boeken gebruikt omwille van de lezer uit die tijd. Dit verklaringsniveau geeft het denken van die lezer weer, en niet de opvatting van de schrijver. De zienswijze van de schrijver is het zielsniveau dat langzaam opgebouwd wordt en pas in de latere boeken 'De Kosmologie van Jozef Rulof' volledig ontvouwd wordt.

Het begrip ras hoort thuis in het aardse verklaringsniveau, zoals de mens uit 1939 dacht. De 27 boeken van Jozef Rulof zijn geschreven om dit maatschappelijke denken te ontstijgen en de evolutie van de ziel centraal te stellen. Voor de ziel bestaan er geen rassen, maar wel verschillende lichamen waardoor de ziel ervaringen kan opdoen.

Het zielsniveau herdefinieert de meeste begrippen die de lezers van toen gebruikten, en voegt een aantal nieuwe begrippen toe om tot een nieuw verklaringsniveau te komen. Om de volle betekenis van die nieuwe begrippen op te bouwen, werd eerst gebruikgemaakt van bestaande en gekende woorden.

Het gegeven dat in de boeken van Jozef Rulof bepaalde woorden gebruikt werden, wil niet zeggen dat de schrijver enige waarde of werkelijkheid toekeende aan die woorden. Het zegt alleen dat die woorden gebruikt werden door de lezers uit de tijd dat de boeken van Jozef Rulof gepubliceerd werden. Daarom werd tot die lezers gezegd:

Dat zijn uw woorden, dat zijn uw gedachten. Die zien wij niet, die beleven wij niet in de schepping.

Lezingen Deel 2 (L2.6135.6136)

Toelichting door de uitgever

Omdat het zielsniveau in de boeken van Jozef Rulof geleidelijk opgebouwd wordt, is het niet voor elke lezer onmiddellijk duidelijk dat het woord ras voor de schrijver geen realiteit weergeeft en gerekend dient te worden tot het aardse denken van de lezer uit 1939. Dit probleem is nog veel groter wanneer een citaat uit de context van deze boekenreeks gehaald wordt.

Daarom heeft de uitgever van de boeken van Jozef Rulof besloten om bij de meeste zinnen uit deze boeken waarin het woord ras voorkomt, een verwijzing op te nemen naar dit artikel 'er bestaan geen rassen'.

Racisme

Door de gruwelijke misdaden van Adolf Hitler en anderen is de mensheid

zich bewust geworden van het gevaar van het begrip ras. In de tweede helft van de twintigste eeuw is ook de wetenschap tot de conclusie gekomen dat dit begrip verlaten moet worden, omdat er geen wetenschappelijke grond voor is (zie 'Verklaring over ras' op pagina 459).

Dit heeft de weg vrijgemaakt om in de huidige tijd het gebruik van het woord ras te reserveren voor zaken omtrent racisme, of voor dierenrassen. Waar het denken in mensenrassen in de tijd van Jozef Rulof nog deel uitmaakte van het heersende wereldbeeld, is het bewustzijn van de huidige mensheid dit nu ontstegen.

Jozef Rulof wist reeds dat er geen rassen bestonden, en hij trok in zijn tijd al ten strijde tegen het racisme dat in het midden van de twintigste eeuw 'normaal' werd gevonden en zelfs door de overheid van verschillende landen werd toegepast. Meer hierover in het artikel 'anti racisme en discriminatie'.

Bronnen

Toenmalige wetenschap

Op een contactavond in 1950 legt Jozef Rulof aan zijn toehoorders uit dat het begrip rassoorten behoort bij de wetenschap uit hun tijd. Op zielsniveau kent men alleen stoffelijke levensgraden voor het menselijke organisme. Dat zijn zeven soorten lichamen die de ziel beleeft om haar gevoelsleven te verruimen:

Wij hebben zeven graden voor de mens, als lichamelijke levenswetten. De wetenschap (in 1950) noemt dit de rassoorten op Aarde. Dit zijn voor de ruimte en ons leven: levensgraden voor het menselijke organisme.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.7486.7488)

De zevende graad

In de zevende lichamelijke levensgraad worden vele soorten lichamen gesitueerd:

Chinezen en Japanners, vertegenwoordigen de zesde en zevende levensgraden.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7141)

Het blanke ras en de kleurlingen, vertegenwoordigen de zesde en de ze-

vende levensgraad.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7065)

De Brits Indische volken, behoren, als al die oosterse levensgraden, tot de zesde en zevende levensgraden.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7127)

Gij weet bovendien, dat de kleurlingen als de donkere rassen, bovendien de zevende graad voor het menselijke organisme hebben bereikt en dat die kleurlingen géén oerwoudbewoners meer zijn. Negers hebben afstemming op de zesde en zevende levensgraad. Gij kunt de verhoogde bewustwording vaststellen, de oerwoudbewoner moet dat stadium nog bereiken.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7130.7132)

Het artikel ‘stoffelijke levensgraden’ geeft meer uitleg over het verband tussen het oerwoud en de verschillende stoffelijke levensgraden.

Er zijn geen verschillende rassen

Het lichaam op aarde behoort niet tot een ras, maar tot een stoffelijke levensgraad:

Iedereen voelt en bezit zijn eigen stoffelijke leven en dat is niet omdat dit een ras is, maar omdat dit de graden zijn die de mens zijn stoffelijke graad en toestand op aarde bepalen.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.8119)

Er zijn geen rassen, wel stoffelijke levensgraden die de ziel in haar ontwikkeling doorloopt:

Wij hebben hier geen rassen maar graden van ontwikkeling.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.14393)

Zielsniveau

‘Het Ontstaan van het Heelal’ is geschreven naar het maatschappelijke denken uit 1939. In ‘De Kosmologie van Jozef Rulof’ wordt het zielsniveau pas ten volle ontvouwd:

Maar nu gaat u, uit dat boek ‘Het Ontstaan van het Heelal’ gaat u naar

kosmologie, en dat kan ik weer niet want dan moet u de andere reis erbij maken, en dan vang ik u wel weer op, maar dat kunt ú niet. Nu gaat u het kosmisch zien. En voor 'Het Ontstaan van het Heelal', maar dit is menselijk gezien. Begrijpt u dat?

(Meneer in de zaal): 'Ja natuurlijk, maar het is menselijk ook zo neergeschreven.'

Dit is nog voor uw denken en voelen.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.4464.4469)

84. Stoffelijke levensgraden

Door het opbouwen en beleven van opeenvolgende lichamelijke levensgraden verruimde de ziel haar gevoelsgraad en persoonlijkheid.

Evolutie zonder Darwin

Het huidige menselijke lichaam op aarde is het resultaat van een evolutieproces dat biljoenen tijdperken heeft geduurd. De stapjes in deze evolutie worden in de boeken van Jozef Rulof lichamelijke of stoffelijke levensgraden genoemd.

Volgens de schrijvers van deze boeken, de meesters, is het menselijke lichaam niet uit het dierenrijk geëvolueerd. De meesters hebben geestelijk-wetenschappelijk vastgesteld dat de evolutie van het dierenrijk volledig gescheiden verliep van de menselijke ontwikkeling. Darwin heeft zich vergist, we stammen niet af van de apen. Hoe het dier ontstaan is, wordt beschreven in het artikel 'de vergissing van Darwin'.

Van oer cel tot oermens

De vorming van de eerste oercellen op aarde was geen resultaat van een toevallige samenloop van gunstige omstandigheden. Hier was reeds een gerichte bezieling aan het werk om die eerste cellen te laten groeien en in biljoenen stapjes te laten evolueren tot het huidige menselijke lichaam.

Het artikel 'Alziel en Albron' beschrijft die bezieling die de gehele kosmos heeft gevormd. De menselijke ziel is een deel van de Alziel en heeft hierdoor de levenskracht om zichzelf een vorm te geven. De eerste zielen vormden de oercellen op aarde en daarna de ene stoffelijke levensgraad na de andere, door een voortdurende bezieling om hun lichamelijke vorm te verruimen. Ze reïncarneerden miljoenen malen op aarde om hun stoffelijke vorm van oer cel tot oermens op te bouwen.

Voor de eerste zielen was dit geen nieuw proces. Zij hadden op andere planeten dit evolutieproces al beleefd. De artikelen 'onze eerste levens als cel', 'evolutie in het water' en 'evolutie op het land' beschrijven uitvoerig hoe de zielen op vorige planeten hun lichamelijke vorm opbouwden. Het artikel 'aarde' licht toe hoe de eerste zielen deze opbouw herhaalden op aarde.

Reeds in de vroege oertijd bereikten de eerste zielen de volwassen menselijke gestalte, waardoor ze alles beleefd hadden wat de aarde hun aan lichamelijke belevenissen kon bieden. Hierdoor konden ze afscheid nemen van de aarde. Het artikel 'schepper van licht' beschrijft hoe deze eerste zielen hun

geestelijke evolutie in het hiernamaals hebben voortgezet.

Het samenwonen als stam

Omdat er in die tijd op aarde reeds volwassen menselijke lichamen waren gevormd, hoefden andere zielen die later aan hun aardse levensloop begonnen, niet meer te beginnen als oercel. Zij konden onmiddellijk reïncarneren bij mensen met een lichaam dat dezelfde levensgraad had als het lichaam dat deze zielen reeds op vorige planeten hadden beleefd.

Wanneer de meesters zich richtten op dit aardse tijdperk, noemen ze het lichaam dat aansloot op de vorige planeet de eerste stoffelijke levensgraad, omdat deze zielen hiermee hun eerste aardse lichaam beleefden. Voor deze zielen waren er daarna nog zes stoffelijke levensgraden te beleven, waarbij het lichaam van elke volgende graad krachtiger was dan de vorige graad.

Door het sterkere lichaam in elke volgende graad kregen de zielen telkens nieuwe ervaringen. De zielen met een lichaam van een verschillende graad gingen zich hierdoor verschillend van elkaar voelen. Ze voelden zich meer verwant met de zielen die een lichaam van dezelfde graad hadden. Met deze zielen gingen ze een groep vormen, die later tot een stam uitgroeide. Zo ontstonden zeven verschillende stammen, die afgescheiden van elkaar leefden.

De gevoelsgraad van de ziel

Al deze stammen ontwikkelden zich en kozen een eigen leefruimte. De eerste stammen bleven in het dichte oerwoud, waarin ze zich veilig voelden. Hun 'gevoelsgraad' noemen de meesters 'voordierlijk', omdat ze kannibalen waren, een gedrag dat de meeste dieren niet kennen.

Hierdoor zien we dat er een groot verschil is tussen de stuwings van de ziel enerzijds en haar graad van gevoel en bewustzijn anderzijds. De ziel had door haar stuwings een machtig menselijk lichaam opgebouwd, maar daarvan was zij zich als persoonlijkheid nog niet bewust. De ziel had dit lichaam onbewust gevormd, vanuit haar diepere lagen. Het artikel 'onze basiskrachten' beschrijft met welke krachten de ziel haar stoffelijke vorm kon scheppen.

Door het beleven van dat lichaam kreeg de ziel gevoel en bewustzijn. Hierdoor volgde haar niveau van bewustzijn de opeenvolgende stoffelijke levensgraden. Eerst kreeg ze een embryonaal bewustzijn, dan leerde ze zich te bewegen in het water en vervolgens kreeg ze een landelijk bewustzijn. Als oermens beleefde ze een enorm krachtig oerlichaam, en leerde als persoonlijkheid de kracht van dit lichaam te gebruiken om eten te verzamelen.

Het bewustzijn van de kannibalen was vooral gevuld door honger. Om deze honger te stillen, kwam de persoonlijkheid in beweging, en vergaarde

hierdoor kennis om aan eten te komen. Het gevoelsleven was vooral gericht op de eigen overleving. Door een stam te vormen met anderen uit dezelfde levensgraad had men meer kans op stoffelijke overleving.

Bezit

Het lichaam van de tweede stoffelijke levensgraad was krachtiger, waardoor het bewustzijn van de persoonlijkheid zich verruimde. Nu kreeg de persoonlijkheid het gevoel dat ze iets bezit. Ze kreeg belangstelling om meer eigendom te verwerven. Ze ging zien dat er in de wereld meer te koop was dan alleen het dagelijkse eten en drinken, haar interesses vergrootten.

Het lichaam van de derde stoffelijke levensgraad was nog krachtiger, waardoor ze meer grip kreeg op haar stoffelijke leven. Hierdoor werd ze minder angstig. Ze kende nu haar kracht, en was gereed om iedereen aan te vallen die in haar bereik kwam.

In de derde stam gebruikte ze de verhoogde lichamelijke kracht nog meer om anderen te beroven van hun bezit. Daarnaast kreeg ze nu ook al enig gevoel voor schoonheid, ze ging haar lichaam opmaken, zichzelf 'mooi' maken met al haar bezit.

Uit het oerwoud vandaan

Toen de persoonlijkheid het kannibalistische gevoel aflegde, kwam ze tot de 'dierlijke' gevoelsgraad. Ze ging voelen zoals vele dieren op aarde in hun natuurlijke omgeving, waarbij het recht van de sterkste geldt. Ze kende nu ontzag voor de mens met het sterkste lichaam. En ze begon de natuurkrachten zoals storm en onweer te vrezen, want die waren nog sterker dan het menselijke lichaam. Later ging ze deze natuurkrachten aanbidden, en kreeg zo ontzag voor een oppermacht.

De verhoogde kracht van de vierde stoffelijke levensgraad gaf haar het gevoel om haar leefwereld te vergroten. Daarom ging ze aan de rand van het oerwoud wonen. Ze stond nu aan de vooravond van de verkenning en verovering van de gehele aarde als levenstuin.

Ze verliet het oerwoud op zoek naar meer bezit. De jacht naar meer eigendom maakte haar onrustig, maar gaf haar als persoonlijkheid wel meer werking en schakering. Veel bezittingen gaven haar voldoening en hierdoor ontwaakte er iets, dat later het karakter zou vormen.

Meer stoffelijk gevorderd

Door de verhoogde kracht van een lichaam van de vijfde stoffelijke le-

vensgraad durfde de persoonlijkheid nu naar andere leefgebieden te trekken. Dankzij haar krachtige lichaam kon ze zich ook in koudere streken handhaven en haar levenswijze aan een bar klimaat aanpassen.

Met de verhoogde kracht van een lichaam van de zesde en zevende stoffelijke levensgraad ging de persoonlijkheid de hele wereld verkennen. De stammen splitsten zich en verspreidden zich over de hele aardbol. De mens gaf die afsplitsingen verschillende namen en zo ontstonden de vele volkeren en nationaliteiten.

De persoonlijkheid wilde nu alles beleven wat er op aarde te vinden was en joeg vele levens lang meer van hetzelfde na, zonder zich een hogere gevoelsgraad eigen te maken. Ze gebruikte de lichamelijke kracht van de hoogste stoffelijke levensgraad om met geweld de heerschappij over de omgeving te vergroten.

Hoe meer stoffelijk bewustzijn en intellect ze kreeg, hoe dieper de afbraak werd. Ze ontwikkelde dodelijke wapens om de wereld te kunnen overheersen. Daardoor heeft ze met een lichaam van de hoogste stoffelijke levensgraad de grootste ellende in de wereld aangericht.

Waar het gevoel om veel te willen bezitten eerst haar wereld vergrootte, ging het daarna een grote remmende rol spelen voor haar innerlijke ontwikkeling. Vele levens werden overheerst door het verlangen om steeds meer te bezitten.

Karma

Toen de menselijke ziel alle stoffelijke levensgraden beleefd had, kwam er een ander proces tot ontwaking. Tot dan had de ziel ingesteld gestaan op het beleven van de stoffelijke levensgraden om alle ervaringen op te doen die een aards lichaam kon geven. Na dit beleven kwam de ziel vrij van deze gerichtheid, want er was geen sterker lichaam meer dat haar nog andere ervaringen kon geven.

Die ervaringen hadden het bewustzijn van haar persoonlijkheid verruimd, die nu naast eten en slapen ook aan veel andere aardse zaken kon denken. Ze had het kannibalisme ver achter zich gelaten en was tot de dierlijke of grofstoffelijke gevoelsgraad gekomen. Ze had zelfs al een maatschappij opgebouwd en kunsten en wetenschappen ontwikkeld.

Als persoonlijkheid was ze zich echter niet bewust van de ellende die ze in haar vele levens aan andere mensen had aangedaan. In haar sterke gerichtheid op haar krachtige lichaam en stoffelijk bezit heeft ze andere mensen getreiterd, verkracht en hun lichaam vernietigd. Hierdoor heeft ze veel karma opgebouwd.

Het artikel 'karma' licht uitgebreid toe wat dit voor gevolgen had. De

ziel had door de gewelddadige handelingen van haar persoonlijkheid haar harmonie met andere zielen verloren, want ze had onder meer het lichaam van andere zielen vernietigd. Aan elke ziel die hierdoor nog levenstijd miste, werd die tijd teruggegeven, door aan die ziel een nieuw lichaam te geven, wat op aarde door het moederschap gerealiseerd kan worden. Wanneer de benadeelde ziel dit niet meer nodig had, zette men op een andere wijze de gecreëerde duisternis in licht om, bijvoorbeeld door een lichaam te geven aan andere zielen die hierop wachtten.

De tweede ronde

Om zich met het leven in harmonie te brengen, reïncarneerde de ziel opnieuw in lichamen van verschillende stoffelijke levensgraden. Zo begon ze haar tweede rondgang op aarde, ditmaal om zichzelf vrij te maken van alle disharmonie die haar persoonlijkheid in de eerste ronde gecreëerd had. Leven na leven werd nu licht gegeven waar duisternis was gebracht, en zorg gedragen voor diegenen die in ellende waren gestort.

Die stuwing kwam uit de diepte van de ziel en was overheersend op haar persoonlijkheid. De persoonlijkheid was zich niet bewust dat haar eigen ziel haar in die bepaalde levensomstandigheden had gebracht, maar ze voelde een stuwing om voor bepaalde mensen goed te doen.

Er kwamen nu zielen uit beide rondes naast elkaar te leven. Ze hadden beiden een lichaam dat tot dezelfde stoffelijke levensgraad behoorde, maar ze bevonden zich op een heel ander punt in hun eigen innerlijke evolutie. De ene ziel beleefde dat lichaam om de kracht van die stoffelijke graad te ervaren, en de andere ziel gebruikte dat lichaam van dezelfde stoffelijke graad om zichzelf in harmonie te brengen. In gevoelsgraad konden beide zielen verschillen, omdat de ziel die voor harmonie terugkeerde al meer levens had beleefd en hierdoor meer kans had gekregen om haar gevoelsgraad te verhogen.

Dit naast elkaar leven van zielen uit beide rondes zorgt er nog sterker voor dat er aan de hand van het lichaam niet vastgesteld kan worden in welke graad van evolutie de ziel en haar persoonlijkheid zich bevinden. Alleen aan het gedrag kan in bepaalde mate te zien zijn tot welke gevoelsgraad de handelende persoonlijkheid is gekomen. Dit thema wordt verder behandeld in de artikelen 'anti racisme en discriminatie' en 'mens of ziel'.

Duizenden stoffelijke levensgraden en ziekten

Toen de ziel de zevende stoffelijke levensgraad tot stand bracht, was dat lichaam krachtiger dan de vorige graden. Elk lichaam was tot dan toe kerngezond gebleven en bestand tegen alle weersomstandigheden. Maar later is dit

lichaam volkomen gedegenereerd, en de lichamelijke weerstand is ontzettend verminderd. De lichamen van de 'hoogste' stoffelijke levensgraad kregen de meeste ziekten en gebreken, de slechtste gezondheid en de minste lichamelijke kracht. Hoe kon dit gebeuren?

In het begin waren alle lichamen van een bepaalde stoffelijke levensgraad te vinden in dezelfde stam. De zeven stammen leefden gescheiden van elkaar. De voortplanting vond plaats binnen de eigen stam. Elke stoffelijke levensgraad bezat een eigen kracht en werking van de lichamelijke stelsels.

Toen het bewustzijn van de ziel toenam, en de persoonlijkheid zich ging realiseren dat er ook buiten de eigen stoffelijke levensgraad veel te beleven viel, kwamen de eerste vermengingen tot stand. De kinderen die hierdoor ontstonden, ontvingen een lichaam dat uit twee verschillende stoffelijke levensgraden samengesteld was. Dit veroorzaakte een wrijving, een voortdurende spanning in hun lichaam, omdat er twee werkingen met een verschillende kracht tegen elkaar inwerkten.

Naarmate de bezitsdrang en de hartstocht toenamen, steeg ook het aantal vermengingen. Na miljoenen jaren kwamen hierdoor de eerste ziekten tot stand, omdat het lichaam het verschil in krachten in zichzelf niet meer kon harmoniseren. Hoe hoger de stoffelijke levensgraad, hoe meer vermengingen, en daaruit volgend hoe meer lichamelijke afbraak en ziekten er ontstonden.

De vermengingen hebben zich generatie na generatie uitgebreid, zodat in de huidige tijd geen enkel lichaam op aarde nog gerekend kan worden tot één bepaalde stoffelijke levensgraad. Na honderdduizenden jaren van vermeniging zou er daarom nu van duizenden graden gesproken kunnen worden, als men nog in stoffelijke graden wil blijven denken.

Leven in harmonie

Wanneer er geen andere zielen meer op aarde leven waarmee een ziel door karma verbonden is, komt ze vrij van de aardse cyclus, en zet ze haar geestelijke evolutie voort in het hiernamaals. Wanneer ze hierin de geestelijke gevoelsgraad heeft bereikt, heeft ze als persoonlijkheid het stoffelijke gevoel losgelaten dat te maken heeft met het beleven van de stoffelijke levensgraden op aarde.

Dan is haar persoonlijkheid het lichamelijke als gevoelsleven overstegen, en voelt ze een universele liefde voor alle andere zielen. Dan brengt de persoonlijkheid zich niet meer in disharmonie met het leven. Dan is ze 'ontwaakt' in haar aangeboren harmonie, zoals toegelicht wordt in het artikel 'harmonie'.

Dan maakt ze zich klaar om haar geestelijke evolutie voort te zetten op een planeet van de volgende kosmische levensgraad. Hier zal ze opnieuw stoffe-

lijke levensgraden beleven, maar ditmaal in een harmonisch lichaam zonder ziekten. Daar is elke ziel als persoonlijkheid tot het bewustzijn gekomen dat het lichaam alleen dient om de gevoelsgraad te verhogen tot een universele liefde voor al het leven in de kosmos.

Bronnen

Evolutie zonder Darwin

Levensgraden zijn opeenvolgende stappen in een ontwikkelingsproces. Er zijn onder meer stoffelijke levensgraden die hieronder 'graden voor het stoffelijke organisme' genoemd worden, gevoelsgraden die hieronder 'graden voor het zielenleven' genoemd worden, en 'kosmische levensgraden':

De ziel beleeft deze graden om het hoogste stadium, het Al, binnen te treden. Het zijn overgangstoestanden, wetten, die bepalen, dat iedere graad een eigen evolutie te beleven heeft. De ziel maakt zich die wetten eigen, waardoor haar bewustzijn verandert. Aan deze zijde hebben wij al deze wetten als graden voor het organische leven leren kennen en ze ons moeten eigen maken. In alles vinden we de levensgraden terug. Er zijn bijvoorbeeld zeven hellen en hemelen geschapen, zeven graden voor de slaap, voor de psychische trance en de andere geestelijke gaven, alle overgangen om de eigenlijke graad en de eigenlijke wet te beleven. Er zijn zeven graden voor het stoffelijke organisme en voor het zieleleven. De Ruimte bezit de zeven kosmische graden.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.9488.9495)

Van oer cel tot oermens

De ziel heeft het lichaam geschapen:

Zoals de levensgraden zich zélf scheppen, die dus door de ziel het bestaansleven krijgen, omdat de ziel steeds weer een nieuw lichaam schept, veranderen die lichamen van kleur, kracht en bouw, omdat ook de planeet haar verdichtingsweeën beleven moet en (waar) de ruimte haar aan geholpen heeft.

Archief (AR.1429)

De ziel heeft de stappen van haar kosmische evolutie kunnen overwinnen

door graad na graad te scheppen:

En het is hierdoor, dat de ziel ze heeft kunnen overwinnen. Geleidelijk aan schiep zij graad na graad.

Archief (AR.1600.1601)

Het samenwonen als stam

De meesters schreven over zeven stoffelijke levensgraden, zeven gevoelsgraden en zeven kosmische levensgraden. Op een contactavond vroeg een toehoorder waarom dat getal zeven zo dikwijls genoemd werd. Jozef lichtte toe dat het niet om het aardse cijfer gaat, maar dat men hiermee een evolutie opdeelt in gedeelten, in tijdperken:

(Meneer in de zaal): 'Hoe komt het dat alles wat met geestelijke dingen te maken heeft altijd het getal zeven voert?'

Meneer, dat heeft met het getal zeven niets te maken, maar dat zijn de opvolgende levensgraden voor alles wat er bestaat. Het getal zeven heeft geen aardse betekenis, maar men is begonnen om iets van de ruimte, of van de aarde, of van een huis, of van een trap, en een stoel, een wittebrood, het doet er niet toe, uit te tekenen door gedeelten. En dat zijn de tijdperken van het ding. En dat zit ook in ... Dat kunt u ook bij de bakker leren, meneer. Weet u dat? Er zijn zeven graden van evolutie. Voordat wij beginnen is het al gras, is het ook stof. Dan moeten we vanaf het gras, moeten we naar het koren, dat hoort er ook bij. Maar het is eerst melk en dan meel en dan gaan we het bij elkaar brengen, weer een andere graad; en dan komt er nog iets bij, dat zegt ffft, en dan gaat het de oven in, en dan gaat het uitdijen en uiteindelijk bent u in die en die graad en dan hebt u een boterham in uw handen. En zo gaat het met het kindje dat geboren wordt en een hond die hardloopt. U kunt bijvoorbeeld hardlopers hebben, boksers hebben. In elke graad, in elke gave liggen nu overgangen van gevoel. Er zijn mensen hier die hebben liefde; zeven verschillende graden van liefde. U hebt kunst; zeven graden van kunst. Er zijn schilders die leren het nooit, hoeven het nooit te leren: indien ze geestelijke gaven willen aanvaarden en ze eerlijk willen zijn, kunnen ze veel beter in de mijnen gaan, of ze vliegen, het doet er niet toe, maar die bereiken nooit in de eeuwigheid kunst, want er zijn wel dertig levens voor nodig om dat te bereiken, want kunst is gevoel. En nou moet u die kunst kunnen beleven, de verf kunnen beleven, de techniek kunnen beleven, u moet het éénzijn willen beleven met kunst, dat duurt tien levens, twintig levens; voor wetenschappen en kunsten, viool, piano.

Baring en schepping; overgangen. Is het kind in de moeder in de eerste dagen, wanneer de aanraking kwam ... De bevruchting geschiedt ... Als er nu geen overgangen waren? Hebt u al eens een zaadje in de grond gezien dat er in twee seconden weer uitkwam?

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.3341.3363)

De gevoelsgraad van de ziel

Door het beleven van het stoffelijke lichaam kreeg de ziel gevoel:

Hierdoor ontwaakte mijn leven en kreeg ik als ziel gevoel! Ik onderging die werking en openbaarden zich vele levens voor mij en haar, die tot mijn leven behoort. De voordierlijke liefde ontwaakte.

Archief (AR.1617.1619)

Door de stoffelijke levensgraden op aarde te beleven, werden de eerste gevoelsgraden opgebouwd:

We stelden vast, dat het organische leven u deze gevoelsgraden schonk. Door de ene graad na de andere te beleven kon uw innerlijk leven groeien.

Geestelijke Gaven (SP.75.76)

De eerste gevoelsgraad wordt voordierlijk genoemd:

Zij voelen alleen, kunnen niets dan voelen en dan nog op voordierlijke wijze.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.7246.7246)

In de tijd van Jozef Rulof werden kannibalen ook koppensnellers genoemd:

Er liggen tussen het stoffelijke organisme zeven graden en de mensen die in de eerste graad leven, zijn diegenen op aarde, die men koppensnellers noemt. Dat is dus de eerste stoffelijke graad op aarde.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.4469.4470)

Bezit

In de tweede stoffelijke levensgraad ontwaakte het gevoel 'bezit':

De mensen willen bezit en wanneer zij het bezitten, dan moeten zij weer wat anders en ook dat andere deugt niet.

Meester Alcar legde aan Jozef Rulof (André) uit dat het verzamelen van stoffelijke dingen in alle stoffelijke levensgraden op aarde doorging:

In al die stoffelijke graden ligt aards geluk en dat geluk is hetgeen op aarde tot stand is gebracht. Dat zijn de dingen die zij van onze zijde hebben ontvangen en in al die graden aanwezig zijn. Je voelt dan tevens, dat iedere stoffelijke graad zijn eigen kracht bezit en dat het geluk en die dingen, die het leven op aarde veraangenamen, daartoe behoren. Voel je wat hen wacht? Dat zij dit zullen ontvangen, maar dat zij zich tevens zullen vergeten? Dat zij, naarmate zij hoger komen, al die stoffelijke dingen, al die rijkdom, al die schatten der aarde willen bezitten, maar dat ook zij daarin te gronde zullen gaan? Dit gaat zo voort, André, totdat zij de hoogste graad in de stoffelijke wereld hebben bereikt en dit geschiedt, zij moeten hun aardse kringloop volbrengen. Wij zullen dat zien en ik zal het je tonen, nog weten zij hier niet beter en kennen al die schatten der aarde niet, maar zie, hoe zij hier reeds al die aardse prullen verzamelen.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.7686.7693)

In de latere stoffelijke levensgraden werden dat gouden prullen:

Daar worden mensen geslacht voor die prullen, doch dan zijn die dingen goud, zilver, diamanten en paarden, al die kostbare aardse dingen die alleen voor hen kostbaar zijn. Dat bezit wil eenieder bezitten, maar dat moesten zij naast zich neer kunnen leggen. Dat is echter niet mogelijk, want zij zijn nog niet zo ver, zodat zij daar vele malen voor terug zullen keren. Dat terugkeren is voor hen een kwelling, maar die kwelling komt, omdat zij gaan voelen wat hen wacht. Want de mensen willen geen strijd, geen smart, zij willen al deze aardse dingen behouden, genieten van al deze prullen, die wij reeds in de oertijd begonnen te verzamelen.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.7873.7877)

Door deze bezitsdrang verloor de persoonlijkheid het natuurlijke gevoel van het oerwoudleven:

Zij hebben zich een toestand geschapen die niet natuurlijk meer is. Zij behangen zich met sierlijke dingen, gaan goed en rijk gekleed, doch hebben hun natuurlijke afstemming afgelegd. Zij zijn verdwaald in hun mooie en rijke levens en doen dingen die de mensen in het oerwoud niet zouden kunnen doen. Dat is het instinct, de natuur en die natuurwetten

en krachten heeft de intellectuele mens verloren en bezoedeld. Is het dan zo vreselijk wanneer ik zeg dat de natuurlijke kern zoek is? Dat zij hun lichamen uiterlijk verfraaien en dat het innerlijk aan geestelijke honger sterft?

Het Ontstaan van het Heelal (OR.13362.13367)

Eens gaan ze alleen geestelijke schatten verzamelen:

Eens komt hieraan een einde. Dan verzamelen wij alleen geestelijke schatten en maken ons al die eigenschappen, die ons geestelijke karakter uitmaken, eigen en dat neemt ons niemand meer af.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.7878.7879)

Maar velen zullen doorgaan met prullen te verzamelen, zelfs wanneer zij in hun hiernamaals zijn aanbeland, in hun duistere sfeer die in het volgende citaat 'hel' wordt genoemd:

Eens zullen zij sterven en het leven na de dood binnentreden. Ook in de hel verzamelen zij al die dingen, die aardse prullen, dat heb je beleefd, André, ook daar tooien zij zich met paarlen en diamanten, doch die prullen zijn even vals als hun geestelijk leven.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.7882.7883)

André werd getoond dat de ziel met een lichaam van de derde stoffelijke levensgraad zich al 'mooi' begon te maken:

Zij waren geheel met alle mogelijke versierselen behangen. Hoe hadden zij zich mooi gemaakt! Hij zag niets dan kralen en nog eens kralen.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.7932.7934)

De persoonlijkheid werd minder angstig:

De angst voor andere wezens bezitten zij niet meer, zij hebben zelfbeheersing geleerd. Die anderen waren schuchter en angstig, deze zijn brutaal en gereed om ieder aan te vallen, die in hun bereik komt.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.7946.7947)

De ziel als persoonlijkheid ging nu haar lichamelijke kracht gebruiken om haar bezitsdrang te bevredigen:

Op oudere leeftijd waren die gevoelens krachtiger en door onze licha-

melijke kracht sloegen wij anderen neer om alleen dit, wat zij hadden, te willen bezitten.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.7871)

Hoe hoger de stoffelijke levensgraad werd, hoe meer bezit men ging verwerven, omdat ook het stoffelijke bewustzijn toenam:

„Wanneer je mij begrijpt dan zal het je duidelijk zijn, dat het innerlijke leven meer rijkdom kan ontvangen, naarmate het de hoogste stoffelijke graad gaat bereiken. In het oerwoud hebben de mensen geen aards bezit, niet dat, wat de mens in de grote steden zijn bezit kan noemen. Dit is, wat je voelt, een machtig verschil, doch daardoor ontwaakt het innerlijke leven.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.8454.8456)

De jacht naar bezit vormde honderden karaktereigenschappen om aan dat bezit te komen, en hierdoor oversteeg men de dierlijke gevoelsgraad waarin men alleen geleefd werd door wat het lichaam vroeg:

Maar er is nog meer wat de ziel zich eigen moet maken. In de eerste vier graden beleeft het innerlijke leven het aardse leven, omdat dit leven een organisme bezit. Dat is zeer eenvoudig en natuurlijk. Maar waar al deze mensen niet aan denken en niets van weten is, dat zij als innerlijk leven daarin bewust moeten worden en dit is het ontwaken. Zij leven, omdat zij leven móeten, handelen in dat leven, omdat al deze mensen handelen móeten en dit alles hun door het stoffelijk organisme wordt opgelegd. Voel je, André, hoe groot en hoe diep dit alles is? Voel je dan, dat wanneer het innerlijke leven hoger komt, het zichzelf moet verliezen? Dat dit leven uit dat dierlijke, dat onbewuste tevoorschijn treedt en dat alles gaat afleggen? Maar dat daarvoor honderden karaktereigenschappen, in het verhoogde leven opgedaan, in de plaats komen en zij, al deze wezens, van realiteit en bestaanstoestanden niets kennen en niets kunnen bezitten?

Het Ontstaan van het Heelal (OR.8471.8479)

Uit het oerwoud vandaan

Met een lichaam van de vierde graad durfde men zich buiten het oerwoud te begeven:

Het organisme geeft de ziel dus meer gevoel en door dat gevoel durft de mens zich te verplaatsen en de Aarde als lichaam te verkennen.

Nu werd het kannibalisme als voordierlijk gevoel losgelaten:

Zij voeden zich met vlees evenals die anderen, doch geen mensenvlees, dat eten zij niet meer.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.8008)

In het dierlijke gevoelsleven heerst het recht van de sterkste:

Zij leven natuurlijk, zoals zij innerlijk zijn en kennen ontzag voor hem die de sterkste is. Hun gevoel voor een oppermacht is aanwezig doch zij zien deze in de natuur en het zijn de elementen die hen angstig maken. Dat gaat boven hun vermogen. Doch komen wij verder, dan zoeken zij juist daarin hun steun en aanbidden zij die natuurkrachten.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.8018.8021)

André tracht voor zichzelf duidelijk te krijgen wat Alcar bedoelt met een dierlijke afstemming:

De ziel beleeft nu in al die graden, naar de kracht en de werking die dit organisme bezit. Al de handelingen doet de innerlijke mens, maar in al die graden doen al die mensen dit, omdat dit nu eenmaal zo is, zij dit organisme bezitten. Ik voel thans, dat al deze mensen als het „dier” leven, Alcar. Ik kan mij niet duidelijker uitdrukken.”

Het Ontstaan van het Heelal (OR.8504.8507)

Meer stoffelijk gevorderd

Een hogere stoffelijke levensgraad gaf meer stoffelijk bewustzijn, maar dat werd gebruikt voor overheersing:

De meer stoffelijk gevorderde mens overheerste dus de planeet aarde, maar deed dit door doodslag en geweld. Ook daarin is in al die miljoenen jaren niets veranderd.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.6487.6488)

De mens in het oerwoud kon die fouten niet maken, omdat die mens dat bewustzijn nog niet bezat. Hoe hoger het bewustzijn komt, des te dieper wordt de afbraak.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.10887.10888)

Door de kracht van het sterkste lichaam van de zevende stoffelijke levensgraad ging de zevende stam zich over de wereld verspreiden en die wereld overheersen:

Hier leven de stammen als levensgraden bijeen. Ze hebben zich reeds voor de andere, lagere levensgraden afgesloten, waarvan nu de hoogste, de zevende levensgraad alles te zeggen heeft. De kracht van de sterkere mens is hierin álles en (dit) hebben die andere levensgraden te aanvaarden!

Wij zien, dat de zesde en zevende levensgraden de planeet in bezit hebben genomen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3057.3060)

De zielen met een lichaam van de zevende stoffelijke graad bouwden een maatschappij op. Ze gaven zichzelf een naam van een volk of een nationaliteit:

De mens nu van deze maatschappij is ontwaakt. Deze mens heeft zich een wereld geschapen, hoe die wereld is, doet er niets toe. Deze mens leeft in de steden en op het land. Dat zijn nu dus miljoenen mensen die de zevende levensgraad vertegenwoordigen. En dat zijn bovendien volken, stammen dus, die zich door de eeuwen heen als levensgraad afsloten en zich een naam als volk hebben gegeven. Ook die ontwikkeling heeft duizenden eeuwen geduurd, waardoor al die nationaliteiten zijn ontstaan.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7148.7153)

De ziel met een lichaam van de zevende stoffelijke graad heeft zich over alle windstreken verspreid:

U hebt oosterse graden, u hebt westerse graden, u hebt ze in Zuid, Noord, Oost en West.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.1275)

Het maakt niet uit waar die ziel precies leeft, het gaat erom dat zij zich vrij heeft gemaakt van het oerwoudbestaan:

En dat lichaam heeft, of u nu daar leeft of u komt daarvandaan of hiervandaan, u hebt het hoogste organisme, de zevende graad voor organisch leven: u hebt u vrij- en losgemaakt van het oerwoud.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.1276)

Door het verkregen bewustzijn wilde de mens nu alles overheersen:

De ziel als mens heeft zich hierin vergeten, door haar verkregen bewustzijn wil zij overheersen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3078.3078)

In de hoogste stoffelijke levensgraad was de mens meer stoffelijk gevorderd, maar de gevoelsgraad kon nog voordierlijk zijn:

Maar op aarde, in de steden, leven toch ook deze wezens, al gaan zij in zijden gewaden en behangen zij zich met ereteken. Wij zien daar echter doorheen en herkennen hen onmiddellijk en zien hun geestelijke armoede. Hun daden wijzen aan dat zij het zijn, naar hun gesprekken hebben wij geluisterd, aan hun doen en laten zagen wij wie zij waren. In dat schone lichaam leeft nog steeds het voordierlijke beest. In de hoogste kringen van de maatschappij leven deze wezens.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.7340.7344)

In het oerwoud werd die gevoelsgraad nog niet vermomd:

Hier kennen zij echter nog geen God, daar wel, doch zij handelen er niet naar, zij beleven alleen en gaan met alles wat zij bezitten hun ongeluk tegemoet. In vele dingen zijn deze wezens verder dan zij, omdat zij kinderen zijn van de natuur en zich geven zoals zij zijn. Doch daar in die grote steden zien wij mensen die vermomd zijn, zoals geen voordierlijk wezen zich zou kunnen vermommen en die op deze wezens neerzien.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.7351.7353)

Meester Zelanus legt uit wat de zevende stoffelijke levensgraad gaf:

U hebt meer comfort.

(Meneer in de zaal): 'Comfort.'

Dat is alles.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.1353.1355)

Karma

Eerst stond de ziel ingesteld op het beleven van al de lichamelijke graden:

Ik zei zo-even, één wet gaat voor en werkt onfeilbaar en dat is, wat je nu duidelijk zal zijn, dat de mens steeds verder gaat, altijd verder moet, om

die hoogste lichamelijke graad te bereiken.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.8041)

Door het beleven van alle stoffelijke levensgraden heeft de ziel als persoonlijkheid vele kunsten en wetenschappen ontwikkeld:

Méér nog door het innerlijke leven is dat te zien, dan door het organisme, immers, de ziel als de persoonlijkheid bewijst nu hoe haar gevoelsafstemming is voor kunsten en wetenschappen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7181)

Maar de mens heeft disharmonie geschapen door het vermoorden van een ander mens. De ziel als 'Albron' is van nature harmonisch en zal nu de disharmonie gaan oplossen:

De ziel als mens schept disharmonie, doch voor God en de „Albron” is er alléén harmonie geschapen en daarvoor zal de ziel als mens leven en sterven, doch opnieuw geboren worden, om zichzelf dat geestelijke bewustzijn te schenken. Het leven is nu reeds een chaos. Iedere seconde gaan er mensen té vroeg over.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3072.3074)

De ziel gaat zich na het beleven van alle stoffelijke levensgraden richten op het oplossen van het karma en het 'oorzaak en gevolg':

De mens, die in de zevende stoffelijke graad leeft en sterft, keert opnieuw naar de aarde terug en begint aan zijn innerlijke leven, dat wil zeggen: goedmaken wat hij in al die levens misdeed. Dit is nu die ontzaglijke wet en is in ieder mens aanwezig. Het is de goddelijke afstemming in ons, die ons een halt toeroept, die ons dwingt dat te vereffenen, dat goed te maken, wat wij in al die graden hebben misdaan. Dat beleven en terugkeren naar de aarde is dus het karma, is oorzaak en gevolg, van al die duizenden levens, waarin wij het ene leven na het andere hebben afgeslacht.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.8172.8175)

De tweede ronde

Nadat de ziel de zevende stoffelijke levensgraad heeft beleefd, reïncarneert ze in een lichaam van de vierde stoffelijke levensgraad om zich in harmonie met het leven te brengen:

Het innerlijke leven, dat de zevende graad heeft bereikt, daalt thans in de vierde graad neer, om in die stoffelijke graad goed te maken.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.8184.8184)

In de eerste drie stoffelijke levensgraden in het oerwoud kan de ziel niet meer leven:

Dit geschiedt vanaf de vierde graad, omdat het bezielende leven in de eerste drie graden niet kan binnengaan.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.8189)

Om in harmonie met het leven te komen, kunnen zielen in een lichaam van de vierde stoffelijke levensgraad afdalen, nadat ze al intellectuele levens in lichamen van de zevende stoffelijke graad hebben beleefd. Daarnaast zijn er zielen op aarde die nog in hun eerste ronde in de hoogste stoffelijke levensgraden leven met een lage gevoelsgraad. Hierdoor is aan de hand van het lichaam niet vast te stellen welke gevoelsgraad de ziel heeft bereikt:

In de vierde graad zien wij het intellect, in de vijfde, zesde en zevende graad zien wij het oerinstinct afdalen. Er leven mensen op aarde in de zevende graad, die dierlijke wezens zijn. Hoe leven zij daar? Duizenden mensen brengen zij om. In de zesde graad zien wij dit eveneens en in de vijfde graad niet anders. Zo leven op aarde al die stoffelijke en geestelijke graden verspreid en leven zich uit. Houd dat nu eens uiteen. Volg en voel dit en zeg dan of je de diepte van het zieleleven kent.

Wie kent dus zichzelf? Wie weet waarvoor hij op aarde is? Wie ziet in de ander zijn slaaf? Wie herkent zijn vroegere meester in de bedelaar die hij ontmoet? Dat is niet te peilen, want het ligt in de diepte van de ziel verborgen en dat maakt het menselijke karakter uit.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.8300.8312)

De persoonlijkheid van de ziel die voor harmonie terugkeert, is zich hiervan niet bewust:

De mens die dit beleeft, is zich natuurlijk van die wet niet bewust, want hij aanvaardt niet eens een eeuwig voortleven. En achter de dood ligt dit alles, eerst dán, wanneer wij het leven na de dood aanvaarden, leren wij al deze geestelijke wetten kennen.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.8202.8203)

Duizenden stoffelijke levensgraden en ziekten

In het begin leefden de zeven stammen apart. Maar toen het bewustzijn steeg, ging de persoonlijkheid buiten de eigen stoffelijke levensgraad kijken:

Maar nu komt het! Die mannen zochten naar ander leven. Daar in dat oerwoud trokken zij verder en ontmoetten vele levens. De gevoelswijsheid, om uw eigen leven te verzorgen, die bewustwording droegen zij niet onder hun harten, zij leefden zich volkomen uit. De hoogste graad splitste zich met een lagere. Waar wij kwamen verwekten wij kinderen.

Maskers en Mensen (MA.34475.34480)

Na miljoenen jaren is het lichaam hierdoor zo verzwakt dat er ziekten ontstaan:

De zevende en hoogste graad deelde zich met de vierde en derde graad. Uit die derde en vierde levensgraad werden er kinderen geboren. En die kinderen zetten dit proces voort. Wat zien wij: na miljoenen jaren is dit universele lichaam verzwakt. De eigenlijke oerbron is gesplitst. De Goddelijke universele zelfstandigheid, die tegen weer en warmte, koude en natuurwetten is berekend, verloor door de eigenlijke splitsing de natuurlijke kern, de universele afstemming, die God aan deze levens voor de eigen soort en levensgraad heeft vastgelegd. De mensen verloren hun weerstand! De mannen en vrouwen kunnen niet meer tegen die enorme wetten op en bezwijken. Er komen verzwakkingen tot stand, die oersterke lichamen kunnen niet meer tegen de natuurlijke wetten op en zoeken naar kleding. Voordat deze afbraak begon weerstond dit natuurlijke organisme elke natuurlijke verandering. Want het menselijke lichaam is als de wateren, is als de verdichte stof, in landelijk bestaan opgegroeid, maar heeft door de splitsing met de lagere levensgraden de eigen oerbron verloren en daardoor zien wij de eerste ziekten ontstaan!”

Maskers en Mensen (MA.34483.34493)

Geen enkel lichaam op aarde heeft nu nog de natuurlijke afstemming van één stoffelijke levensgraad:

„Ja, wij kennen al die gebeurtenissen, maar niet alleen die gebeurtenissen en mogelijkheden, doch de geschiedenis van al de zeven stoffelijke graden. Daardoor, André, is dat prachtige stoffelijke kleed in alle graden verzwakt, zijn er die innerlijke stoornissen, dus ziekten en vele andere kwellingen, die men op aarde kent. Geloof mij wanneer ik zeg, dat de

mens schuld is aan zijn eigen leed en smart, maar tevens aan al zijn ziekten. De mens heeft zijn eigen afstemming bezoedeld. In het dierenrijk is dit niet mogelijk, want een dier zou dat niet kunnen; dat leven handelt, ik heb je dat duidelijk gemaakt, naar zijn natuurlijke afstemming en kan niet anders handelen. Doch de mens bezit hartstocht en door die hartstocht heeft hij zijn eigen afstemming vernietigd, ging dus die afstemming in een andere graad over. Daardoor verzwakte de natuurlijke afstemming en trad er een onnatuurlijke toestand in. Dit ligt echter miljoenen jaren terug en is niet meer te herstellen.”

„Er leven dus geen mensen meer op aarde, die de zuivere natuurlijke stoffelijke toestand bezitten?”

„Nee, als natuurafstemming, niet één.”

„Komen daardoor al die ziekten?”

„Daardoor komt de verzwakking en achteruitgang van dit natuurlijke stoffelijke gewaad. Al die organen zijn er, zijn steeds zo geweest, doch de weefsels, dat miljoenenproces, is verzwakt. Het stofkleed dat de hoogste graad als afstemming bezit, is een prachtig kleed en wanneer deze afstemming zuiver was gebleven, dan waren er al die ziekten niet die men thans kent, dan bezat datzelfde lichaam meer kracht, was beter tegen alles bestand, kon tegen zomer en winter, omdat dat kleed als de natuur, waarin het leeft, waardoor het tot stand is gekomen, één en dezelfde kracht en werking heeft.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.7475.7488)

Er zijn nu geen zeven stoffelijke levensgraden meer, maar duizenden:

„Het menselijke ras, al die zeven graden, zijn in duizenden graden overgegaan.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.7465.7465)

Leven in harmonie

Na miljoenen jaren heeft de ziel het stoffelijke leven van de derde kosmische levensgraad overwonnen en begint zij aan haar geestelijke evolutie in het hiernamaals, op weg naar de vierde kosmische levensgraad:

Miljoenen jaren heeft het geduurd, voordat de ziel deze hoogte kon betreden. In haar leven leeft die overwinning, de overwinning van de stoffelijke „Derde Kosmische Levensgraad” en zij begint thans aan de geestelijke wereld.

85. Mens of ziel

Als we de kosmische diepte van onze ziel gaan voelen, leven er geen mensen meer op aarde, maar wel eeuwige zielen in een tijdelijk lichaam.

Wie heeft het woord ‘mens’ uitgevonden?

In de eerste boeken van Jozef Rulof wordt het mensbeeld verruimd. De schrijvers van deze boeken, de ‘meesters’, belichten hierin niet alleen het lichaam van de mens, maar vooral ook zijn eeuwige kern: de ziel. Dankzij die ziel is ons leven niet beperkt tot dit ene aardse lichaam. Vóór deze reïncarnatie hebben we vele vorige levens beleefd, en na dit aardse leven zetten we ons leven voort in een volgende reïncarnatie of in het hiernamaals.

Toch is de verwoording dat de mens een ziel heeft, nog niet het eigenlijke denken van de meesters op ‘zielniveau’. In het artikel ‘verklaring op zielniveau’ worden twee verschillende verklaringsniveaus beschreven, het aardse denken enerzijds en het zielniveau anderzijds. Het mensbeeld waarbij de mens een ziel en een lichaam heeft, behoort tot het aardse denken. Sinds de mens het woord ‘mens’ uitgevonden heeft, ziet hij zichzelf als mens. Die mens heeft een lichaam, en sommigen geloven ook dat we een ziel hebben. Maar dit verandert in het aardse denken niets aan het feit dat we in eerste instantie allemaal ‘mensen’ zijn.

Nadat de meesters in hun latere boeken de kosmische oorsprong en bestemming van de ziel hadden beschreven, konden ze pas ten volle verduidelijken hoe zijzelf het leven op aarde zien. Wanneer zij op zielniveau naar dit leven kijken, dan zien zij geen mensen op aarde lopen. De aardse lichamen die ze waarnemen, zien ze als een stoffelijke vorm van de ziel. Op het moment dat de ziel reïncarneert, bezielt die de bevruchte eicel tot groei. Heel de aardse levenstijd stuwt de ziel haar lichaam tot werking, en beleeft ze ervaringen door het leven op aarde. Daarna laat de ziel dit lichaam los, en zet ze haar ervaringen voort in haar volgende leven. Om dit hele proces op zielniveau te beschrijven, is het woord ‘mens’ niet nodig, omdat we ziel zijn.

De persoonlijkheid van de ziel

In het aardse denken heeft de mens niet alleen een lichaam, maar ook een persoonlijkheid. De vorming van de menselijke persoonlijkheid wordt vooral toegeschreven aan de invloed van aardse omstandigheden zoals erfelijkheid, opvoeding, ouders en maatschappij.

Op zielniveau wordt de persoonlijkheid opgebouwd door al de ervarin-

gen die de ziel in haar vele levens beleeft. Elk leven ervaart zij andere aardse omstandigheden, waardoor haar innerlijk zich verruimt. Elke reïncarnatie bouwt ze verder aan haar gevoelsleven, en wordt ze zich meer bewust van de gevolgen van haar handelingen.

Het artikel 'harmonie' licht toe dat onze ziel van nature harmonisch is, maar zich van die harmonie pas bewust wordt door vele ervaringen. Wanneer de meesters de kosmische evolutie van de ziel volgen, beschrijven ze het moment dat de ziel tot disharmonisch handelen kwam. Zij zagen de eerste handeling gebeuren, die menselijk gesproken 'doodslag' genoemd wordt.

De ziel die deze handeling toen uitvoerde was zich als persoonlijkheid nog niet bewust van de gevolgen, namelijk dat hierdoor een andere ziel het aardse lichaam moest loslaten. Het artikel 'karma' beschrijft hoe de handelende ziel met dit gebeuren omging. Deze handeling ging in tegen haar aangeboren harmonie, en zij werd in volgende levens stuwend om de veroorzaakte disharmonie weer op te lossen, bijvoorbeeld door een nieuw lichaam te geven aan de ziel van wie het lichaam vernietigd werd.

Deze corrigerende stuwung van de ziel leidde echter niet onmiddellijk tot een harmonische persoonlijkheid. De meesters zagen dat de persoonlijkheid van deze ziel in latere levens zelfs tot bewuste disharmonische handelingen overging, die men 'moord' is gaan noemen. Hierbij kende de persoonlijkheid dan de aardse gevolgen van zijn daad voor het slachtoffer.

Later is men op aarde gaan spreken over een 'moordenaar'. Op zielsniveau bestaat er echter geen moordenaar, omdat de kosmische ziel niet vastgepind wordt op die ene disharmonische daad in dat ene leven. Nadat het karma is opgelost en de ziel van wie het lichaam vernietigd werd, een nieuw lichaam heeft gekregen, kunnen alle betrokken zielen weer verder in hun evolutie, omdat het begrip 'moordenaar' nooit bestaan heeft voor de ziel.

Elke ziel leert door disharmonische handelingen uiteindelijk hoe het niet moet. De meesters hebben onze kosmische evolutie beschreven, waarbij elke ziel een bewuste persoonlijkheid opbouwt die in alle handelingen in harmonie blijft met al het andere leven. Elke reïncarnatie op aarde is één leven van de biljoenen levens die zij op deze kosmische reis beleeft. Het artikel 'kosmische levensgraden' licht toe dat deze reis begonnen is op een andere planeet, en ons straks na de aardse fase weer naar een volgende planeet brengt. De aarde is hierin het eindpunt van de derde fase, maar er wachten ons nog vier volgende universums met miljoenen levens om onze evolutie voort te zetten.

De levensruimte van onze ziel omspant de gehele kosmos. Onszelf identificeren met dit ene lichaam op aarde of met ons huidige karakter geeft op geen enkele wijze een adequaat beeld van de potentie van onze kosmische ziel. Onze persoonlijkheid toont alleen hoever we ons op dit moment innerlijk ontwikkeld hebben. Maar dat is slechts een momentopname. Iemand vast-

leggen aan dat moment, is hetzelfde als te zeggen dat een schoolkind nooit een professor kan worden. Een tijdsmoment zegt niets over de ware aard en het wezen van een levensvorm, en al zeker niet over een zielenleven dat zich nog biljoenen jaren verder zal ontwikkelen.

Geen enkele ziel is een ‘eskimo’

Ook het benoemen van groepen mensen met de naam van een volk behoort tot het aardse denken. In het artikel ‘verklaring op zielsniveau’ wordt toegelicht dat deze benamingen in de boeken van Jozef Rulof alleen gebruikt werden om op woordniveau aan te sluiten bij het menselijke denken van de toenmalige lezers. Zo schreven de meesters bijvoorbeeld in het boek ‘Het Ontstaan van het Heelal’: ‘Ja, men noemt hen eskimo’s.’

Op dat moment volgden de meesters in dat boek de evolutie van de ziel op aarde. Elke ziel beleefde verschillende soorten lichamen, die op zielsniveau ‘stoffelijke levensgraden’ genoemd worden. In het aardse denken werd een groep mensen met een lichaam van de vijfde stoffelijke levensgraad op een bepaald moment ‘eskimo’s’ genoemd.

Zodra er echter een aardse benaming wordt toegepast, ontstaat er een beeldvorming die niet meer overeenstemt met de werkelijkheid van de ziel. Geen enkele ziel is immers een eskimo. Ook niet in een leven waarin deze ziel een lichaam van de vijfde stoffelijke levensgraad beleeft. De relatie tussen de ziel en een stoffelijke levensgraad is veel complexer dan de naam van een volk zou kunnen suggereren.

Het artikel ‘stoffelijke levensgraden’ licht toe dat elke ziel in het verleden de stoffelijke levensgraden beleefde in verschillende ‘rondes’. De ene ziel beleefde een lichaam om de eerste ervaringen op te doen met die stoffelijke levensgraad, terwijl een andere ziel eenzelfde soort lichaam gebruikte om zichzelf weer met het leven in harmonie te brengen. Hierdoor kon de ontwikkeling van de persoonlijkheid van deze zielen aanzienlijk verschillen, omdat de ziel die voor harmonie terugkwam veel meer levens had beleefd dan de ziel die enkel nog op de stoffelijke levensgraad was ingesteld.

Daarnaast gaat deze beschrijving over het verleden toen er nog zeven gescheiden stoffelijke graden bestonden. Door langdurige en grootschalige vermengingen zijn er daarna duizenden lichamelijke graden ontstaan, als men in de huidige tijd nog van verschillende stoffelijke levensgraden wil blijven spreken.

Op zielsniveau bestaan er geen eskimo’s of andere volkeren. Want de ziel heeft geen nationaliteit of behoort niet tot een bepaald volk. De ziel reïncarneert op alle uithoeken van de aarde en beleeft miljoenen lichamen om hierdoor ervaringen op te doen. Tijdens deze evolutie zegt één leven in één

lichaam niets over de ware aard van de ziel. Wanneer deze ziel volgens menselijke tijdsrekening honderd jaar gevolgd wordt en daarop de benaming eskimo wordt toegepast, doet dit geen recht aan de biljoenen tijdperken waarvan deze honderd jaar slechts een miniem onderdeel is.

Ons kosmische leven

Op zielsniveau verdwijnt het begrip mens en komt de ziel ervoor in de plaats. De meesters ontleden in hun kosmologie het wezen van onze ziel. Daartoe onderzoeken ze geestelijk-wetenschappelijk waar onze ziel vandaan komt.

Elke ziel blijkt dan een deeltje te zijn van de Alziel. In het artikel 'Alziel en Albron' wordt het moment beschreven dat de Alziel zichzelf vorm begon te geven. In die eerste vormen kwam al tot uiting welke basiskrachten in de Alziel en in alle zielen afzonderlijk werkzaam zijn. Het artikel 'onze basiskrachten' beschrijft die basiseigenschappen van al het leven. Wanneer we onszelf 'leven' noemen in plaats van mens kunnen we beter zien hoe de eigenschappen van onze ziel ook in alle andere levensvormen werkzaam zijn.

Het leven dat we zijn, schept zichzelf een vorm en door het beleven van talrijke levensgraden worden we ons stapje voor stapje bewust van de basiseigenschappen die in ons leven. In elk leven beleven we een tijdsmoment van onze ziel, een evolutiegraad. Maar pas over biljoenen levens zullen we onze kosmische reis voltooien en ons 'Al' bewust zijn van ons kosmische leven.

Bronnen

Wie heeft het woord 'mens' uitgevonden?

Jozef Rulof vraagt op een contactavond aan zijn toehoorders:

Wie heeft dat woord „mens” uitgevonden en aan ons gegeven? De mens!
Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.619.620)

In hun kosmologie bekijken de meesters al het leven vanuit de kosmos:

Wat blijft ervan over, van uw eigen terminologie? Wie heeft het woord 'mens', maar wie heeft het woord 'dood' en het 'sterven' uitgevonden? Dat leeft er niet in de kosmos.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.2231.2233)

Dan verdwijnen alle namen die tot het aardse denken behoren:

De mens verdwijnt, ook uw hond, al die namen verdwijnen, die u aan een ding gaf.

Lezingen Deel 3 (L3.2517)

Om het zielsniveau te beschrijven, hebben de meesters een eigen terminologie opgebouwd:

Wij, de meesters, hebben een eigen terminologie en die is duidelijk, heel natuurlijk.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.615)

De persoonlijkheid van de ziel

Alles wat we doen, plaatst ons voor de vraag of ons handelen in harmonie met het leven is:

Wij hebben miljoenen levens beleefd, wij gingen van planeet tot planeet en zo kwamen wij op deze Aarde. Welnu, elke gedachte van ons, iedere daad maakt iets van het leven van onze ziel wakker en dat wakker worden is nu de verstoffelijking van die daad. Wij doen iets en dan staan wij voor de harmonie of de persoonlijkheid van die daad.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.3059.3061)

Door alle disharmonie hebben vele mensen een minderwaardig mensbeeld opgebouwd:

Hebt u dan nog minderwaardigheidscomplexen, indien u weet waarheen u gaat? Ik geloof wel dat ge aanstonds angstig voor uzelf zult worden om een bewuste diefstalige voetstap te maken ten opzichte van de mens, uzelf, uw vader-, uw moederschap, uw ziel, uw leven, uw geest, uw licht, uw persoonlijkheid.

Lezingen Deel 3 (L3.2462.2463)

Het artikel 'karma' licht toe dat het woord moordenaar niet het hele wezen van de ziel kan typeren:

Maar die man die daar nu moordenaar is, is in zijn hele zijn geen moordenaar. Die komt terug naar de aarde, geeft aan dat leven dat hij nu te vroeg uit dat leven heeft geslingerd – hij is man, hij wordt moeder – hij

geeft aan die ziel een nieuw lichaam voor die en die tijd, dan is het weer klaar. En straks is alles klaar en dan gaat hij door, want hij moet naar een geestelijke wereld om zich gereed te maken voor een nieuwe stoffelijke kosmos, de Vierde Kosmische Graad.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.3156.3158)

De ziel is veel ruimer dan één handeling van haar persoonlijkheid:

Of dacht je dat een moordenaar altijd moordenaar bleef? En dacht je dat een mens een fout begaat, dat dan dadelijk de ganse persoonlijkheid maar in de hoek moet worden getrapt?

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.5090.5091)

Na het begaan van een moord zorgt de ziel in volgende levens voor het herstellen van haar harmonie:

Wat is moordenaar? Voor de ruimte, God, die kent u niet als moordenaar, maar voor de ruimte bent u een mens die de goddelijke harmonische wetten voor de geboorte, voor reïncarnatie heeft gesmoord.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.156.157)

De ziel gaat steeds verder en bouwt door het beleven van vele lichamen een persoonlijkheid op:

En dat lichaam kan nog sterven, kan verdwijnen, de ziel gaat verder, Zij is níét tegen te houden. Haar kan men niet vernietigen. Die persoonlijkheid is groeiend en bloeiend.

Archief (AR.3495.3497)

Geen enkele ziel is een ‘eskimo’

Wanneer meester Alcar aan Jozef Rulof uitlegde welke kracht het oorspronkelijke lichaam van de vijfde stoffelijke levensgraad had, gaf hij aan dat de mens op aarde hier de benaming eskimo's gebruikte:

„Ja, men noemt hen Eskimo's.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.8093)

Het lichaam van de vijfde stoffelijke levensgraad kon tegen het koude klimaat waardoor een groep zich in het noorden kon vestigen:

Hun lichamen zijn gehard en kunnen tegen dit klimaat.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.8098.8098)

Op een contactavond vroeg een lezer aan Jozef Rulof hoe het kan dat de eskimo's niet hoger kunnen evolueren dan de vijfde graad. Jozef antwoordde hem dat de meesters dat nooit gezegd hebben. De lezer was zich niet bewust dat het woord eskimo behoort tot het aardse denken, terwijl de vijfde lichamelijke levensgraad een term uit het zielsniveau is. Geen enkele ziel zit vast aan een bepaalde stoffelijke levensgraad, de ziel beleeft alle graden en biljoenen lichamen om te evolueren:

Vraag van de heer Berends: In het boek „Het Ontstaan van het Heelal” deel II, staat, dat de Eskimo's in de vijfde lichamelijke levensgraad leven en dat zij niet hoger kunnen gaan. Maar, mijnheer Rulof, in dat geval zouden ze toch stilstaan in hun evolutie en dat is niet mogelijk, daar toch elk wezen eenmaal de stoffelijke zevende graad moet beleven, wil het innerlijk leven ook eens het hoogste ontvangen.

Ook het innerlijke leven is voor de Eskimo's één met het stoffelijke, natuurlijke organisme, terwijl bij anderen, dus die geen natuurlijk organisme bezitten, van de vijfde graad dus, de ziel gaat ontwaken. Wat is de verklaring hiervoor? Misschien is het wel eenvoudig, maar wilt u hierop ingaan?

Jozef zegt: „Wat u mij daar allemaal verklaart en heeft te vertellen, mijnheer Berends, is het verhaspelen van die wetten, geen touw kan ik eraan vastknopen. U ligt er volkomen uit. Nooit hebben de meesters zoiets gezegd.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.4256.4263)

Jozef legde uit dat ouders alleen die zielen als kinderen kunnen aantrekken, die gericht zijn op dezelfde stoffelijke levensgraad als het lichaam dat de ouders hebben:

U hebt dat niet begrepen. U had het kunnen begrijpen, want het staat in het boek anders, en natuurlijk ontleed, doch u gaat er nu zelf andere mogelijkheden bij halen. Dat doen meer mensen, maar nu loopt u onherroepelijk vast, wat wij nu alweer beleven. Wat u voelt is namelijk dit, dat gij en die Eskimo's geen ander innerlijk leven kunt aantrekken, dan uw eigen levensgraad bezit. Is dit het niet?”

Berends: „Ik weet het nu, dank u.”

Ons kosmische leven

Onze ziel beleeft op aarde lichamelijke levensgraden om zich innerlijk te ontwikkelen:

Er leven géén mensen op aarde, maar levensgraden.
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.6945)

In hun kosmologie spreken de meesters over de Albron in onszelf. Het artikel 'Alziel en Albron' geeft een beeld van die Albron:

Dit is kosmologie. U bent met de macrokosmos, met de Albron, de Almoeder, de Alvader voor en in uzelf, verbonden.
Lezingen Deel 3 (L3.2475.2476)

Die Albron in onszelf is in evolutie:

Dus de Albron – nu komt het woord – heeft zichzelf in die ruimte verdicht: zichzelf.
Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.3025)

Wanneer we iedereen als leven van de Albron zien en liefhebben, kunnen we het aardse denken in lichaam en karakter overstijgen:

De Albron leeft hier in de zaal. Jullie zien elkaar veel te veel als mensen. Zag je maar geen mensen, en ken je ... Ik heb het leven lief, maar geen karakters. Jullie kijken allemaal naar karakters en naar een persoonlijkheid. Maar kijk eens naar het leven, en dát moet je trachten lief te hebben en dan gaat het vanzelf.
Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.3114.3119)

De meesters beschrijven de basisfundamenten van ons leven. Die worden toegelicht in het artikel 'onze basiskrachten':

De mens die Gene Zijde heeft bereikt, was ook op aarde. Hij leefde – gaf ik u – vanaf het ontstaan der scheppingen. Hij ging door de prehistorische tijdperken heen, overwon dit universum alleen door drie goddelijke wetten – verklaarde ik u – die de mens bezit én waardoor hij zijn goddelijke afstemming kan bepalen, kan zien, kan voelen en beleven. Dat is

het vader-, moederschap en de reïncarnatie.

Deze drie fundamenteën hebt u dagelijks voor elke gedachte in uw handen. Nu krijgt u het beeld te zien dat de natuur, de ruimte dat alles in handen houdt en dat de mens in zichzelf die ruimte aan de karaktertrekken, aan de persoonlijkheid doorgeeft, waardoor die evolutie plaatsvindt. Dat alles heb ik u geleerd. Deze drie fundamentele macrokosmische fundamenteën, door God verstoffelijkt en vergeestelijkt, leven in de mens en dat is de mens.

Lezingen Deel 2 (L2.11226.11233)

In hun kosmologie beschrijven de meesters de kosmische reis van de ziel vanaf de Albron tot in het Al:

En dan kunt u ook het beeld in u opnemen waardoor die bron zichzelf terugvoerde tot het Al, en toen onzichtbaar en zichtbaar de uiteindelijke eenheid kreeg. Maar die door het leven als mens, als natuur en het dierenrijk zou worden vertegenwoordigd. Dus de Albron. Wanneer André u leert ... gij noemt u mens, maar gij zijt geen mens, gij zijt Albron. Het gaat hier niet meer straks om mensen, om dieren en planten en om natuur, het gaat erom dat de Albron zichzelf vergeestelijkte en verstoffelijkte en dan is er van mens-zijn geen sprake meer.

Lezingen Deel 3 (L3.2510.2514)

Dan zijn we een evolutiegraad van de ziel, die zich verdicht heeft tot een stoffelijk lichaam:

Wij zijn dus een levensgraad als ziel, als goddelijke kern, als Albronnelijk vermogen, als geest, als leven, we zijn een verdichtingswet, want is uw stof, is uw kasteel, uw tempel niet verdicht?

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.7187)

Het leven heeft zichzelf tot een stoffelijke graad gebracht:

Wie zei me daar iets, wie was dat?

(Meneer in de zaal): 'Dat was ik.'

Ja, ja, maar *hiér*. Dat is, het universum sprak tot mij, vertolkt, verstoffelijkt, dat bewustzijn ging denken als mens, dat noemen wij een mens, maar u bent een graad van leven.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.7736.7739)

Dat leven is ook gekomen tot een bepaalde gevoelsgraad:

Maar voor de ruimte en Gene Zijde is het mensdom opgelost, want u vertegenwoordigt nu een graad als gevoel, als geestelijke stof waarin u als vader en moeder leeft. En dat is een wereld, dat is een sfeer, dat is een ruimte, dat is de goddelijke vertegenwoordiging als mens.

Lezingen Deel 3 (L3.6575.6576)

Alles wat we zien is een evolutiegraad van het leven:

Wij kennen géén koningen en koninginnen op Aarde, alléén levensgraden!

Wij kénnen géén mensen!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.6218.6219)

Wanneer het leven tot de voordierlijke gevoelsgraad is gekomen, komt het als menselijke persoonlijkheid tot disharmonisch handelen, omdat het op dat moment nog niet bewust is van de harmonie van de eigen Albron en Almoeder:

Dát zijn de Goddelijke rechtvaardigheidswetten en dat werd ons verkregen voordierlijke bewustzijn, doch ook voor al het andere leven. Nog zijn macro- en microkosmos één en nog is de ziel zeker van haar levensgraden. Haar levenswetten voerden haar echter tot de disharmonie, waarvan wij de eerste levenswetten mochten beleven. Wat ik thans voel, mijn meester, is, dat wij haar oorzaak en gevolg moeten volgen, om haar straks terug te zien in haar duistere wereld, de hellen, zoals men dat op Aarde, het voor het huidige stadium noemt. De evolutie voerde haar tot disharmonisch leven en dat was niet te voorkomen, stel ik nu vast en hebben wij te aanvaarden. Ook komt er tot mijn leven, of dat wel door de „Almoeder” is bedoeld, een Goddelijke vraag dus, die wij moeten beantwoorden.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3009.3014)

De meesters uit het bewuste Al verklaren waarom we deze disharmonie niet konden overslaan:

Stuurde de „Almoeder” ons, zichzelf soms, bewust naar deze levenswetten, waarvan wij er niet één hebben begrepen? Ik ga voelen, wat het bewuste „AL”, de „Universiteit van Christus” van mijn leven en bewustzijn wil, zodat ik u kan antwoorden.

Wij hebben thans te aanvaarden en ook die Goddelijke wetten hebben wij óp de Maan mogen beleven, dat (niet) wij deze niet-bewuste levensgraden beleven, deze dierlijke afstemmingen, doch de „Almoeder” zélf!

En dat is nu een machtig verschil en hebben wij mensen niets meer te vertellen. Het is de „Almoeder” die zichzelf heeft verstoffelijkt als een menselijke en geestelijke levensgraad. Voelt gij dit, mijn meester? Dit woord is ontzagwekkend! Want het neemt álle menselijke vragen weg, die voor het huidige stadium gesteld worden. De mens vraagt:

Waarom maakte God ons niet ineens af?

Waarom moeten wij ellende beleven, als God liefde is?

Waarom moest de mens eerst door deze duistere, voordierlijke levenswetten, vragen wij! En dan kunnen wij antwoorden, de „Albron” is het! De Almoeder!

De Alvader!

De Algeest!

De Alziel! ... die zichzelf als menselijk en dierlijk leven heeft verstoffelijkt, doch waardoor wij als mens het eigen leven ontvingen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3017.3033)

Onze ziel als onze Albron groeit in bewustzijn door alle disharmonie heen:

De „Albron” zal zich dus verstoffelijken en vergeestelijken, doch daarvan stellen wij de disharmonie vast, als mens, als leven van God. Het was niet anders mogelijk, hier moet de ziel doorheen, doch haar Goddelijke afstemming zal haar voor álgehele ondergang beschermen.”

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3037.3038)

Het disharmonische handelen is slechts een tijdelijk aspect van de ontwakende persoonlijkheid van onze eeuwige ziel:

Wat is een Mens? Kent het aardse wezen zichzelf? Heeft dit wezen geen minderwaardigheidscomplex gekregen door zijn eigen disharmonie?

Archief (AR.2927.2929)

Onze kosmische reis voert ons door zeven kosmische levensgraden om ons ruimtelijke bewustzijn te ontwikkelen:

Er kwamen graden tot stand, zeven overgangen noemen we dat, en die zeven overgangen om het vader- en moederschap te beleven zien wij aanstonds in de ruimte terug als macrokosmische levens. Als de Eerste, de Tweede, de Derde, de Vierde, de Vijfde, de Zesde en de Zevende Kosmische Graad, om dan als mens het Al, het goddelijke Al te betreden en zijt ge een Godheid. U bent nu een menselijk deel van uw ... van de Albron – ook een Godheid – maar voor uw ruimtelijke bewustzijn, uw goddelijk

karakter bent u eerst ménselijk bewust. We hebben ruimtelijk bewustzijn, we krijgen goddelijk bewustzijn en daarvan ontleden en verklaren wij u thans de wetten.

Lezingen Deel 1 (L1.1616.1619)

86. Anti racisme en discriminatie

Jozef Rulof en Christus zijn met hun boodschap van universele liefde en gelijkwaardigheid tegen elke vorm van racisme en discriminatie.

Antiracisme

Jozef Rulof bezocht in 1946 Amerika, dat in die tijd nog ernstig worstelde met de huidskleuren. Toen hij op een bankje ging zitten dat aangewezen was voor 'gekleurde' mensen, werd hij daarop aangekeken door de zogenaamde 'blanken', want zij hadden hun eigen 'white' bankjes. Om het onbewustzijn van deze scheiding te beklemtonen, ging hij toch met de 'gekleurde' mensen praten en bleef hij zitten op het verkeerde bankje.

Zijn meester toonde hem het verleden van de mensen met een donkere huidskleur die naast hem zaten. Ze hadden hun vorige levens doorgebracht in Noorwegen, Frankrijk en Duitsland. Toen Jozef dat later op een contactavond in Nederland vertelde, zei hij: 'Europa zag ik in de neger'.

Het woord 'neger' wordt in de boeken van Jozef Rulof gebruikt om op woordniveau aan te sluiten bij het taalgebruik uit de tijd dat deze boeken tot stand kwamen, tussen 1933 en 1952. Het artikel 'verklaring op ziels-niveau' licht toe dat dit taalgebruik behoort tot het toenmalige aardse denken en niet tot de verklaringen op zielsniveau die het eigenlijke denken weergeven van Jozef Rulof en de schrijvers van zijn boeken, de 'meesters'.

Op zielsniveau heeft het woord 'neger' geen betekenis, omdat er geen 'negerzielen' bestaan, net zomin als 'blanke of gekleurde zielen'. In de grote concertzaal 'Carnegie Hall' in New York gaf Jozef op 14 oktober 1948 een lezing over reïncarnatie, en vertelde dat het er niet toe doet of je lichaam nu zwart, blank, bruin of grijs is, omdat het alleen een middel voor je ziel is om ervaringen op te doen. Hij informeerde de 'blanke' toehoorders dat ze straks weer een lichaam met een donkere huidskleur zullen bezielen, omdat de ziel lichamen van verschillende kleuren gebruikt om zichzelf weer in harmonie met het leven te brengen. De 'zwarte' toehoorders wilden alle mensen met een donkere huidskleur uit de wijk Harlem in New York naar hem toe brengen, als hij meer van deze antiracistische lezingen zou geven.

Jozef gaf nog meer voer voor de emancipatiebeweging voor de mensen met een donkere huidskleur door te verklaren dat hun lichaam behoorde tot de hoogste graad van lichamen die de ziel op aarde kan beleven. Op zielsniveau wordt gesproken over verschillende stoffelijke levensgraden als soorten lichamen die door de ziel zijn opgebouwd om zichzelf een vorm te geven. Het artikel 'stoffelijke levensgraden' licht omstandig toe hoe de ziel deze li-

chamelijke graden eerst gevormd heeft, en daarna beleeft om haar innerlijk gevoelsleven te verhogen.

Bovendien is het lichaam met een donkere huidskleur doorgaans krachtiger en gezonder dan het zogenaamde blanke lichaam, dat veel kracht en weerstand verloren heeft door langdurige vermengingen van verschillende stoffelijke levensgraden met elkaar. Hierdoor kan het donkere lichaam een stemgeluid te horen brengen, waaraan het blanke lichaam niet kan tippen. Jozef Rulof geeft het voorbeeld van Paul Robeson, een Amerikaanse bas die leefde van 1898 tot 1976.

Jozef gaat verder in tegen discriminatie op basis van huidskleur door de aandacht van zijn toehoorders te vestigen op de mensen met een donkere huidskleur die innerlijk veel krachtiger zijn dan vele mensen met een lichte huidskleur. Hij geeft aan dat het gaat om de geestelijke uitstraling van een mens in plaats van om de kleur van zijn lichaam.

Deze geestelijke uitstraling is weer als concrete vorm te aanschouwen als het geestelijke lichaam waarmee de ziel naar het hiernamaals overgaat. De huidskleur van de bewoners van de lichtsferen in het hiernamaals is echter niet meer zwart, bruin of blank. De tinten van die geestelijke huidskleur zijn miljoenvoudig, omdat de ganse kosmos erin vertegenwoordigd wordt.

De evolutie van de ziel

De woorden 'neger', 'blanke', 'kleurling' en vele andere omschrijvingen hebben het grote nadeel in zich dat ze de medemens typeren aan de hand van een lichamenlijk kenmerk dat niets zegt over hun ziel. In de tijd van Jozef Rulof (1898-1952) ging het aardse denken nog veel verder in de fixatie op het menselijke lichaam, door de mensheid op te delen in verschillende 'rassen'. Bovendien waren er heel wat mensen die andere zogenaamde rassen verwensten.

In de boeken van Jozef Rulof wordt duidelijk gemaakt dat de mens die het ene of andere zogenaamde ras vervloekt, daarmee niet alleen een ander naar beneden haalt, maar ook zichzelf. Vroeg of laat moet hij immers al zijn vervloekingen terugnemen en omzetten in harmonisch gedrag naar zijn medemens, anders kan hij innerlijk niet evolueren.

In het artikel 'harmonie' wordt toegelicht dat de menselijke ziel van nature harmonisch is. Van die harmonie wordt de ziel als persoonlijkheid zich echter pas bewust na het beleven van miljoenen levens. Elk leven geeft ervaringen, waardoor het gevoelsleven verruimt. Door vele levens bouwt onze ziel een persoonlijkheid op, die laat zien hoe liefdevol het gevoelsleven reeds is. Na miljoenen levens kan haar gevoelsgraad zo gestegen zijn dat ze een universele liefde voor alle mensen voelt.

Voordat de persoonlijkheid zover is, gaat ze door een lange periode waarin ze neerkijkt op andere mensen. Wanneer ze in de eerste gevoelsgraad vertoeft, is ze nog in staat om andere mensen te vermoorden en hun lichaam op te eten. In haar levens in de tweede gevoelsgraad kent ze alleen het recht van de sterkste. In de derde gevoelsgraad begint ze te begrijpen dat het handig is om in vrede met anderen te leven, zodat ze zelf ook niet meer belaagd wordt. Haar grofstoffelijk gevoelsleven is dan vooral ingesteld op het beleven van alle geneugten van het stoffelijke lichaam en het materiële bezit.

In de vierde gevoelsgraad gaat ze begrip en liefde voelen voor andere mensen, zelfs al zijn die anderen zelf niet liefdevol. Haar gevoelsleven is dan afgestemd op de lichtsferen in het hiernamaals, waar ze na het afscheid van de aarde naartoe gaat. In het hiernamaals zal ze vervolgens de vijfde gevoelsgraad bereiken, waarin ze alle gevoelens en gedachten zal loslaten die te maken hebben met het aardse stoffelijke lichaam.

De evolutie van de mensheid

Ook de gevoelsgraad van de mensheid als geheel evolueert. Ooit toen de hele mensheid nog in de eerste gevoelsgraad leefde, kwam kannibalisme op grote schaal voor. In de tijd dat de mensheid in de tweede gevoelsgraad kwam, werd de strijd steeds heviger, met grotere groepen tegen elkaar, en met dodelijkere wapens. In de achttiende eeuw vertoefde de mensheid nog steeds in deze tweede gevoelsgraad.

Door het beleven van oorlog na oorlog kregen groepen mensen genoeg van die oorlogsellende. Zij gingen streven naar vrede en rust, om hun leven in de derde gevoelsgraad te kunnen doorbrengen. De mensen in de tweede gevoelsgraad stonden dat echter nog niet toe, omdat zij nog steeds op overheersing en macht waren ingesteld.

Het is pas door de Tweede Wereldoorlog dat deze tweede gevoelsgraad voor het grootste gedeelte overwonnen is. Toen hebben de volkeren die naar vrede streefden, de volkeren overwonnen die in die tijd nog grotendeels op gewelddadige overheersing stonden ingesteld. Door alle doorstane ellende van die oorlog is de gemiddelde geestelijke afstemming van de mensen op aarde naar de derde gevoelsgraad overgegaan, en dit zorgt ervoor dat er geen wereldoorlog meer zal komen.

Antidiscriminatie

Nu kwam er ruimte voor geestelijke opbouw en het leggen van geestelijke

fundamenten. De mensheid vestigde de gelijkwaardigheid van alle mensen als een grondrecht in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens in 1948. De Tweede Wereldoorlog had duidelijk gemaakt hoe gevaarlijk het is om te denken dat het ene zogenaamde ras meer waard was dan het andere.

Hierdoor gingen de volkeren wetten maken om racisme te bestrijden. Later hielpen een aantal wetenschappers een handje mee door te verklaren dat er geen rassen bestonden (zie 'Verklaring over ras' op pagina 459). De wetenschap in de tijd van Jozef Rulof daarentegen hanteerde het rassenstelsel nog als een wetenschappelijke indeling van de mensheid.

Nadat het woord ras in de ban werd gedaan, begon men ook te zien dat elk onderscheid in mensen ongewenste discriminatie kon opleveren. De ene na de andere wet tegen racisme en discriminatie kwam tot stand, in een poging om elk ongewenst gedrag en zelfs ongewenst denken te beteugelen. Toen viel ook het maatschappelijk licht op de boeken van Jozef Rulof, want daarin was er immers ook over rassen geschreven. Was hierin dan geen sprake van een verboden rassenleer, werd het 'blanke ras' niet boven andere rassen gesteld?

Er bestaan geen rassen

In het artikel 'er bestaan geen rassen' wordt toegelicht dat Jozef Rulof al wist dat er geen rassen bestonden. Maar waarom staan er dan rassen in zijn boeken? In het artikel 'verklaring op zielsniveau' wordt toegelicht dat de meesters het woord 'ras' gebruikten om in taalgebruik aan te sluiten bij het denken uit die tijd, net zoals bijvoorbeeld het woord 'neger'.

Op zielsniveau behoort een lichaam tot een stoffelijke levensgraad, en beleeft elke ziel alle levensgraden om de eigen gevoelsgraad te verhogen. Elk lichaam met welke huidskleur dan ook dient hiervoor, waarbij de huidskleur niets zegt over welke gevoelsgraad de ziel heeft bereikt.

Daarnaast bepaalt dat lichaam of die gevoelsgraad op geen enkele wijze de zogenaamde 'waarde' van een mens. Op zielsniveau bestaat er geen waardeoordeel over een mens. Per definitie is elke ziel volkomen gelijkwaardig, ongeacht het evolutiemoment dat men van die ziel zou willen beoordelen. Het hebben van een waardeoordeel past niet bij de universele liefde voor al het leven. Wie liefde voelt voor alle mensen, gaat kijken hoe men zijn medemens kan helpen, in plaats van een waardeoordeel te vormen op aspecten van de mens die in de kosmische evolutie van zijn ziel volkomen wegvallen.

Wanneer de meesters in hun latere boeken het zielsniveau uitdiepen, verdwijnen al de termen uit het aardse denken naar de achtergrond. Op zielsniveau lopen er geen 'negers', 'blanken', Chinezen, Arabieren, Nederlanders of zelfs mensen meer op aarde, maar stelt Moeder Aarde als hoofdplaneet van de derde kosmische levensgraad haar ruimtelijke lichaam ter beschikking

van alle zielen die hier hun kosmische evolutie voortzetten dankzij lichamen met een verschillend kleurtje.

De Eeuw van Christus

De meesters hebben zich tot doel gesteld meer uitleg te geven bij de kernboodschap van Christus: Heb elkander lief. Ze hebben door hun 27 boeken 'De Universiteit van Christus' opgebouwd, om op zielsniveau te kunnen uitleggen waarom het voor onze eigen geestelijke evolutie essentieel is om iedereen universeel lief te hebben. Alleen hierdoor brengen we de harmonie van onze ziel in onze persoonlijkheid tot bewustzijn, zodat we ook als samenleving aan iedereen een liefdevolle omgeving gaan aanbieden om zich in de beste condities innerlijk te kunnen ontwikkelen.

Het antiracisme en antidiscriminatie dat we zien in de huidige maatschappij, is een uiting van de derde gevoelsgraad om het gewelddadige verleden achter zich te laten. In de vierde gevoelsgraad laat de universele liefde elke 'anti' achter zich, omdat er 'pro' elk mens gedacht en gehandeld wordt. In de vijfde gevoelsgraad gaan we voor de evolutie van elke ziel voelen, denken en handelen, en is elk menselijk onderscheid overstegen.

Op zielsniveau wordt het begrip mens losgelaten, zoals toegelicht wordt in het artikel 'mens of ziel'. Op dit hogere verklaringsniveau van de meesters zijn er geen mensen op aarde, er zijn alleen zielen die door het beleven van miljoenen lichamen hun gevoelsgraad verhogen. De Universiteit van Christus analyseert in de boeken van Jozef Rulof alle gevoelsgraden van de ziel in detail, om elke geïnteresseerde de inzichten te geven hoe het eigen gevoelsleven te verruimen naar een universele liefde voor al wat leeft.

In de periode die na de Tweede Wereldoorlog is begonnen, is de mensheid op weg naar deze universele liefde. De meesters noemen deze tijdperiode 'De Eeuw van Christus'. In die periode onderbouwde Jozef Rulof de boodschap van Christus om geen enkele ziel te discrimineren:

Christus zegt dan:

„De Volken zullen gelijke rechten bezitten, want in Mijn Eeuw zal niet één ziel worden uitgestoten. Ik wil, dat één voor allen en állen voor één werken en dienen en elkaar zullen liefhebben.”

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.5313.5315)

Bronnen

Antiracisme

In 1946 scheidde de Amerikaanse maatschappij de openbare ruimten in 'white' en 'colored'. Hoewel er al officieel gesproken werd over gelijke behandeling, was dat in de praktijk meestal ver te zoeken. Vele 'blanke' Amerikanen keken nog neer op de donkergekleurde medemensen in hun land. Tijdens een contactavond in 1952 vertelt Jozef Rulof aan zijn toehoorders over zijn reis naar Amerika en hoe zijn kennismaking met de rassenscheiding daar was:

En als je die mensen dat nu kon verklaren, dames en heren, die kijkt daar laag op een neger neer ... Ik heb het niet gedaan; in Hollywood ging ik zitten, in Florida, en ik zat juist op de bank van de negers, en dáár was de blanke, hè? En ik zie dat niet: 'white'. Ik denk: Wat heb ik met 'white' te maken? Ik ging bij 'black' zitten. Toen kwamen daar de whitelingen, die kwamen: zó. Ik zeg: pvv. Ik deed dát. (gelach) Toen zei die vent: 'Zo.' Ik zeg: 'Zo, meneer.'

Toen zegt hij: 'Ja meneer.'

En ik deed ook zó. (gelach) Nou, die denkt: die is gek. Ik denk: och. Ik zeg tegen mijn broer: 'Wat, wat?'

Toen zegt hij: 'Joh, je zit onder de zwarten.'

Ik zeg: 'Nou, nu wordt ie goed, nou ga ik echt beginnen.' Ik gaf ... Ik zeg: 'Do you like a cigaret?'

'Yes yes.'

Nou, ik zeg: 'Lekker roken.'

En hij: ggrr.

Wat een haat ligt daar, meneer, in dat zuiden. O, in South Carolina en daarzo, en hoe verder of je komt: only for white, only for black, and only ... Ik zeg: 'Hoe bestaat het.' En daar liep ik tussen.

Maar, meneer, nu kom ik terug, daar zag ik een blanke in zitten, in die neger. Ik denk: Hé, jij zat vroeger in Frankrijk. En toen stelde ik mij op die man in, dat was een jongen van achttien jaar en daar een meisje. Ik zeg tegen mijn meester: 'Waar hebben ze nu geleefd?' Hij zegt: 'Kijk maar, een uit Noorwegen, een uit Frankrijk, een uit Duitsland.' Europa zag ik in de neger.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.3924.3955)

Jozef bestreed deze scheiding op basis van huidskleur tijdens een lezing in

de Carnegie Hall in New York:

En of u zwart of blank (eruit)ziet, bruin of grijs, voor God zijn wij „ZIJN” kinderen, hebben wij in het grote Carnegie verteld en hadden ze maar te slikken, want wij waren niet in staat om te schmeigelen (vleien) en zullen dat ook nooit kunnen!

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.11796)

Wanneer Jozef uitlegt dat de ziel na een ‘blank’ lichaam kan incarneren in een donkergekleurd lichaam en omgekeerd, willen de donkergekleurde toehoorders heel Harlem tot hem brengen:

Intussen geven wij de lezing over de „Reïncarnatie” en spreekt men erover.

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.11649)

Bij die zwartjes daar, zitten doktoren, ze kopen boeken, ze gaan weg en ze willen geheel Harlem tot hem brengen, indien hij meer van deze lezingen geeft.

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.11651)

In de bronnen van het artikel ‘er bestaan geen rassen’ staat onder de kop ‘De zevende lichamelijke graad’ het citaat waarin beschreven staat dat het lichaam van de zogenaamde ‘negers’ samen met vele ‘blanke’ lichamen en de meeste andere lichamen op aarde tot de zesde en zevende stoffelijke levensgraad behoort. In het citaat hieronder wordt die hoogste levensgraad het volmaakte organisme genoemd:

De negers zijn reeds tot het volmaakte organisme gekomen, zij vertegenwoordigen slechts een bloedgroep en zijn de kleurvolken; kleurlingen, die dus de machtige stemmen als timbres moeten bezitten, omdat die organismen hen terugvoeren tot de natuurlijke werkelijkheid; ons blanke organisme echter is gesplitst. Het is hierdoor, dat de neger zo’n machtig geluid heeft. Ga nu de mens op Aarde even volgen en u ziet, dat één op miljoenen mensen het natuurtimbre bezit en nu horen wij die mens zingen met een rein, zuiver, ongesplitst organisme. En daarvan zijn er slechts enkelen, omdat heel de mensheid is gesplitst.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.4099.4102)

Jozef geeft als voorbeeld van zo’n prachtige stem Paul Robeson (1898-1976):

Moet u Robeson horen, en al die verschillende negers. Een timbre zoals de natuur alleen kan scheppen, zeggen ze.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.15677.15678)

Jozef geeft aan dat het lichaam blank, zwart of bruin kan zijn, maar dat het innerlijke van de mens bepaalt hoeveel licht en liefde hij reeds uitstraalt:

Je hebt zwarte kleuren en bruine kleuren. En je hebt zwarte mensen en bruine mensen, die zijn vele malen, honderdduizendmaal verder dan wij; die zijn er toch ook. Je hebt negers, daar kunnen wij ons hoofd voor buigen, zo krachtig en machtig zijn ze. Dus dat zegt: de innerlijke mens straalt, bezit licht, uiterlijk en innerlijk, maar het hoofdzakelijke is wel het innerlijke – dat u bedoelt – en dan komen wij tot de uitstraling van de mens.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.7900.7903)

Op de contactavonden in Nederland wordt aan de hoofdzakelijk ‘blanke’ toehoorders verteld dat ze zich niet moeten verbeelden dat ze het hoogste beleven omdat ze een ‘blank’ lichaam hebben:

Verbeeldt u zich maar niets, verbeeldt u zich niet dat u als blank mens het hoogste beleeft ... Ga naar Brits-Indië (India), u ziet daar een machtige persoonlijkheid, ook een normaal, natuurlijk, krachtig, sterk bewust organisme, en daarin leeft de ziel. Het Indische leven, het oosterse bewustzijn is u ver vóór. Want wanneer we spreken over een yogi, een magiër, een fakir, een ingewijde, daar weet u niets van.

En dan moet u een tempel betreden, dan kunt u een studie volgen van twintig, dertig jaar, en dan weet u nog niets. Alleen al om in te slapen, om een beetje te genezen, om te zeggen: ik laat u stilstaan.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.1246.1251)

Jozef vertelt dat er van het ‘blanke’ huidskleurtje niets meer overblijft, wanneer men de geestelijke gevoelsgraad in het hiernamaals bereikt. Dan verdwijnen ook de littekens van het aardse lichaam, en is er van zwart, bruin en blank geen sprake meer, want de geestelijke huidskleur is miljoenvoudig. In het volgende citaat bedoelt hij met ‘de eerste sfeer’ de eerste lichtsfeer in het hiernamaals. Met ‘het Al’ bedoelt hij de hoogste kosmische levensgraad:

Als de mens geestelijk bewust is dan zijn er geen littekens, en dan is er van zwart, bruin en blank geen sprake, want het geestelijke gewaad is miljoenvoudig. De mens uit de eerste sfeer die kunt u al bijna niet meer

ontleden als u zijn huidskleur ziet. En nu de tweede sfeer, de derde. Ik heb de mens in het Al gezien met zijn handjes en zijn huidskleur. Ik was drie keer in het Al en daar heb ik de mens gezien; als u die huidskleur ziet dan ziet u in die huid, in dat vlees ziet u de ganse schepping. De ogen van een mens aan Gene Zijde uit de eerste sfeer, dame, die stralen u liefdevol tegemoet, tweede sfeer, derde sfeer.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.8987.8992)

De evolutie van de ziel

In de boeken van Jozef Rulof is het antiracisme diep geworteld:

Wie het éne of andere ras vervloekt, gaat zelf ten onder.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.7610.7610)

De evolutie van de mensheid

Op een contactavond benadrukt Jozef de wonderbaarlijke tijd waarin hij leefde. Door het ontzettende lijden dat de Tweede Wereldoorlog bracht, is de mensheid zich bewust geworden dat het anders moet. Hierdoor is de mens begonnen met het leggen van geestelijke fundamenten:

Ik heb u al meermalen gezegd hierzo: Wij leven in een wonderbaarlijke tijd; juist, wij mensen. Er wordt gekankerd en geslagen en getrapt, maar de geschiedenis is nog nooit zo intens beleefd en kan nooit zo gefundamenteerd worden als juist door deze eeuw, dit 1900 en 2000. Dat is enorm. Over miljoenen jaren spreken ze nog over deze tijd want nu legt de mensheid stoffelijke en geestelijke fundamenten. Voor tweehonderd jaar terug leefden we nog in de dierlijke levensgraad, dame, in het onbewustzijn. De mens had wel een geloof. Maar er is in de mens zo ontzettend veel veranderd, en vooral (door) de laatste oorlog; in vijf jaar oorlog hebben wij een omwenteling beleefd. Nu krijgt u het leggen van geestelijke fundamenten.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.7668.7675)

Onze kosmische oorsprong

87. Kosmologie

De kosmos komt tot stand door dezelfde basiskrachten als waarmee de kosmische ziel haar lichaam, gevoelsleven en persoonlijkheid opbouwt.

De universiteit van ons leven

‘De Kosmologie van Jozef Rulof’ is een reeks van vijf boeken waarin de schrijvers van deze boeken, de meesters, de geestelijke reizen beschrijven die ze met Jozef Rulof door de kosmos hebben gemaakt. Op die reizen volgen ze het ontstaan en de evolutie van al het leven in de kosmos.

De meesters noemen hun kosmologie ook de universiteit van ons leven en daarin beschrijven ze het leven op zielsniveau. Ze onderzoeken de bouwstenen van het leven zelf om de basiskrachten te leren kennen waardoor dit leven zichzelf een vorm heeft gegeven. Deze basiskrachten noemen ze ‘uitdijing en verdichting’. Al het leven dijt uit en verdicht zich tot een concrete vorm.

Ruimtelijke psychologie

De basiskrachten zorgen niet alleen voor de groei van een cel tot het menselijke lichaam, de meesters zien ze ook terug in onze persoonlijkheid. Zo kunnen onze gevoelens uitdijen en verdichten tot gedachten en handelingen. Daarom noemen de meesters hun kosmologie ook ruimtelijke psychologie.

Tijdens hun kosmische reizen maken de meesters dikwijls vergelijkingen van wat ze waarnemen met aspecten van onze persoonlijkheid, zodat we de basiskrachten van het leven in ons eigen innerlijk terug kunnen zien. Hun bedoeling is dat we door deze vergelijkingen kunnen zien welke gevoelens en gedachten van onze persoonlijkheid overeenstemmen met de natuurlijke harmonie van de kosmos, zodat we de onwerkelijkheden kunnen loslaten die in ons karakter geslopen zijn.

De hoogste kennis

De meesters geven aan dat hun kosmologie de hoogste kennis is die men in de lichtsferen in het hiernamaals kan verwerven. Vanaf de vierde licht-sfeer heeft men het aardse denken voldoende losgelaten om op eigen kracht kosmisch te gaan voelen en denken. Dan kan men de kosmologie niet alleen uitgelegd krijgen, zoals wij hier op aarde, maar dan kan men door een gevoelsverbinding de kosmische eenheid met al het leven zélf beleven.

De meesters brengen echter deze kennis nu al op aarde, in opdracht van hun hoogste mentor Jezus Christus, zodat wij nu al Zijn boodschap ‘Heb elkander lief’ op zielsniveau kunnen begrijpen.

Onze kosmische ziel

Het artikel ‘onze kosmische ziel’ geeft een overzicht van de 28 artikelen die enkele kernaspecten van de kosmologie belichten. Dit zijn slechts bondige samenvattingen, want de meesters hebben aangegeven dat ze duizenden boeken kunnen schrijven om de volledige kosmologie te verklaren.

De kosmologie gaat immers niet over één bepaald onderwerp, maar verklaart op zielsniveau al het leven dat in de kosmos vorm heeft gekregen. Dan wordt zonneklaar dat wij met al dit leven in de diepste kern verbonden zijn op een wijze die we nog maar pas aan het ontdekken zijn.

Bronnen

De universiteit van ons leven

Meester Alcar zegt tegen Jozef Rulof (André) dat hij door uittredingen samen met de meesters de kosmologie zal beleven:

Maar aanstonds, André, zal ik u vrijmaken van de stoffelijke stelsels en dan zult ge met mij, en tezamen met meester Zelanus – in opdracht van het goddelijke Al, de Messias, de Mentor Jezus Christus, de Liefde – de kosmologie ontvangen voor deze mensheid en zullen wij de Universiteit van Christus op aarde vestigen.

Lezingen Deel 1 (L1.3162)

De kosmologie is de universiteit van ons leven:

In het oude Egypte, waar ik u naartoe heb gebracht, werden fundamenteen gelegd voor deze eeuw, die wij noemen de „Eeuw van Christus”, waarvoor we werken en dienen, praten, schrijven: de universiteit van uw leven, de kosmologie.

Lezingen Deel 1 (L1.10756)

De gehele kosmos is opgebouwd door basiskrachten, die uitdijing en verdichting genoemd kunnen worden, of baring en schepping, of moederschap

en vaderschap. Het artikel 'onze basiskrachten' gaat hier dieper op in:

Dit ganse Universum nu, mijn broeders, is eigenlijk slechts twee wetten. Dit ontzagwekkende geheel kunt ge overzien, indien u het vader- en moederschap volgt en aanvaarden wilt. Méér is er niet! Het zijn deze wetten die ons leven hebben bepaald. Zij voeren ons tot God terug. Doordat het universum zich heeft kunnen verdichten, kon het leven van God verder. Hierin leven dus lichamen die het scheppende en het barende principe vertegenwoordigen en andere lichamen weer, die tot dit geheel behoren, maar een andere taak hebben gekregen, omdat zij weer uit het eerste zijn ontstaan.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.3586.3592)

De kosmologie verklaart de essentiële wetten waardoor het universum kan uitdijen en verdichten:

Wij hebben dus vast te stellen, hoe dit geheel leeft en waardoor dit Universum die zelfstandigheid kreeg en hierna, wat de essentiële wetten zijn voor de ruimte en ons menselijke bestaan. En dat is het vader- en moederschap. Wat ik beleven moet is, dat God in de eerste uren voor Zijn openbaringen ingesteld is geweest op die wetten. Het baren vanuit de „Oerbron” schiep dus nieuw vader- en moederschap. De Zon heeft zich verdicht. Maar het Universum scheurde vaneen. En dat vaneen scheuren geschiedde voor deze wetten, voor vader- en moederschap als de allerhoogste mogelijkheden voor het bestaan, waarna wij dan het uitdijen en verdichten volgen. Doch doordat de eerste fundamenteën werden gelegd, traden er zes volgende stadia naar voren, immers, opvolgend heeft de ruimte zich verdicht. Dat kon niet ineens gebeuren. Maar het vader- en moederschap werd door Zon en Maan opgenomen en vertegenwoordigend verdicht, en kon het leven voor de macrokosmos beginnen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.3602.3611)

Ruimtelijke psychologie

De kosmologie laat ook zien hoe onze gedachten tot stand komen:

En dan komen wij tot de kosmologie: het ontstaan en het uitdijen van een graad, een gedachte, een handeling.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.3529)

Daarom is kosmologie ook ruimtelijke psychologie:

Dit alles is psychologie, ruimtelijke psychologie en dus „Kosmologie” voor de mens, het dier en Moeder Natuur!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.6348.6348)

De kosmologie toont welke handelingen van ons al afgestemd zijn op de werkelijkheid van het leven:

Die moet eerst beginnen te leren denken: ‘Hoe moet ik nu gaan doen? Hoe moet ik nu gaan handelen?’ Dat is ook kosmologie, mijn zusters en broeders. Dat is de werkelijkheid. Dat is het één-zijn met alles.

Lezingen Deel 2 (L2.12649.12653)

En dan komen we tot ons gevoelsleven en onze persoonlijkheid:

Maar de ‘Kosmologie’ alleen over het gevoelsleven van de mens, voor de mens, persoonlijkheid, onderbewustzijn, daar moeten wij aan beginnen wanneer wij ... Deze boeken eindigen met het einde van de oorlog, deze vijf. En dan moeten we beginnen aan de persoonlijkheid.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.15923.15925)

Tijdens de contactavonden past Jozef de kosmologie toe op ons karakter:

We hebben André opgedragen uit de hoogste bron – en maak van u en voor uzelf die avonden (zie de delen ‘Vraag en Antwoord’ waarin deze avonden zijn vastgelegd) – om zijn avonden aan de ontleding van uw karakter te beginnen. Want uw karaktertrek is kosmologie.

Lezingen Deel 3 (L3.9211.9212)

Door ons leven af te stemmen op de harmonie van de ruimte kunnen we een kosmisch fundament leggen in ons dagelijkse handelen:

Doordat gij het universum leert kennen, krijgt u eindelijk kosmisch fundament, en u begint hier uw leven in deze maatschappij om te zetten en naar die ruimte te voeren, in embryonale en kosmische afstemming.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.8947)

Tijdens hun kosmische reizen maken de meesters telkens vergelijkingen met de menselijke persoonlijkheid, zodat we de hele opbouw van ons karakter kunnen volgen:

U voelt zeker, dat wij niet alléén het ontstaan en geboren worden hebben

te beleven, doch dat wij telkens weer „universele” vergelijkingen moeten maken, want deze zijn het, die ons en u straks voor de menselijke persoonlijkheid plaatsen en wij in staat zullen zijn, ook die diepte te ontleden. Hierdoor krijgt gij op Aarde een ruimtelijk beeld voor élk stadium te zien, dus fundament ná fundament of wij gaan te vlug door deze levensgraden en staan straks voor gapingen, dat toch nu niet meer door het „AL” wordt geduld!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.5793.5794)

Van alle levenswetten die ontleed zouden kunnen worden, beperken de meesters zich tot de kern: onze ziel en haar verdichtingen in de vorm van ons geestelijke en stoffelijke lichaam:

De „Universiteit van Christus” verklaart élk levenswet. Ook al gaan wij niet op deze wetten in, omdat ze niet met ónze fundamenteën hebben uit te staan; óns is opgedragen, dat wij het leven, de ziel, geest én stoffelijk organisme, dus de Menselijke Tempel ontleden en niet die wetten of wij komen nooit gereed.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.7269.7270)

De hoogste kennis

De kosmologie geeft de hoogste kennis die we uit de lichtsferen kunnen ontvangen:

Wij verwachten geen tienduizend, geen twintigduizend mensen, wij trekken slechts één mens aan uit honderdduizenden, omdat u het laatste, het allerlaatste nu krijgt wat u aan Gene Zijde kunt beleven wanneer u de sferen van licht betreedt; de eerste, de tweede, de derde. In de vierde krijgt u eerst deze wijsheid. Dan komen wij tot de kosmologie. Dan kunt u de ruimte dragen.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.10446.10449)

Pas in de vierde lichtsfeer gaat elke ziel op eigen kracht kosmisch voelen en denken:

De eerste sfeer heeft nog niets te betekenen, de tweede ook nog niet, de derde nog niet, maar eerst in de vierde sfeer gaat u kosmisch voelen en denken. In de vierde sfeer.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.5405.5406)

88. Alziel en Albron

Voordat we individuele zielen werden, waren we deel van de Alziel die al de levensvormen in de kosmos bezielt en tot evolutie brengt.

De diepte van onze ziel

Het artikel ‘verklaring op zielsniveau’ licht toe dat de eigenlijke boodschap van de schrijvers van de boeken van Jozef Rulof, de meesters, over onze ziel gaat. Maar wat is onze ziel? Is onze ziel geboren of geschapen, en waaruit en wanneer?

Toen de meesters zich dit afvroegen, stelden ze zich in op het verleden van hun eigen ziel. Dit is voor hen mogelijk, omdat ze buiten tijd en ruimte leven. Doordat ze na hun dood op aarde niet meer gebonden zijn aan de beperking van een aards lichaam, kunnen ze de ziel geestelijk-wetenschappelijk onderzoeken en tot in haar diepste kern leren kennen.

De meesters volgden eerst hun vorige levens op aarde, en daarna merkten ze dat de aarde niet de eerste planeet was waar hun ziel geleefd had. Ze voelden dat hun ziel ouder was dan de aarde. Op het moment dat ze als ziel naar de aarde kwamen, hadden ze elders reeds een verleden beleefd en een bewustzijn opgebouwd.

Toen de meesters zich dieper op dat verleden instelden, kwamen ze in een tijd dat er nog geen planeten of sterren geboren waren. Er was zelfs nog geen enkele vorm in het heelal te bekennen. De meesters konden terugkijken tot een toestand voordat het heelal gevormd was.

Alziel

In die toestand voelden ze dat ze zelf nog geen individuele zielen waren. Ze maakten deel uit van een groter geheel wat ze Alziel zijn gaan noemen. Begrippen zoals ‘mijn’ ziel, ‘ik’, ‘jij’ en ‘zij’ bestonden hier niet, want er was nog geen individualiteit, al het leven was nog één.

Toch voelden de meesters dat deze Alziel al een bewustzijn had. Er was nog geen individueel bewustzijn van een deel apart, maar het grote geheel had reeds het besef van wat het was en wat het kon vormen. De meesters voelden dat de Alziel al een stuwing had om te evolueren, om zichzelf een vorm te geven.

Ze beseften dat dit hun diepste kern was, dat de stuwing van de Alziel altijd aanwezig was geweest in hun innerlijk. De meesters zagen dat deze stuwing om te evolueren in al het leven aanwezig is.

Albron

De meesters konden de Alziel bevoelen in de toestand toen die nog geen enkele vorm had geschapen. Het was toen donkerder dan in de donkerste nacht op aarde, stiller dan in het diepst van de Stille Oceaan. Er was nog 'niets', nog niets gevormd. Toch is uit dit niets alles ontstaan, dit niets is de bron van alles wat in de kosmos tot leven is gekomen. Daarom spreken de meesters ook over de Albron.

De meesters zagen dat deze bron altijd blijft stromen. De Albron was niet klaar nadat zij al het leven tot geboorte had gebracht. Ook in het menselijk lichaam op aarde voelen ze de stuwing van de Albron, via de zonnevlecht als het gevoelscentrum. Van daaruit stuwt de Albron tot handelen, tot denken.

De meesters beseften dat het de Albron in hen is die voelt, beleeft, bezielt. Ze ontdekten dat ze geen 'mensen' waren, maar een ontwikkelingsstadium van de Albron. Aan de gevoelsgraad kunnen ze zien tot hoever een individu-eel deel van de Albron ontwikkeld is, hoeveel men al voelt van zichzelf en de diepte van het leven. Aan het lichaam kunnen ze zien hoever de Albron zich voor dat leven al tot stoffelijke vorm heeft gebracht, en wat een lange weg er is afgelegd om vanuit het niets tot dit lichaam te evolueren.

Goddelijk leven

De meesters noemen onze ziel ook de 'goddelijke levensvonk'. Het woord God vertegenwoordigt al het leven van de Albron. Al dat leven kan goddelijk genoemd worden in de zin dat het uit God ontstaan is en door God geschapen is.

Bewustwording

De meesters zagen dat toen ze zich als individuele ziel van de Alziel hadden afgesplitst, ze een zelfstandig deeltje van de Alziel werden. Hun essentie was hierdoor echter niet veranderd, de stuwende werking van de Alziel bleef in hen aanwezig. Die stuwing had hun zelfs tot de verzelfstandiging gebracht, en tot alle volgende stappen in hun evolutie.

Toen de meesters hun hele evolutie konden overzien, beseften ze dat de Alziel als ziel al biljoenen tijdperken de stuwing in hen was. Al die tijden waren ze zich daar niet persoonlijk van bewust geweest, omdat hun persoonlijkheid maar langzaamaan opgebouwd werd door alle ervaringen. Pas nu ze konden terugkijken naar het allereerste begin, werden ze zich als persoonlijkheid bewust van wat ze in wezen zijn.

Bronnen

De diepte van onze ziel

Meester Zelanus herhaalt een vraag van een toehoorder die wil weten hoe alles ontstaan is:

Maar nu wilt u en nu wil een ander weten ... Maar God is liefde, en die Albron is Alziel. Maar wat is nu 'ziel' en wat is nu 'Al', en wat is nou dit? Ja, maar waarom vraagt u eerst niet: waar ligt het begin voor uzélf?

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9681.9684)

Meester Zelanus vraagt aan de toehoorder of hij zich kan voorstellen hoe al het leven uit het niets geboren is, en als eerste verschijnsel een plasma voortbracht. Maar kan men als aardse mens iets voelen van dit begin van onszelf?

Ik kan zeggen: dit is plasma, en dat plasma ... En nu moet ik, nu gaan we dat plasma volgen uit het niets. En nu bent u niets, en nu moet u toch bewust zijn en álles beleven. En kunt u dat?

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9688.9691)

Om zich in gevoel te kunnen verbinden met het allereerste begin, moet men zich kunnen vrij denken van de maatschappij:

Daar moet u waarlijk voor die eenheid kunnen beleven, daar moet u waarlijk voor in die bron dit een-zijn kunnen aanvaarden en ontvangen, daar moet u een astrale persoonlijkheid voor zijn. U kunt zich niet vrij denken van deze maatschappij. Is dat zo?

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9692.9694)

Om te voelen hoe de ziel was voor de schepping, moet de mens al het menselijke denken kunnen loslaten:

En dan wórdt die mens dat leven, die ziel, dat gevoel. Voelt u? Maar nu bent u vrij. Nu moet u uw bewustzijn verliezen – want u bent daar ... waren wij nog niet menselijk denkende – u moet dus het menselijk denken kunnen verliezen en toch in dat Alstadium bewust blijven, van voor de schepping. Toen waren er nog geen menselijke gedachten. Want nu, wij denken maar menselijk.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9700.9705)

Pas aan Gene Zijde gaat de mens voelen dat hij verbonden is met de ruimte waarin hij leeft. In de eerste licht sfeer gaat men voelen dat de ruimte en het licht van deze sfeer opgebouwd wordt door alle bewoners:

Maar aan Gene Zijde, in de eerste sfeer gaat u waarlijk voelen: mijn hemel, ik ben één met deze ruimte. Gaat u weg, gaat u uit die ruimte, dan kunt u zien dat dat licht van die ruimte voor u verzwakt, want u neemt uw licht mee.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9707.9708)

Wanneer men in de eerste licht sfeer vragen gaat stellen over het ontstaan van alles, dan toont de meester eerst de wijze waarop hij of zij het aardse leven verlaten heeft. Eerst moet men kunnen voelen wat het stoffelijke leven op aarde betekent, en hoe men in de geestelijke werelden leeft. En zo volgt de meester stap voor stap de weg naar onze bron:

Wie in de eerste sfeer vraagt, aan Gene Zijde: hoe was de schepping toen God begon? Dan zegt de meester: vraag me eerst miljoenen andere karaktereigenschappen, die ik u zal geven. Ik heb er trouwens (in het verleden hier over gesproken. Waar wilt u naartoe? Dadelijk naar de allereerste bron? Dan slaan wij miljoenen tijdperken over. En dan vliegen wij door de ruimte en we weten niet of we van voor of van achter, of we links, naar rechts leven. We hebben geen bestaan meer. Maar wij leggen eerst de fundamenteen waarvoor gij in die wereld zijt gekomen. En dat is: waardoor hebt u 'de kist' verlaten? En dan gaan we verder.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9713.9723)

Meester Zelanus spreekt over het 'goddelijke snoetje' dat hij beschreven heeft in de biografie van Jozef Rulof, 'Jeus van Moeder Crisje'. Het volgen van dit snoetje is mogelijk omdat wij die miljoenen tijdperken van de Alziel tot het heden als ziel beleefd hebben:

U moet die wetten zien, dan kunt u miljoenen jaren terug. U kunt, als u aan Gene Zijde bent en u hebt uw geestelijk astrale bewustzijn, kunt u in al die miljoenen tijdperken afdalen, want u volgt uzelf maar, u neemt dat goddelijke snoetje – zoals dat in Jeus staat, dat Jeus heeft beleefd, nietwaar? – u houdt het vast, en uw goddelijke vonk brengt u telepathisch door dit éénzijn, dat leeft in u, brengt u terug van graad tot graad, totdat u ineens voor de onzichtbare schepping komt en bent u

teruggekeerd in de Alziel, waarvan u deel bent. En dat gaat vanzelf, als u gevoel bezit.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.2591.2593)

Alziel

Voordat het heelal gevormd was, was er alleen Alziel:

Voordat de scheppingen begon – verklaarde ik u – was er alleen leegte, maar die leegte dat was de Alziel, het Alleven, het Alvader- en het moederschap.

Lezingen Deel 1 (L1.12082.12082)

Onze individuele ziel is een deeltje van de Alziel:

Wat nu tot ons spreekt is dus, de „Alziel” splitste zich en dat deeltje werd de Goddelijke Ziel!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.636.636)

Wij hebben van de Alziel de scheppende kracht gekregen:

Wat heeft God als ‘ALZIEL’ bedoeld, toen Zij ons schiep? Dat wij Zijn onmetelijkheid zouden vertegenwoordigen. God wilde zich verstoffelijken. Waren er andere wetten? Néén! Dit is de Goddelijke Schepping! Wij hebben ál deze wetten geschapen.

Archief (AR.2575.2581)

Albron

Meester Zelanus bespreekt de vraag: ‘Wat is niets?’

U zegt vaak: ‘Wat is niets?’ U weet niet wat niets is. Er is niemand op de wereld, in deze maatschappij die die wetten kent, die kan zeggen en verklaren wat eigenlijk niets is. Het niets zijn, is het álles.

Lezingen Deel 3 (L3.2054.2057)

Hij vraagt aan de toehoorders van zijn lezingen zich in te stellen op de stilte van de ruimte:

Maar ik neem aan dat ge gereed zijt en nu uzelf, zoals u nu hier op aarde bent, wilt verliezen voor korte tijd en u met alle kracht en macht en ge-

voel instemt, afstemt, instelt op die bron, waar we de stilte van de ruimte zullen beleven, want daar was er niets anders. De stilte die de mens kan beleven in de diepe zeeën is niets in vergelijking met het gevoelsleven van daar, want elke gedachte, elk timbre zou daar nog geboren moeten worden.

Lezingen Deel 1 (L1.11539.11539)

Er was geen geluid of licht toen de bron als Almoeder aan haar werking begon:

De allereerste werking en dan moet ik heel ver met u terug. Dan moeten we terug tot in de stilte, in de diepte van de wateren. U moet het geluid van de maatschappij volkomen kunnen uitschakelen. U moet het licht zelfs kunnen uitschakelen, want dit licht is kracht, is bezieling, is baring, is schepping, is levende werking. Licht. En dat moet ook nog weg, wilt u de werking van dit licht waaronder ik hier nu sta, dat ik zie, uitschakelen voor de kosmologie, voor de Almoeder toen zij aan haar werking begon. Zover gaat ge terug, toen er nog niets was.

Lezingen Deel 3 (L3.2047.2053)

Als we gaan denken over deze bron, dan denken we ons al uit het niets:

U moet niet denken, want wanneer u denkt dan betreedt u reeds het huidige stadium. Dan heeft de wil, de menselijke wil u reeds uit het niets-zijn uitgeschakeld en u moet nu niets zijn, want u bent alles. 'U bent alles', zegt Socrates, 'indien u niets zegt, dan bent u alles.'

Lezingen Deel 1 (L1.11635.11637)

In dat vormloze niets was er al gevoel aanwezig:

Dus voor de schepping was alles reeds gevoel en bewustzijn. Er was geen, er waren geen zichtbare vormen, die waren er nog niet.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.10262.10263)

De meesters spreken over de Albron, om de onzichtbare wereld aan te duiden waarin er al een kracht leefde:

Maar in die Albron, die onzichtbare wereld, leeft de kracht, het denken en de persoonlijkheid die weet wat hierna zal geschieden.

Lezingen Deel 3 (L3.2016)

Wanneer Jozef Rulof door de meesters met de Albron verbonden wordt, voelt hij haar krachten in zichzelf:

Maar ik ben Albron, ik ben Allicht, Alleven, Algeest, Alvader-, Almoe-
derschap, Alrechtvaardig, ik ga al deze wetten voelen, deze krachten, dit
bezielende plasma leeft in mij. Ik voel nu dat ik uit dit alles ben geboren.'

Lezingen Deel 3 (L3.1882.1883)

De meesters stellen ons de vraag: hoeveel hebben wij van onze Albron al
bewust verstoffelijkt?

Wanneer we dit kennen, wanneer we dit gevoel, deze ontwikkeling voor
ons zien, dan zijn we in staat om het menselijke leven te aanvaarden, om
het te volgen, het ontstaan van de mens te beleven door miljoenen stadia.
Alles ligt nu voor ons open en dat zal ik u aanstonds, straks door de vol-
gende lezing zal ik het u bewijzen, ik zal het u voortekenen, opdat gij die
klaarte in u krijgt. Wanneer we die wetten betreden, die levensgraden,
die fundamenteen, waardoor de Almoeder, de Albron als vader en moeder
zichzelf heeft gemanifesteerd, dan moeten we ook aanvaarden dat wij –
als deel uit dit alles – God hier in deze onbewuste maatschappij zullen
vertegenwoordigen en dat elke gedachte die u opmerkt en verstoffelijkt
die bron raakt.

We komen nu ... We kunnen nu onmiddellijk een vaart nemen naar
Egypte en vragen wij: wat hebt u van die bron bewust verstoffelijkt? Hebt
u zich los kunnen maken, hebt u ook die substantie in u opgetrokken?
Want een handeling blijkt later te zijn: een handeling voor de maatschap-
pij. Een handeling als taak gezien is niet anders: wat geeft u aan uw taak?
Hoeveel gevoel trekt u op om die daad aan de maatschappij te schenken?
En nu niet alleen voor de maatschappij – dat is dus een stoffelijke daad –
maar thans voor uw ziel, uw geest, uw vader- en moederschap. Het wordt
zo eenvoudig, dit wordt zo doodeenvoudig, mijn kinderen, dat u indien
u niets – dat zal ik u bewijzen – indien u niets met deze maatschappij
zou te maken willen hebben, u toch in het Al komt! Ik zal u verklaren en
dat zult ge begrijpen, dat het maatschappelijke leven, Bijbel, alles wat de
aarde bezit, u niet kan helpen om er te komen, want alles leeft in u. Dit
wordt moeilijk en dit wordt heel kinderlijk eenvoudig, omdat de bron,
de stuwing, de werking u terugvoert naar dat bewuste Al, ziet u? Omdat
u een deel, omdat wij een deel zijn van dat moeder- en dat vaderschap,
wetten en levensgraden die wij door het embryonale bestaan hebben ge-
kregen.

Lezingen Deel 1 (L1.12286.12299)

Alle levensvormen zijn evolutiegraden van de Albron:

De mens zegt: u bent mens en u bent pastoor, u bent geleerde en u bent dit en u bent dat. Néén, wij hebben te maken met een levensvorm als een graad voor de Albron. U vertegenwoordigt hier op deze wereld uw Albron als een lichamelijke en geestelijke afstemming.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.7199.7201)

De stuwende bezieling van de Albron is in onze zonnevlecht te voelen:

Nu gaan we verder, die evolutie gaat door. Dan zal ik u even laten zien: de mens is licht, de mens is leven, de mens is vader- en moederschap, de mens is ziel en geest, maar de mens is ook gevoel. En dat is het gevoel van de Almoeder. En gevoel is stuwning, is bezieling, is ook baring, dat is ook de Albron in ons. De Albron in iets is, zeg maar wat bij u mensen de zonnevlecht is, het gevoelscentrum. Dat gevoelscentrum is dus als kern van de Albron in die cel aanwezig. Duidelijk? En dat gevoel voelt, beleeft.

Lezingen Deel 2 (L2.615.622)

De Albron bezat al alles wat er later uit geboren is:

We zullen nu even gaan kijken wat die Albron bezit. Want dat kunnen wij, omdat we nu een vergelijking kunnen maken wat de macrokosmos bezit en wat gij op aarde hebt leren kennen, wat Moeder Natuur heeft geschapen voor zichzelf, de dierenwereld en de mens.

Lezingen Deel 1 (L1.11555.11556)

In eerste instantie is al het macrokosmische leven van sterren en planeten uit de Albron geboren:

Van hieruit, door de „ALBRON” zijn Zon, Maan, de sterren en planeten geboren, ál het leven!

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.10165.10165)

De Albron kan ook de Oerbron genoemd worden:

Dit is het eerste stadium waarin echter álles leeft en de „Oerbron” is!

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.10174.10174)

De Albron blijft elke levensvorm bezielen:

En dan kan ik nu al duizenden vergelijkingen maken met u, want die Albron is in u, leeft in de mens, leeft in de plant, leeft in de wateren, leeft in de natuur. Overal ziet u die Albron terug. Een boom geeft een appeltje. Als u de appels van de bomen haalt, blijft de Albron in de grond, in de bodem en schept nieuw, ziet u. Die Albron is al verstoffelijkt te zien en waar te nemen indien u deze vergelijkingen al wilt maken. De Almoeder leeft al daarachter, maar stuwt door, stuwt nu nóg door, ook al is de schepping af. De Albron blijft al het leven bezielen.

Lezingen Deel 3 (L3.2341.2347)

Toen Jozef (André) in de tempel der ziel samen met meester Alcar verbonden werd met de stilte van vóór de schepping, voelde hij het leven dat in de duisternis aanwezig was:

Onmiddellijk trad er een diepe duisternis in. Wat zou dit betekenen, dacht André. Hij kon geen hand voor ogen zien. Alcars hand hield hij in de zijne, doch hem waarnemen was niet mogelijk. Toch dacht hij in deze duisternis het diepe blauw te herkennen. Een ontzaglijke stilte trad in. Nog nergens had hij dit gevoeld. Wat betekende deze stilte? Toch voelde hij, dat er leven om hem heen was.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.1800.1808)

Wanneer meester Zelanus zich instelt op dat leven, voelt hij die innerlijke kracht stralen:

Neem aan en voel aan: waarin wij zijn, is er alleen stilte en die stilte moet leven zijn. Leven ... Maar wat is leven? Wij spreken over protoplasma, maar wat is plasma? Dan kan ik u vertellen: indien u zich daar één mee voelt, krijgt u als het ware het gevoel om te willen uitdijen, om tot werking, tot gevoel, tot daden te komen, tot manifesteren. Het is een kracht die van binnenuit u komt, het gevoelsleven omvat en dan een opwekkend realisme geeft, een rechtvaardigheidsgevoel. Het is een gelukzaligheid die u overstraalt, die u opneemt, die u inzuigt; en dan raakt u op dat ogenblik het levensbloed van de Albron.

Lezingen Deel 1 (L1.11548.11554)

Onze ziel is een afzonderlijk deel van het leven uit de Albron:

Eerst het leven, dat is het leven, dat is de Albron. Als u spreekt over leven, dan hebt u de Albron al in u. Maar de ziel als een afzonderlijk deel van dat leven, uit die Albron ... dat leven is nu Albron, Allicht, Alvader-,

Almoederschap, Alziel, Algeest, elementale wetten, en dan komt u tot de persoonlijkheid en dan heet het rechtvaardigheid, harmonie.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.3008.3010)

Goddelijk leven

Het woord God vertegenwoordigt al het leven van de Albron:

Dus ... de „Albron” is nu „GOD” en „GOD” is de „Albron”. Dit woord God nu, vertegenwoordigt ál het leven van de „Almoeder”, als Ziel en Geest, Vader- en Moederschap en al die andere levenswetten, die wij door de boeken en de lezingen mochten leren kennen.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.9222.9223)

Dit machtige, deze duisternis is God en uit die duisternis zijn wij en al het andere leven geboren.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.1817)

Toen er duisternis heerste waren wij er ook, want er was leven en dat leven was God, (dat) waren wij, het dier en al die planeten en sterren.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.5370)

God gaf de mens alles, Zijn eigen Goddelijk leven.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.14256)

Meester Alcar verklaart aan André de goddelijke levensvonk:

De Godsvonk, dat zal je nu duidelijk zijn, is in wezen energie en die energie kwam uit dat, wat God is, wat men God noemt, voort. Ons gehele zijn als mens, André, is die Godsvonk en dat zijn tevens al die planeten, alles wat in het universum leeft.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.5310.5311)

In ons ligt de goddelijke kracht:

Zoals wij ons concentreren om in iets over te kunnen gaan, iets te kunnen bereiken en er met ons gehele innerlijk aan moeten denken, om datgene wat onze aandacht heeft te kunnen bereiken en tot stand te brengen, zo schiep God ons en al het leven dat er is, dat voor ons dient en dat wij nodig hebben, om in die Goddelijke toestand bewust te kunnen binnengaan. In ons ligt die Goddelijke kracht, wij zijn die kracht en het

is aan ons er iets van te maken, dát van te maken, om het bewuste Goddelijke wezen te worden.

Is het je nu duidelijk wat de Godsvonk is?”

„Ja, Alcar, volkomen. Ik ben het dus zelf.”

„Zo is het, mijn jongen. Jij bent die Godsvonk, jij bent een deeltje van God, jij bent uit dat wat God is, voortgekomen, jouw leven vertegenwoordigt Gods eigen leven. Alles wat tot de schepping behoort is God of een deeltje daarvan.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.5316.5323)

89. Onze basiskrachten

Onze ziel stuwt ons tot evolutie door twee basiskrachten die we gemeenschappelijk hebben met al het leven in de kosmos.

Benamingen

De twee basiskrachten krijgen in de boeken van Jozef Rulof verschillende namen, om verschillende aspecten van deze krachten te belichten. De schrijvers van deze boeken, de meesters, noemen de eerste basiskracht baring, uitdijing of moederschap. De tweede basiskracht noemen ze schepping, verdichting of vaderschap.

Het samenspel van de twee basiskrachten noemen ze ‘baring en schepping’, ‘uitdijing en verdichting’ of ook wel ‘moederschap en vaderschap’. Door de werking van deze twee krachten komt het leven tot vorm en tot evolutie.

Basiskrachten van de Alziel

Het artikel ‘Alziel en Albron’ licht toe dat we als ziel een zelfstandig deel van de Alziel zijn. De meesters hebben kunnen volgen hoe die Alziel met haar basiskrachten de kosmos heeft gevormd. Hierdoor leerden ze de fundamentele eigenschappen van al het leven kennen, omdat de Alziel met ‘baring en schepping’ al de levensvormen tot evolutie brengt.

De meesters zien deze basiskrachten in alle evolutiegraden terug, te beginnen met de eerste nevelverschijnselen die in de kosmos optraden. Later vormden die krachten de macrokosmische levensvormen die wij planeten en zonnen noemen, en de microkosmische levensvormen die wij mens, dier en natuur genoemd hebben.

De eerste baringen van de Alziel

Toen de Alziel haar gevoel de ruimte inzond om tot evolutie te komen, bracht dat eerst trillingen voort. Uit deze trillingen ontstonden zwakke dampverschijnselen, zoals de mist in de morgen op aarde voordat de zon opkomt. Deze zwakke nevelen verdampten daarna zodat er weer duisternis kwam. Toch waren die nevelen niet helemaal weg, ze bleven in de ruimte aanwezig als energetisch plasma. Door een tweede en een derde reeks nevelen werd de ruimte met nog meer plasma gevuld.

De meesters vergelijken deze ijle nevelen met zwakke gedachten. Wanneer we als mens ons gevoel vanuit onze zonnevlechte ruimte van ons lichaam

inzenden, krijgen we eerst vluchtige gedachten. Als ons gevoel blijft stromen, komen we tot afzonderlijke woorden die welgevormde gedachten en betekenisvolle zinnen vormen.

Moederschap

De eerste basiskracht van de ziel is het vermogen om uit het gevoel nieuw leven te baren. Op aarde wordt dit vertegenwoordigd door het moederschap. Als een vrouw gaat verlangen naar een kindje, dan stemt zij zich af op dezelfde kracht als toen de Alziel het gevoel kreeg om te baren. Ook op menselijk vlak zorgt de moeder door een kind te baren dat er nieuw leven gestalte krijgt.

De Alziel heeft al het leven gebaard en tot zelfstandigheid gebracht. Elke individuele ziel zal dit baren vele malen beleven om het leven tot evolutie te voeren. Hierdoor worden we ons bewust van deze fundamentele kracht in onszelf.

Uitdijning

Een andere benaming voor de eerste basiskracht van de ziel is uitdijning of verruiming. De nevelen dijen uit en namen meer ruimte in. De volgende reeksen nevelen namen telkens meer ruimte in, en konden later in die ruimte blijven bestaan als zelfstandige vormen. Uiteindelijk verstoffelijkten ze zich tot het uitdijende heelal.

Deze uitdijning is een kenmerk van het leven zelf. Elke levensvorm heeft deze basiskracht in zich. Een bloemzaadje in de grond dijt uit tot steel, blad en bloempje. Een menselijk lichaam is de uitdijning van een bevruchte eicel. Van een minieme cel groeien we in negen maanden uit tot baby, en achttien jaar later zien we al mensen van twee meter rondlopen.

Deze uitdijende kracht heeft zelfs een heelal gevormd dat vandaag de dag nog steeds meer ruimte inneemt. Door deze eerste basiskracht van de Alziel zijn uit het niets nevelen ontstaan, en daarna planeten en sterren en de hele kosmos.

Het uitdijende heelal in de mens

Het moederschap geeft de ziel de mogelijkheid om die uitdijende kracht in zichzelf te voelen. Wanneer het kind in de moederschoot groeit, beleeft de moeder de verruiming aan den lijve. Ook wanneer we als kind opgroeien, ervaren we de uitdijning van ons lichaam en onze persoonlijkheid.

Als we volwassen zijn, kan de uitdijning innerlijk doorgaan. De meesters

stellen ons de vraag: dijt u elke dag uit? Geeft u aan uw liefde en vriendschap uitdijng? Door ons voelen en denken, ons doen en laten, kunnen we onze persoonlijkheid uitbouwen tot een sterker karakter.

Deze uitdijng blijft niet beperkt tot één leven. Ons gevoelsleven groeit leven na leven, als ziel kunnen we ons leven door reïncarnatie eeuwig laten uitdijen. Onze persoonlijkheid zal hierdoor ontwaken, en dat wordt ons verkregen bewustzijn. Dankzij de uitdijende kracht van onze ziel beleven we stoffelijk en innerlijk een kosmische evolutie.

Verdichting als tweede basiskracht

Als de Alziel alleen maar nevelen had gebaard die daarna uitdijden en verdampten, dan zou er geen stoffelijk heelal gevormd zijn. De eerste reeksen nevelen waren heel ijl, men kon er als het ware makkelijk doorheen kijken. Elke reeks nevelen kreeg een duidelijker gestalte en de latere nevelen vormden een dicht, diep en strak geestelijk lichaam. Deze latere nevelen waren meer verdicht. De kracht waardoor de nevelen verdichtten, is een andere kracht dan waardoor de nevelen uitdijden.

De tweede basiskracht van het leven kunnen we verdichting noemen. De huidige aarde is vele graden meer verdicht dan de ijle nevelen. Op aarde kennen we zelfs stenen en diamanten, zo hard is het leven geworden, zo sterk heeft het leven zich kunnen verdichten en verharden. Ook in ons menselijk lichaam zien we deze verdichting terug, want uit de zachte eicel hebben we na een paar jaar stevige tanden en beenderen gevormd.

Het uitdijen zorgt als eerste basiskracht voor het innemen en het beleven van ruimte. Doordat ons menselijk lichaam uitgedijd is van een bevruchte eicel tot onze huidige rechtopstaande gestalte, hebben we ruimte ingenomen en kunnen we die ruimte ook beleven. We voelen wat er met ons lichaam gebeurt, en we kunnen de aardse levensruimte verkennen en in bezit nemen.

De tweede basiskracht, het verdichten, zorgt voor het terugtrekken en samentrekken van hetgeen eerder was uitgedijd. Nadat de nevelen waren uitgedijd zorgden de verdichtingsprocessen ervoor dat de nevelen dikker en dichter werden. Daarnaast begrepsden ze het uitdijngsproces. Doordat die tweede kracht ook werkzaam is in ons menselijke lichaam, worden we geen drie meter hoog, op een bepaald moment wordt de uitdijng afgeremd en stopgezet.

De opeenvolging van uitdijng en verdichting maakt telkens een volgende stap in onze evolutie mogelijk. Door beide basiskrachten van onze ziel kunnen we een ontwikkeling beginnen en consolideren. Uitdijng en verdichting zijn elkaar opvolgende fasen die leiden tot de volgende graden in ons evolutieproces.

Graden van evolutie

Het vormen van de nevelen kende zeven tijdperken, zeven graden van evolutie. In elke graad dijen de nevelen eerst uit, waarna ze verdichtten. Door zevenmaal uit te dijen en te verdichten bereikten de nevelen een dicht en strak geestelijk lichaam.

Deze zeven graden van evolutie zien de meesters in de ontwikkelingsprocessen van al het leven terug. Het leven was niet ineens af, de Alziel heeft miljoenen tijdperken gebouwd aan de verdichte schepping. In elke volgende graad van evolutie maakt de ziel gebruik van wat zij geleerd heeft door de beleving van het uitdijen en verdichten van de vorige graad.

Onze geestelijke gestalte

Ook al hadden de nevelen uiteindelijk een strak lichaam gevormd, toch bestonden ze toen nog altijd uit een geestelijke substantie, een soort plasma. Ze waren nog niet tot het verdichte niveau van de stof gekomen. Het waren nog geen verstoffelijkte nevelen zoals bijvoorbeeld de spiraalnevelen die later in het heelal verdicht werden. De geestelijke nevelen bestonden nog niet uit waterdamp, ze bevatten nog geen waterstofatomen. Maar de Alziel had met deze nevelen al wel een geestelijk lichaam voor zichzelf gevormd.

Als individuele ziel zullen we later hetzelfde doen voor ons leven in het hiernamaals. In de geestelijke werelden van het hiernamaals is onze geestelijke gestalte zichtbaar voor elke bewoner van dezelfde sfeer. Ons geestelijke lichaam is een verdichting van onze ziel. Als ziel hebben wij dezelfde eigenschappen als de Alziel, wij kunnen ons gevoel verdichten tot een geestelijke gestalte.

Licht en kleur

De latere nevelen straalden geestelijk licht uit. Het licht nam toe naarmate de nevelen een hogere graad van evolutie bereikten. De meesters zien dit verschijnsel terug in hun eigen geestelijke uitstraling. Het geestelijke lichaam van de ziel gaat helder licht uitstralen als de persoonlijkheid een bepaalde gevoelsgraad heeft bereikt, een bepaald niveau van bewustzijn en liefde.

De eerste nevelen waren diepblauw van kleur. Wanneer de nevelen een krachtig licht hadden bereikt, straalden ze een gouden gloed uit. Toen het gouden licht vrijlde, kregen de overgangen van blauw naar goud de kans om zich als zelfstandige kleuren te verdichten, zoals lichtblauw en zachtgroen. Door het verdichtingsproces ontstonden er daarna meer kleurtinten.

De meesters zien deze vorming van kleuren terug in de menselijke aura.

Ze kunnen aan de kleuren van de geestelijke uitstraling zien welke karaktereigenschappen de mens zich heeft eigen gemaakt, en welke levens de ziel heeft beleefd.

Splitsing

Al het leven krijgt een vorm door de twee basiskrachten. Op zielsniveau zijn we een eeuwige bron van ‘uitdijning en verdichting’. Om tot voortplanting en evolutie te komen, is er echter nog een derde proces nodig, dat we ‘splitsing’ of ‘reïncarnatie’ kunnen noemen. Dit wordt toegelicht in het artikel ‘kosmische splitsing’.

Bronnen

De eerste baringen van de Alziel

Toen de Albron haar gevoel uitzond, bracht dat trillingen teweeg:

En die Bron zond trillingen uit, gevoel.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.6294)

Het eerste leven, de eerste werking waren trillingen. Die trillingen verspreiden zich door deze onmetelijke duisternis. Dit ging miljoenen jaren door, waarin de trillingen al krachtiger werden en de eerste verdichting tot stand kwam.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.8455.8457)

Door de trillingen kwamen de eerste nevelen:

Uit de trillingen zijn nevelen ontstaan. We zien eerst zwakke dampverschijnselen, die zich meer en meer verdichten, zodat zich wolken vormen. Miljoenen jaren is de schepping reeds oud en nóg is er geen menselijk leven te aanschouwen.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.8459.8461)

Vergeleken met aardse verschijnselen kunnen we dan denken aan mist voordat de zon opkomt:

In deze duisternis zag u een zwak wolkje, héél zwak, zoals uw mist kan

zijn in de morgen, wanneer de zon opkomt. Maar dan moet de zon nog even onder de kim, als daar nacht nog is. En dan ziet u een blauwachtig waas. Dat kunt u enigszins vergelijken met het begin van de schepping. En dat heeft zich langzaam verdicht.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.6300.6304)

De eerste nevelen losten ook weer op:

Wanneer we dit zien, zegt meester Alcar opnieuw: ‘Ziet ge, mijn broeders, de nevelen voor en van de Almoeder gaan zich nu verdichten. Er komt verdichting, verijling, uitdijng. Telkens zien we nu een volgend stadium en keren wij tot de duisternis terug.’

Lezingen Deel 3 (L3.2025.2027)

Meester Zelanus vergelijkt de zwakke nevelen met zwakke gedachten:

Ze komen opnieuw in een lege wereld en staan nu voor de Albron. Vóór de Albron ... Er komt wéér duisternis, want de scheppingen zouden nog beginnen. En nu stellen ze vragen.

‘Wat voelt gij?’

‘Wat ik voel? Uit dit alles is álles ontstaan, zijn wij geboren! Want kijk daar, dáár ... overal ziet ge zwakke nevelen, zwakke gedachten. En die gedachten gaan zich verdichten, die gedachten zijn vaderschap, moederschap, licht, leven en liefde.’

Lezingen Deel 1 (L1.4120.4128)

De nevelen zijn voor de Albron zoals de gedachten voor de mens. Het is een uitdijng van gevoel. Zoals de Albron haar gevoel de ruimte inzond en nevelen creëerde, zo zenden wij ons gevoel vanuit onze zonnevlecht onze lichaamsruimte in, en reguleren we deze gevoelsstroom met onze hersenen tot gedachten en spraak:

De Albron is begonnen vanuit het gevoelsleven tot uitzending, tot uitdijng te komen, en na miljoenen jaren was deze ruimte door nevelen gevuld. Ziet u? Uitdijng. En nu zijn dus ... Dat waren ook, dat is ook gevoelsleven en hersens, dat is de stoffelijke ruimte nu voor het heelal; en hier, die kleine dingen onder het schedeldak, houden uw gevoelsleven tegen, of u spatte door slechts te denken uit elkaar.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.6984.6988)

Die nevelen gaan zich verdichten, verspreiden zich. Die oneindigheid is

baring, is moederschap. Dus overal waar we kijken, zien we die zachte, die zachte nevelen.'

Toen zei meester Alcar: 'Ziet u, in deze stilte is er werking, is er denken, menselijk goddelijk denken. Dat gaat verder.'

Lezingen Deel 3 (L3.2000.2004)

Een gedachte is de verruiming en verdichting van een gevoel:

De mens is op aarde ziel, geest en stof. De ziel is de goddelijke kern. Dus elke gedachte – dat ziet u, leest u nu maar 'Een Blik in het Hiernamaals', gaat u zelf door, houd dit maar vast – elke gedachte die u in harmonie brengt met de goddelijke verdichtingswetten – een gedachte verdicht zich en verruimt zich, hoe ijler, hoe liefdevoller een gedachte wordt – is de ruimte voor een gevoel, is een gevoel als karaktertrek. Dus elke handeling krijgt sferenbewustzijn.

Lezingen Deel 1 (L1.9789.9792)

Moederschap

Meester Zelanus noemt de Albron ook de Almoeder, omdat ze het Almoederschap vertegenwoordigt:

En nu moeten wij beamen dat de Albron, die Almoeder – dat is de Almoeder – die oneindigheid, die onmetelijkheid waarin niets leeft, daarin leeft alleen de Almoeder. En dit geheel wil alleen zijn: baring, moederschap. Er moet gebaard worden, er zal een evolutie komen die leven naar voren brengt.

Lezingen Deel 1 (L1.11586.11588)

De Albron is Moeder:

U ziet nu, mijn broeders, dat de „Albron” als Moeder zich opent en baart. Dit is de allereerste werking die wij hebben gevolgd, waardoor de Scheping is begonnen. Wat gij thans ziet is dus de levensfluïde van de „Almoeder” en betekent – baren! Hierna volgt de geestelijke evolutie en dat wordt de stoffelijke wereld als ruimte. Het is het universum waarin gij leeft. Deze „Aura” zal deze ruimte vullen en dat is het „Almoederlijke-Lichaam”. Door het vader- en moederschap zal zich dit leven uitdijend verdichten. Aldus, de „Albron” is „Moeder”!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.436.443)

In het niets was er al moederlijk bewustzijn:

Wat u van mij wilt weten, mijn meester, is ... dat deze lége ruimte tóch „Almoederlijk” bewust is of er waren geen verschijnselen te zien en was er nimmer zichtbaar leven geboren.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.500)

De Almoeder heeft haar gevoel vergeestelijkt in nevelen, en later verstoffelijkt in het stoffelijke heelal:

Is de „ALmoeder” gevoel? Já, maar dat gevoelsleven werd vergeestelijkt en verstoffelijkt.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.5490.5491)

De Almoeder gaf al het leven haar eigen zelfstandigheid:

De „Almoeder” is het, waardoor ál het leven háár zelfstandigheid kreeg.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.892)

De Almoeder is alomtegenwoordig:

Waarin gij thans leeft is tevens de Alomvertegenwoordigheid van de „Almoeder”! Zij zal zich vergeestelijken en verstoffelijken en is God als „M O E D E R”! Aanstonds ziet gij die geestelijke ontwaking en de wetten voeren u dan tot het volgende stadium. Dat wordt bovendien uw Goddelijke zekerheid. Gij zult de Goddelijke „Ziel” zien uitdijen tot „Geest” en daarna tot stof, door levensgraad na levensgraad te volgen en te beleven, is er geen verloren gaan mogelijk en wil zeggen, dat gij de scheppingen zult zien.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.429.433)

Leven is Almoederlijk plasma:

Maar wat is het leven?

Almoederlijk plasma!

Het levensbloed van haar gevoelsleven!

En dat is werking, is kracht, doch dat werd evolutie!”

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6773.6776)

De Albron gaf haar moederschap door aan de mens op aarde:

„Wat ik voel en zag, mijn meester, is voor mijn leven en denken en voelen, levend-bewustzijn. Ik bedoel, dat de „Albron” wist wat als moederschap evoluerend tevoorschijn zou treden en dat het leven die wetten en machten, krachten en moederschap zou bezitten. Om, zoals ik verder zag, tot het „AL” bewustzijn terug te keren en daarin de „Albron” te vertegenwoordigen. Wat ik hier zie, is het „Uitdijende Heelal”, daarin leef ik nu! Immers, het leven gaat zich vergeestelijken en verstoffelijken. De „Albron” vult deze ruimte door eigen plasma, het levensbloed van de „Almoeder”! En wij als mens op aarde hebben die wonderen ontvangen, immers ook daar bezitten wij vader- en moederschap, maar zijn bovendien „Ziel en Geest”!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.493.499)

Een moeder op aarde beleeft dezelfde basiskracht als de Almoeder:

Als vader en moeder gaan verlangen, als de moeder gaat verlangen naar een kindje dan is zij astraal, geestelijk, ruimtelijk, Albronnelijk precies op dezelfde kracht en de wet als toen de Almoeder begon te denken aan baring en aan scheppingen. Als de moeder vraagt om een kind, beleeft de moeder hier op aarde, en elk diertje, dezelfde wet als kracht en gevoel voor baring en schepping; hier op aarde, meneer. Dus de Albron leeft hier in de mens.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.12508.12510)

De moeder vertegenwoordigt het moederschap van de Albron:

De Albron stuwt en leeft nog. De moederlijke Albron is steeds bezig die liefde uit te zenden, want Zij krijgt haar leven weer terug.

Is het niet waar? Als u het kind baart en het kind wordt moeder, dan baart het kind terug. Dan ziet u in het kind wat u zelf hebt gekund.

Lezingen Deel 1 (L1.8958.8962)

Door het moederschap krijgt het leven gestalte:

„Waarlijk, mijn broeders” ... gaat meester Alcar verder ... „dit alles is baren. Iets anders is er niet te beleven. Vanzelfsprekend is nu, dat het moederschap het állerheiligste is wat wij zullen en moeten beleven, doch waardoor het leven gestalte krijgt én ontwaakt.

In deze wereld komt er dus verandering. Deze levensaura zal zich verdichten. Deze ruimte wordt dus gevuld door Goddelijke plasma. En hoe zal men dit op aarde beleven, André?”

„Door deze Goddelijke Evolutiewetten, meester. Ik bedoel, het vader- en moederschap op aarde vertegenwoordigen thans de „Almoeder”. Doch wat men daar weet van deze wetten? Wat weten de theosofen en de Rozenkruisers van deze heilige wetten? Wat de kerk? Waar is deze Goddelijke wijsheid te beleven? In en door de moeder, maar weet men op aarde wat dit te betekenen heeft? Is de mens bewust van het Goddelijke gebeuren, indien de moeder van de aarde baart? De mens op aarde, mijn meester, kent deze wetten niet en beleeft ze als lichamelijke oorzaken en gevolgen, maar verliest thans het „Algebeuren” ... waardoor de „Albron” toch het leven gaf.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.509.524)

De Alziel beleeft zeven tijdperken om haar leven tot evolutie te brengen:

Indien gij de „Albron” beleven wilt, dan manifesteert zij zich als Moeder voor uw leven en eerst dan volgt ge zeven tijdperken voor haar evolutie. Waarin gij dus leeft, is de Tempel voor de „Almoeder”, haar Alziel en Algeest! Dat wordt straks het Goddelijke Vaderhuis waarin wij leven. Hierna zult gij uw alwetendheid ontvangen, doch dan betreedt gij het bewuste Goddelijke „AL”!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.424.427)

Die zeven tijdperken kunnen in elk evolutieproces teruggezien worden:

Dus het ogenblik dat de Almoeder aan haar evolutieproces begon, dat ogenblik hebben wij gevolgd en zagen dat die schepping, dat uitzenden van die Albron, die Almoeder, die levende aura niet ineens zichzelf had kunnen manifesteren. Er waren daar ook zeven tijdperken voor nodig. En nu komen wij terug. Omdat de Almoeder zeven tijdperken, zeven overgangen nodig had voordat het heelal de lichtende uitstraling had aanvaard, moeten wij aanvaarden dat wij die wetten op een ... in een ander universum terug moeten zien. Want die bronnen wijzen ons de weg, dat zijn de fundamenteen die wij in het ... voor het kosmische plan voor u, mens, dierlijk wezen, het dierlijke leven en Moeder Natuur telkens weer terugzien.

Lezingen Deel 1 (L1.2253.2257)

Uitdijing

Het uitstromen van de nevelen kan ook uitdijing genoemd worden:

Nu kan ik hier nog stil blijven staan en nu kan ik u het ogenblik verstoffelijken en desnoods vergeestelijken toen de Albron begon aan dat uitdijen – voelt u? – dat ontwaken, het uitstromen van de nevelen.

Lezingen Deel 2 (L2.2153)

Jozef Rulof antwoordt op een vraag van een toehoorder dat die uitdijning in het leven zelf zit:

Nee dame, dat zit in het leven zelf. De uitdijning van dit plantje hier is het ontwaken van de persoonlijkheid; dat is het groen, en dat is de steel, de stengel, en hierna wellicht een klein bloempje.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.8107.8108)

Het menselijke lichaam is een uitdijning van een embryo:

Een mens, een dier, een bloem, een plant, zijn embryonale verschijnselen geweest, maar komen nu tot uitdijning als stof. Al het leven nu voor de planeet aarde, mijn meester, bezit die harmonische wetten, want daardoor is het leven tot groei en bloei gekomen en dijde uit.

Lezingen Deel 3 (L3.7097.7098)

Die uitdijning zorgt voor de afronding in de stoffelijke levensvormen:

De volgende vraag is: Kunt u mij ook zeggen, hoe het komt, dat alles in de natuur afrondt? Er is niets aan mens, dier of plant, of het bezit ronding.

Jozef geeft nu: „Mijnheer, alles dijt uit en uitdijning kan niet vierkant of spits zijn. Jawel, een grassprietje bijvoorbeeld is het wél, maar het bezit de afbakening van en voor het Universum, dat rond is, diep is, oneindig diep en rond, en zo werd ook al het leven! Omdat Zon en Maan en al de andere planeten rond zijn, is vanzelfsprekend ook het leven als embryo-naal orgaan rond, ook de prehistorische reus bezat die ronding en dit is doodgewoon! En aan al het leven is dit te zien en te volgen!”

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.7965.7970)

Een toehoorder van meester Zelandus vertelt in 1951 dat de wetenschap de uitdijning van het heelal onderzoekt:

(Meneer in de zaal): ‘Ja, meester Zelandus. De wetenschap die is op het ogenblik bezig met een nieuwe zienswijze inzake de kosmologie. En nu

hebben de geleerden dan, die hebben de volgende hypothese opgesteld: de zichtbare ruimte wordt steeds groter volgens hen.'

Dijt uit.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.9216.9219)

Het uitdijende heelal in de mens

Het moederschap schenkt aan de mens op aarde de mogelijkheid het uitdijende gevoel in het lichaam te beleven:

Het moederschap schonk de mogelijkheden van deze ruimte, om die zelf als mens te bepalen, te vergeestelijken en te verstoffelijken. Door haar wil is de liefde ontwaakt, ondergaat de mens deze ruimtelijke eenheid en is de mens als man en vrouw van gevoel tot gevoel één. Dit is in handen gelegd van man en vrouw. Volg het stoffelijke leven op aarde, mijn broeder André, het groei- en bloeiproces, het baren en scheppen van al het leven en ge staat voor het uitdijende heelal in de mens, in de mens!

Het leven van God ligt thans voor ons leven op aarde open. Zie dan hoe de ziel voor al het leven zichzelf heeft verdicht. Volg die ontwikkeling, volg het kind van God, maar tevens het innerlijke leven en gij herkent dan die universele schoonheid als een persoonlijkheid.

Lezingen Deel 3 (L3.7714.7720)

We kunnen ook onze liefde laten uitdijen:

'En dan staan wij', nu moet u horen, 'dan staan wij voor het uitdijende heelal.'

Ik moet maar doorgaan, maar ik zou u nu wonderen en openbaringen kunnen vertellen en tot uzelf, uw leven in de maatschappij, tot vanmorgen afdalen. En het is heel verleidelijk om nu te zeggen: dijt u elke dag uit? Geeft u aan uw liefde, uw vriendschap, uw kennis, uw broeder- en zusterliefde uitdijing? Het is zo ontzagwekkend om nu dit vast te houden, maar hier in de maatschappij een gestalte te geven, te willen opbouwen voor die persoonlijkheid als mens, als vader en moeder. Maar u kunt dat bedenken. Daarom heb ik u naar de boeken gevoerd, daarom breng ik u tot het mens-zijn. Het is het uitdijende heelal voor alles. Het zijn de 'Grote Vleugelen' voor uw karaktertrekje, uw vader-, uw moederschap, uw vriendschap, uw zuster- en broederzijn.

Lezingen Deel 3 (L3.4927.4935)

Meester Zelanus volgt de uitdijingswetten in ons lichaam en in onze ziel.

Het gevoelsleven van onze ziel dijt uit door de wedergeboorten, door het beleven van vele levens achter elkaar. Als ziel beleven we het uitdagende heelal van ons leven:

Eerst dan beleven wij de uitdijingswetten voor ons leven en de kosmische levensgraden voor onze Godheid waarop wij afstemming hebben, waarvoor wij leven en onze doden, miljoenen stervensprocessen hebben te ondergaan. En daarenboven heb ik nog te aanvaarden, dat elke macrokosmische wet of levensgraad juist door de mens en het dier en het leven van Moeder Natuur wordt beleefd en waarvan hij zich de wetten, de mens dus, ik, gij en mijn broeder André, als wedergeboorten moeten eigen maken en wij die wetten, zoals de ruimte ze heeft moeten verdichten, voor onszelf zullen vergeestelijken en verstoffelijken.’ Dat is voor ons, dat is voor al het leven het uitdagende heelal. ‘Hierdoor stond vast dat ook ons menselijke bestaan zou uitdijen, zou evolueren en volgens de wetten van het universum verruiming krijgen. Het leven zal hierdoor ontwaken, mijn meester, en dat wordt straks ons verkregen bewustzijn.’

Lezingen Deel 3 (L3.7480.7484)

Als we aan onze geestelijke gestalte uitdijng en kleur geven, zijn we bezig met onze ‘Aluitdijng’:

Wie bent u? Wat doet u? Heeft het nog iets te betekenen wat u hier eigenlijk op aarde bent? Alles heeft waarde en betekenis, maar indien u liefde bezit en het kleurenrijk Gods kunt en wilt vertegenwoordigen. Dan bent u bezig aan uw Aluitdijng. U gaat voort, u gaat verder, u geeft aan uw ganse gestalte uitdijng, kracht, kleur. U legt fundament na fundament door uw praten, uw doen, uw laten. Dat alles bijeen is, en gaat uit van uw persoonlijkheid, en zal zijn: liefde.

Lezingen Deel 3 (L3.2548.2555)

Ons hele karakter kunnen we laten uitdijen:

God legde’, zegt André, ‘echter in elke vonk van Zijn leven deze harmonie en de kracht om uit te dijen, om te evolueren, om Hem later in het Al te kunnen vertegenwoordigen. Wat ik nu waarneem, mijn meester, dat is het embryonale stadium voor elke planeet. Volgen wij deze wetten als levensgraden, dan beleeft uw persoonlijkheid het uitdagende heelal. En zie ik straks op aarde wanneer ik voor mijn karakter sta, zie ik dat terug en kan ik zeggen: “Geef aan mijn karaktertrek ruimte, licht, leven, vader- en moederschap. Laat mijn leven uitdijen”, en dat kan ik alleen wanneer ik

Golgotha betreden wil en mij kan buigen voor de Messias.

Lezingen Deel 3 (L3.7502.7506)

Meester Zelanus merkt op dat sommige mensen te voorspoedig willen uitdijen:

Vandaag zetten zij hun persoonlijkheid, hun ziel, hun geest, hun gevoelsleven, hun vader- en moederschap in voor de Messias; volgende week? Weg is alles.

U kunt uitdijen en dij niet te voorspoedig uit. We hebben het geleerd en we moeten het telkens weer aanvaarden, ik heb het u honderdduizenden malen verklaard, als er dan nog altijd uw hoofd buigen bij is, als ge tegen uzelf kunt zeggen: ik was verkeerd. Maar wanneer ge in staat zijt om tegen alles in te gaan, u wilt bijvoorbeeld pertinent maatschappelijk menselijk gelijk hebben en de ganse ruimte staat tegenover uw persoonlijkheidje, uw onbewuste ikje, dan spreekt het toch vanzelf dat gij u uit dit goddelijke bezielende, uitdijende macrokosmische leven slaat en ge straks toch weer aan het hoofd buigen en het aanvaarden moet beginnen.

Lezingen Deel 3 (L3.9886.9890)

We kunnen ons gevoel ook laten uitdijen door te denken:

Voor vanmorgen nog enkele woorden, voor vandaag, morgen en overmorgen: leer nu eerst denken, ga denken voor uitdijning. U kunt, het is doodeenvoudig, de wijsgerige stelsels ontleden, indien ge voelt dat uw gevoelsleven doorgaat. Maak een ding af, maak een woord af. Laat een woord die uitdijning beleven, want dan gaat uw gevoelsleven mee, dan is er innerlijke werking.

Lezingen Deel 3 (L3.8238.8241)

De uitdijingswetten van onze ziel kunnen we beleven in liefde:

Liefde tussen de mensen dijt uit indien die kus de waarachtigheid, de rechtvaardigheid, de uitdijingswetten als harmonie bezit van de ruimte.

Lezingen Deel 3 (L3.7587)

Wanneer onze persoonlijkheid in liefde uitdijt, zullen we dat als geestelijk bezit in het hiernamaals terugzien:

Door elke geestelijke daad, dat zullen wij straks volgen en leren kennen, leer je het zien en maak je die goddelijke vonk als het deel van het Al

wakker, waardoor je persoonlijkheid en je karakter verandert, verruimt, dat het uitdijen is voor de menselijke persoonlijkheid, je geestelijk bezit achter de kist.'

Lezingen Deel 3 (L3.9328)

Voordat we ons geestelijk bezit in het hiernamaals kunnen zien, moeten we onze aardse vorm loslaten. Het afsterven en oplossen van de vorm zien de meesters ook bij de eerste nevelen. De mens is dat sterven en dood gaan noemen, maar op zielsniveau is dat de uitdijning van het leven; de ziel laat haar vorige vorm los en maakt zich klaar om haar volgende vorm op te bouwen:

Want hierin, in deze onzichtbare, levende aura zien wij reeds de dood. Want het afsterven van het licht, het veranderen van deze levenswetten als aura, als nevelen, dat onzichtbaar worden van deze nevelen is de dood voor de mens op aarde.' Ziet u? 'Uit dit goddelijk openbaren vinden wij het loskomen voor de menselijke ziel terug, dat wij kunnen volgen op aarde en dan de mens nog als doodgaan beleven wil en zien, en onwaarheid is, een ontzagwekkende leugen, het is onbegrijpen, de mens weet het nog niet.

Lezingen Deel 3 (L3.2797.2800)

Verdichting als tweede basiskracht

De uitdijende kracht is in alle levensvormen terug te zien. In de prehistorie op aarde bijvoorbeeld heeft deze basiskracht enorm grote diersoorten en planten gecreëerd. In het artikel 'aarde' wordt nog een vroegere tijd op aarde beschreven, waarin er niet alleen reusachtige prehistorische diersoorten op aarde rondliepen, maar waarin hun lichaam nog veel vocht bevatte en weinig verdichting.

Nee, we zijn vanuit het ijle naar de verdichting gegaan. En nu heeft de aarde de hoogste verdichting, neen, de verharding ontvangen.

Indien u het prehistorische tijdperk voelt en vóór u ziet: toen was een bloem, deze bloem, die was zo groot als deze ruimte. Maar wanneer u fttt (blaast) zo kwam, was de bloem verdwenen. Vocht, ijle substantie; geen verharding.

Dus het leven heeft zich verhard, heeft zich verdicht. Een menselijke gestalte was reusachtig; een dierlijk leven, u kent uw prehistorisch dier. De mens was ontzagwekkend, maar, in de ruimte, in het organisme. En naarmate ... Voelt u, eerst verruiming.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.90.99)

Na de uitdijende verruiming komt de verdichting:

Doordat de aarde tussen zon en maan ligt, de aarde die plaats in het universum heeft ontvangen, kreeg de aarde meer verdichting, meer verharding, meer bewustzijn. En bewustzijn stuwt u tezamen, bouwt op. En het andere dijt uit, zou uitdijen.

Dus in het beginstadium, uitdijng, nietwaar, op de maan. Andere planeten. Het prehistorische tijdperk: een enorme uitdijng, het aanvaarden van die ruimte, het beleven van die ruimte. Maar op een hoger stadium het terugtrekken van die kracht, en meer verdichting, meer eenheid.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.103.109)

Elk verschijnsel van nu is terug te brengen tot een stadium van verdichting van de Albron:

Dit proces, mijn zusters en broeders, heeft biljoenen tijdperken geduurd. Biljoenen tijdperken, miljoenen jaren volgens uw denken en voelen gingen er voorbij totdat die nevelen dichter werden. En toen zagen wij, nu zien we dat die nevelen afstemming vinden op de wolken die de kosmos voor de aarde bezit. De wolk in deze ruimte is dus een afstemming van het beginstadium, die wij hebben gezien, die wij beleven voor de Almoeder, nietwaar? U kijkt in deze ruimte, het is mooi weer; u ziet elk verschijnsel van de Albron – waarin we nu zijn, die Almoeder – ziet u als stof terug, als een zelfstandigheid. U kunt elk verschijnsel terugbrengen naar de Almoeder, het begin van de schepping, want u ziet elk ogenblik in de ruimte opnieuw het ontstaan.

Lezingen Deel 1 (L1.11681.11686)

Ik heb u (in het) verleden verteld: u leeft in ... een prachtige, blauwe hemel is boven u en er is geen donder, geen onweer, niets en ineens, in slechts enkele minuten – als u in het Oosten komt bijvoorbeeld – dan ziet u de wolken komen en op hetzelfde ogenblik vallen de druppels water naar beneden en hebt u een verdichting meegemaakt die voor het beginstadium van de scheppingen miljoenen tijdperken heeft geduurd.

Lezingen Deel 2 (L2.1365)

Zoals er toen een kracht uit de Albron kwam die nevelen vormde, is er in de aardse dampkring een kracht van opstijgende lucht die tot wolkenvorming kan leiden:

Maar langzaam ... er komt een wind, er komt een kracht. Ja, de mens

zegt reeds: 'Er is een onweer in aantocht.' De elementen zullen zich verdichten en in slechts enkele minuten – nietwaar, dat beleeft u toch? – ziet ge daar de wolken komen, dichte zware koppen. Waar komen ze ineens vandaan? Er is een reactie gebeurd. Tijdperken beleeft nu deze ruimte ten opzichte van de Albron, want in harmonie met de Albron heeft dat miljoenen jaren – zei ik u – geduurd.

Lezingen Deel 1 (L1.11691.11696)

De verdichtingswetten kunnen we ook in ons dagelijks leven ervaren:

En maakt u maar eens een heerlijk brood. En laat dat brood, laat eerst die melk eens weer verdampen, breng dat meel en alles wat u nodig hebt terug even tot de astrale wereld, in de grond, voordat het geboren werd, en nu gaat het de oven in, en u krijgt verruiming als stof. Zo zelfstandig is de ruimte ontstaan en traden de verdichtingswetten naar voren. Als u nu het water ziet en het wordt koud aanstonds en u loopt op het ijs, hebt u door die koude een levenswet, een verdichtingswet als water en ijs beleefd, en nu staat u er bovenop. Dit is voor de ruimte, voor de goddelijke bron waarin wij nu leven dezelfde wet als de wet die de mens dagelijks beleven kan indien hij iets tot verdichting brengt. Diezelfde kracht van elk ding ook is nu voor u open en bewust, want gij beleeft de goddelijke openbaring voor verdichting, verharding, uitdijing, verruiming als stof, voor u als mens. Zo heeft dit Moeder Natuur en de dierenwereld voor zichzelf ontvangen.

Lezingen Deel 3 (L3.2821.2827)

Door uitdijing en verdichting komt het leven tot een volgende graad:

Uit dit alles treden nu de graden naar voren. In welk tijdperk leeft dit alles? Voor welk stadium is dit alles?

Lezingen Deel 3 (L3.2829.2831)

Zowel warmte als koude kan verdichten:

Koude verdicht, maar warmte ook.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.1371)

Alle materie is een verdichting van de geestelijke substantie:

Bloed, wat is bloed? Laat het bloed, uw eigen bloed verijlen en u krijgt, een heel lichte damp houdt u over. Ook de kleur van uw bloed lost op.

Weet u dat? U krijgt dan die damp te zien.

Beleef het laboratorium en laat uw bloed, laat een andere stof, laat water, laat het een evolutie beleven, terug, en u komt weer tot het begin. En die toestand moet u vergelijken met het ontstaán van de stof, de stoffelijke geest. U bent nu een stoffelijke geest. U hebt verstand gekregen. U hebt door de geboorte, door het vader- en moederschap, hebt u maatschappijen beleefd, werelden. En zo is die aura als stof, als ziel en geest verdicht.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9621.9631)

Graden van evolutie

De eerste nevelen waren een eerste graad van evolutie:

De eerste nevelen is een stadium, maar is ook een graad.

Lezingen Deel 3 (L3.2595)

Wij mensen hebben ons uit het niets verdicht door biljoenen verdichtingsgraden:

Alles bij u is ontstaan uit het protoplasma, uit de Goddelijke Levensaura, in stoffelijke toestand verdicht. Wij mensen ondergingen – uit God geboren en uit het Onzichtbare tevoorschijn getreden – de ene verdichting na de andere. Zon, Maan, sterren en planeten, uw duisternis en uw stilte, het is alles uit het niets tevoorschijn getreden, uit het stadium van vóór de schepping, om hierna biljoenen verdichtingsgraden door te maken, bezielde door de Goddelijke Oerkracht, die ook thans nog in haar ganse volheid werkt en nimmer kan oplossen, omdat zij onuitputtelijk is.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.8402.8404)

Het vormen van de nevelen vond plaats in zeven tijdperken:

Ik heb u laten zien dat toen de Albron, de Almoeder zich ging manifesteren die aura de ruimte in zweefde; dat waren zeven tijdperken, zeven overgangen, telkens weer ging die aura veranderen. En die tijdperken zien wij nu voor al het leven, het bestaande waartoe gij behoort, die zien wij terug.

Lezingen Deel 1 (L1.12311.12312)

Dit heeft miljoenen jaren geduurd:

En dit, mijn zusters en broeders – dit kunt gij aanvaarden – heeft mil-

joenen jaren volgens uw tijd geduurd. Die nevelen werden verdicht, ze werden zichtbaar en er kwamen weer splitsingen, veranderingen als het ware. Toen kwam er weer duisternis. Er kwamen zeven tijdperken als het ware in deze toestand.

Lezingen Deel 3 (L3.2005.2008)

Deze tijdperken zijn zeven opeenvolgende verdichtingsstadia:

We kunnen die werelden nu reeds als stoffelijke levensgraden voor de ruimte zien, want ze hebben zich verdicht. Het goddelijk openbaringsproces is het, waardoor deze levensruimten als overgangen zichtbaar, overgangen, ziet u?, 'zichtbaar werden. Dat is geschied en is realiteit, het zijn zeven opvolgende verdichtingsstadia en die mochten wij op onze vorige reis aanschouwen door het nevelenstadium. Die zijn later, dit alles is later van enorme betekenis', omdat wij al die zeven graden telkens terugzien, in de mens, in het dier, in Moeder Natuur, in alles, alles, alles. 'Wij zien dan, dat ook God voor stadia heeft gestaan en God als de Wayti dat heeft moeten aanvaarden en wil zeggen: het leven was ineens niet af; dat heeft miljoenen tijdperken geduurd.

Lezingen Deel 3 (L3.5064.5068)

Onze geestelijke gestalte

De huidige spiraalnevels in het heelal zijn al verdichte stof, veel meer verdicht dan de eerdere geestelijke nevelen:

Dus vanzelfsprekend, wanneer dat de natuurlijke werking ondergaat, krijgt u die goddelijke aura verdicht en daardoor is het universele gewaad ontstaan. Dat ziet u nog aan de nevelen. Als u naar de Melkweg kijkt, dan ziet u ook nevelen, spiraalnevels, dat is een verdichte stof, ontstaan, verruimd door de elementale wetten – dat heeft miljoenen jaren geduurd – maar gaat u terug, volgt u dat, dan komt u in het eerste stadium en dan beleeft gij het goddelijke plasma. Dat is een levensaura.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9649.9652)

De meesters noemen het strakke geestelijke lichaam dat de nevelen uiteindelijk gevormd hebben, een gewaad en een kleed:

'Hoe de goddelijke geest geboren werd, kunt ge nu volgen en dit is', zegt meester Alcar, 'ons volgende stadium.' Nu gaat de verdichting voort. En hij zegt: 'Wat ik nu zie, mijn broeders, is het strakke gewaad in deze

ruimte.’ Die nevelen die kwamen tot eenheid. Het is een dicht kleed geworden, ontzagwekkend diep dus. Eerst kon u door die wolkjes, die nevelen heen kijken, nu is het een machtig, dik, diep, oneindig gewaad. En nu zien wij reeds de goddelijke geest als een gewaad.

Lezingen Deel 3 (L3.2305.2311)

Dit dikke gewaad is de geestelijke verdichting van de Alziel:

Die nevelen verdichten zich en zo begon God zich te manifesteren door dit nevelenstadium als geest. Dit is de goddelijke geest. ‘Wat ik nu zie, mijn broeders, is het strakke gewaad van deze ruimte.’ Dit is nu God als geest. Ziet u? Een onzichtbaar iets en toch levende bewustwording, kracht, denken, vloeiing, uitdijning. Alles is in dit leven aanwezig, maar dit is de goddelijke geest. Omdat uit de ziel, uit die Alziel een voortplanting kwam, een evolutie tot stand kwam. En dit is voor dit stadium het volgende ogenblik: uit die ziel kwam verruiming en die verruiming had werking, kreeg gestalte, kreeg een persoonlijkheid. Dit dichte gewaad is de goddelijke geest voor dit universum, voor de Albron, het Alleven, de Alruimte, ruimte. ‘Dat is God als geest omdat de levensaura een gestalte kreeg.’ Ziet u? Een gestalte. ‘Dit gewaad is aanstonds, gezien in het gouden licht vanuit de Albron, is God als geest.’ Dit gaat verruimen en u zult zien, straks is dit gewaad, is dit leven als een gouden licht omstraald. Want dit dijt uit en evolueert. En dan zien wij het universum als één strak gewaad. Dus (zo)als de zon op het middaguur is, is gans het universum geweest. En dan zien wij God als geest en als licht. En dat gaat zich straks dan weer splitsen, er komt weer een nieuw stadium en dan gaan we weer verder.

Lezingen Deel 3 (L3.2316.2335)

De geestelijke nevelen zijn nog geen stof:

En wat is er nu in die biljoenen jaren gebeurd? Wat heeft zich hierin verstoffelijkt? Dit is nog geen stof – want u voelt wel, wanneer de stof naar voren treedt, dan moet er iets zijn die die stof kan waarnemen – dit is nog altijd Alziel, Algeest.

Lezingen Deel 1 (L1.11721.11723)

De huidige wolken en nevelen op aarde hebben biljoenen verdichtingstijperken beleefd ten opzichte van de ijle nevelen die uit geestelijke substantie bestonden:

Kijk, er zijn veel mensen die zich met het huidige stadium, waarin u nu bent ... Als u naar de ruimte kijkt, dan ziet u wolken. Dat zijn ook nevelen, maar van stof. En bij het begin, het ontstaan van de scheppingen, was er alleen plasma, goddelijk plasma, en die gingen verdichten en dat werden ook nevelen. Dat is het. Duidelijk?

En dan moet u dit niet vergelijken met dit stadium, en terug, miljoenen, biljoenen jaren terug, toen God nog ziel en geest was. Diezelfde plasma leeft in uw organisme. U hebt die plasma nog. In de ruimte ziet u ook die plasma, maar in een stoffelijke levensgraad.

Een wolk van nu is bewustwording. Die wolk die heeft tijdperken beleefd.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9604.9615)

Net zoals de Alziel een geestelijk lichaam vormde, schept biljoenen tijdperken later de individuele ziel een geestelijk lichaam dat in het hiernamaals te zien is:

Het leven blijft onzichtbaar, maar de geest is te zien, want hierdoor hebben zich de sferen van licht opgebouwd en hebt u, hebben wij een hiernamaals gekregen.

Lezingen Deel 2 (L2.6180)

Licht en kleur

In de derde en de vierde graad van verdichting van de nevelen kwam de overgang naar het licht:

(Vraag uit de zaal:) ‘Wat gebeurt er in de derde en de vierde graad?’

In de derde en in de vierde graad kwam ... kijk, dat is een overgang naar het licht. Toen de Almoeder begon – nu dwingt u mij om er iets van te zeggen – toen de Almoeder begon in eerste stadium, toen gingen de nevelen die ruimten in, nietwaar? In die onmetelijkheid straalde de Albron, de Almoeder plasma uit als nevelen. Dat plasma verdween volkomen, want wanneer was die ruimte gevuld? Dus dat duurde mil-, mil-, miljoenen jaren.

Lezingen Deel 2 (L2.1357.1362)

In de latere verdichtingsgraden van de nevelen heeft het licht de duisternis laten oplossen:

Steeds veranderde nu het licht, het werd krachtiger en krachtiger, om

toch weer opnieuw te verzwakken. Doch de duisternis scheen thans voorgoed te zijn opgelost.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.1850.1851)

Meester Cesarino legt Jozef Rulof uit dat het licht dan een eigen bestaan heeft bereikt, zoals het licht van de lightsferen in het hiernamaals:

Nu hoorde hij weer spreken en Cesarino zei tot hem: „Ook dit duurde eeuwen en eeuwen voordat dit licht het bestaande had bereikt. Ik wil daarmee zeggen, dat voordat dit kon geschieden, het gehele universum, die duisternis dus, in het licht oploste en dit gebeuren een bestaansleven aanvaardde. De nacht maakte plaats voor de dag, doch wanneer Gods schepping is geschied, zien wij dit verschijnsel terug en is dit de nacht en de dag op aarde, de lichtende en duistere sferen, het sterven en geboren worden op aarde, wat u eerst later duidelijk zal worden.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.1853.1855)

Licht kan beschouwd worden als een vorm van bewustzijn:

Wat zien wij thans? Welke wetten kregen die bewustwording te beleven? Toen wij de „Albron” beleefden, zagen wij die zeven overgangen voor ons leven en denken tot bewustzijn komen. Toen de „Almoeder” haar levensaura uitzond, dat hebben wij gezien, mijn broeders, waren er miljoenen eeuwen nodig, voordat die aura zichtbaar werd. Dat leven ging veranderen, telkens weer had die aura een ander bestaan te aanvaarden en dat waren de verdichtingswetten die wij thans verstoffelijkt voor ons zien. En dat proces ging door, wij zagen de ruimte veranderen, totdat het gouden licht naar voren trad. Maar wat is nu gouden licht? Wat heeft dat licht te vertellen? Volg die ontwikkeling even en wij kunnen daardoor de zeven stoffelijke levensgraden volgen, als licht en plasma, als werking en als geboorte, verdichting en verharding, waardoor wij later zien, dat elk stukje steen die wetten heeft gekregen en had op te volgen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.6527.6535)

Licht is nu bewustzijn! Zeven overgangen waren het, had dat plasma te volgen, voordat dit leven licht werd. Maar toen had het leven bewustzijn gekregen en bewustzijn betekent weer, dat de vonk van God zich die wet als leven én bewustwording eigen heeft gemaakt.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.6538.6540)

Jozef (André) ziet hoe het licht een gouden uitstraling bereikt:

André zag dat dit schemerlicht veranderde. Het werd steeds krachtiger en ook die schemering loste op. Dit geschiedde weer enige malen, zoals hij het voorgaande had beleefd. Telkens keerde het schemerlicht terug en ging het daarna in een ander en krachtiger licht over, zodat het thans steeds lichter werd. In dit morgenlicht, om een aardse vergelijking te maken, zag hij thans een ander licht komen. Zoals men op aarde het middaguur naderde zo beleefde hij hier dit machtige gebeuren. Maar dit hier herhaalde zich verscheidene malen, het kwam en keerde terug, om dan in een ander en krachtiger licht over te gaan. Nu reeds nam hij een gouden uitstraling waar.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.1859.1866)

Daarna ziet André een volgend stadium als een gouden bol:

Ook dat licht, dat als een geestelijke uitstraling was, verzwakte, om daarna met kracht terug te keren. Het gehele heelal werd nu als de zon, die men van de aarde af waarneemt. Het universum was nu in een ontzaglijke vuurbol veranderd.

Dit bleef geruime tijd om daarna weer te verzwakken en een schaduw lag thans over het geheel. Toch keerde dat gouden licht terug, maar nu was het nog krachtiger dan voorheen. Het universum was thans in een goudbol veranderd.

Nu hoorde hij zeggen: „Weer zijn er miljoenen jaren voorbijgegaan en wat gij nu gaat waarnemen is het verdichten van het heelal.”

Het Ontstaan van het Heelal (OR.1867.1873)

Uit de overgangen van blauw naar goud zijn de andere kleuren geboren:

Uit dit eerste blauw, wat u protoplasma noemt en wij hebben te aanvaarden, is dit gouden licht geboren, waarna die overgangen tot de eigen evolutie overgingen en dat is nu de verdichting', hoort gij het?, 'de verdichting als licht voor het kleurenrijk Gods.

Lezingen Deel 3 (L3.2743.2743)

De meesters tonen André het verdichten van het kleurenrijk:

Dit gouden licht verzwakte opnieuw en nu zag André in dat gouden licht andere kleuren komen. Hij zag het lichte blauw, het zachte groen en vele andere tinten en al die kleuren gingen in elkaar over, maar het gouden licht overheerste alles. Thans was een verdichtingsproces ingetreden en hij voelde wat dit verdichten betekende en hoe dit mogelijk was.

Ook hierin zag hij verschillende overgangen. Dan overheerste het zachte groen, dan weer het blauw, om in elkaar over te gaan, maar daarachter lag het gouden licht en brak door alles heen, om het dan in zich op te nemen. Na iedere seconde werd het hemellicht krachtiger. Nu overheerste weer dat gouden licht en waren die andere kleuren daarin opgelost.

Hij voelde thans dat er een ander stadium zou intreden. Er zou iets geschieden, maar wat? Hij kreeg het gevoel, dat hemel en aarde zou vergaan en toch geschiedde er niets, doch die kracht was in hem. Het uitspansel was op dit ogenblik een strak kleed. Over het geheel lag nu een dicht waas en door dat waas brak het gouden licht heen. Ook dat waas loste op en scheen in al die tinten over te gaan. Hij voelde wat dit te betekenen had, dit was het verdichten. Al die kleuren van licht gingen in elkaar over en hij zag weer andere tinten verschijnen. Ook die kleuren losten in het universum op, maar alles was licht en wat hij waarnam kwam uit die duisternis voort.

Weer keerde het gouden licht terug en brak nu door alles heen. Het universum was weer een gouden bal en daarin zag hij thans leven komen. Dat strakke kleed nam vormen aan en opnieuw trad een ander maar schemerachtig licht in. Telkens veranderde het universum.

Toen hoorde André weer zeggen: „U ziet hoe dit verdichten geschiedde. Miljoenen jaren gingen aan dit proces voorbij. Langzaam verdichtte zich het uitspansel. Het gehele universum, u heeft dit gezien, is een lichtende vuurgloed. Dit licht, dat tot de goddelijke energie behoort en waaruit alles ontstond is aan de schepping voorafgegaan. Eerst toen dit gereed was, kon de eigenlijke schepping plaatsvinden. Ook dit is geschied, wat gij aanstonds zult beleven. U ziet tevens dat het gouden licht blijft overheersen, dit zal het eeuwig blijven doen omdat dit de goddelijke uitstraling is.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.1874.1901)

Het universum veranderde thans in een violetachtig licht en daar doorheen lag het gouden licht. Nu zag hij lichtere tinten verschijnen en al die tinten gingen in elkaar over, maar weer was het het gouden licht, dat overheerste. Al die kleuren waren in één lichtkleur veranderd en dat licht kon hij niet meer omvatten. Het universum was nu een gouden massa. Wat hij nu zag, kon hij niet meer beschrijven.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.1911.1915)

De spanning bouwt zich op:

Het licht, dat hij waarnam, werd steeds krachtiger. Een ontzaglijke spanning voelde hij in zich komen en daardoor begreep en voelde hij, wat

straks zou geschieden.

Zo-even dacht hij reeds, dat dat ogenblik in aantocht was, doch dat gevoel verzwakte weer en hij begreep, dat een ander proces was ingetreden.
Het Ontstaan van het Heelal (OR.1916.1918)

Nu wordt de volheid van het kleurenlicht geschapen:

Uit dat gouden licht zag hij duizenden andere tinten stralen. Zoiets onbeschrijfelijks had hij nog niet waargenomen. Wat hij zag, behoorde bij God, dit was God in duizenden lichtende gestalten en kleuren. En achter het universum leefde iets, dat dit alles tot stand bracht.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.1921.1924)

Meester Cesarino legt uit dat dit proces zich in de geestelijke uitstraling van elke ziel zal plaatsvinden:

Nu hoorde hij weer zeggen: „Nog is het laatste ogenblik niet aangebroken, maar het is in aantocht. Ook dit proces duurde miljoenen jaren, want het gouden licht moet overheersen, het is het gouden licht, dat alles tot leven brengt. In dit licht zullen wij allen eens overgaan, wij allen zullen dát wat gij nu hebt beleefd, ons eigen maken. Ook de uitstraling die het menselijke wezen bezit, zal zich verdichten, want dit is het overgaan naar de volmaking.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.1925.1928)

Meester Zelanus geeft aan dat wij net als de Alziel onze geestelijke uitstraling kleur kunnen geven:

En dat alles straks, mijn kinderen, het kleurenrijk Gods zal bezitten, kunt u nu reeds aanvaarden, want heb ik u niet door mijn lezingen verteld: geef uw goedheidje eens een kleurtje? Laat uw liefde eens stralen. Is uw liefde donker, zwart, groen? Is die liefde van u hatelijk? Dan bezit die geen kleur. Ziet u? Uw karaktertrekje wordt reeds door het goddelijke kleurenrijk beziel, want elke kleur bezit leven, ziel, geest, vader- en moederschap, maar zal eerst dan spreken voor zijn geestelijke persoonlijkheid en de ruimten wanneer elke karaktertrek zijn kleurenrijk bezit en vertegenwoordigt.

Lezingen Deel 3 (L3.2535.2541)

De universele liefde geeft onze geestelijke gestalte licht en kleur:

Uw liefde kan alleen aan uw karaktertrek en persoonlijkheid licht en kleur geven. Dit is nu voor de ruimte, het kleurenrijk Gods. Maar u ziet het, u moet zich dit kleurenrijk eigen maken. U moet eraan beginnen om uw persoonlijkheid, uw moeder- en vaderschap voor alles, uw moeder- en vaderschap gestalte te geven door Zijn kleurenrijk.

Lezingen Deel 3 (L3.2543.2546)

90. Kosmische splitsing

Na de zevende verdichtingsgraad heeft de Alziel haar geestelijke lichaam gesplitst om tot zelfstandige kosmische levensvormen te komen.

Verdeling in myriaden deeltjes

De Alziel heeft haar geestelijke lichaam van lichtuitstralende nevelen gevormd in zeven graden van uitdijng en verdichting. In de zevende graad bereikten deze nevelen hun uiterste kracht en dichtheid. Ze waren toen als een strak gespannen kleed. Deze zevende graad was het eindpunt van dit evolutieproces, verder uitdijen en verdichten kon niet meer, de uiterste verdichting in deze vorm was bereikt.

Om dit kosmische geestelijke lichaam verder te laten evolueren, moest de Alziel nu een ander proces starten. In deze vorm kon ze immers niet komen tot een heelal met zonnen en planeten, want alles was nog steeds verbonden met elkaar, het was nog één geheel van nevelen, er waren nog geen aparte levensvormen geschapen. Hoe is de Alziel tot de vorming van aparte levensvormen gekomen?

Door zich te splitsen! De Alziel verdeelde zichzelf in myriaden deeltjes, en gaf elk deeltje een stukje van haar ziel en van haar verdichte geestelijke lichaam. Door zich te verdelen, zaten al die ontelbare deeltjes niet meer bij elkaar vast aan één strak lichaam in de ruimte, nu kon elk deeltje apart deelnemen aan een volgende graad van evolutie.

Zoals de ontlading van aardse onweerswolken gepaard gaat met donder en bliksem, en de wolken uiteenvloeien en zich splitsen in miljoenen regendruppels, zo verdeelde de Alziel zich in biljoenen deeltjes.

Verzelfstandiging van basiskrachten

Na het vaneenscheuren van de dichte lichtmassa kwam in dit geestelijke heelal opnieuw duisternis. Het was alsof het licht van een kaarsvlam verdeeld werd in ontelbare deeltjes die zo klein waren, dat het individuele licht niet meer waar te nemen was. Toch was deze duisternis in het heelal verschillend van het niets van voor de schepping, want in deze duisternis na de splitsing was veel verdichte geestelijke energie aanwezig.

Met deze verdichte energie kon de Alziel nu aparte macrokosmische levensvormen gaan scheppen. Hiervoor gebruikte ze de twee basiskrachten die in haar aanwezig zijn, uitdijng en verdichting. De basiskrachten van de Alziel konden nu elk hun wezenlijke kracht tot een eigen vorm gaan schep-

pen, onafhankelijk van elkaar. Voordien was er maar één geestelijk lichaam waar beide krachten samen aan gewerkt hadden, maar nu kwamen ze apart tot zelfstandigheid.

Daarom kan deze kosmische splitsing ook gezien worden als de verzelfstandiging van de twee basiskrachten. Hierdoor kon de uitdijning nu een macrokosmisch lichaam gaan opbouwen dat het gevoel om te baren en uit te dijen volkomen vormgeeft. Deze macrokosmische levensvorm heeft de mens een 'planeet' genoemd, voor de Alziel is het een moederlijk lichaam dat kan baren. Zo vertegenwoordigt veel later ook Moeder Aarde het moederschap door voor gunstige omstandigheden te zorgen waardoor het microkosmische leven op haar lichaam geboren kan worden en kan uitdijen.

Daarnaast kon nu ook de verdichtingskracht een vorm scheppen die de lichtuitstralende basiskracht verstoffelijkt. Men noemt deze levensvorm een 'zon' of een 'ster', op zielsniveau is het een scheppend lichaam dat licht uitstraalt en hierdoor zorgt dat het microkosmische leven zich op een moederplaneet kan verdichten tot mensen, dieren en planten.

Inzuiging

De basiskrachten hebben nu elk een verschillend macrokosmisch lichaam opgebouwd uit de verdeelde geestelijke energie in de ruimte. Dit deden zij door deze energie te verzamelen en als het ware in te zuigen naar een centraal punt, een proces dat te vergelijken is met de werking van een tornado op aarde. Hierdoor trokken ze de geestelijke energie samen en verdichtten ze die tot een compacte levensvorm.

De meesters zagen door dit proces de eerste moederplaneet en de eerste zon ontstaan. Die waren bij hun ontstaan nog steeds geestelijk, samengesteld uit geestelijke verdichte energie. In deze fase van het heelal ontstond er nog maar één planeet, omdat er maar één moederschap nodig was om het microkosmische leven te baren en te laten uitdijen. Toen was ook één zon voldoende om dit leven te verwarmen met uitstralende energie.

Later heeft de Alziel meer planeten en zonnen geschapen, om een verdere evolutie van het microkosmische leven mogelijk te maken. Vanaf het aller-eerste begin stond de Alziel ingesteld om al het leven tot evolutie te brengen, maar hiervoor waren er tijdperken nodig als graden van uitdijning en verdichting.

Bronnen

Verdeling in myriaden deeltjes

Toen de nevelen tot hun zevende graad van verdichting waren gekomen, kwam er een grote spanning in hun lichtende uitstraling:

Nu gaat dat universum ... Dat ging dóór, die nevelen, telkens verduisteringen, telkens verduisteringen en weer licht en weer lichter en in de zevende graad komt die spanning en die machtige, lichtende uitstraling in die onmetelijkheid, ziet u? Nu is die onmetelijkheid één licht en dat was nu God als vaderschap, God als licht!

Lezingen Deel 2 (L2.1380.1382)

De meesters lieten Jozef Rulof (André) in de tempel der ziel voelen en zien hoe de Alziel zich splitste:

André voelde, dat thans het ogenblik was gekomen. Het gouden licht werd zó krachtig, dat het universum in een vuurbol veranderde. Dit was reeds enige malen geschied, doch thans was de uiterste graad bereikt. In dit licht kwam nu leven en dat leven trilde in het heelal voort; hij voelde wat zou geschieden.

Plotseling voer een ontzaglijke stroom door hem heen. Hij zag, dat het universum vaneen scheurde en dat was het wat hij reeds geruime tijd had verwacht.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.1932.1937)

Het geestelijke lichaam van de Alziel dat tot dan toe 'één' was gebleven, verdeelde zich, zoals nu nog op aarde een wolk uiteenvloeit:

Dit scheurt vaneen, deze ruimte splitste zich in myriaden vonken. En na deze gebeurtenis ... het vloeide zo uit elkaar, zoals de wolk in de ruimte nu nog uiteenvloeit en zich mengt. Wanneer de zon, wanneer het klimaat, wanneer het timbre, wanneer de krachten van de kosmos milder worden en de spanning ontaardt, dan krijgt u het losscheuren van een wolk. Dan krijgt u opnieuw een compacte zelfstandigheid, waarin geen trilling, geen scheuring meer aanwezig is, die spanning is ontladen.

Lezingen Deel 1 (L1.11792.11795)

Meester Alcar staat samen met André en meester Zelanus stil bij de split-

sing:

Maar wat wil dit zeggen, André?”

„Dat wij, wat ik nu voel en zie, dat moeten beleven als de Goddelijke vonk en wil betekenen, dat elke vonk tóch alles bezit, wat wij door deze openbaringen mochten zien.”

„Ook juist en zegt, dat al het leven als vonk van God tóch Goddelijke afstemming bezit, maar dat dit dóór de Goddelijke splitsing tot stand is gekomen. En toen, meester Zelanus?”

„Scheurde deze ruimte vaneen en splitste God zich in myriaden deeltjes, op dat ogenblik kreeg elke vonk van God de eigen zelfstandigheid. Ik zie dat wonder voor mij, mijn meester. God heeft zich gesplitst, zoals dat ook door de „Albron” is gebeurd. Wij zien thans, dat hierdoor het universum moet verduisteren. Uit dit gouden licht ontstaan er dus andere werelden, die vonken zijn van God, maar dé Godsvonk is! Met ál de karaktereigenschappen ván God, omdat ook de „Albron” zichzelf gaf. En die Moeder hebben wij leren kennen.”

„Zo zou het geschieden, mijn broeders. Dat stadium zien wij thans. Dit is dus de makrokosmos en die machtige ruimte heeft zich gesplitst, omdat het leven moet evolueren. Dit is God als vonken gezien. Gij kunt u ook nu niet vergissen, omdat wij die vonken straks als stoffelijke lichamen terugzien en begint het stoffelijke makrokosmische en mikrokosmische bestaan.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.836.851)

De splitsing vond plaats na zeven tijdperken van uitdijing en verdichting:

Stel thans vast, dat de „Almoeder” zeven tijden nodig heeft gehad om zichzelf te baren. Dat is de „God” van al het leven geworden. Toen is het Universum vaneen gescheurd. Weer komt er duisternis, omdat biljoenen vonken door die splitsing de duisternis hadden te aanvaarden. In deze ruimte was er weer duisternis, maar door de schepping tot stand gekomen. Dat is te vergelijken met het zaadje dat men op Aarde in de grond stopt. Het is zichtbaar en verdwijnt, maar het splitst zich opnieuw en zie, nieuw leven is er geboren.

Dat wil dus zeggen, dat door deze splitsing nieuw leven tevoorschijn zóú treden, want achter dit alles leeft de „Almoeder”. De Aarde nu, als stof is voor ál het leven de „Albron”, als moeder stuwt zij en bezielt zij haar leven, doch ook nu zien wij zeven tijdperken terug, voordat dit zaadje zichzelf heeft verstoffelijkt. Die wetten worden door de mens, het dier, bloem en plant, water en levensadem beleefd, maar door de ruimte kre-

gen al die levensgraden de eigen bewustwording.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.6545.6554)

Het splitsen is een universeel proces waardoor nieuw leven geboren kan worden. Meester Zelanus zegt dat dit zowel voor de Alziel geldt, als voor de mens op aarde:

Uit het niets, uit die duisternis zijn omwentelingen ontstaan, zijn verdichtingen gekomen. We hebben de nevelen gezien en die onmetelijkheid hier die heeft zich gevuld en nu kwam er splitsing, een volgend stadium. Daar bleven we stilstaan, wij hebben dat ogenblik verlaten en toen gingen wij kijken op aarde wat wij daarvan hadden. We hebben de splitsing, de mens splitst zich nog. Indien gij u niet splitst, kan er geen nieuw leven geboren worden. Heel de natuur, alles in de natuur, dier en mens hebben die splitsingen nog, het verdelen van zichzelf, het geven van zichzelf. Er wordt nieuw leven geboren.

Lezingen Deel 1 (L1.12137.12143)

Verzelfstanding van basiskrachten

Na de splitsing van het lichtende geestelijke gewaad ontstond er opnieuw duisternis:

Wat gebeurt er nu, wees nu eens menselijk en eenvoudig, wat gebeurt er nu wanneer we van dit licht hier waarin ik sta miljoenen vonken afnemen? Wat gebeurt er dan? Dan gaan we terug naar de duisternis. Dit is de Albron, dit is God als licht en nu splitst dit licht zich, dat scheurt, dat vloeit zo uit elkaar omdat het een oneindigheid heeft beleefd. Omdat dit het uiteindelijke stadium is om vanuit het moederschap tot het vaderschap voor God – ziet u – voor God te komen. Omdat dit het uiteindelijke manifesteren is voor God als geest, dit is de goddelijke geest.

Lezingen Deel 1 (L1.11821.11826)

Ook als je het licht van een kaars miljoenvoudig zou verdelen, verduistert het licht:

Wat gebeurt er als u het licht verdeelt? Wat houdt u over, als u het kaarslicht miljoenvoudig verdeelt? Het licht verduistert! Maar er zijn vonken van licht ontstaan. In uw kleine ruimte niet meer waar te nemen. Ook voor het Goddelijke Heelal geschiedde dit verdelen van het Goddelijke levenslicht en kwam er duisternis.

Door de splitsing ontstonden miljoenen vonken als verdichte geestelijke energie:

Miljoenen vonken zijn er ontstaan op kosmische, macrokosmische afstemming. Het planetenstelsel zal hierdoor geboren worden.

Maskers en Mensen (MA.34610.34611)

De splitsing zorgde voor een verzelfstandiging van de basiskrachten van de ziel: enerzijds uitdijning, baring of moederschap, en anderzijds verdichting, schepping of vaderschap:

‘De ruimte scheurt nu vaneen, wij zien dat kleed strak worden’, ik heb u dat vroeger reeds verklaard, ‘er komt een ontzagwekkende spanning, het wordt elastisch en toch uiteindelijk scheurt deze ruimte vanéén en komt er weer duisternis. Waarom? Omdat ik, omdat wij, omdat God zich ging verdelen – dat is God, dat is de Almoeder – het vaderschap scheurt zich los, maakt zich nu vrij voor het moederschap. Dit verscheuren, dit loskomen van het vader- en het moederschap is thans reeds de zelfstandigheid als God voor dit vaderschap, dat wij vroeger, zo-even nog bij elkaar zagen in één wereld, scheurt nu uit elkaar en worden twee verschillende werelden, twee verschillende wetten. Twee vonken op macrokosmische afstemming zijn er nu ontstaan en is niets anders dan: de scheppende kracht als God splitste zich om te baren. En nu zien wij God als moeder tot de duisternis terugkeren, want dit licht lost op. Want elk vonkje bezit nu licht, bezit nu leven, bezit een persoonlijkheid, is vader en moeder. Maar in dit alles leeft de zelfstandigheid, God als licht daarachter, en hier als een astrale levensbron, die zich nu gaat verdichten.’

En hier zal ik aanstonds even bij stil blijven staan, want eerst nú staan wij, komen wij voor de menselijke mogelijkheden op macrokosmische afstemming en leert gij uzelf begrijpen en kennen.

‘Deze ruimte scheurde vanéén. Dit vanéén scheuren wil dus betekenen’, zegt meester Alcar, ‘dat God zich afscheidt, losmaakt als scheppende kracht en als barend principe. Het moederschap evolueert. Het vaderschap was in het moederschap één. Nu krijgt vaderschap de zelfstandigheid om te baren en te scheppen, en ook het moederschap.

Lezingen Deel 3 (L3.2907.2920)

Inzuiging

De twee basiskrachten zuigen elk de verdichte geestelijke energie op naar hun eigen centrale punt:

En nu zien wij dat die aura, dat plasma zich verzamelt en als het ware opzuigt in één bron, dat trekt zich tezamen. En nu krijgen wij ... En dat tezamentrekken manifesteert zich doordat die kracht daar als moeder en die ruimte hier als vader (zich) manifesteert en de zelfstandigheid als moeder aanvaardt. We zien nu, we beleven – dat hebben wij te aanvaarden – dat er in de ruimte, in deze onmetelijkheid niets anders is dan vader- en moederschap.

Lezingen Deel 1 (L1.12207.12210)

De eerste basiskracht vormde de eerste planeet, die in het menselijke woordenboek 'maan' heet. De tweede basiskracht vormde op dat moment één zon, de zon die later ons zonnestelsel zou verlichten. Het tezamentrekken kan vergeleken worden met een tyfoon of tornado:

Meester Zelanus heeft toen verklaard: het moederschap trok zich tezamen en dat werd de maan; en het vaderschap, dus de lichtende kracht van de kosmos, die trok zich tezamen en werd maar één zon. Later kwamen de andere zonnen. Maar in het begin van de schepping was het één zon. Dus die hele ruimte die verdichtte zich tot een kleine climax, zo breed en zo groot als de zon is. Voelt u dat? En datzelfde gevoel en afstemming aan kracht zit nou in zo'n tyfoon.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.13557.13562)

Door de inzuigende kracht van de maan en door het licht van de zon, evolueert de maan tot een verdichte astrale macrokosmische bol:

Het is machtig wanneer we straks, wanneer dat universum verdicht is ... Ik kan natuurlijk die sprong niet maken nu. Ik moet even ... we moeten vanmorgen de maan afsluiten. Dat leven gaat beginnen. Laten we het overzicht nemen van de kosmos – ik raak reeds die verstoffelijking voor uw eigen tijd aan – en dan krijgen wij te zien dat de maan waarlijk aan het embryonale leven kon beginnen. Maar voordat zij, voordat zij, deze moeder, kon beginnen, tastte zij die ruimten af, zoog zij al dat leven in deze ruimte, naarmate zijzelf aan ruimte bezit – ruimte is nu bewustwording, bewustzijn, bezieling – trekt dit lichaam als moederschap, trekt in deze hele omgeving, trekt al die vonken in zich op. En nu krijgen we

hier een leegte te zien, een zelfstandigheid. En zegt de meester: ‘Zie, de moeder maakt zich gereed.’ Het vaderschap is daar, u krijgt nu hier leegte te zien. Maar daar héél ginds, dáár – wij leven in de onmetelijkheid van dit organisme – daar heel in de verte zijn ook van deze lichamen die dus door de goddelijke splitsing een zelfstandigheid kregen. Het zijn myriaden vonken! Maar het algehele – voelt u? – die ruimte splits ik dus tussen vader- en moederschap. Die kosmos scheurde vaneen; de overheersende kracht trok die kleine celletjes in zich op – duidelijk? Dus we zien hier – en dat is de maan. De maan trekt zich nu terug. Het maanlichaam als astraal lichaam vertegenwoordigde dus een ontzagwekkende ruimte, maar komt terug tot zelfstandigheid, tot een eigen ruimte. En zien we dat die astrale macrokosmische bol, als Eerste Kosmische Graad voor het moederschap, zich inzuigt, inkrimpt, verdicht. Door die verdichtingen – voelt u, eerst ijl in die ruimte, dit is alweer een nieuw stadium – zuigt de maan zich in, alleen door die warmte.

Lezingen Deel 1 (L1.12452.12469)

Beide basiskrachten zuigen hun eigen substantie op:

Wat u nu aanvaarden moet, is dat dit moederschap de eigen substantie in zich opneemt. En dit opnemen heeft reeds miljoenen jaren, volgens deze tijd en uw berekening, geduurd voordat de maan als moeder voor deze ruimte kon beginnen. We zien nu in de ruimte niets anders dan daar is een ... Ook het vaderschap trekt zich en bouwt zich naar die zelfstandigheid; een bloem komt uit de grond en vertegenwoordigt haar zelfstandigheid, een vrucht, het dier – voelt u? – het dijt uit. Dat was voor dit stadium alleen het afscheiden van het goddelijke vader- en moederschap!

Lezingen Deel 1 (L1.12273.12277)

Wie kent nu zon en maan als eerste macrokosmische lichamen voor vaderschap en moederschap?

Het beeld, mijn meester, dat ik dus waarneem, is, dat dit leven vanuit de oerbron het leven en de eigen zelfstandigheid kreeg.’ Voelt u dit? ‘U ziet nu – ik ben daarmee verbonden – dat de zon reeds sterker wordt.’ De zon is komende, het vaderschap voor de ruimte gaat zich verstoffelijken en dijt uit. ‘Hierdoor komt het moederschap tot ontwaking en dat is de maan.’

Er was in die tijd alleen slechts vaderschap en moederschap. Er waren slechts twee lichamen in de ruimte, twee gevoelens, twee denkkrachten bezig en dat was alleen vader- en moederschap; het is de maan en de zon.

Maar wie kent nu de zon en de maan als deze levens?

Lezingen Deel 3 (L3.4894.4901)

91. Maan

Als eerste planeet in de ruimte heeft de maan in een ver verleden ontelbaar leven gebaard dat haar heeft verlaten voordat zij aan haar stervensproces begon.

Geestelijke bol

In het artikel ‘kosmische splitsing’ wordt beschreven hoe de allereerste planeet in de ruimte gevormd is uit de energie die vrijkwam na de kosmische splitsing. Die allereerste planeet heeft zich ontelbare tijdperken later verdicht tot onze maan.

In onze huidige tijd is de maan een dode planeet. De wetenschap heeft al wel ontdekt dat er zich nog enige vorm van water op haar oppervlakte bevindt, waardoor er in de voorbije tijden leven op de maan geweest kan zijn.

Geestelijk-wetenschappelijk beschrijven de meesters van Jozef Rulof in hun boeken het verre verleden van de maan, toen die nog een jonge planeet was met veel water en leven. Ze verklaren ook hoe de maan ontstaan is, in een tijd dat het heelal alleen uit geestelijke energie bestond. Deze energie was nog niet verdicht tot materie; voor stoffelijke ogen was er op dat moment in het heelal nog niets te zien. Nadat de energie na de kosmische splitsing samengetrokken was tot een compacte massa, ontstond de maan in de vorm van een geestelijke bol.

De eerste basiskracht

In die geestelijke bol kwamen er ijle nevelen, een soortgelijk proces dat de meesters al eerder hadden waargenomen in het geestelijke heelal. Het artikel ‘onze basiskrachten’ licht toe dat deze nevelen een uiting waren van de eerste basiskracht van het leven. Deze kracht wordt ‘baring’ of ‘uitdijning’ genoemd als verwoording van het vermogen om nieuw leven te baren en te laten uitdijen.

De maan als planeet heeft deze basiskracht vorm gegeven in een ruimtelijk lichaam dat kon baren, dat nieuw leven kon vormen. Dat nieuwe leven in de maan nam eerst de vorm aan van nevelen. Toen die nevelen in het hart van de maan voldoende verdicht waren, konden die zich splitsen tot ontelbare cellen, een proces dat vergeleken kan worden met de vorming van regendruppels uit een wolk op aarde.

Ruimtelijk moederschap

De eerste basiskracht wordt ook ‘moederschap’ genoemd. Op zielsniveau spreken de meesters niet over ‘maan’, omdat dat woord het wezen van deze ruimtelijke levensvorm niet vertolkt. Voor de ruimte is zij een moeder, omdat zij haar lichaam heeft gesplitst tot ontelbare cellen. Deze cellen zijn lichamen voor het leven, dat ook ‘ziel’ genoemd kan worden.

Het artikel ‘Alziel en Albron’ beschrijft de toestand van het leven in de kosmos voordat het zich verdicht en gesplitst had. Toen was al het leven nog één, er waren nog geen aparte zielen. Doordat de maan als moeder haar geestelijke lichaam splitste, kreeg elke aparte ziel haar eerste geestelijke lichaam in de vorm van een cel.

Het artikel ‘onze eerste levens als cel’ beschrijft uitvoerig de eerste levens van deze cellen. Met behulp van het prille licht van de eerste zon konden deze cellen zich verdichten en verstoffelijken. Dat licht was toen nog heel zwak, omdat ook de zon nog maar net aan zijn ruimtelijke leven begonnen was.

Door dit zonlicht kon elke ziel haar kleine lichaam laten groeien en uitdijen. Die groei zien we terug in de vorming van ons huidige menselijke lichaam uit een heel kleine bevruchte eicel. Door deze uitdijingen kwamen er op de maan grotere lichamen, met meer verstoffelijking, meer materie. Wanneer de ziel zich uit een lichaam terugtrok om naar een volgende incarnatie over te gaan, ging het afgelegde lichaam tot ontbinding over. Uit deze ontbindingen vormde zich uiteindelijk een modderachtige massa. Dit zou de meest verdichte verstoffelijking worden die deze planeet heeft bereikt zolang er nog leven op haar oppervlakte aanwezig was. Men zal dus nooit goud of diamanten op of in de maan vinden, want de zon had in die tijd nog niet voldoende kracht om dergelijke harde en kleurrijke verdichtingen tot stand te brengen.

De maan lost op

Toen alle zielen hun vele levens op deze eerste planeet beleefd hadden, verlieten ze dit ruimtelijke lichaam om op een volgende planeet verder te kunnen evolueren. Nadat al het leven op de maan verdwenen was, loste de buitenste laag van haar dampkring op, en begon zij aan haar stervensproces.

Op dat moment verhardde de modderachtige massa tot de maankorst die nu nog aanwezig is. Toen de maan haar laatste ademhaling beleefde, ontstonden de kraters.

De maan is nu stervende. Het zal nog miljoenen jaren duren voordat haar lichaam volledig is opgelost. Tijdens dit proces trekt zij al haar gevoel te-

rug uit dit dode moederlichaam. Het langzame oplossen van het lichaam is volgens de ruimtelijke uitdijingswetten in harmonie met het leven, wat de meesters ook bij het menselijke lichaam terugzien wanneer dat na het sterven begraven wordt. Wanneer het lichaam de benodigde tijd voor het oplossen niet krijgt door bijvoorbeeld crematie, wordt de harmonie van dit natuurlijke proces verbroken.

Door het langzame oplossen kan de leeggekomen ruimte op een harmonische wijze gevuld worden met nieuwe energie, zodat het toekomstige verdwijnen van de maan geen ruimtelijke schok in ons zonnestelsel teweeg zal brengen. De meesters voorspellen dat er binnen miljoenen jaren nog mensen op aarde zullen leven, die de maan zien verwazen en tenslotte volledig verdwijnen. Maar dan kent elke mens zijn innige band met deze moederplaneet.

Bronnen

Geestelijke bol

De meesters keken terug naar de tijd dat de maan ontstond. Ze zagen haar als een geestelijke bol die als eerste planeet in het heelal gevormd werd, na de kosmische splitsing. Deze geestelijke bol splitste en verdeelde zich in myriaden deeltjes. Deze deeltjes of celletjes ontwikkelden zich tot een embryonaal leven:

Geachte lezer, de Maan nu, is voor uw leven en bewustzijn dood. Maar deze zelfde Maan, dit machtige organisme, lost voor onze ogen op en zien wij haar állerereerste ogenblikken, toen zij aan haar machtige taak voor God moest beginnen. Wij gaan zover en diep terug, totdat wij dat eerste baren en scheppen voor de ruimte voor ons zien en is de levensgraad waar wij moeten beginnen om die ontwikkeling te volgen. Dat is dus het ogenblik voordat de verstoffelijkte schepping begon. Wij zien nu, dat het Uitspansel zichzelf heeft verdicht, wij kijken in de „Astrale ruimte”, de geestelijke wereld voor het Universum waarin al dit leven een eigen taak te aanvaarden kreeg. Wat wij zien zijn de vonken van God, dus ná de Goddelijke splitsing ... op macrokosmische afstemming, dat zijn de hemellichamen die straks stoffelijke verdichting krijgen en zichtbaar worden, waartoe thans ál het leven in deze ruimte behoort. Ook deze vonken van God op macrokosmische afstemming zullen zich splitsen, want elke vonk bezit de Goddelijke wetten, die wij op onze vorige reis mochten beleven.

Wij zien de Maan nu als een astrale, dus geestelijke bol, als 'n geestelijke ruimte, door de splitsing van God tot stand gekomen, doch (die) wij nu als een zelfstandig leven leren kennen. En ook dit leven zal zich splitsen en verdichten, zoals God dit heeft gedaan en heeft gekund. Hierdoor is het embryonale leven ontstaan en zijn wij als mens aan ons eigen leven begonnen. Wat God dus – door zichzelf te splitsen – aan de Maan heeft geschonken, krijgen ook wij in handen, waarvan wij de wetten zullen leren kennen en ons als mens eigen hebben te maken, willen wij deze machtige ruimte overwinnen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.4067.4077)

In die begintijd was de maan nog ziel en geest, en nog geen verharde maanstof zoals in het huidige stadium:

Nu komt u natuurlijk in de war met uw huidige stadium. Wanneer we over de maan spreken, dan ziet u haar zoals nu, dat is verharde stof. Maar dit is plasma, dit is ziel, dit is geest.

Lezingen Deel 2 (L2.925.927)

De huidige maan is het resultaat van biljoenen tijdperken van evolutie. Een evolutie die wij ook als individuele ziel zowel stoffelijk als geestelijk hebben beleefd. Stoffelijk zijn we uitgroeid van enkelvoudige cel tot het menselijke lichaam op aarde. En geestelijk zijn we op aarde nog maar pas aan onze innerlijke uitdijning begonnen, om onszelf te leren kennen:

De geleerde kijkt naar de ruimte en ziet de maan voor zich. De maan is dood. Maar de maan heeft biljoenen tijdperken gekend. In welke tijd leeft u? De mens, de mens als geleerde kijkt naar het universum, voelt zijn uitdijning niet, voelt zijn bewustzijn niet. Maar dacht u dat er één korrel in die ruimte, één deeltje, een vonk van God níét aan die schepping kon deelnemen? Dat is immers niet mogelijk. Nu heeft de mens de aarde bereikt. De mens heeft een macrokosmische weg afgelegd. Het dringt niet tot de geleerden door – in de eerste plaats de mens van deze maatschappij – dat u reeds een universele, macrokosmische weg hebt afgelegd en dat u die uitdijning hebt beleefd en (dat) u (die) reeds door uw organisch leven bezit. Het doet er nog niet toe hoe u denkt, hoe u voelt, waarvoor ge uw leven inzet, dat is de geestelijke ontwaking en de innerlijke uitdijning voor uw geest, uw goddelijke ziel, waardoor gij afstemming hebt op het Al, op die Albron, die Almoeder, dat Alleven, dat Albewustzijn.

Lezingen Deel 2 (L2.1768.1778)

Om zichzelf te leren kennen, gaan de meesters terug naar het ontstaan van hun eigen leven als ziel, hun eerste levens als embryo:

Maar u moet niet vanuit dit stadium ... Hier blijven we nu, nu denkt u zichzelf uit deze ruimte weg, u moet deze ruimte niet meer zien. U bent hier wel, maar u voelt en u ziet u geestelijk-astraal voor het ontstaan van uw eigen leven, want het gaat om uzelf. U bent nu mens, maar u was eens in de wateren een embryo en dat gaan we zien.

Lezingen Deel 2 (L2.930.933)

Omdat de meesters hun eerste embryonale leven op de jonge maan geboren zagen worden, spreken ze over 'Moeder Maan':

U kunt nu vragen, wáár ontstond en ontwikkelde zich de vonk Gods, het menselijk leven? Het antwoord is: op de Maan, op Moeder Maan!

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.237.238)

Ruimtelijk moederschap

Het woord 'maan' zegt niets over het wezen van deze ruimtelijke levensvorm. De meesters noemen haar een moeder, omdat de maan leven heeft gegeven aan ontelbare levensvormen die wij later mensen, dieren en planten hebben genoemd. Toen al dit leven deze moederplaneet had verlaten, was zij één grote modderpoel. En pas daarna verharde zij tot de huidige vorm. Wat wij nu zien aan het firmament is een dood moederlichaam:

Mensen, voelt aan dat we hier een uiteindelijk stadium beleven en het geen 'maan' moet zijn, geen 'maan' kán zijn, omdat die naam door de mens is geschapen, omdat die naam door het menselijke wezen, de universiteit is geboren ... Dit heeft niets ... Al die namen nu verdwijnen uit het goddelijke Al, uit deze ruimte. Alles wat een naam heeft gekregen is – dat zal u aanstonds duidelijk zijn – vervormd en mismaakt. Want nu is de zon (volgens de Nederlandse taalkunde) een 'zij'? De máán is moeder! Waarom zegt jij zon, waarom zegt ge maan? De zon is vaderschap, de maan is moederschap voor deze ruimte! En waar het ons nu om gaat is: de maan, die moeder, dat deel van die Albron moet zich splitsen en dit gaat nu door, dit kwam naar voren, dit trad naar voren. Eeuwen en eeuwen gingen er voorbij, miljoenen jaren heeft dit proces geduurd en eindelijk kwam het uiteindelijke stadium ook voor dit lichaam en was dit lichaam één modderpoel. En daarna kwam de verharding, de verdichting; en nú ziet u een dood lichaam, want de Eerste Kosmische

Graad is voorbij.

Hoeveel zielen, menselijke wezens, dierlijke wezens, kinderen van Moeder Natuur heeft nu dit macrokosmische moederschap geschapen?

Lezingen Deel 1 (L1.1581.1592)

De maan heeft het moederschap van de Alziel vergeestelijkt:

De Maan vertegenwoordigt de „Albron” in alles. Zij heeft de „Alziel”, de „Alliefde” vergeestelijkt en verstoffelijkt, de „Algeest”, het „Alvader- en Moederschap.”

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.6945.6946)

De uitdijende basiskracht van de ziel geldt zowel voor een mens als voor een planeet. De mens dijde uit van een enkelvoudige cel tot een menselijk lichaam, en een planeet verruimde zichzelf tot een gigantisch lichaam:

De cel groeide uit tot het menselijke en de planeten verruimden zich en dijdten uit tot gigantische lichamen.’

Lezingen Deel 3 (L3.7526)

Na de kosmische splitsing trok het moederschap zich tezamen tot een geestelijke bol, en daarna beleefde de maan een uitdijning:

Eerst trekt het leven, het vader- en moederschap zich tot één persoonlijkheid op, trekt zich zo tezamen, het zuigt zich in die zelfstandigheid en nu dijt het leven uit: het volgende stadium.

Lezingen Deel 2 (L2.1806)

Die uitdijning was mogelijk door de warmte van de zon:

De scheppende kracht komt vanuit de ruimte als een warmte naar beneden.

Lezingen Deel 1 (L1.1625)

De maan zoog die warmte op:

Zij zuigt die verwarmde uitstraling in zich op en door die uitstraling komt er uitdijning, verruiming, evolutie.

Lezingen Deel 1 (L1.1627)

Naarmate de maan zich verruimde en verstoffelijkte, kreeg zij meer af-

stand tot de zon:

De Maan, zei ik, bleef met haar lichaam onder de Zon en naarmate zij verstoffelijkte verwijderde zij zich van het vaderschap, beschreef zij haar baan als moeder voor het vaderschap en nergens anders voor.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.6725)

Wanneer de maan aan haar verdichting begon, zien de meesters in haar geestelijke lichaam nevelen komen:

Wij gaan volgen hoe de maan aan die verdichting is begonnen en weer zien we die nevelen van de ruimte dus in de maan komen.

Lezingen Deel 1 (L1.12491)

In die tijd had de maan nog geen verharde vorm, haar ziel had alleen nog maar een geestelijk lichaam:

Maar dit nu, de maan – onthoud nu goed – als plasma, als bron voor God, voor vader ... voor de Almoeder, is nu – dat hebben wij gezien, weet u dat nu? – ziel! Ziel ... maar het is ook reeds geest. Dit is reeds geest! Dit is de maan, dit is de Eerste Kosmische Graad. Nee, dit is moederschap als geest, uit de Almoeder ontstaan. Kunt u dat volgen nu, door de vorige lezing? En nu krijgt u te zien dat de maan zomaar niet aan die hemel stond en zich heeft kunnen verstoffelijken. Nee, dit is ziel van haar ziel – nu gaan we beginnen, u gaat nu zelf beginnen – leven van haar leven, meer niet. Dit is geest van haar geest, bloed, bloed van haar bloed, denkkracht van haar denkkracht, ja, baring van haar baring!

Lezingen Deel 1 (L1.12497.12505)

Wanneer het op aarde uit een wolk gaat regenen, is dat een verstoffelijkt verschijnsel dat de maan geestelijk heeft beleefd. De meesters vergelijken de regendruppels als afsplitsingen van een wolk, met de cellen die uit de geestelijke nevelen van de maan worden afgesplitst. Hierdoor kon de individuele ziel als cel beginnen met haar embryonale leven:

En nu komt er duisternis, die wolken gaan zich scheiden, het regent. Die toestand beleven we aanstonds precies op de maan. Die toestand van de ruimte is de Almoeder in stof, maar nu als levensadem gezien voor de mens en deze kosmos. Maar de maan heeft precies hetzelfde beeld beleefd, want zij heeft haar leven gesplitst. Het embryonale stoffelijke leven kon beginnen en dat beeld zien wij, beleven wij nu voor de Almoeder.

In niets is er verschil. Zo begon het eigenlijke baren voor de schepping, meer is er niet.

Lezingen Deel 1 (L1.11698.11704)

Het embryonale leven in de maan kon zich afscheiden uit de geestelijke nevelen door de warmte van de zon:

Doordat er werking aanwezig is, de scheppende krachten van God het vaderschap dienen, de Zon dus, die zich zal verdichten als de Maan thans beleven zal, komt er nieuw leven, de eerste nevelen en volgen daarna de eerste afscheidingen, waaruit en waardoor wij ontstonden.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.4107)

Het splitsen van de nevelen van de maan in cellen is hetzelfde proces als de kosmische splitsing waardoor de maan ontstaan is. Dit splitsingsproces wordt door al het leven beleefd om tot een volgend stadium te komen. Ook de individuele cel zal zich later gaan splitsen om tot een nieuwe evolutie te komen en zich voort te planten:

Nu krijgen we hier te zien dat er, naarmate de maan, dit lichaam, die Eerste Kosmische Graad zich verdichtte ... Nu kan ik natuurlijk reeds in het embryonale leven afdalen, wij gaan het embryo volgen, want dit lichaam zal zich moeten splitsen zoals de Almoeder dat voor díe ruimte heeft gekund. Splitsen, uitdijen, de evolutie vertegenwoordigen, u moet zich vermenigvuldigen. Ja, u dijt uit, u krijgt steeds een andere uitstraling, een ander leven te zien, een ander karakter.

Lezingen Deel 1 (L1.12597.12600)

Wanneer de cellen zich splitsen, kan men spreken van het bevruchttingsproces:

Dus de Albron, het protoplasma, de Almoeder wilde zichzelf geven aan een nieuw leven en dat is nu deze cel; dat heeft de maan in handen gekregen. De maan nu als makrokosmische moeder en als eigen zelfstandigheid kreeg de mogelijkheid in handen om zich te splitsen. Dat leventje, de splitsingen die zij tot stand bracht, kreeg, had en bezat dezelfde werking, hetzelfde gevoel, de macht, de glorie, de gelukzaligheid, de welwillendheid, de harmonische wetten als elementale bevruchtingstoestanden gezien en beleefd.

Lezingen Deel 1 (L1.1203.1205)

Het afsplitsen van een deel van zichzelf is eigen aan het moederschap:

De maan gaat zich nu als leven, als astraal goddelijk moederschap, als een goddelijk deel van de Almoeder gaat die bron, die maan gaat zich nu splitsen; wat ook in het oneindige is gebeurd.

Lezingen Deel 2 (L2.251)

En ook de afgesplitste cellen zullen zich later gaan splitsen om hun leven door te geven:

Die cellen moeten zich splitsen en dat splitsen is gekomen vanuit de ruimte, uit die bron die vader en moeder is, wat de zon heeft en de maan bezit. En nu gaan die cellen zich ook weer splitsen, die moeten zich verdelen.

Lezingen Deel 2 (L2.316.317)

De afgesplitste cellen krijgen verstoffelijking, en zo krijgt het hart van de maan verdichting. Het overige gedeelte van de maan blijft op dat moment nog astraal geestelijk:

Die maan hier die blijft astraal. Dus wat gebeurt er nu hier? Die punt hier (bord), dat kleine deeltje, die punt, dit hart als het ware, is alleen nú te zien; de astrale maan die verdwijnt omdat dit verstoffelijking krijgt.

Lezingen Deel 2 (L2.269.271)

Na het afsplitsen van de eerste cellen verdichtte zich het microkosmische leven tot stoffelijke levensvormen. Wanneer die stoffelijke levensvormen beleefd waren, gingen die lichamen verrotten. Na vele verrottingstijdperken kwam hierdoor een soort modder tot stand:

De maan gaat verder, de maan stuwt haar leven door, er komt steeds meer verruiming, verruiming, zover is de maan reeds verdicht – ziet u? – toen de maan zover was, toen kwamen hier al donkere plekken, toen kwam er door die verrottingstijdperken, kwam de aarde (van de maan) tot stand.

Lezingen Deel 2 (L2.674)

Moeder Aarde heeft zich veel later sterker kunnen verdichten dan Moeder Maan door de toegenomen kracht van de zon. Meester Alcar vraagt aan Jozef Rulof (André) en meester Zelanus waartoe deze verdichting heeft geleid:

Dat zijn stoffelijke verschijnselen, maar Moeder Aarde heeft zich anders mogen verdichten en dat was alleen mogelijk ... door ... mijn broeder André?”

„Door de ontwikkeling van het vaderschap, mijn meester.”

„Dat is het! Dat is de Goddelijke waarheid. De Zon als de scheppende kracht voor de ruimte heeft dat tot stand gebracht. Maar waarheen voert het ons, meester Zelanus?”

„Tot het Kleurenrijk, mijn meester. Dat wil zeggen, dat wij niet alleen het kleurenrijk terugzien door Moeder Natuur, het bloemenleven, doch tevens als verdichte stof, de edelgesteenten geven ons het antwoord.”

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.5925.5932)

Het maanoppervlakte heeft zich kunnen verdichten tot een soort modder, maar er heeft zich in deze fase geen sterkere verdichting gevormd die bijvoorbeeld tot goud of diamanten kon leiden:

Ik geef de geleerden te denken, ik plaats hen voor duizenden wetten, waaraan zij de verdichting voor de Maan kunnen volgen. Hier zal de mens géén goud, noch smaragden en diamanten vinden, dat is niet mogelijk, omdat de Maan deze verdichting nimmer heeft gekend.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.5923.5924)

De verstoffelijking van de maan als eerste planeet in de ruimte heeft een andere substantie gegeven dan op de aarde, omdat de zon in die vroege tijd nog niet veel kracht had:

„De substantie nu voor de planeten is anders dan die van onze Aarde, omdat elke planeet voor dit Universum een eigen taak heeft te vervullen, hetgeen Moeder Aarde bezit voor het vader- en moederschap van de mens. En dit is nu het verschil, doch dit beleven de planeten voor de verdichtingswetten, welke door de Zon tot het bewustzijn worden gevoerd.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.5424.5425)

In de begintijd van de aarde was haar verdichting ook nog niet op het huidige niveau:

Toen bezat de Zon die kracht nog niet van nu en zag het leven van Moeder Natuur er ook anders uit. Het was groter, maar niet zo sterk als nu het leven is. Moeder Aarde moest een boom, stof, graniet, nog beleven en dit is nu het antwoord op uw vraag. Want wat nu van de Zon is verwijderd, bezit niet diezelfde substantie.

In de huidige tijd is de zon veel meer verdichtend en zou hij kunnen zeggen:

En wat is „goud”? Mijn licht als verdichte stof!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.4331.4332)

De maan lost op

De eerste nevelen in de maan zorgden reeds voor de totstandkoming van de dampkring van de planeet:

Die maan op dit ogenblik straalt reeds uit, nietwaar? De nieuwe verdichting straalt kracht uit, die kracht, die aura is bezieling, is stuwing. Die kracht van dit lichaam die gaat door die ruimte, die dijt uit, verder en verder, totdat er niets meer ... totdat die kracht niet meer verder komt, want die bron houdt hier dat weer vast en zuigt die kracht in zich op. Kunt u dat voelen?

En nu zien we, zegt de meester, nu zien we reeds dat de maan, dit lichaam, bezig is, die aura dijt uit – maar de verstoffelijking, nietwaar, blijft hier – maar dat straalt uit. En nu zien we reeds dat de eerste elementale wetten, de eerste nevelen reeds voor de eigen dampkring hebben gezorgd – voelt u? – de levensadem. En nu dijt dat zeven tijdperken uit. Die aura van die eerste nevelen gaat hierheen en dampwt weg; dampwt weg maar blijft. Voelt u dit, dan kunt u straks de zwaartekracht beleven. Nu wordt die dampkring gevoel, bewustzijn. Hier is die dampkring reeds aanwezig en die dijt nu ook uit. Zevenmaal dijt die uit, zeven tijdperken ontstaan er, zeven graden, totdat de ijle van deze stof – kunt u dit nu voelen? – de ijle van deze stof geen kern meer raakt – voelt u? – en zien we de dampkring reeds van de maan, de ademhaling. Die uitstraling die gaat zover weg totdat de voelhorens zijn opgelost, totdat deze zeven graden, de kracht van deze aura zichzelf heeft vergeestelijkt – voelt u dit? – en totdat wij dus hier op een ruimte komen waar er geen dampkring, geen levensadem is. Kunt u dit indenken? En nu ziet u reeds dat de maan reeds zorgt voor haar eigen afsluiting. Hier kunt u overal leven en u proeft dat leven, u voelt haar ziel, maar hierachter komt er weer leegte, ziet u?

Lezingen Deel 1 (L1.12372.12387)

De Maan heeft, doordat zij haar leven verdichtte, een eigen dampkring

geschapen, die voor het leven van God niets anders is dan de bron die de levensadem verzorgt.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.4628.4628)

Het leven dat op Moeder Maan geboren is, beleefde een evolutie om tot uitdijng en verdichting te komen. Daarna gingen de zielen weg van de maan, om op een andere planeet verder te evolueren. Wanneer al haar 'kinderen' waren heengegaan, vrijlde haar dampkring, en verhardde zich de modderige massa tot aarde en mineralen:

Toen de dampkring oploste, verdichtte zich die massa. Voelt u, dat zij hierdoor haar stervensproces kon beginnen? Toen er nog werking in haar aanwezig was, hield dat de dampkring in stand. Toen zij haar laatste vonkje van levensfluide had verstoffelijkt, haar kinderen waren heengegaan, was dit het einde voor de Maan. Toen vrijlde de dampkring en verhardde zich haar leven, die stof als aarde en mineralen, waardoor zij is ontstaan.

Maskers en Mensen (MA.36847.36851)

Omdat de maan haar taak had afgemaakt, kon zij toen aan haar sterven beginnen. Dat ogenblik ligt ver terug in de tijd:

De maan is nu stervende en dat is reeds een ... het laatste leven ... dat is reeds een tienduizend miljoen jaar terug, toen was de maan reeds stervende, toen begon de maan te sterven, toen had de maan haar taak afgemaakt.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.865)

Door het oplossen van haar dampkring, verhardde zich de modder:

De Maan was in die tijd één rottingsproces. Toen haar taak voorbij was, kon zij sterven. Die modder verdichtte, verhardde.

Maskers en Mensen (MA.36843.36845)

Op dat ogenblik kwamen de bergen en dalen tot stand:

De laatste ogenblikken van haar leven borrelden omhoog. Er volgde een terugzuiging, haar levende hart zoog die verdichte stof tot het innerlijke bewustzijn terug en de bergen en dalen kwamen tot stand."

Maskers en Mensen (MA.36852.36853)

Haar laatste ademhalingsverschijnselen schiepen de huidige kraters op de maan:

Deze kraters zijn het, die haar dood hebben te vertegenwoordigen. (Zo) als de stervende mens, is dit hier voor haar bewustzijn geschied. De laatste ademhalingsverschijnselen hebben deze kraters geschapen. En toen heeft zich de stof verhard als massa en (dat) is het beeld voor het huidige stadium.”

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.5884.5887)

Toen was het tijdperk van het leven op de maan voorbij:

De maan is de Almoeder voor de ruimte. Wat weet men van die Almoeder af? Een dood wezen, de maan is dood; de maan heeft de kosmische taak reeds volbracht. Ziet u? Zo oud bent u nu. Eén tijdperk is er voorbij in de ruimte, en dat is: de maan als moeder heeft haar taak volbracht.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.9241.9246)

Haar sterven duurt een hele tijd omdat haar ruimtelijke lichaam langzaam oplost:

De Maan is nu stervende. Zij lost rustig op en dat duurt miljoenen jaren.
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.5346.5347)

Op een contactavond vraagt een vrouw of het verdwijnen van de maan geen ruimtelijke stoornis zal geven:

(Mevrouw in de zaal): ‘Hoe wordt het evenwicht verstoord in het heelal? Alle ... de zon en de maan en de aarde die hebben een zeker evenwicht onderling. Maar als die maan nu verdwijnt dan wordt dat ...’

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.911.913)

Meester Zelanus legt uit hoe de lege ruimte zal opgevuld worden:

Het is heel eenvoudig. Als u een emmer water neemt, en u neemt een zwaarte, u laat het zinken tot op de bodem, dan is het water hoog, nietwaar? En u neemt die zwaartekracht, een bal of wat dan ook, het is ijzer, doet er niet toe, een stuk steen, en neemt het voorzichtig omhoog, dan vult zich dat op.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.943.945)

Hij vergelijkt het oplossen van de maan met het sterven van een mens:

Wanneer u iets van uw bewustzijn verliest, nietwaar ... Wat is het sterven op aarde? Dan lost uw dampkring op. Want de mens heeft ook een dampkring.

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'De aura.'

De aura. Dan lost uw dampkring op, de afsluiting voor uzelf, de levens-aura is opgeteerd. En gelijk ... Maar u trekt zich zo uit het leven. Voelt u? Alles evolueert. Ook het sterven is evolutie. Wanneer u plotseling de maan uit die baan, uit die ruimte kon plaatsen, kreeg u daar een gaping, en werd die natuurlijk door andere planeten opgevuld. Er zou een schok ontstaan. Maar dat kan nu niet. Dus het zachte sterven is tevens het vullen van het nieuwe bewustzijn. Dus wat de maan verliest aan levenskracht, komt vanuit de ruimte weer tot de maan terug vóór die ruimte, om het organisme ruimte te bewaken.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.919.937)

Net zoals de mens bij het sterven zijn gevoel uit zijn lichaam terugtrekt, zuigt de maan haar geestelijke krachten uit haar afgestorven lichaam terug om die te gebruiken voor haar verdere evolutie. Zij doet dit volgens de ruimtelijke wetten, waarbij ze haar gevoel uit haar stoffelijke lichaam terugtrekt naarmate dat lichaam rustig oplost.

Vele mensen op aarde denken dit harmonische oplossen van het stoffelijke lichaam niet nodig te hebben, en laten hun lichaam cremeren. De gevolgen voor hun ziel van dit plotse verdwijnen van het lichaam worden in het artikel 'crematie of begraven' (uit 'Het Jozef Rulof Naslagwerk Deel 1 Ons Hiernaals') beschreven:

Wat heeft dit sterven voor de Maan nog te betekenen?"

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.5523)

Dat heeft niets meer te betekenen, niets en ook voor de ruimte niet, omdat dit is als het menselijke gewaad dat een verrotting ondergaat en zien wij aanstonds wettelijk verklaard. Natuurlijk, dit heeft weer betekenis voor de harmonische wetten, immers, indien de Maan als orgaan ineens zou oplossen, stortte dit geheel in."

„En dat wil zeggen, meester Zelandus?"

„Dat de mens deze zelfde wetten te beleven krijgt."

„En voert ons, meester André-Dectar?”

„Tot de crematie terug, mijn meester, waarvan wij thans vaststellen, hoe verkeerd dat is, hoe afbrekend en óngeestelijk berekend dat gebeuren het menselijke harmonische oplossen bespoedigt en daardoor vermindert.”

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.5525.5530)

De dood dus voor het menselijke organisme op aarde is als „wet” één gebeuren, doch doordat een planeet ruimtelijke bewustwording te beleven heeft gekregen, lost zij op volgens de universele wetmatigheid en moeten wij aanvaarden. Maar het sterven en het terugkeren is één wet, één gebeuren. Nóg zullen wij zien, dat de Maan als lichaam en moeder ook deze krachten voor haar verdergaan zal opzuigen en stellen wij ruimtelijk vast, dat de „crematie” als uitgevonden technische hulp ruimtelijke afbraak is voor de volgende wetten, die het organisme door de wedergeboorte in handen krijgt en eerst dán zal beleven en ondergaan.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.5534.5536)

De crematie is snel gebeurd, maar hierdoor heeft de ziel niet de nodige tijd om haar geestelijke energie als aura's uit haar stoffelijke lichaam op een harmonische wijze terug te halen:

Maar de geleerde nú kent de maan niet. Kent de maan niet; hoort u dit? Ze hebben de kijkers, ze kunnen zien dat het een dood lichaam is, maar dat lichaam begrijpt men niet. Men begrijpt het lijk mens, en dier, ook niet. Wat gebeurt er met het lijk, als het lijk daar ligt? Leeft het nog? Heeft het nog betekenis? Men weet het niet.

Men laat zich cremeren, wat ontzagwekkend verkeerd is, omdat u aura's nodig hebt aan Gene Zijde, die u uit dat lijk neemt. Dat weet de wetenschap niet. Men zegt: het is hygiënisch, het is machtig mooi, het is zo gebeurd.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.9283.9293)

De maan zal oplossen tot een waas, zoals zij was voordat zij aan haar verstoffelijking begon:

Deze planeet lost op en zal zover komen, dat mensen op aarde dit in hun tijd zullen beleven. Maar wanneer dit reeds duizenden jaren is geschied en deze planeet tot de onzichtbare energie is teruggekeerd, zullen zij dit lichaam nog van de aarde af kunnen waarnemen. Wat zij dan zien, is het evenbeeld van dát, wat het eens was, doch een zwak verschijnsel. Toch leeft daar voor hun ogen die zelfde planeet, maar een gordijn van mist,

een dicht waas hangt voor dat hemellichaam, hetgeen in werkelijkheid evenwel het eerste en het laatste verschijnsel is, dat je in het openbaringsproces hebt beleefd.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.2857.2860)

En uiteindelijk lost ook dit waas op:

„Langzaam lost ook dat op, doch het oplossen van dát, wat eens was, duurt nog miljoenen jaren. Dan ziet men op het allerlaatste ogenblik door die dichte sluier heen en lost ook dat waas op. Dan verdwijnt deze planeet voor hun ogen, langzaam maar zeker zinkt zij in het niet terug, wat de onzichtbare energie is.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.2864.2866)

Dan heeft de maan haar zeven tijdperken beleefd:

Ook de maan heeft zeven tijdperken te beleven. Die tijdperken hebben wij voor de Almoeder gekend.

Lezingen Deel 2 (L2.227.228)

Er zullen nog mensen op aarde leven wanneer de maan volledig is opgelost:

Dus wanneer de maan ... Die lost langzaamaan op. Maar daarna vult zich het bewustzijn, een ruimte; krijgt nieuw leven, dat is er reeds, vult zich alleen maar. De maan neemt iets in. En nu lost dat lichaam langzaamaan op, duurt miljoenen jaren, miljoenen jaren, en dan is die ruimte gevuld. Maar er zullen nog mensen op aarde leven – hoort u dit? – die de maan dan niet meer zien.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.948.953)

Vele ruimtelijke lichamen zijn al opgelost, en straks gebeurt dat ook met onze aarde en alles wat tot de derde kosmische levensgraad behoort:

Duizenden kleinere en grotere lichamen zijn reeds tot het Al teruggekeerd. Dit gaat door, dit moet en zal geschieden. Het beeld, dat men op aarde van het heelal ziet, de sterren en planeten die men op aarde kent, al die lichamen zullen oplossen, omdat zij tot de derde graad behoren. Alleen die lichamen, sterren en planeten dus, die tot de hoogste graad behoren, zullen een plaats blijven innemen. Maar alles wat daaronder leeft, lost op.”

Het Ontstaan van het Heelal (OR.2867.2871)

92. Zon

De lichtuitstralende kracht van onze zon toont elke ziel hoe zij warmte kan geven aan al het leven waarmee zij zich verbindt.

Ruimtelijk vaderschap

Stel dat er geen zon was. Dan was ons ‘zonnestelsel’ niet ontstaan. Er zouden wel planeten kunnen bestaan, maar geen ‘Moeder Aarde’. De planeten zouden geen moederschap kunnen beleven, omdat er zonder zonkracht geen mensen, dieren of planten kunnen leven.

Wanneer we spreken over Moeder Aarde, dan kan de zon als vader beschouwd worden. Het leven op Moeder Aarde is immers tot evolutie gekomen dankzij de warmte en het licht van de zon. Zoals de individuele ziel op aarde moeder kan worden dankzij de scheppende kracht van de man als vader, zo kan de aarde haar moederschap beleven dankzij de scheppende uitstraling van de zon.

Het ruimtelijke vaderschap van de zon wordt verwezenlijkt door zijn uitstralende licht. Zoals de man door het geven van zijn zaadcellen een vrouw tot het moederschap kan brengen, zo geeft de zon door zijn lichtcellen aan de aarde het moederschap van alles wat op onze planeet geboren is. Moeder Aarde en Vader Zon hebben de sterkte van die zonkracht bovendien op de juiste kracht geregeld door hun onderlinge afstand zo te bepalen dat het zonlicht ons voldoende verwarmt maar niet verbrandt.

De tweede basiskracht

Volgens de meesters is dit niet toevallig zo harmonisch tot stand gekomen. Toen ze de oorsprong van onze ziel peilden, zagen ze dat de zon de ruimtelijke verpersoonlijking is van de tweede basiskracht van de Alziel, zoals die in het artikel ‘onze basiskrachten’ is beschreven. Die tweede basiskracht kan verdichting, schepping of vaderschap genoemd worden. Die kracht werkt samen met de eerste basiskracht die uitdijing, baring of moederschap genoemd kan worden. Samen brengen ze het leven van de Alziel tot evolutie.

In het artikel ‘kosmische splitsing’ wordt beschreven hoe deze twee basiskrachten in de ruimte tot zelfstandigheid zijn gekomen door het inzuigen van verdichte geestelijke energie. Het moederschap bouwde zich op als de eerste planeet en het vaderschap trok zich samen tot onze zon. In het artikel ‘maan’ wordt de geboorte, de bloei en het sterven van de eerste planeet gevolgd, zodat het ruimtelijke lichaam dat we maan noemen, op zielsniveau

een moederlijke betekenis kan krijgen.

Verdichting

De meesters hadden deze twee basiskrachten al vóór de kosmische splitting waargenomen in de evolutie van de eerste nevelen in het heelal. Toen de Alziel haar stuwend gevoel tot vorm bracht, gebeurde die vormgeving in twee fasen. Eerst baarde zij de nevelen, die zich uitdijden en ruimte innamen. Daarna verdichtte zij haar nevelen tot een dicht geestelijk lichaam.

Die verdichtende werking als tweede basiskracht gaat later ook van de zon uit. De zon geeft aan de planeten de mogelijkheid ijle nevelen te verdichten tot cellen, zoals dit beschreven wordt in het artikel 'onze eerste levens als cel'. Door de voortdurende inwerking van de zonnewarmte kunnen deze cellen zich verdichten tot verstoffelijkte lichamen, waardoor de individuele zielen stoffelijke ervaringen kunnen beleven. Door die ervaringen zal ook de menselijke persoonlijkheid van deze zielen zich veel later kunnen verdichten tot karaktereigenschappen.

Uitstralend licht

De meesters merkten dat hun geestelijke lichaam licht ging uitstralen, toen hun persoonlijkheid een bepaalde graad van bewustzijn en liefde had bereikt. Door het gezamenlijke uitstralende licht kwamen de lichtsferen van het hiernamaals tot stand.

Hierdoor zagen de meesters dat wij als ziel dezelfde geestelijke lichtuitstralende basiskracht hebben als onze zon. De zon heeft deze uitstraling bovendien verdicht tot zichtbaar zonlicht, waardoor ons leven verstoffelijkt kon worden.

De meesters zien de zon als een ruimtelijk voorbeeld voor elke individuele ziel. Ooit zullen alle zielen met hun geestelijke licht al het leven om hen heen verwarmen, zoals de zon nu al voortdurend doet.

Ook de zon heeft deze uitstraling moeten opbouwen. In het begin was zijn rood-gouden licht nog zwak. Om te komen tot zijn huidige goudgele uitstraling heeft hij biljoenen tijdperken nodig gehad. En zo is hij voor elke ziel een spiegel, dat we de geestelijke uitstraling van de hogere lichtsferen pas bereiken wanneer al onze gedachten lichtuitstralend worden.

Evolutie

De meesters vergelijken het proces waardoor de zon tot zijn lichtende uitstraling komt met de werking van een vulkaan. Ze zien dat ook de aarde deze

scheppende werking kent, omdat de aarde uit de Alziel is ontstaan en hierdoor de twee basiskrachten van de Alziel in zich heeft. Ook de zon kent in zijn diepste kern het barend aspect, voordat hij die baring door zijn scheppende basiskracht tot licht brengt.

De meesters zien de twee basiskrachten in elke ziel terug, waardoor we vele malen vrouw én man worden. Lichamelijk is telkens één van beide basiskrachten verstoffelijkt, maar ons innerlijke gevoelsleven is opgebouwd door de ervaringen van beide geslachten. Door de twee basiskrachten ten volle te beleven groeien we naar een bewuste liefde die beide aspecten harmoniseert, en voelen we hoe juist de samenwerking van deze basiskrachten ons tot evolutie brengt. Het moederschap en het vaderschap hebben we van onze Alziel ontvangen. Door het moeder- en vaderschap bewust te beleven, gaat onze persoonlijkheid als onze eigen zon geestelijk uitstralen en al het leven verwarmen waarmee we ons verbinden.

Bronnen

Ruimtelijk vaderschap

De zon stelt een planeet in staat om haar ruimtelijke moederschap te beleven:

Voor het Universum is de baring uitdijning, door de stralen van de Zon als de scheppende kracht baart de moeder, waardoor al deze wetten zijn ontstaan.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.4024)

De zon is mannelijk:

Want de zon is hij. Uitstralend licht is scheppend.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.9973.9974)

Zoals de zon als vader door zijn levend licht een planeet tot moederschap kan brengen, zo kan een man door zijn zaadcellen als verdicht licht het moederschap dienen:

Thans is het vaderlijke gezag van de ruimte tot eenheid gekomen met het moederschap en zal later menselijk verdicht worden, waardoor de mens als vader, als schepper aan de moeder zijn levenslicht zal schenken,

in embryonale toestand, mijn meester, want die is er. En betreden wij, niet alleen voor deze ruimten, maar betreden wij op aarde het kosmische goddelijke geluk van twee mensen, man en vrouw, en wordt er een kind geboren.

Lezingen Deel 3 (L3.7584.7585)

Het woord sperma verhult de lichtende oorsprong van deze scheppende kracht:

U hebt verdichtende schepping: beenderstelsel. Nu krijgt u halfwakend moederschap: dan komt u al tot de slijmvliezen. En dat heet in de schepping, voor God heet dat geen bloed en geen zenuwen en geen sperma, maar dat is scheppende kracht in die en die graad. En dan heeft de man ... dan krijgt ... Dan maakt meester Alcar, en meester Zelanus, die maken hele andere woorden. Een nieuw woordenboek komt er, ontstaat er want nu heet dat sperma heel anders. Want nu krijgt u daarvan de voortvliedende krachten en dat is niet meer dan de zeven graden vanuit het Al naar de stoffelijke wet sperma; en nú is het sperma en toen was het licht.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.3396.3402)

Ook de man moet zich stoffelijk splitsen om zijn scheppende kracht aan zijn vrouw te kunnen geven:

In de eerste plaats zie ik de moeder op Aarde, naast haar de scheppende kracht, de man als vaderlijk bewustzijn. Op het ogenblik van splitsing, mijn meester, ontvangt de moeder de scheppende afscheiding, doch daardoor zouden duizenden kinderen geboren kunnen worden.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.5281.5282)

De zon zou tot de mens op aarde kunnen zeggen:

Gij kent uw zonnebloem op aarde, nietwaar? Dat is mijn persoonlijkheid. De steel is de „Albron”, de kern mijn innerlijk lichaam, de bladeren vertegenwoordigen mijn uitstralende kracht, als licht, leven en bewustzijn. Hoe vindt u dat gouden licht? Heb ik iets abnormaals geschapen? Is dat mijn beeld niet? Het zaad is mijn voortplanting, is baring en schepping. Waarom hebt u mij daar zo duidelijk genoemd en begrepen? Waarom mijn vaderschap nu niet vertolkt en wij waren dicht bij elkaar geweest. Nu spreekt mijn leven en bewustzijn tot uw persoonlijkheid.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.4320.4329)

De tweede basiskracht

Meester Zelanus beschrijft hoe Jozef Rulof (Jeus) het eerste baringsproces van de Albron waarnam. Om haar leven tot evolutie te brengen, zette de Albron haar twee basiskrachten in, die 'uitdijning en verdichting' genoemd kunnen worden, of 'baring en schepping', of 'moederschap en vaderschap'. Toen de eerste nevelen lichtend werden, was dat door de werking van de scheppende basiskracht:

Jeus ziet nu, dat deze ruimte door uitstralend plasma wordt gevuld en dat is het „Barings”-proces van de „Almoeder”! De „ALBRON” stuurt dus dit leven door deze ruimte. Het is levend plasma, iets anders is het niet en (dat) stellen wij vast. En die aura evolueert, wij zullen aanstonds de volgende stadia beleven en ook kunnen zien. Hierdoor komt er licht in deze ruimte en is de geestelijke „Schepping” begonnen! Door dit „Baren” beleven wij straks het „Scheppen” ... en kunnen wij begrijpen. Nu reeds leren wij God allereerst als „Moeder” kennen en hierna als „Vader”! Door dit baren zal het scheppen naar voren treden en is duidelijk, omdat wij die wetten op aarde hebben leren kennen. Leg uw zaadje in de grond en gij kunt nu op het scheppen wachten, dat onherroepelijk zo is, omdat gij hierdoor die evolutie voor u ziet. Maar *hiér* zien wij dat voor de „ALBRON” ... de „ALMOEDER” *is* het! Doordat dus het leven een eigen evolutieproces heeft te aanvaarden, kreeg het verruiming, en hierna door de verkregen eigen zelfstandigheid ... het vader- en moederschap in handen! Dat heeft hier, waarin wij nu leven, biljoenen tijdperken geduurd, voordat de verstoffelijking plaatsvond. Wij zijn reeds in staat om die berekening te maken en ook Jeus kan dit proces volgen, omdat wij zien, dat dit plasma zich verdicht.

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.10218.10230)

Na de kosmische splitsing kreeg de zon een zelfstandigheid als scheppende basiskracht van het vaderschap door de omgevende verdichte energie in te zuigen tot een astraal-geestelijk hemellichaam:

Het vaderschap heeft zelfstandigheid, die oerbron als vader stuwt door. De zon heeft zich opgezogen, heeft zich afgesloten reeds, die kracht gaat uit. Dat is ook astraal, een astraal lichaam, maar zal zich verstoffelijken als licht, ziet u? En deze warmte is reeds te voelen.

Lezingen Deel 1 (L1.12580.12583)

In het niets was er al vermogen aanwezig om te baren en te scheppen:

We waren in het niets en toch waren we in de Alkracht, het Alvermogen om te baren en te scheppen.

Lezingen Deel 1 (L1.11763)

Verdichting

Toen de nevelen van de Almoeder lichtend werden, was dat door de verdichtende werking van de tweede basiskracht als 'vaderschap':

De „Almoeder” baarde. Dit licht is dus „Levensaura” vanuit dit baringproces ontstaan en verdicht. De „Almoeder” baarde, doch hierdoor betreden wij het volgende evolutieproces en nu heeft die bron geschapen, zodat het „vaderlijke gevoelsleven” naar voren treedt. Dit licht is dus scheppend, waardoor wij de eerste levensgraad zien en beleven, een graad van leven voor God, maar bovendien een eigenschap, een deeltje van Zijn Persoonlijkheid en Zijn vader- en moederschap.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.4432.4435)

Op aarde spreken we over de zon, maar in het kosmische woordenboek is het uitstralend vaderschap dat zorgt voor verdichting van het omringende leven:

'De zon schiep nu nieuw leven, omdat al die vonken zich konden verdichten door de centrale bron als het verdichte vaderschap.' Dus de zon is geen zon, maar verdicht uitstralend vaderschap.

Lezingen Deel 3 (L3.6257.6258)

De zon zal in eerste instantie meewerken aan de verdichting van de maan:

Het Universum heeft zich gesplitst, doch voor het vader- en het moederschap. Bezie thans de Zon als lichtgevende kracht, waardoor de Maan tot verdichting overging en kunnen wij aanvaarden.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.4571.4572)

Later zal die verdichting tot verstoffelijking leiden:

Het vaderschap blijft bezielen, dat licht wordt sterker, dat evolueert; dit is dus reeds een verstoffelijking.

Lezingen Deel 1 (L1.12346)

Het beleven van de twee basiskrachten geeft aan de planeten verdichting,

en aan onze ziel persoonlijkheid:

Voor het universum is dit evolueren niet anders, al deze macrokosmische vonken beleven echter dezelfde wetten. Voor de ziel als mens worden dit de eigenschappen, waardoor de menselijke persoonlijkheid naar voren treedt. Voor ons werden het eigenschappen, voor de planeten verdichtingswetten. Kunt gij dat volgen? Door het vader- en moederschap hebben wij die verdichtingswetten beleefd, doch kregen hierdoor gevoel en dat verruimde ons innerlijk leven.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.6296.6300)

De tweede basiskracht zorgt dat de uitdijning verdicht en verstoffelijkt wordt:

Jazeker, wij beleven de scheppende krachten voor het moederschap. Wij gaan beginnen aan de baring en het uitdijen; de verdichtingen, de verstoffelijking van die wet wordt vaderschap.

Lezingen Deel 2 (L2.5563.5564)

De scheppende verdichting beleven we ook in de woorden die we uit ons gevoel scheppen:

Dus dat is nog baring, ik ben nu aan het baren. Weet u wat ik nu zeg? En nu ga ik scheppen. Als het woord – dat is voor de persoonlijkheid – als het woord innerlijk is gevoeld, dat zijn gevoelens, die zetten we om in stof, woorden, dat is scheppen. En dat is voor de nacht baring, een wet. En voor de dag de zon, ook een wet. De nacht is moederschap en daglicht is vaderschap.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.12357.12363)

Uitstralend licht

De Alziel werd zon om uit te stralen en licht te geven:

Dus dit licht is verstoffelijkt vanuit de geestelijke Alziel, de bron ... werd zon om uit te stralen en licht te geven.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.9280)

In het begin was de uitstraling nog zwak:

Wat wij nu nog zien is een zwak licht, een licht in 'n waas gehuld, maar

dat niettemin Goddelijke bezieling is.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.6700)

Toen het zwakke zonlicht kleur kreeg, was het rood-goud, zoals dat nu op aarde bij een ondergaande zon kan voorkomen:

Maar in het begin in dat en dat stadium was dat zonlicht nog rood, half rood-goud.

Lezingen Deel 2 (L2.1621)

De zon bouwt zich op in zeven tijdperken, zoals ook de Alziel heeft beleefd om haar geestelijke nevelen tot uitstralend licht te brengen:

En nu zien wij dat het vaderschap, het licht voor de ruimte, zich gaat veranderen en verdichten, verdichten, het waren tijdperken: eerst tot de reine, zuivere, bewuste bezieling en daarna weer het terugzinken, want ook de zon heeft zeven tijdperken te beleven.

Lezingen Deel 2 (L2.226)

Het zonlicht vertegenwoordigt het bewustzijn van de ruimte:

Het licht van de zon is het bewustzijn van de ruimte.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.5985)

Ook als mens kunnen wij bewust uitstralend zijn voor onze medemens:

Het ligt niet ver van uw leven vandaan, die maan die leeft onder uw hart, u bent het zélf. Het is uw moederschap, het is uw vaderschap. Wat voelt ge voor de moeder en hoe is uw gedachte? Straalt uw leven uit, gelijk het vaderschap voor de ruimte, de zon, altijd en eeuwig doet?

Lezingen Deel 1 (L1.747.750)

Jozef Rulof (André) ziet die bewuste uitstraling van de persoonlijkheid:

En als André in die tijd dit voelt, dan kan hij zeggen: 'Ja, het lichtuitstralende gevoel van mijn persoonlijkheid geeft gestalte aan mijn karakter en dij ik uit.

Lezingen Deel 3 (L3.4869)

Maar nu zijn we nog maar voor het universum aan het denken, maar dat is ook voor de mens, voor uw karakter, want daar gaat het uiteindelijk

Door de lichtende uitstraling zijn de lightsferen in het hiernamaals ontstaan:

De Zon straalt licht uit, ook de mens straalt doordat hij de wetten van God in liefde beleeft, licht uit! Hierdoor zijn de sferen van licht ontstaan. Indien dus de mens liefde wil geven en in liefde wil dienen, verzekert hij zich van Goddelijk licht! En dat licht zien wij in het leven achter de kist terug en dient het leven voor de geest! Dat is dan zijn astrale persoonlijkheid.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.5144.5148)

Wij zullen uiteindelijk lichtend worden zoals de zon, omdat deze tweede basiskracht in onze ziel verankerd is:

Wij weten, dat wij de Goddelijke eigenschappen bezitten. Wij hebben God als licht en leven, als ziel en geest leren kennen. Voordat de „Almoeder” dus aan haar leven begon, wij moeten dit thans aanvaarden, ook al was er van zichtbaar en bewust leven nog geen sprake, was tóch alles aanwezig en wist die „Albron” hóé het leven zou worden. Voelt gij dit? Het moet u dan duidelijk zijn, dat ook de vonk van God al die wetten en eigenschappen bezit. Een cel als embryonaal leven is uit dat licht geboren. En dat licht móét thans naar buiten treden; dat licht, waardoor de „ZON” verstoffelijking kreeg en zich splitste van het moederschap, wij hebben dat allemaal gevolgd en beleefd, zal de ziel als mens en al het dierlijke leven zich eigen maken.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.1814.1820)

Evolutie

De Almoeder gebruikt haar beide basiskrachten om haar leven te laten evolueren, om zichzelf een lichaam te scheppen:

Want uit de baring, uit de moeder is dit licht ontstaan. Dus de Almoeder heeft in zich baring en schepping! De Almoeder ging baren, maar dat werd schéppen. Want toen dat gevoel, dat plasma uit haar heenging, ging ook ... bezat dat licht, die aura dezelfde krachten die zij bezit: het gevoel om te scheppen en te baren, te veranderen, te evolueren. Want achter en in dit alles leeft de gedachte, de wil: ik wil mij manifesteren,

vergeestelijken en verstoffelijken voor mijn lichaam. Mijn lichaam.
Lezingen Deel 1 (L1.11732.11737)

De zon zet zijn baring om in scheppend licht. Zoals al het leven kent de zon baring en schepping, de twee basiskrachten van het leven. In het hart van de zon is het een en al baring, en zeven graden verder zendt hij pas stof-felijk licht uit:

En wanneer u nu in de zon, op de zeven lagen afdaalt, zeven graden, voordat u de kern krijgt, dan is het één baring. En dan kijkt u in het hart van dit leven.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.2837.2838)

Meester Zelanus vergelijkt het maken van het licht door de zon met de Vesuvius:

En als het licht, als die erupties komen – u beleeft het nog op aarde, maar ze begrijpen het niet, dat beleeft u nog met een vesuvende berg, met de Vesuvius en andere vuurspuwende bergen – dan beleeft u dezelfde bron weer die de zon innerlijk te beleven heeft om licht te scheppen; maar dát is weer vanuit de stof naar de geest. Want wanneer het licht uitgezonden wordt door de scheppende kracht van het universum, dan is het halfwakende stof; u kunt het wel zien maar u kunt het niet betasten.

Lezingen Deel 3 (L3.6632.6633)

In wezen is het dezelfde inzet van de twee basiskrachten van het leven als de mens doet:

Maar in die ketel, in die bron gebeurt dat alles en is niets anders dan dat-gene wat u kunt. U kunt baren, u kunt scheppen, dat heeft al het leven van Moeder Natuur.

Lezingen Deel 3 (L3.6634.6635)

We hebben alles van de Albron in ons:

Als u daar zit als mensen, als moeders en vaders, hebt u alles wat wij tot nu hebben mogen volgen. U bent vader, u bent moeder, u kunt baren en scheppen. De uitdijingswetten zijn er, de verdichtingswetten zijn er, leven in u. En die bron is de Albron in u. De Alkracht, de Alwetendheid, de Alonfeilbaarheid, de Alrechtvaardigheid, de Alharmonie als leven, als liefde, is in u, u spreekt erdoor, u handelt er nu door. U bent vaderlijke

en moederlijke verruiming, verdichting en uitdijing.

Lezingen Deel 3 (L3.2940.2945)

93. Kosmische levensgraden

In de evolutie van onze ziel en de kosmos zijn zeven grote evolutiestappen te onderscheiden: de zeven kosmische levensgraden.

Eerste Kosmische Levensgraad

De eerste kosmische levensgraad bestaat uit één planeet en één zon. Op die planeet zijn wij als ziel aan ons allereerste leven begonnen. Alle zielen in de ruimte zijn hier gestart en inmiddels naar een hogere kosmische levensgraad overgegaan om verder te evolueren. De planeet zelf is hierna aan haar sterfensproces begonnen. Toen haar dampkring begon op te lossen, verdampte al het water waarin wij onze miljoenen levens op deze planeet beleefd hadden. In onze huidige tijd is van deze planeet slechts een dood lichaam overgebleven, door de mens 'onze maan' genoemd.

Hoe wij heel lang geleden op deze eerste planeet geleefd hebben, is beschreven in de artikelen 'onze eerste levens als cel' en 'evolutie in het water'. Omdat de zon in die tijd nog maar een zwak licht uitstraalde, konden wij onze lichamelijke vorm op deze planeet niet sterker verdichten dan een waterachtig lichaam dat leek op de huidige zeeleeuw. Om ons lichaam verder te kunnen verdichten tot onze huidige menselijke gestalte waren er andere atmosferische condities nodig.

Tweede Kosmische Levensgraad

Daarom verlieten we als ziel de eerste planeet, om over te gaan naar de tweede kosmische levensgraad. Vanaf de tweede graad bevat een kosmische levensgraad niet alleen een centraal zonnestelsel met een hoofdplaneet, maar daarnaast ook andere zonnestelsels met overgangspaneten. Die overgangspaneten met hun verschillende atmosferische condities zijn voor de ziel nodig om kleinere tussenstapjes in haar lichamelijke opbouw te kunnen maken. Om deze verschillende condities te scheppen, liggen deze overgangspaneten verspreid in het universum in zonnestelsels met andere zonnen dan de onze.

Nadat we als ziel op deze tussenplaneten zes overgangstoestanden beleefd hadden om ons lichaam af te stemmen op het vasteland, konden we op de hoofdplaneet van de tweede kosmische levensgraad ons landelijke bestaan ten volle uitbouwen. De mens noemt deze hoofdplaneet Mars.

Derde Kosmische Levensgraad

Na Mars beleefden we weer zes overgangstoestanden op tussenplaneten, om ons lichaam klaar te maken voor het leven op de hoofdplaneet van de derde kosmische levensgraad: Moeder Aarde. Op aarde moesten de eerste zielen net als op alle andere planeten het lichaam opbouwen van een ijle cel tot een volwassen lichaam. Hiervoor hadden ze miljoenen levens nodig, waarin de lichamelijke vorm in deze specifieke atmosferische conditie uitgebouwd werd tot onze huidige menselijke gestalte.

Elke ziel heeft miljoenen reïncarnaties nodig, om haar gevoelsleven te verhogen door het beleven van alles wat er op de planeten te ervaren valt. Zo bouwen we stap voor stap onze persoonlijkheid op. Na onze levens op Moeder Aarde gaan we over naar het hiernamaals, dat behoort tot de derde kosmische levensgraad en dient om ons voor te bereiden op de vierde kosmische levensgraad.

Ontwakingsruimte

Alle planeten en zonnen uit ons universum behoren tot de eerste drie kosmische levensgraden. Dit universum is een ontwakingsruimte, we worden ons als persoonlijkheid bewust van onze essentie en welke basiskrachten onze ziel voortstuwen. We leren zien waar we onze harmonie verbroken hebben, en hoe we die weer herstellen. Uiteindelijk komen we weer samen met onze tweelingziel, en leren we hoe we verder kunnen evolueren zonder nog disharmonie te veroorzaken.

Vierde, Vijfde en Zesde Kosmische Levensgraad

Dan zijn we klaar om te reïncarneren op de planeten van de vierde, vijfde en zesde kosmische levensgraad. Deze planeten behoren niet tot ons universum, omdat ze uit een ijlere substantie bestaan.

Op deze planeten zetten we onze kosmische evolutie voort. We leren al het leven in de kosmos kennen en waarderen, ons bewustzijn en onze liefde groeien met elke incarnatie. Ook ons lichaam wordt onbeschrijflijk mooi, omdat we zoals een zon onze universele liefde uitstralen naar al het leven waarmee we ons verbonden voelen.

Zevende Kosmische Levensgraad

Het eindpunt van onze kosmische evolutieweg is de zevende kosmische le-

vensgraad of het Al. De eerste zielen hebben het Alstadium van hun evolutie reeds bereikt. Van daaruit steunen ze al het leven in de kosmos op weg naar de Alliefde.

Bronnen

Evolutiestappen

Reeds in het eerste boek krijgt Jozef Rulof een vergezicht op onze kosmische evolutie:

Nu hoorde hij duidelijk tot hem spreken: „De eerste planeet is tevens de eerste kosmische afstemming. De tweede, die ge hebt waargenomen en groter is, is de tweede kosmische afstemming; daarna volgt de derde, de aarde; dan komen de vierde, vijfde en zesde, zo ook de zevende kosmische mentaliteit, waar Christus leeft.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19337.19338)

Eerste Kosmische Levensgraad

De eerste kosmische levensgraad is de eerste graad van leven voor uitdijning en verdichting:

Wij gaan dus terug tot de maan en dan ziet u de Eerste Kosmische Graad, u kunt dat nu ook, u moet dat nu ook noemen: het eerste kosmische ontwaken. De eerste baring, het eerste vaderschap, het eerste wedergeboren worden is een graad van leven voor uitdijning en verdichting.

Lezingen Deel 3 (L3.5551.5552)

Wanneer we als ziel afscheid nemen van Moeder Maan, hebben we onze levens op de eerste kosmische levensgraad voltooid:

Maar wij gaan hier nu verder en dan zien wij dat ook hier het ogenblik van afscheid nemen van Moeder Maan ... nu hebben wij voor dit stadium het afscheid te nemen en te beleven en hebben wij de Eerste Kosmische Levensgraad in onze handen en voleindigd.

Lezingen Deel 2 (L2.757)

Tweede Kosmische Levensgraad

Nadat we de maan hebben verlaten, hebben we vele overgangen nodig om ons stoffelijke lichaam van een waterige levensvorm te transformeren naar een verdichte landelijke gestalte. Daarom kunnen we niet ineens vanaf de maan naar de aarde reïncarneren. We bouwen op de overgangsplaneten naar Mars ons landelijk leven op, op Mars beleven we dat ten volle, en dan gaan we het verfijnen op de volgende overgangsplaneten om het tenslotte op aarde de verfijnde menselijke vorm te kunnen geven:

De eerste planeet had dus geen andere taak dan die het bezat en volbrengen kon, maar naarmate wij verdergaan, zullen al die lichamen een andere werking te volbrengen hebben en dit is om het stoffelijke organisme te ontwikkelen. Het zal je dus duidelijk zijn, dat dit in één toestand niet mogelijk is. Want waarom en waarvoor hebben wij aan deze zijde zes sferen, om in de hoogste, de zevende sfeer, binnen te kunnen gaan? Als de mens uit dat kleine embryo geboren wordt en die lange weg van ontwikkeling heeft af te leggen voordat de mens volwassen is, dan zal je ook dit hier duidelijk zijn en kun je dit alles aanvaarden. In alles zien wij die overgangen, ook in de slaap liggen die overgangen en de diepste, de schijndood, maakte ik je in het begin van je ontwikkeling duidelijk. In de duisternis liggen graden van afstemming, overgangen dus, in de sferen van licht ziet men deze opnieuw en in het kosmische beeld kennen wij ook zeven graden, dit zijn overgangen om de hoogste, de goddelijke sferen, te bereiken. Het kind dat geboren moet worden en in het moederlichaam leeft, heeft verschillende overgangen te beleven, wil het tot het laatste stadium overgaan.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3286.3292)

Derde Kosmische Levensgraad

De eerste zielen begonnen op de eerste planeet als embryonaal leven, om het geestelijke plasma van de planeet tot stoffelijk lichaam te verdichten. Tijdens een contactavond vraagt een mevrouw aan meester Zelandus of dit voor alle planeten geldt, waarop wij als ziel onze evolutie vervolgen:

(Mevrouw in de zaal): ‘Meester Zelandus, mag ik nog even terugkomen op ‘Het Ontstaan van het Heelal’? Ik meen te hebben begrepen dat op de Derde Kosmische Graad zich het hele scheppingsplan, dat wil zeggen het ontstaan van de schepping, herhaalt, van het embryonale stadium,

via het visstadium, naar het volwassen stadium van de mens.'

Dat is waar.

(Mevrouw in de zaal): 'Dus dat heb je niet op de overgangsplaneten en op de Tweede Kosmische Graad?'

Overal hetzelfde.

(Mevrouw in de zaal): 'Altijd het embryonale stadium?'

Altijd.

(Mevrouw in de zaal): 'In het water dus ook?'

Als u de Zesde Kosmische Graad beleeft, dan zult u zeggen, dan bent u al goddelijk, vaderlijk, vader en moeder; dan moet u nog eenzijn om de ziel een lichaam te geven, om de Zevende Kosmische Graad te bereiken.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

En u bent weer, bij het begin van die schepping bent u altijd weer embryonaal.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat heb je nu wel. Dat zie je met het moederschap, met de cel ...'

Bent u nu nog.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat is juist het moederlichaam, die dat stadium ...'

Toen was het de aarde waarin u leefde als embryo, en nu leeft u in de aarde van de moeder. De aarde was de moederlijke bron, en die bron is nu in de moeder. Is dat niet hetzelfde? Alleen, het was toen de moederlijke aarde zelfstandigheid en het is nu de menselijke zelfstandigheid, als bezit.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.6905.6923)

Ons hiernamaals behoort bij de derde kosmische levensgraad. Het leven na de dood is alleen een voorbereiding om naar de vierde kosmische levensgraad te kunnen overgaan:

Zo ontstonden zeven kosmische ruimten. De eerste drie hier, waarin wij leven, dan volgt het leven na de dood, dat niet meer is dan een wereld van voorbereiding.

Maskers en Mensen (MA.35251.35252)

De vierde lichtsfeer in het hiernamaals is de eerste gelukkige sfeer. Dan kan de ziel zich echt klaar gaan maken voor de vierde kosmische levensgraad:

Van de Maan af, hebben wij nu de mens voor zijn ontwikkeling kunnen volgen en mogen ontleden. Thans staan wij voor de eerste gelukkige sfeer in het leven achter de kist. Welke weg heeft de mens, hebben man en

vrouw moeten afleggen? Ontzagwekkend is hetgeen zij hebben beleefd en nóg heeft de mens zijn eindstadium niet bereikt. Eerst hier begint hij aan zijn geestelijk begin, doch dat wil betekenen, dat hij zijn „Derde Kosmische Levensgraad” overwonnen heeft!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6438.6442)

Na de zeven sferen van licht in het hiernamaals gaan we over naar de mentale gebieden, om weer als embryo op de vierde kosmische levensgraad geboren te worden:

Dan hebt u zeven sferen te beleven, dat noemen wij hemelen, en als u daar door bent, door de zevende (sfeer), mevrouw, dan krijgt u de mentale gebieden, weer gebieden voor wedergeboorte. Ook weer als embryo. En dan komt u in een nieuw universum. En dat is de Vierde Kosmische Graad. Dan hebt u de Vijfde, de Zesde, en de Zevende Kosmische Graad is het Albewustzijn, het Alstadium.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.14426.14430)

Ontwakingsruimte

Ons universum bevat drie kosmische levensgraden:

Dat wil zeggen, dat uw Universum waarin gij leeft, door drie levensgraden is verdeeld en kregen de planeten de stelsels te dragen en in eigen handen. De Maan vertegenwoordigt nu voor uw Universum de „Eerste Kosmische Levensgraad” ... Mars de tweede en Moeder Aarde de derde. Indien gij nu daar vertrekt, achter uw kist komt, licht bezit, dan gaat ge hier verder, ik bedoel, in óns astrale leven, óm nu de zeven sferen van licht te overwinnen en eerst dán betreedt ge de „Vierde Kosmische Graad” ... waarvan de boeken van Jeus u de wetten verklaren!

Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.10311.10313)

De genoemde planeten zijn de hoofdplaneten:

Als hoofdplaneten zijn dit: Maan, Mars en Moeder Aarde.’

Lezingen Deel 3 (L3.4876)

De overgangsplaneten liggen in het universum verspreid, omdat ze verschillende atmosferische condities nodig hebben voor de verdichting en groei van het menselijke lichaam. Die atmosferische condities worden vooral bepaald door hun afstand tot hun zon, en door de sterkte van die zon. De bij-

planeten of tussenplaneten liggen daarom niet in ons zonnestelsel:

Het spreekt dus vanzelf, wanneer de bijplaneten dicht in de omgeving van Moeder Aarde hadden geleefd, die bewustwording reeds te vlug ging, die kracht voor die organen geen bewustwording was geweest, doch een té hoog grijpen en voelen voor het macrokosmische organisme, doch ook die wetten hebben wij nog niet leren kennen. Nu was er van een geleidelijke evolutie geen sprake geweest en hebben wij te aanvaarden. En dat is duidelijk, omdat wij als mens die sprong níét hadden kunnen maken. Wij beleven dus: fundament ná fundament, graad ná graad, bewustzijn ná bewustzijn, voor het vader- en moederschap. Iets anders is er niet te beleven, dít is de Goddelijke schepping.

De bijplaneten kregen een eigen sfeer te beleven en was noodzakelijk. Hierdoor kreeg élk stadium de eigen evolutie te beleven op afstemming voor Zon en Maan, waarvoor de bijplaneten in het Universum verspreid liggen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.6144.6150)

Door de opeenvolgende levensgraden bouwt de ziel haar lichaam op, en door het beleven van die lichamen vormen zich ons gevoelsleven en onze persoonlijkheid:

Dus deze drie macrokosmische levensgraden nu werken aan het menselijke, dierlijke en het plantenleven', vóór de menselijke, dierlijke, moederlijke zelfstandigheid als organisch leven. En het innerlijke leven verruimt zich en wordt het gevoelsleven en de persoonlijkheid.

Lezingen Deel 3 (L3.5705.5706)

Het universum biedt aan al het leven de mogelijkheid om hoger te gaan:

Wat dit universum nu als één geheel doet is, zoals ik u zo-even al zei en u hebt kunnen volgen, de fundamenteen leggen om hoger te kunnen gaan als mens. Dit Universum werd dus voor de mens geschapen, natuurlijk en opvolgend ons leven, het dierenrijk en Moeder Natuur.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.3756.3757)

Op de maan begon ons waterleven, op Mars bouwden we ons landelijke bewustzijn uit en op aarde kon de ziel haar stoffelijke lichaam verfijnen:

Op de Maan leefden wij in de wateren, Mars gaf ons reeds het landelijke bewustzijn en Moeder Aarde het volmaakte voor deze ruimte, omdat zij

die taak door Zon en Maan in handen kreeg.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.3760)

Op de derde kosmische levensgraad ontwaakt ons innerlijk leven, op de vierde graad is het ruimtelijk bewust:

Hierdoor leren wij echter kennen, dat de Derde Kosmische Levensgraad niet meer is, niets meer wil en kan zijn, dan een wereld, die voor het evolutieproces als mens en ander leven, deze fundamenteen heeft gelegd. De Derde Kosmische Graad behoefde niets anders te scheppen. De Derde Graad is voor het leven van God een ontwakingsruimte, mijn broeders, en deze Vierde Kosmische Graad is ruimtelijk bewust ontwaakt!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.8045.8047)

Vierde, Vijfde en Zesde Kosmische Levensgraad

Vanaf de aarde kunnen we alleen planeten waarnemen die behoren tot de eerste drie kosmische graden:

Je weet reeds, dat er zeven graden van kosmische afstemmingen zijn. Al de planeten, die men van de aarde af waarneemt, bezitten een eigen afstemming en behoren bij de eerste, tweede en derde kosmische graad.”

Het Ontstaan van het Heelal (OR.1118.1119)

Vanaf de aarde zijn de hogere zonnestelsels niet zichtbaar:

Vanaf de aarde zijn deze zonnestelsels niet zichtbaar en ook daarover hebben wij op onze vorige tocht gesproken.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.6983.6983)

De hoofdplaneet van de vierde kosmische levensgraad is honderden malen groter dan de aarde:

„Als deze planeet honderden malen groter is dan de aarde, wat moet dat dan toch een uitgestrektheid zijn. Zijn er nog planeten die groter zijn, Alcar?”

„Hoe hoger wij komen des te ruimer wordt alles en wij krijgen het gevoel dat er geen einde meer is.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.13892.13894)

Zevende Kosmische Levensgraad

De ziel bereikt het Alstadium van haar kosmische evolutie door het beleven van zeven kosmische levensgraden:

Op de hierboven geschetste wijze zijn er zeven kosmische graden ontstaan en het is door het beleven van al deze bestaanswerelden, dat de ziel als mens tot het Alstadium, het Góddelijk stadium kan terugkeren!

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.402)

De kosmische levensgraden zijn graden van liefde:

Alle leven, dat zich dus in de kosmos bevindt, heeft een eigen afstemming en die afstemming is liefde, liefdekracht, die het wezen voelt en bezit.

Een Blik in het Hiernamaals (VI.19354)

Onze evolutie

94. Onze eerste levens als cel

Tijdens de eerste levens als cel schiep onze ziel door haar liefde het moeder- en vaderschap, waardoor zij haar reïncarnaties kon beginnen.

De eerste planeet

In het artikel ‘stoffelijke levensgraden’ wordt beschreven dat het menselijke lichaam opgebouwd is door de ziel. De schrijvers van de boeken van Jozef Rulof, de meesters, hebben geestelijk-wetenschappelijk vastgesteld dat dit niet alleen voor het lichaam op aarde geldt, maar voor alle planeten waarop de ziel stoffelijke levens beleeft.

De eerste planeet waarop onze ziel zichzelf een vorm gaf, was tevens de eerste planeet die in de ruimte tot stand kwam. In het artikel ‘kosmische splitsing’ wordt beschreven hoe de eerste planeet en de eerste zon in het heelal zich vormden uit verdicht plasma. De meesters noemen de verdichtingsgraad van dit plasma ‘geestelijk’.

Onze eerste cel

De eerste planeet was op dat moment een bol van geestelijk plasma. Van deze geestelijke substantie maakte de ziel gebruik om haar eerste lichaam te vormen. In het hart van de eerste planeet vormde de ziel met een kleine hoeveelheid plasma haar eerste lichaam als cel.

De meesters vergelijken dit vormingsproces met hoe in het huidige stadium op aarde wolken zich verdelen in miljoenen regendruppels. In de eerste planeet werd het geestelijke plasma verdicht tot ‘wolken’, die in dat stadium ijle nevelen genoemd zouden kunnen worden. Uit die nevelplasma’s konden de eerste ‘druppels’ afgescheiden worden, de eerste cellen. Hierdoor kon de individuele ziel haar eerste leven als cel beginnen.

Op dat moment werd dus niet alleen het eerste geestelijke cellichaampje gevormd, maar ook de eerste individuele ziel. De Alziel was nu zo ver geëvolueerd dat zij haar kleinste eenheid kon afsplitsen die later de menselijke ziel genoemd zou worden. Op dat moment kreeg de menselijke ziel haar zelfstandigheid. De individuele ziel kon nu haar eerste leven als cel beginnen.

De eerste liefde

Elke ziel heeft de twee basiskrachten van de Alziel, die 'uitdijning en verdichting', 'baring en schepping' of 'moederschap en vaderschap' genoemd kunnen worden. De uitdijning zorgde ervoor dat het kleine cellichaampje begon te groeien.

De eerste zielen waren al spoedig omringd door vele soortgenoten. Er volgde een eerste verkenning, twee cellen raakten elkaar even aan, maar het bleef bij een vluchtige kennismaking, want eerst moest het cellichaam volwassen worden.

Toen de eerste zielen hun geestelijke cellichaam tot volwassenheid hadden gebracht, kwamen ze tot hun eerste 'kus'. Ze verbonden zich met een cel van gelijke kracht en volwassenheid, en brachten hun cellichaam dicht bij elkaar. Zoals in de huidige tijd op aarde moeder en vader hun eikel en zaadcel afscheiden en bij elkaar brengen, zo scheidden toen twee zielen een klein deel van hun cellichaam af en brachten dat bij elkaar.

De eerste kinderen

De twee afscheidingen verenigden zich tot één vrucht. Deze vrucht dijde uit. Toen deze vrucht door een groeiproces voldoende zelfstandigheid had bereikt, splitste die zich af van de oudercellen. De vrucht groeide en ging zich op haar beurt splitsen. Deze vrucht bestond immers uit twee delen, de twee afscheidingen van de twee oudercellen. De vrucht splitste zich in deze twee delen, zodat er twee 'kinderen' ontstonden, een proces dat te vergelijken is met de huidige tweelingen op aarde.

Deze kinderzellen konden nu aan hun eigen individuele leven beginnen. Ze groeiden tot volwassenheid en stonden dan voor hun eigen voortplanting. Hiervoor hadden deze kinderzellen echter meer nodig dan hun eigen energie. Ze waren namelijk anders dan hun oudercellen, die rechtstreeks uit het plasma van de planeet gevormd waren.

De kinderzellen waren afscheidingen van de oudercellen. Die oudercellen hadden maar een klein deel van zichzelf afgescheiden, zo'n vijf procent. Hoewel de kinderzellen daarna tot volwassenheid waren gegroeid, toch misten ze de volle kracht waarmee hun ouders zich hadden kunnen splitsen en voortplanten. De kinderzellen hadden voor hun voortplanting de ontbrekende kracht van hun ouders nodig.

De eerste dood

Hun ouders hadden inmiddels hun eerste leven voltooid. Nadat ze hun

voortplanting hadden beleefd, was hun eerste leven voleindigd. Hierdoor hadden ze hun eerste ervaringen van baring en schepping opgedaan en hadden ze dit cellichaam als eerste levensvorm ten volle beleefd.

In dit cellichaam viel er voor hen niets meer te beleven, de zielen lieten dit eerste lichaam los en trokken zich terug in hun eigen kern. Door hun lichaam los te laten, maakten ze zich klaar voor een nieuwe evolutie, voor een nieuw lichaam met nieuwe ervaringen.

Ze beleefden het proces dat de mens op aarde 'sterven' is gaan noemen. Ze gingen door hun eerste 'dood', wat ook hier slechts een overgang was naar hun volgende bestaan.

De wereld van het onbewuste

Op het moment van hun eerste dood, ontstond de wereld van het onbewuste. In die toestand verwerkt de ziel wat zij in haar vorige leven heeft beleefd.

Ook de menselijke ziel op aarde trekt zich na een stoffelijk leven terug in die wereld om de aardse ervaringen te verwerken en zich voor te bereiden op een volgende incarnatie. Op aarde valt er natuurlijk al veel meer te verwerken, op de eerste planeet was het nog maar het allereerste begin, de belevenissen van het eerste leven als cel. In hun eerste leventje hadden deze zielen hun eerste uitdijning en verdichting beleefd, maar om tot een ruimere bewustwording te komen hadden ze meer levens nodig.

De eerste zielen hadden dus een nieuw lichaam nodig en hun kinderen misten voldoende kracht om zich voort te planten. Hierdoor trokken ouders en kinderen elkaar aan, want de een had datgene wat de ander nodig had.

De eerste reïncarnatie

Wanneer twee kindercellen hun eerste liefde beleefden, hadden zij hun ouders nodig om de honderd procent kracht te bereiken die vereist was om tot de splitsing van hun eigen lichaam te kunnen overgaan. De eerste zielen verlieten hun wereld van het onbewuste en verbonden zich met het baringsproces van de kindercellen.

Hier ontstond de eerste reïncarnatie, de eerste zielen incarneerden in de vrucht van hun kindercellen. Ook die vrucht bestond uit twee delen, elk van de parende kindercellen stond zijn deel af. Toen deze vrucht gegroeid was, kon die zich splitsen, en op dat moment konden de eerste zielen in zelfstandigheid aan hun tweede leven beginnen.

Nadat de kindercellen hun voortplanting hadden beleefd, gingen ook zij over naar de wereld van het onbewuste. Op het moment dat de eerste zielen

in hun tweede leven tot voortplanting overgingen, kregen de zielen van de kindercellen de mogelijkheid om hun tweede incarnatie te beginnen.

Zo reïncarneerden ouders en hun twee kinderen telkens bij elkaar. Door het baren van twee kinderen zorgden deze zielen niet alleen voor hun voortplanting, maar ook voor hun eigen evolutie, omdat er hierdoor telkens een lichaam beschikbaar kwam om in te reïncarneren wanneer die kinderen op hun beurt het moederschap en vaderschap gingen beleven. Op deze wijze heeft de ziel zelf haar reïncarnatie geschapen.

Moederschap en vaderschap

Het specifieke moederschap en vaderschap was er niet vanaf het begin. De eerste zielen waren vrouwelijk én mannelijk, ze waren nog beide. Pas na zeven levens waren de eerste zielen moeder óf vader, na zeven levensgraden hadden het moederschap en het vaderschap zich elk tot een zelfstandigheid gevormd. Nadat de ziel de volheid van de ene basiskracht had beleefd, ging de ziel over naar het andere geslacht, om de ervaring van beide basiskrachten in het eigen gevoelsleven samen te voegen.

Ook in de volgende evolutiegraden van het stoffelijke lichaam reïncarneerde de ziel zowel in het vrouwelijke als in het mannelijke lichaam, om telkens baring en schepping in zichzelf ten volle te ervaren. Later zet de ziel op aarde deze evolutie voort door in alle opeenvolgende stoffelijke levensgraden zowel moeder als vader te worden, om de volheid van beide gevoelslevens te kunnen opnemen.

Tweelingzielen

Op onze kosmische levensweg hebben we een vaste levenspartner, onze tweelingziel. Vanaf de eerste liefde op de eerste planeet is er één specifieke ziel waar we in alle eeuwigheid bij horen en mee verbonden blijven. In de liefdevolle verbinding met onze tweelingziel hebben we ons eerste moederschap en vaderschap beleefd.

Op de eerste planeet bleef deze verbinding intact, maar vele tijdperken later werd die verbroken als gevolg van de disharmonie die toen door de persoonlijkheid werd gecreëerd. Op aarde zijn nu de meeste zielen bezig om de verbinding met hun tweelingziel te herstellen, door deze disharmonie te herscheppen tot harmonie. Dit gegeven wordt toegelicht in het artikel 'harmonie'.

Van embryonaal naar kosmisch bewustzijn

Na de levens als cel op de eerste planeet bouwden de eerste zielen hun lichaam uit tot een visachtig stadium. Deze evolutie wordt beschreven in het artikel 'evolutie in het water'. Nadat ze alle stoffelijke levensgraden van de eerste planeet hadden beleefd, gingen de eerste zielen naar de volgende planeten om hun kosmische evolutie voort te zetten. Zo kwamen ze ook op de aarde, de hoofdplaneet van de derde kosmische levensgraad.

Deze eerste zielen leven nu niet meer op aarde, zij leven reeds in de hoogste kosmische levensgraad, het Al. Lange tijd na hen, zijn wij aan onze eerste levens op de eerste planeet begonnen. Na ons zijn er nog ontelbare zielen op de eerste planeet begonnen, die pas later hun eerste leven op aarde zullen beginnen. Maar waar de zielen zich ook bevinden op hun kosmische levensweg, ze hebben met elkaar gemeenschappelijk dat ze op de eerste planeet hun eerste levens beleefd hebben als geestelijke cel, samen met hun tweelingziel.

Bronnen

De eerste planeet

Op zielsniveau heet de eerste planeet de 'ruimtelijke moeder van de eerste kosmische levensgraad'. De mens op aarde heeft deze planeet een andere naam gegeven, namelijk de 'maan'. Er is echter een groot verschil tussen de huidige maan en de bloeiende moederplaneet met veel leven zoals zij in het verre verleden was. Dit alles wordt toegelicht in het artikel 'maan'.

Onze eerste cel

Toen de eerste planeet na de kosmische splitsing de geestelijke energie ging verdichten, verschenen er nevelen in het midden van deze macrokosmische bol:

Maar hier in het midden – dus u ziet hier de omvang even van de macrokosmische bol – maar in dit midden, in dit midden daarvan daar komt er leven. Daar komen er nevelen, want het begin van de schepping is ontstaan door verdichtingen, nevelen die zich hebben verdicht.

Lezingen Deel 2 (L2.986.987)

Die nevelen in de eerste planeet hebben zich verdicht tot cellen, zoals nu

op aarde de wolken regendruppels vormen. Meester Zelanus keerde hier in gedachten naar terug tijdens een gesprek met zijn meester Alcar, waarbij hij over Jozef Rulof spreekt als 'André':

„Jazeker, mijn meester, dat is mogelijk. Ik ga in gedachten terug naar de Aarde. Ik zie het machtige blauw voor de ruimte, maar er zal nu verandering komen. Wat gaat er thans gebeuren, mijn meester? Wat ik nu beleven ga, zijn dezelfde wetten, als die wij hier voor het eerste ogenblik, voor de Maan als moeder mochten aanschouwen en (wat) voor de „Almoeder” is geschied. In de ruimte komt er thans verdichting, er komen wolken opzetten, André kan dit proces elke dag beleven en kan mij dus volgen. Er komt een uitbarsting, onweer is het, maar dat zijn verdichtingsprocessen, die wolken verduisteren zich, er valt regen. Zó heeft hier zich het leven, doch nu als astraal Goddelijk leven, verdicht en gesplitst. Een druppel regen kunt gij zien als de menselijke, maar geestelijke vonk. Voor hier dus Goddelijke plasma, voor de Aarde en haar ruimte verdichte stof als regen, zoals dat de mens op Aarde beleven kan. Dat is het verdichtingsproces, mijn meester.”

„Juist, wij zien thans, dat deze scheppingswonderen in niets zijn veranderd, dat wij die nóg in de sfeer van Moeder Aarde kunnen beleven. Zó zijn hier die verdichtingswetten geboren en kregen de zelfstandigheid.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.5983.5995)

De cellen zijn niet allemaal op hetzelfde tijdstip gevormd, het levenscentrum van de eerste planeet kon die geestelijke energie niet ineens verdichten. Tijdens een lezing tekende meester Zelanus op een bord de eerste cellen:

Maar hier heb ik het embryonale leven getekend. Nu komen wij op het ogenblik dat de eerste cellen, het eerste embryo gereed is en nu komen wij tot vader- en moederschap. Ik zal dat embryo iets groter tekenen, dan kunt u het beter zien. Zo was het. Dit is nu, dit moet de mens worden; en dit wordt de mens. Die twee cellen als embryo leven daar in het midden van de maan. En dat zijn er op een ogenblik honderdduizenden, nietwaar? Als er eerst ... Als er een druppel water valt, vallen er over een ruimte miljoenen. Dat was natuurlijk in het begin op die plek, dat plekje daar, het hárte van de maan als moeder, de eerste báring hier, dat was natuurlijk daar niet mogelijk, want dat levenscentrum kon die ruimte niet ineens verdichten.

Lezingen Deel 2 (L2.996.1005)

De verdichting was mogelijk door de warmte van de eerste zon, die na

de kosmische splitsing aan zijn eigen opbouw was begonnen en al een zwak zonlicht uitstraalde:

En die kracht, mijn broeders, die dus regelrecht vanuit het Universum tot het Maanleven komt, bestraalt thans het moederschap en is ónfeilbaar op het moederschap ingesteld, is harmonisch en berekend ten opzichte van dit menselijke embryo. Was de Zon meer ontwikkeld, dus verder dan de Maan als moeder geweest, dan waren hier disharmonische wetten geboren, doch die hebben wij nog niet kunnen beleven.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.6695.6696)

De eerste planeet was nog geestelijk toen de menselijke ziel een deeltje van die geestelijke substantie opnam om haar eerste leven te beginnen:

Maar de goddelijke kern leeft op de maan, want de maan is de moeder voor de ruimte. Met de zon. Op de maan hebben wij mensen onze ziel, onze goddelijke ziel gekregen, dóór de planeet; toen zij, de maan, nog astraal geestelijk moeder was. Want we hebben een deel van haar leven opgenomen en daardoor is het menselijke bestaan begonnen.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.3915.3918)

Als ziel namen we voldoende op om tot voortplanting te kunnen komen, tot 'scheppen en baren':

We nemen zoveel op, dat we kunnen scheppen en baren, en dan komen wij tot het volwassen stadium, dat is het volwassen zijn om te scheppen.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.8250)

De afsplitsing van de individuele zielen gebeurde alleen op de eerste planeet. De opvolgende planeten zouden wel hun geestelijke plasma aan de ziel geven, maar een nieuwe ziel was niet meer nodig, die kwam al van de eerste planeet:

De Maan schiep voor héél deze ruimte de ziel, doordat zij zich heeft kunnen splitsen, kreeg ál haar leven een zelfstandigheid. Hier is dus te beleven en vast te stellen, dat ál het leven in dit Universum door de Maan als moeder het ínnerlijke leven heeft ontvangen. Maar dat kent men op Aarde niet en zijn openbaringen voor de mens. Elke andere planeet schiep het organisme, doch de Maan als moeder schonk door haarzelf te splitsen aan al die miljoenen vonken het eigen „ik”!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.4607.4610)

De eerste liefde

Toen de ziel het eerste cellichaampje bijna tot volwassenheid had gebracht, zocht ze haar soortgenoten op. Meester Zelanus vergeleek dit met de werking van de Albron. Het artikel 'onze basiskrachten' licht dit toe:

Nu die cellen ... op het ogenblik dat die cellen bijna rijp zijn, ze komen al dichter en dichter, ze raken elkaar even aan. Ze komen nog niet tot eenheid, ze spelen weer verder, en weer komt even langs elkaar gaan, hun levens bepeilen, nee, dat is reeds dat de ziel het baringsproces zich laat zien, zich vertoont, doordat het bijna werking wordt.

Wij krijgen nu, de allereerste ... Moet u eens gaan ... moet u eens terugkeren even, moet u dit eens even vasthouden, dan ziet u de geweldigheid, de macht, hoe wonderbaarlijk de menselijke cel is, maar hoe wonderbaarlijk ook de Albron dit alles aan het menselijke deel voor zichzelf heeft geschonken. Dit is de allereerste aanraking. Dit is niet direct het ingaan in die cel, in die hemel, in die tempel, niet direct maar zomaar ineens om dat moederschap te overvallen ... Hóé manifesteerde zich de Albron? Er kwam eerst werking, maar die werking was nog niets, was nog onzichtbaar. En die allereerste werking, die allereerste uitstraling, dat allereerste openbaren is ook nu in deze wereld, in dit cellenleven te aanschouwen. Dat leven schiet langs elkaar heen, de aura verdeelt zich, de aura dijt uit. Even is het de voelhorens uitsteken. Nóg is het leven niet gereed. Nee, die gráád moet nog komen en wanneer die graad bewust is, dan volgt het baren en scheppen en zuigt dit leven zich vast.

Lezingen Deel 1 (L1.1281.1293)

Twee cellen van gelijke kracht en ouderdom kwamen tot eenheid:

En nu krijgen we hier (bord) de eerste aanraking, die komen dichter bij elkaar, ziet u? En hier, ineens komt hier de aanraking op dezelfde kracht; dezelfde kracht, dezelfde ruimte, dezelfde bewustwording. Die cellen komen tot eenheid, ziet u? Die klampen zich aan elkaar vast, zeiden wij. Nee, die zuigen zich aan elkaar vast, omdat er één wereld is gekomen, één gevoel, één bewustzijn.

Lezingen Deel 2 (L2.311.315)

Ze volgden hun stuwung om iets van zichzelf aan het andere leven te geven:

Waarom moest die cel naar dat andere leven, waarom zweefde dat leven dan niet voort en bemoeide zich nergens mee? Nee, dat leven zou een

wég bewandelen, dat leven had te evolueren en zocht eindelijk dat andere vonkje op en vermenigvuldigde zich. Dat leven sloot zich aan het andere aan, het sloot zich als het ware op, het voelde de drang om iets van zichzelf te geven. Dat is de schepping, dat ligt nu nóg in u en dat kunt u in de natuur ... dat zult u aanstonds zien, later wanneer we zo ver zijn, dan ziet u dat allemaal weer in de natuur terug. Maar dit zijn de goddelijke fundamente! Die Albron is in dat leven aanwezig, die stuwning is werkelijk bewust beziel. Dat leven kan er niet aan ontkomen.

Lezingen Deel 1 (L1.1159.1165)

De cellen waren nu klaar voor hun eerste kus:

Wij gaan dus nu als mens, als embryonaal leven, onze eerste liefde beleven, onze eerste kus, ons eerste één-zijn als embryonaal bestaan; en dat is dit (bord). Deze cel – moet u goed luisteren – en deze cel bezitten al de eigenschappen van God en die scheiden dít af. En nu komt hier een nieuwe kern, tussen deze twee levens in. Ziet u dat lichtende puntje? Dat is de nieuwe kern, dus dat is de nieuwe geboorte. Die cel gaf leven, gaf ziel, gaf geest aan dié cel, en déze cel gaf dezelfde wetten, bewustwording en persoonlijkheid aan de andere cel. Duidelijk? Dat doet u nu nog: wanneer u de moeder bevrucht, scheppende kracht, als wezen, dan geeft u de moeder zoveel. Maar ook de moeder geeft de mogelijkheid, geeft haar persoonlijkheid, geeft de bevruchting, maakt de tempel open en het eitje aanvaardt de schepping.

Lezingen Deel 2 (L2.326.334)

Het ineensmelten heeft een tijdje geduurd:

Naarmate ... nu zijn deze cellen één en dit heeft even een tijd geduurd. Dat ineensmelten is gekomen ... is gekomen voor de aarde vanaf de bevruchting tot het uiteindelijke stadium, dat dus de geboorte is. Dat waren ook weer tijdperken, dat ging zomaar niet ineens, want dit leven groeide ineen – ziet u? – dit groeide aan elkaar vast.

Lezingen Deel 2 (L2.321.323)

Beide cellen scheidden iets van hun eigen leven af en gaven dat aan elkaar, waardoor een nieuw leven ontstond uit deze twee bronnen:

Dit celletje vanuit die maan, dat maanleven, die astrale bol, goddelijke plasma, krijgt een eigen zelfstandigheid te zien en te beleven en geeft zich: er komt nieuw leven, er komt een afscheiding door die cel, die ene

cel geeft iets af, de andere cel ook en nu krijgen we nieuw leven van twee bronnen, uit twee bronnen ontstaan.

Lezingen Deel 1 (L1.1147)

Op aarde noemen we dat vader en moeder:

De éne cel ontvangt het leven van de andere, beiden zijn van één kracht en bewustwording. Voor de Aarde zijn dat: de vader en moeder.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.4298.4299)

Maar op aarde is alles miljoenvoudig verdicht:

Deze cel is dus miljoenvoudig ijler. Mag ik even een vergelijking maken met het huidige stadium als afstemming op God, voelt u en weet u, dat het menselijke sperma miljoenvoudig is verdicht en voor de Goddelijke openbaringswetten, vader- en moederschap, een ongekend bewustzijn bezit.

Maskers en Mensen (MA.36081.36082)

De cellen beleefden door de afscheiding het uiterste ogenblik van baren en scheppen:

Toen de eerste cellen dus, toen die eerste afscheidingen – dat waren afscheidingen, voelt u wel, want dit leven kreeg bewustwording – toen dát leven begon, moest en zou, wanneer die cel het bewustzijn van die wet, dus baring, het úterste ogenblik had beleefd, dan zou die cel hetzelfde beleven wat in die macrokosmos is geschied, nietwaar? Want uit die bron is die cel geboren en die cel heeft licht, is leven, is ziel, is geest, is vader, is moeder. Dus we krijgen nu de microkosmos te zien, het embryonale bestaan voor de mens in de wateren. Die cel heeft alles. Deze punt, dit puntje, die cel bezit álles van de Albron.

Lezingen Deel 2 (L2.255.259)

De eerste ijle cellen scheidden maar een kleinigheid van zichzelf af:

Een kleinigheid van dit leven scheidde zich af voor het andere en nu rukten die twee cellen zich los.

Lezingen Deel 1 (L1.1152)

De eerste kinderen

Eerst zaten de twee afscheidingen aan elkaar. Ze gingen groeien en splitsen zich daarna in twee aparte cellen:

En dan – dat weet u nu – en toen scheidde die ene cel, toen kwamen twee cellen bijeen, want in die cel is vader- en moederschap, en toen gingen die celletjes, zjoep, zo naast elkaar en kleefden even aan elkaar vast, dat duurde een tijdje, dat sloot zich tezamen zo, en toen was dat volgroeid, en toen ging dat los; en toen was er hier één nieuw celletje. Door dát leven en dát. En toen ging dát groeien, toen gingen wij over – voelt u wel? – toen kwam het sterven voor de eerste cel; en toen waren dit onze kinderen, maar die zaten nog aan elkaar. En wat gebeurde er nu? Die gingen groeien en scheidden zich af, dat van u en dat van mij. Dat scheidde zich af, en dat waren twee cellen, van u en van mij.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.8251.8256)

Ze scheidden zich pas af na een groeiproces, zoals nu het kind op aarde geboren wordt na de zwangerschap:

Het uiteindelijke stadium kwam, die afscheiding splitste zich weer vanzelf, precies zoals nu nog het kind, na het groeiproces in de moeder, vanzelf rustig op tijd klopt in de moeder en zegt: ‘Doe de deur open, ik wil geboren worden, ik ben klaar.’ En dan krijgt u het eerste gekraai van het nieuwe leven en dáár was het een zuchtje.

Lezingen Deel 1 (L1.1153.1154)

Na de scheiding van de vrucht zijn er dan twee kinderen geboren uit de eerste twee cellen:

Uit die eerste twee cellen zijn nu dus twee kinderen geboren, dit zijn de nieuwe cellen.

Lezingen Deel 2 (L2.416)

Toen de kindercellen gegroeid waren en tot voorplanting wilden overgaan, misten zij een aantal gram gevoel om zich te kunnen splitsen:

En nu krijgen we – díe zijn nu volwassen – en nu krijgen wij te zien dat ook deze cellen zich zullen verdichten. En wat komt er nu? Deze cellen, deze twee cellen nu missen iets, voelt u dit? Die missen zoveel gram gevoel als zelfstandigheid, wat die vader en die moeder, die eerste cellen

bezitten op eigen kracht. Dus dat wordt de mens, dat is voldoende om straks mens te worden. Maar die cel, dat leven komt nu bij elkaar en dat heeft zich verdicht – moet u goed luisteren – en zal nu gaan scheppen en baren. En scheppen en baren is het terugkeren tot het begin van de schepping.

Lezingen Deel 2 (L2.479.485)

De eerste dood

Na de voortplanting leefden de cellen nog even voort:

Mijn zusters en broeders, deze cel, deze cellen die lossen op want het leven – de eerste dood, dit is het eerste leven, maar nu is dat leven volbracht – dat leeft nog even hier, komt vrij. Dat leven gaat door, dat leven lost op, en nu krijgt u hier nog even dat ronddwalen, dat uitleven van die cel.

Lezingen Deel 2 (L2.358.359)

In het eerste leven duurde de tijd na de scheppingsdaad heel kort:

Goed ... we leven nog even op de maan. In die eerste graden was dat een miljoenste deel van een seconde en toen waren we al uitgedijd, waren wij al gestorven, uitgeleefd. Daar geschieden die wetten, maar omdat wij meer bewustzijn hebben gekregen, duurt dat proces van nog te blijven leven even langer. We vliegen door de wateren, we hebben het gevoeld, eindelijk! We hebben onze scheppingsdaad volbracht, ons kan niets meer gebeuren, wij gaan door.

Lezingen Deel 1 (L1.1807.1811)

Deze tijd na de voortplanting heeft zich verruimd:

Doordat dit cellenleven zichzelf gaf, verloor het dit stoffelijke bestaan, doch ook dit leven dijt uit en zal zich verruimen. Dat wil dus zeggen dat deze zelfde vonk straks nog leven bezit, dus een tijd voortleeft. Het kind van Moeder Aarde kent deze verruiming, nietwaar, dat wezen blijft na de schepping voortleven, om toch straks te sterven, dat géén sterven is en ons hier geopenbaard wordt.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.4314.4316)

Het eerste leven was hiermee voleindigd:

De dood is thans de voleindiging van dat leven. De dood voor het em-

bryo en later als mens op Aarde, wíl ontwaking zijn en niets anders.”
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.6082.6083)

Na de dood verwerkte de ziel haar ervaring:

De eerste dood, dat was het beleven van, het geven van scheppende kracht en barend principe. Toen dat was geschied, toen dat voorbij was, zonk die cel terug tot het niets; nee, tot het vorige om zich gereed te maken voor het nieuwe stadium, meer was er niet nodig. Alles wat dat leven daar kreeg was ervaring.

Lezingen Deel 1 (L1.1127.1129)

Doordat de zielen de voorplanting hebben beleefd en zich daarna uit het cellichaam terugtrokken, stonden ze niet voor een dood punt:

Deze beide cellen hebben dus één taak verricht, zij hebben zichzelf gesplitst, maar waardoor zij aan een nieuw leven zullen beginnen. Indien zij dit niet hadden gekund, dan reeds stond hier vast, dat dit het einde zou zijn voor dit bestaan, en hadden wij een dood punt te aanvaarden, doch wij gaan verder, wij betreden de astrale wereld om ons voor de volgende geboorte gereed te maken.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.4530.4531)

Sterven was nodig om opnieuw geboren te kunnen worden:

Wanneer dus in het eerste stadium de dood na de voortplanting, de bevruchting dus, niet was ingetreden, dan zou daar reeds het einde zijn gekomen en aan het leven het geboren worden ontnomen hebben. Is het je thans duidelijk, André, dat sterven nodig is en opnieuw geboren worden betekent?”

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3307.3308)

De dood is het beleven van het einde van een levensgraad:

Elke ster, iedere planeet, bloemen- en plantenleven, water en levensadem, evolueren, doch door de dood, omdat doodgaan niets anders is dan evolutie. Het is het einde beleven van een levensgraad.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.5825.5826)

De wereld van het onbewuste

De eerste cellen kwamen na hun dood in de wereld van het onbewuste:

Het tweede fundament is dat (de ziel van) de cel zich vrij heeft kunnen maken, in de wereld van het onbewuste komt en daar rust; maar terugzinkt tot het niets, tot het alles, tot het vorige stadium, de Albron. Dus die cel komt in de bron terug, waardoor en waarvanuit die cel tot het leven is begonnen.

Lezingen Deel 1 (L1.1229.1230)

Er was hier nog geen bewust hiernamaals, omdat deze zielen dat bewuste stadium nog niet bereikt hadden:

De maan begint; er komt waarachtig cellenleven tot stand en dat cellenleven beleeft een uiteindelijk stadium, dat dan voor u op aarde als mens de dood is, die er niet is. (De ziel van) die cel komt in de wereld van het onbewuste, een wereld die niet bewust kan zijn, omdat dit cellenleven een voortplantingsproces heeft te aanvaarden. Dat cellenleven heeft een evolutie te ondergaan om zich naar het menselijke stadium te brengen; allemaal fundamenteën! Er is nog geen bewuste astrale wereld, die leren wij eerst later kennen.

Lezingen Deel 1 (L1.1121.1124)

Pas wanneer de ziel als mens haar kringloop voor de aarde heeft beleefd, zal zij daar in het bewuste hiernamaals binnentreden:

„Dat is het, mijn broeders, waardoor wij hier reeds kunnen vaststellen, dat er een geestelijke-astrale wereld werd geschapen. Dat de ziel ééns die astrale wereld moet beleven. Dat zij als mens ééns die bewuste levensgraad heeft bereikt. Dít wereld nu, voor het embryonale leven, is nu de wereld voor de wedergeboorte. Wij noemen die wereld, in ons bewuste bestaan dus, de wereld van het onbewuste. Dat wil zeggen, dat de ziel is teruggekeerd om in te slapen, dat het gereedmaken is voor het volgende leven. Komen wij nu in de sfeer der Aarde, verbinden wij ons thans met de wetten die de mens op Aarde beleven moet, dan is ook deze mogelijkheid in niets veranderd en zegt, dat ook de mens naar de wereld van het onbewuste zal terugkeren om zich gereed te maken voor de volgende geboorte, doch wij weten tevens dat wij het bewuste Hiernamaals bezitten. En dat is het vrijkomen van Moeder Aarde, nu heeft de ziel als mens haar kringloop voor de Aarde volbracht.

Als we onze kringloop voor de aarde nog niet hebben voltooid, gaan we na ons leven op aarde naar dezelfde wereld van het onbewuste als de eerste zielen op de maan:

Dus die wereld van wedergeboorte is zo diep als ál de planeten die u hebt beleefd en zonnestelsels die voor dit universum zijn ontstaan. U gaat terug, die wereld is zo diep dat ge teruggaat tot het allereerste ogenblik, als u daar in dat ogenblik komt van uw allereerste embryonale leven op de maan, als u daar nog even verder komt, nog verwijlt, treedt u terug.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.2771.2772)

De eerste reïncarnatie

Om een nieuw leven als cel te kunnen beginnen, moesten de eerste zielen hun volwassen stadium verlaten en zich aanpassen aan een kleinere cel als beginstadium. Ook op aarde geldt nog hetzelfde voor de menselijke ziel die reïncarneert:

En nu zeggen wij, nu schrijven wij in ‘De Kosmologie’, wij schrijven in ‘Een Blick in het Hiernamaals’ nog niet, maar in ‘Het Ontstaan van het Heelal’: die ziel, die kern keerde tot het embryonale leven terug. Maar waarom? Waarom? Hoe kan die ziel die dus, zeg maar, een ruimte bezit, een vonk, maar die vonk is nog ruim in vergelijking met de aanraking voor de geboorte – voelt u wat ik bedoel? Hoe kan die nu ... Ik laat u de werking zien van ziel, geest, stof, ruimte en alles – hoe kan zich die ziel nu terugtrekken? Gaat dat vanzelf? Wat gebeurt er nu? Is er een eenheid? Welke krachten maken die ziel tot het embryonale terug? Want die ziel was immers volwassen, nietwaar? Dit is daar, dat was hier, dit is een volwassen stadium en nu is die ziel in die ruimte volwassen en moet terug naar de geboorte. Want wil die ziel, die eerste twee zielen, willen die terug, moeten ze terug op dié afstemming.

En begint in u, in de moeder, voor deze tijd, voor het huidige stadium ook niet de ziel weer als embryonaal stadium in de moeder? Ziet u, aan die wetten, die verklaringen is er in het universum niets veranderd, dit zijn goddelijke wetten.

Lezingen Deel 2 (L2.442.456)

De eerste zielen wachtten in de wereld van het onbewuste om te reïncarneren:

De eerste cellen sterven nu, betreden de astrale wereld en wachten daar af, totdat hun geschapen leven volwassen is om dóór dat leven te worden aangetrokken en kan het tweede stadium als de wedergeboorte beginnen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.5359)

Wanneer de kindercellen tot volwassenheid waren gekomen en tot voortplanting overgingen, hadden zij hun ouders nodig om de volle honderd procent voor het baren en scheppen te bereiken:

Die cellen nu, kinderen, hebben dezelfde krachten en wetten, heeft hetzelfde gevoel als de Albron bezit. En het nieuwe leven moet baren en scheppen, moet diezelfde wetten vertegenwoordigen, moet diezelfde werking ondergaan. En dat groeit op, die levens komen tot eenheid. Maar wat gebeurt er nu? Dit is het, dit is het ogenblik voor de goddelijke schepping. Als u dit góéd voelt dan hebt u de goddelijke scheppingen onder uw hart. Dit is het ogenblik van essentieel belang, van goddelijk voelen en denken, hier draait nu alles om, om dít ogenblik ... Als God, goed luisteren nu, wanneer de Albron zich op honderd procent ... Dat moet u aanvaarden, want de geboorte is op honderd procent geschied, een goddelijke wet die wordt beleefd op honderd procent, dat is het uiteindelijke stadium. Honderd procent, dat is een aards woord, maar die wet heeft zich uitgeleefd. Dat is een graad, wij noemen dat, en u zult dat in de scheppingen zien, een graad van bewustzijn. Dus dit embryo-naal uiteindelijke bewustzijn begint te scheppen en te baren in tweede stadium, in een nieuw leven, voor iets nieuws, voor een nieuwe evolutie. En omdat dit nu op honderd procent moet gebeuren, is het dan niet vanzelfsprekend dat die andere kern, die vrij is gekomen in dat vorige stadium van zo-even, méé moet beleven om dit tot stand te brengen, of de schepping nu zou iets missen en bezat deze zelfstandigheid niet de algehele bron voor zichzelf. Is dat duidelijk? Houdt dit nu vast.

Wat moet er nu gebeuren? Die ziel, die eerste twee zielen, die deeltjes uit dat eerste stadium, dat eerste leven, die dus die evolutie – we zullen maar zeggen die dood, die stoffelijke dood – hebben moeten aanvaarden, moesten ondergaan, die komen terug nu. Die moeten hier terug en nu wordt dat leven aangezogen, aangetrokken. Ziet u, er is geen stoornis, maar houdt dit nu eens vast. Er is hier geen stoornis, die ziel moet terugkomen en moet zich aaneensluiten met datgene wat door dit leven in de stoffelijke wereld is achtergelaten.

Lezingen Deel 1 (L1.1259.1278)

De ouders keerden terug naar hun kinderen, want dat was hun eigen ziel, hun eigen geest, hun eigen afscheiding:

Nu die twee cellen volwassen zijn – houd dit nu goed vast: die komen tot volwassen-zijn – en de werking aanwezig is, komt daar uit de ruimte vanzelfsprekend die andere twee cellen, terug naar de aarde, terug naar die maan en moet aangetrokken door het overheersende deel van deze cel. Begrijpt u dit? Dus die twee eerste cellen komen terug in die eerste, waarvan ze deel uitmaakten. Dat zijn hun levens. Dat is hun hart, dat is hun ziel, dat is hun geest, dat is nog geen licht, maar dat is stof van hun bloed. Begrijpt u dit? Dus die moeten terug, wil die schepping plaatsvinden op honderd procent, want zij behoren hierbij. Is het nu duidelijk? Zij behoren bij die twee vonken; of indien zij dat niet kunnen, indien die eenheid niet tot stand komt, dan kunnen zij niet terug naar de aarde, naar de maan, en die vonken krijgen geen baring en geen schepping; we missen iets. En op halve krachten kunt u geen kind baren, moeder. Die twee wezens komen terug – nu komt het – zijn één. Maar op het ogenblik dat die cellen tot werking komen en elkaar bijna beschaduen – dat is een wet, ziet u, die baring die moet gebeuren, die scheppende kracht is erin, die bezieling, die stuwing – het celletje moet alleen volwassen worden, en dan vindt die spanning, die bezieling, dit één-zijn, dit vader- en moederschap plaats. Dat is de goddelijke wet voor te baren en de schepping.

Lezingen Deel 2 (L2.1122.1134)

Toen de eerste zielen in de vrucht van hun kinderzellen indaalden, vond de eerste reïncarnatie plaats:

Dus nu komen die zielen, naarmate die cellen zich ontwikkelen, komen terug en moeten terug omdat die schepping voortgaat en dat bewustzijn aanwezig is. Dus die cellen komen precies – waar? – waar die afscheiding is gegeven. Dus die komen weer beiden in die cellen aan en nu komt die aanraking. Die twee kinderen die zijn al bij elkaar, maar die komen nog maar niet tot schepping en baring en dat moet eerst volwassen zijn. En nu zijn die vonken volwassen en nu daalt die ziel, die eerste twee zielen dalen hierin af. En wanneer de eerste aanraking komt, dan sluit zich deze tempel en dan is de tweede geboorte, de reïncarnatie begonnen. Dat beleeft u nu nog, dat is dus voor de mens. Dit is de wedergeboorte, dit is de geboorte, dit is dus vader- en moederschap speelt zich hier af.

Lezingen Deel 2 (L2.523.530)

De vrucht van de kindercellen bestond uit twee delen, omdat elke kindercel een deel van zichzelf gaf. Toen de vrucht gegroeid was, kon die zich weer splitsen in de twee delen waaruit ze samengesteld was:

Nu gaan ze zich splitsen, nu krijgen we dat uit die splitsing. Dus hier zit dié nog, en hier is dat nog (bord). Dus dat wat wij geven aan elkaar, dat wordt een cel. Nu krijgt u het stervensproces van die eerste twee cellen, dat is het eerste menselijke ego. Dat is er ook, die moet zich ook splitsen, die splitst zich. Dát deel van haar en van hem – of van twee haars, doet er niet toe, we hebben nog geen zelfstandig vader- en moederschap – dat splitst zich, want die deeltjes, die twee deeltjes die maken zich los, dat wordt een cel. En omdat er twee afscheidingen zijn, kan die cel zich splitsen en nu krijgt u dit, ziet u? Krijgt u dit, na een tijd.

Lezingen Deel 2 (L2.1179.1186)

Hierdoor kwamen er uit de kindercellen uiteindelijk ook weer twee cellen, en konden de gereïncarneerde zielen hun tweede zelfstandige leven beginnen:

Maar begrijpt u dat er twee vonken zijn, twee zielen uit die ene afscheiding? – dat was niet één afscheiding, dat waren er twee. Dat groeide ineen, maar scheidde zich weer af, splitste zich en nu zien we die twee vonken, twee embryo's.

Lezingen Deel 2 (L2.1206.1207)

Op aarde kan dat vergeleken worden met een tweeling:

Wanneer u de moeder op dit ogenblik uw schepping geeft, wat gebeurt er nu? Uit één cel kunnen er twee geboren worden, nietwaar, het kan een tweeling zijn, maar er komt een nieuw leven.

Lezingen Deel 2 (L2.1198.1199)

Ook de kindercellen hadden door de voortplanting hun leven voleindigd en konden dan sterven:

Nu splitsen deze twee levens zich opnieuw. Zij moeten zich splitsen, geven iets van zichzelf; dát komt eruit, dus een nieuw leven. Deze gaan weg, nietwaar, die sterven ook. Dat zijn de kinderen die nu sterven, nietwaar?

Lezingen Deel 2 (L2.1138.1141)

De zielen van die kindercellen kwamen in de wereld van het onbewuste en

reïncarneerden later in de vrucht van hun kinderen:

Die eersten die zijn nu weer dáár; dus de kinderen leven nu in de wereld van het onbewuste, de wereld van de wedergeboorte. Duidelijk? En die worden nu weer door deze aanstonds aangetrokken en dan krijgen zij hun tweede leven, dit, zij hun tweede dood.

Lezingen Deel 2 (L2.1147.1149)

Zo zorgden al deze zielen voor hun eigen reïncarnatie doordat ze kinderen baarden die op hun beurt weer tot voortplanting overgingen, waardoor er een lichaam kwam om in te reïncarneren:

Goed, dus wij krijgen hier zeven ... wij krijgen hier nu telkens dood en leven te beleven. Kunt u nu een beeld maken? Dus weer opnieuw sterven, we gaan weer naar de astrale, geestelijke wereld, de wereld van het onbewuste, de wereld voor de wedergeboorte. We worden aangetrokken door het kind dat we hebben geschapen – nietwaar, dat zijn onze kinderen – en wil alleen maar zeggen dat ik een ziel, een lichaam heb om terug te komen en ook die andere cel. Dus wij gaven iets van onszelf om ook te kunnen terugkeren naar de stoffelijke maan, die nog verstoffelijkt moet worden, naar die bron.

Lezingen Deel 2 (L2.1150.1154)

Door te baren zorgden de zielen ervoor dat ze later ook weer aangetrokken konden worden:

We worden aangetrokken doordat we baren. Indien wij nu niet baren, kan ik dan, kunt gij dan teruggetrokken worden naar het nieuwe leven? Kan dat?

Lezingen Deel 2 (L2.1265.1267)

Zo heeft de ziel zelf haar reïncarnatie geschapen:

„Dát is het, mijn broeders, dat is het essentiële gebeuren voor de ziel. Immers, wij baarden en schiepen tezamen nieuw leven. Díé wet nu, dus dit éénzijn, schenkt aan ons de mogelijkheid om straks ín het stoffelijke leven ons eigen bestaan voort te zetten. Het Goddelijke „AL” wil thans, dat wij deze wetten duidelijk ontleden, opdat de geleerde van de Aarde zich niet wéér achter zijn vragen kan verschuilen, wij moeten voor de Universiteit van Christus duidelijk ontleden, dát de mens zélf zijn reïncarnatie, zijn verdergaan geschapen heeft. Wij moeten vastleggen, dát er

reïncarnatie móét zijn of het leven, dat hebben wij reeds gevolgd, stond reeds hier op een dood punt.

Het leven nu, dat door ons éénzijn, óns eigen splitsen geboren werd, zal ons moeten aantrekken, want wij behoren tot dat leven. Onze levensgraad is het dus en géén andere, die ons op het ogenblik van splitsing móét aantrekken, want wij behoren tot die kern, dat stadium. En dát is nu de wedergeboorte, die reeds hier een zelfstandigheid is geworden en de ziel als mens, voor hier het embryonale bestaan, voor de Maan al in handen werd gelegd van de mens.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.6045.6052)

Moederschap en vaderschap

Elke cel was in het begin nog vader én moeder:

Maar wij houden ons even hier bij deze eerste twee cellen. En dit is nu, mijn zusters en broeders, nog onbewust vader- en moederschap. Voelt u dit? Dit is vader- en moederschap, zeer zeker, maar wie is nu vader en moeder? Dat zijn ze beiden, begrijpt u dit? Dat zijn ze beiden!

Lezingen Deel 2 (L2.343.348)

Eerst beleefde de cel alleen een splitsing, een voortplantingsproces:

De ene bron is nog niet scheppend bewust, de andere ook nog niet, maar er is alleen maar een splitsing geboren, een voortplantingsproces. En u ziet het, die cel bezit toch in wezen alles wat ook de ruimte heeft leren kennen, waardoor ook de ruimte is ontstaan, waardoor wij God als licht zagen.

Die cel nu ... deze twee cellen gaven iets van dat eigen leven, door die aanraking.

Lezingen Deel 1 (L1.1148.1150)

Ook bij de kosmische splitsing was er nog geen apart moederschap en vaderschap:

„Wat ik voel, mijn meester, is dat deze cellen ín het eerste stadium alleen het leven bezitten en dat het vader- en moederschap nog moet ontwaken. Ik voel en zie niet anders.”

„Dat is juist, mijn broeder, omdat die levenswetten nog geboren moeten worden. Maar waardoor, meester Zelandus, is nu slechts alléén het leven te voelen?”

„Uw vraag verbindt mij met de ruimte, het Universum. U verbindt mij met het ogenblik, dat dit Universum vaneen scheurde en God zich zou splitsen, dat wil dus zeggen, dat ook de Maan nog aan haar taak moest beginnen, van vaderlijk of moederlijk bewustzijn was er nog geen sprake.”

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.4995.5000)

Het moederschap en het vaderschap zijn zelfstandigheden geworden door een proces dat zeven tijdperken duurde:

Maar dat gebeurt hier vijf-, zes-, zevenmaal. Dat gaat door tot het miljoenste stadium, meneer, mijn vriend. Maar in deze graden, in deze eerste zeven graden ... Nu krijgen we zeven graden van ontwikkeling, zeven tijdperken kregen deze twee cellen te beleven als vader en moeder. Maar intussen komen zij tussen de derde en de vierde graad, en dat was voor de Albron ... Dat is nu moeilijk, ziet u? Daar moet u thuis bij neerzitten en de boeken in handen hebben. Dat is nu moeilijk, want nu moet ik u vanuit dit eerste stadium, de derde en de vierde graad voor de nieuwe geboorte, moet ik terug naar de Almoeder, hoe de Almoeder zich heeft verdicht – en dan volgen wij die stadia en die zie ik hierin terug – wil ik u de werking verklaren en de mogelijkheid waar zich nu het vader- van het moederschap zich heeft vrij kunnen maken en het moederschap een zelfstandigheid werd en het vaderschap ook. En dat is nu moeilijk, want daar heb ik tien lezingen voor nodig, alleen voor dat ogenblikje. Tien lezingen, twintig lezingen om dat ogenblik, hoe het vaderschap zich van het moederschap afscheidde, hoe het vaderschap een zelfstandigheid werd. Begrijpt u wat een zelfstandigheid is? Daar zit iemand bijvoorbeeld, daar zit een mens, een vader en dat is de scheppende zelfstandigheid geworden voor God en dat is de moederlijke zelfstandigheid. Kijkt u maar in de natuur, alles kreeg een ruimte, een ziel, een geest, maar ook een wereld, een sfeer en een zelfstandigheid te beleven. Dat is uw eigen bezit.

Lezingen Deel 2 (L2.1295.1308)

Na zeven levens kreeg de ziel het bewuste vaderschap en moederschap in handen:

Toen wij vader- en moederschap hadden beleefd, dus ná zeven levens voor de splitsing te hebben volbracht, traden deze Goddelijke eigenschappen naar voren en brachten wij het innerlijke dus Goddelijke licht tot ontwaking. Zeven levens, zeg ik en zien wij, hebben wij beleefd, voordat wij het bewuste vader- én moederschap in handen kregen als die zelfstandigheid. Ná het vader- én het moederschap te hebben beleefd,

kregen wij meer ruimte, meer bewustzijn, ons leven duurde iets langer en die tijd was alléén om innerlijk bewust te worden. Ons leven dijt uit.
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.1826.1829)

In de zevende graad was er één cel bewust moeder en de andere cel bewust vader:

Dan ziet u dat uit die baring nieuw licht komt, dus de vaderlijke kracht schept voort. En dat is de nieuwe overgang en beleeft ook dit leven en maakt reeds het vader- en het moederschap van die twee cellen wakker voor de zelfstandigheid als moeder. Dus in de zevende graad is er één cel bewust moeder en de andere cel bewust vader, omdat het ook in het universum is gebeurd.

Lezingen Deel 2 (L2.1375.1377)

Tweelingzielen

Tweelingzielen zijn twee zelfstandige delen van één geheel:

(Zaal:) ‘Het zijn dan toch twee levens die geboren worden? Er komen toch twee zielen ... (niet te verstaan)?’

Goed, goeie vraag. Goed, dat ligt hieraan vast. Kijk, ik wil er reeds over beginnen. Nu is dit, nu weten wij: God is licht, dat houdt u allemaal vast, nietwaar? Dus die cellen hebben de goddelijke eigenschappen, maar zijn hier tweelinglevens, tweeling, twee delen als een zelfstandigheid als ziel en als geest en dat noemen wij nu de tweelingzielen. Dat wil zeggen: hij, één vonk gaf iets van het leven, zij ook en daar kwam nieuw leven uit, dus de mens heeft zijn eigen ziel geschapen. Dat deel waar wij hiermee het één-zijn hebben beleefd, dat kan u nooit en te nimmer, niemand meer in de ruimte schenken, want hier behoren wij tot de goddelijke splitsing. Voelt u dit? Dit is nog goddelijk bewust scheppen en baren. Dit geschiedt vanuit het directe goddelijke, Almoederlijke denken, voelen en bewustzijn.

Lezingen Deel 2 (L2.1227.1238)

De ene tweelingziel was hier niet verder dan de andere:

Volg ik nu even deze levens, mijn meester, vanuit het „AL” komt dit zien en beleven tot mij, dan zie ik onszelf als „tweelingzielen”, waarvan wij later de wetten zullen leren kennen. Dat zijn dus zielen van één levensgraad, ze zijn als één leven, van één gevoel en bewustzijn. De éne vonk is

nu niet verder dan de andere, want dat is niet mogelijk, ze vormen en ver-
tegenwoordigen deze éénheid! Doch beiden beleefden hun „dood”, hun
verdergaan, het betreden van de wereld van het ónbewuste en maken
zich daar gereed om terug te keren en het stoffelijke leven voort te zetten,
waardoor wij thans de zeven levensgraden voor ons zien. Dit stadium wil
dus zeggen, dat deze vonken het éérste leven beleven.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.4532.4536)

Uit die miljoenen cellen kwam er slechts één ziel tot mijn leven:

Wat krijgen we nu? Hier zijn twee zielen uit ontstaan; u weet het, dat zijn
er miljoenen, maar deze twee zielen houden we vast, dat is het nieuwe
leven. En die komen ook tot verruiming, tot ontwaking en leven hier
met miljoenen cellen samen. Deze zielen, deze twee vonken, embryo's
komen tot volwassenheid. Duidelijk? Kunt u het zien? Die komen tot het
volwassen stadium, deze, en moeten hetzelfde doen wat deze, (bord) wat
vader en moeder heeft gekund: baren en scheppen.

Nu komen zij hier en leven hier tot ... U zegt nu op aarde – want ik kan
onmiddellijk terugspringen nu tot uw stadium – en u vraagt: 'Waarom
wil mijn vrouw mij niet aanvaarden, en mijn man niet? Waarom heb ik
zo'n chagrijn en waarom heb ik zo'n bliksemafleider en waarom stoot ze
mij en slaat ze mij en snauwt ze mij?' Dat zijn de karaktereigenschappen.
'Is die ziel bij mij? Behoort dat leven bij mij? Wat zijn de huwelijksgra-
den? Is dat leven waarlijk dóór God aan mij gegeven?'

Dat komt nu, dat is geboren op de maan in het embryonale stadium.
Moet u goed luisteren: deze twee cellen die zijn hier verbonden en om-
ringd met miljoenen, nietwaar? Maar welke cel van die andere hebben
die innerlijke, goddelijke, geestelijke aanraking beleefd? Dat is die éne,
die komt eruit, want ik zal de aanraking, ik zal het scheppen beleven met
de ziel, met de vonk die uit mij is geboren. Begrijpt u dit? Dus uit die
miljoenen cellen komt er slechts één tot mijn leven, want mijn vader en
mijn moeder hebben reeds voor dat één-zijn mijn fundamenten gelegd.
Dat is onfeilbaar, dat is een onfeilbare wet voor de ziel, voor de geest.

Lezingen Deel 2 (L2.457.478)

Tweelingzielen waren in harmonie met elkaar, totdat zij menselijk begon-
nen te denken:

Hier baart de cel voor zichzelf en het andere leven, dat met haar deze
éénheid geniet en vindt die Goddelijke evolutie én splitsing plaats. Dat
zijn nu tweelingzielen, levens van één graad en bewustzijn, zij gaan ver-

der, zij blijven in harmonie, totdat zij menselijk beginnen te denken en aan die afbraak beginnen, waardoor ál die duizenden disharmonische toestanden zijn ontstaan, waar thans, het kind van de Aarde voor staat en te beleven heeft gekregen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.5422.5423)

Toen we ons verbonden met een andere ziel dan onze tweelingziel, betraden we de menselijke chaos:

Maar hier is de menselijke cel overheersend. We hebben dus de eerste dood, de tweede geboorte, we hebben de zelfstandigheid gekregen vóór de dood, nietwaar? De dood is nu, het volwassen stadium is nu niets anders dan baren en scheppen. We hebben de tweelingzielen hier gekregen, ziet u? Hier krijgt u de afscheiding van het leven, dus wanneer de mens over tweelingzielen spreekt, is dat: waar leeft nu – voor de aarde dus – mijn leven als mijn vrouw of mijn man? Dat deel van mezelf dat ik altijd en eeuwigdurend en eeuwig door mijn leven, mijn ziel, mijn geest, mijn liefde heb gegeven, waar leeft dit leven nu?

En wanneer de mens nu op aarde niet aan disharmonie was begonnen – voelt u dit? – dan was er in de maatschappij alleen maar paradijsachtig geluk geweest. Maar vanuit het oerwoud, toen wij menselijk gingen denken, hebben wij ons met een ander leven bemoeid, een andere levensgraad, één van die miljoenen vonken daar. En dat leven vonden we leuk en mooi, we kwamen tot één-zijn en toen gaf ik iets van mijn zelfstandigheid, mijn goddelijk ik weg aan een andere graad. Want dat leven is van mij, dat heb ik gegeven, dat heb ik opgebouwd door de geboorte, door de wedergeboorte. Wij zijn met ons beiden aan de eerste splitsing begonnen. Hoe kunt gij u aan elkeen geven en splitsen? U voelt wel, u betreedt thans reeds de menselijke, maatschappelijke chaos.

Lezingen Deel 2 (L2.533.545)

Maar ooit komt onze tweelingziel tot ons terug:

En dát deel, een vijf procent, gaf u aan een andere vonk op de maan, in dat eerste begin. En dat deel komt eens tot u terug. En dan zal dat deel bezitten: karakter, gevoel, voor kunst en voor wetenschappen, het doet er niet toe, maar dan hebt u nog altijd de persoonlijkheid. Dan hebt u ... En dáár in die diepte, in dat onderbewustzijn, nóg dieper, het is de bron die alles is, daarin leeft nu uw deel. En dat noemt men dus tweelingziel, tweelingleven.

Een vonk van uw leven gaf u, en die kreeg u terug. U gaf het aan die an-

dere vonk, en die vonk die gaf het u, en daardoor kwam er nieuw leven, een nieuwe vonk.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.3840.3847)

Tweelingzielen zijn uit één bron ontstaan:

Maar op de maan, dat hebben we zo-even behandeld, waren wij splitsing en splitsing, goddelijke kern als embryo, en gaf het ene leven aan het andere. En uit dat geven van mij en van u zijn nieuwe levens ontstaan. En dat is nu die eigenlijke kern die bij mij behoort en bij u, waardoor wij vader en moeder zijn geworden. Dat zijn nu die tweelingtoestanden. Kun je zeggen tweelingzielen? Ja, zielen uit één bron ontstaan, uit één cel.

Uit twee cellen, die kwamen bij elkaar, want die wilden zich verdichten, en toen gaven we iets, nog iets, en dat werd een nieuw ... dat scheidde zich af, en dat was één cel, en dat scheurde zich weer vaneen, splitste zich, dus dat was een deel van mij en een deel van u, dat was mijn geboorte en uw geboorte weer, dié trokken ons weer aan.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.3880.3886)

Van embryonaal naar kosmisch bewustzijn

Op de eerste planeet was ons bewustzijn nog embryonaal:

Kunt gij nu reeds aanvaarden, dat deze vonk van God, door de „Almoeder” dus geboren, die hier reeds een zelfstandigheid kreeg, waarvoor gij leeft als mens, álles vanuit de „Albron” ontvangen heeft om die „Bron” te vertegenwoordigen?

Wáár is de menselijke „wil” ontstaan?

Híér, op de Maan!

Híér is tevens de persoonlijkheid geboren, doch als embryonaal bewustzijn, dus níét op Aarde!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.4820.4823)

95. Evolutie in het water

Door de stuwing van de ziel groeide haar lichaam van cel tot een zeeleeuwachtig organisme en daardoor ontstond haar persoonlijkheid.

Verdichting tot stoffelijke materie

Hoe is de eerste stoffelijke materie ontstaan? Het artikel 'onze eerste levens als cel' beschrijft hoe de ziel eerst alleen een geestelijke cel heeft beleefd. Op het moment dat de eerste zielen zich afsplitsten uit de eerste planeet, bestond die planeet uit geestelijke substantie. Het eerste cellichaam van de individuele zielen was nog puur geestelijk, het bestond uit hetzelfde ijle plasma als de planeet.

Toen de eerste zielen als volwassen cellen aan hun eerste voortplanting begonnen, kwamen ze als twee geestelijke cellen tot eenheid. Ze splitsten een kleine geestelijke substantie van hun cellichaam af, en gaven dat aan elkaar. Samen vormden ze zo hun eerste kinderen, hun eerste vrucht. Op dat moment beleefden ze hun eerste ervaring van voortplanting, van baring en schepping.

Om hun vrucht heen kwam een vliesje. Dat vliesje was de eerste aanzet voor wat stoffelijke materie genoemd kan worden. De ziel heeft door deze ervaring en vele volgende ervaringen haar geestelijke substantie kunnen verdichten tot een stoffelijke wereld.

Van cel tot zeeleeuw

Elk nieuw leven van de ziel gaf meer ervaring, meer verdichting, meer verstoffelijking. Door het beleven van die stoffelijke vorm verruimde ook het embryonale bewustzijn en gevoelsleven. Door celdeling, uitdijning en verdichting bouwde de ziel zo haar verstoffelijkte lichaam eerst op tot een bolvormig wezentje met een staartje om zich voort te bewegen. Elk leven kon zij ietsje verder bouwen door de ervaring die zij in het vorige leven had opgedaan. Na vele levensgraden leek haar lichaam op een visje, dat door het water zwom.

Om in dat water te kunnen ademen, vormde ze kieuwen. De restverschijnselen van die kieuwen kunnen in het huidige stadium op aarde nog waargenomen worden tijdens de groei van het embryo in de moederschoot. Op aarde dijen we uit van een cel tot een volwassen menselijk lichaam in minder dan twintig jaar. We herhalen dan supersnel waar we tijdens onze stoffelijke evolutie miljoenen jaren over deden.

Om ons in het water sneller voort te bewegen ontwikkelden we zwemvlie-

zen. Orgaan na orgaan kwam tot stand door de stuwning van onze ziel om onszelf te evolueren, om onze levensvorm te verruimen en te verdichten in het water van de eerste planeet.

We ontwikkelden onze zintuigen om het leven buiten onszelf stoffelijk te kunnen aanvoelen. Om ons eten te kunnen bevoelen, vormden we smaakpapillen en een tong. En we schiepen ons gehoor om de trillingen die tot ons kwamen te interpreteren.

Maar hoe kwamen we aan twee ogen, want één oog was toch genoeg om de wereld te aanschouwen? Doordat de vrucht reeds bij de eerste voortplanting bestond uit twee helften van twee cellichaampjes, zijn vele eigenschappen dubbel uitgebouwd, zoals onze twee ogen. Daarom kan er uiteindelijk een ‘moederlijk’ linkeroog onderscheiden worden van een ‘vaderlijk’ rechteroog.

De ziel vormde leven na leven zowel de inwendige organen als de uitwendige lichaamsdelen door haar stuwning om haar stoffelijke vorm te laten groeien. Zo ontwikkelde ze ook de geslachtsorganen, om de werking van het moederschap en vaderschap te verdichten.

Op de eerste planeet bereikte ze in zeven graden van evolutie de hoogste stoffelijke vorm die vergeleken kan worden met de huidige zeeleeuw op aarde. Maar op die planeet was dat lichaam nog op het waterleven ingesteld, de ziel had voor het landelijke leven nog geen ademhalingsorganen ontwikkeld.

De vorming van onze persoonlijkheid

De ziel is stuwend om zich te evolueren. Door die stuwning verruimt en verdicht zich haar lichaam. Door de beleving van het stoffelijke organisme in elk van haar miljoenen levens zal de persoonlijkheid van de ziel zich gaan vormen. Hierdoor zullen we ons uiteindelijk persoonlijk bewust worden van de basiskrachten waarmee onze ziel ons stoffelijke bestaan vormgeeft en ons telkens doet reïncarneren.

In het water begonnen we stoffelijk voedsel tot ons te nemen. Hiertoe waren we in staat, omdat het water zich ondertussen gevuld had met vele dierlijke organismen. In ons lichaam ontwikkelde zich de gewaarwording van honger.

Het zoeken naar eten gaf ons bewustwording. We vergaarden kennis waar het eten te vinden was, en hoe we ervoor konden zorgen dat onze honger steeds gestild werd. Dit was onze eerste vorm van kennis, het begin van het denken.

Hierdoor echter werd ook onze eerste angst geboren. In een later stadium was het voedsel niet altijd meer aanwezig, wanneer we honger kregen. En dat voedsel kon ook ontnomen worden door anderen. De angst dat we geen

voedsel kunnen vinden is zeer oud en onbeschrijflijk diep, als we dit vanuit de oppervlakte van ons huidige gevoelsleven bekijken.

We noemen het nu angst, maar op dat moment was het werking, gewaarwording, beleving, ervaring, evolutie. Door het beleven van miljoenen levens bouwden we ervaringen op, die zich tot een gevoelsleven gingen vormen. Het bewust ervaren van dat gevoelsleven vormde onze beginnende persoonlijkheid.

Op de eerste planeet bestond onze persoonlijkheid nog uit het natuurlijk beleven en aanvaarden van wat het leven ons bracht. We beleefden vooral ons lichaam, zowel de inwendige processen als de uiterlijke lichaamsvormen. We ondervonden wat we met dit lichaam konden doen, en welke ruimte we konden verkennen en ervaren. En we aanvaardden alles zoals het tot ons kwam.

Door één gevoel werd onze persoonlijkheid overheerst, dat was de enorme stuwung van onze ziel om te evolueren. Door die stuwung incarneerden we telkens weer en bouwden in miljoenen tijdperken ons lichaam op van een cel tot een zeeleeuwachtig organisme. Daarna kropen we het land op dat zich door het verdichte slib begon te vormen. Dit betekende het einde van dit stofelijke leven, want ons organisme had op deze eerste planeet nog geen ademhalingsorganen kunnen vormen voor het land. Toch kropen we dit land op, want onze ziel wilde verder, naar het leven op het land.

Wanneer begon ons eerste leven?

Op de eerste planeet zijn we als ziel niet allemaal tegelijk begonnen. Op het moment dat de eerste zielen door hun ervaringen hun lichaam na miljoenen reïncarnaties tot een zeeleeuwachtig organisme hadden gevormd, begonnen andere zielen nog aan hun eerste leven als cel. En de eerste planeet ging hierna nog miljoenen tijdperken door met baren, totdat al haar geestelijke energie omgezet was tot cellichamen voor menselijke zielen.

Het verschil in tijdstip waarop verschillende zielen hun eerste leven op de eerste planeet begonnen zorgt voor het verschil in graad van evolutie van deze zielen, wanneer op een bepaald moment dit evolutiestadium met elkaar vergeleken zou worden. Een ziel die vroeger is begonnen, heeft op een bepaald moment meer levens beleefd, en heeft hierdoor een verder evolutiestadium bereikt dan een ziel die later is begonnen.

De eerste zielen verlieten ontelbare tijdperken geleden de eerste planeet, om op volgende planeten hun stoffelijke en geestelijke uitdijning voort te zetten. Ze hebben in de prehistorie hun aardse levens beëindigd, en ze zijn al tijden geleden op de zevende en hoogste kosmische levensgraad aangekomen, het Al.

De mensen die nu op aarde leven, zijn veel later op de eerste planeet begonnen. Toen onze ziel haar eerste leven op de eerste planeet beleefde, was die hele planeet al gevuld met leven in alle graden van evolutie. Na ons zijn er nog miljoenen tijdperken lang zielen begonnen met hun eerste leven. Dit ging door totdat de laatste geestelijke energie van de eerste planeet opgebruikt was. De zielen die het laatst begonnen zijn, moeten straks hun eerste leven op aarde nog aanvangen.

De eerste planeet heeft al haar geestelijke plasma geschonken aan de menselijke zielen. Alle menselijke zielen die in de kosmos leven, zijn hier hun kosmische evolutie begonnen. Nadat al deze zielen de eerste planeet hadden verlaten, kon zij aan haar stervensproces beginnen. Het artikel 'maan' beschrijft dit stervensproces.

Op dat moment hadden de eerste zielen reeds al hun levens op Moeder Aarde beleefd, en waren zij geëvolueerd tot de hoogste lichtsfeer in het hiernamaals. Zij waren klaar om naar de volgende planeet te incarneren, die behoort tot de vierde kosmische levensgraad.

Bronnen

Verdichting tot stoffelijke materie

Toen de eerste planeet in de ruimte ontstond, was zij nog geestelijk ijl, zij had nog geen materie, nog geen stof-aarde. Pas ontelbare tijdperken later zou deze planeet verstoffelijken tot de maan:

Weet u, hoe de Maan zich heeft moeten verdichten en wat iedere planeet onderging om de stof-aarde te scheppen? De Maan zweefde toen in de ruimte en was nog steeds een onzichtbaar lichaam, de Zon had zich nog niet kunnen verdichten. Maar de Maan had zichzelf reeds zover afgesloten en de dampkring was al ontstaan, of dit leven zou in de ruimte zijn opgelost. De Maan was in dit stadium nog doorschijnend, bezat nog geen stoffelijk gewicht, of deze verdichting, deze verdichte stof, zou de astrale afsluiting hebben verbroken, waardoor de verdichte Maan door de eigen afsluiting zou zijn heen gezonken.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.1062.1065)

Ook het eerste cellichaam van de ziel was nog niet stoffelijk:

Ik zal u nu deze twee levens verklaren. U houdt dat astraal vast, we heb-

ben nog geen stof, ziet u? We hebben nog geen stof, dat moet later eerst komen. Dat komt straks, dan praten wij en spreken wij over het huidige stadium. Onthoud dit. Wanneer u mij hoort en ik zeg 'huidige stadium', dan heb ik met ú te maken, dan beleven wij de kosmos zoals die nu is. Maar wanneer we spreken over het beginstadium van de schepping in embryonaal bestaan, dan zijn we hiérmee bezig, en dan komt u niet in de war.

Lezingen Deel 2 (L2.1008.1014)

De eerste verdichting op weg naar de materie ontstond op het moment dat de eerste cellen zich als vader en moeder gingen voortplanten. Toen zij zich splitsten om hun kindercellen af te scheiden, kwam er een vliesje om de nieuwe graad van leven heen. Dat vliesje was de eerste verdichting van deze geestelijke cel, en die verdichting leidde in volgende levensgraden tot stof, tot verstoffelijkte materie, tot een stoffelijk lichaam. Toen de oudercellen naar de wereld van het onbewuste waren overgegaan, was er in hun kinderen een aanzet van de eerste menselijke stof ontstaan:

Vader en moeder – dus die eersten, dat is vader en moeder – die zijn nu weg. Het stoffelijke ego, de eerste menselijke stof ... Ziet u, ik noem het reeds stoffelijke cel, maar het is nog ijl en astraal en geestelijk, maar er is een vliesje omheen gekomen doordat er een nieuwe graad is ontstaan. Dit is nog wel geen stof, maar we moeten reeds gaan spreken dat hier een verdichting komt op de maan in de allereerste minuten, en dat was reeds ingesteld voor de stoffelijke openbaringen.

Lezingen Deel 2 (L2.1057.1060)

Op dat moment is de ziel begonnen met haar stoffelijke verdichting, die zou leiden tot een menselijk lichaam. Door de ervaring van het eerste baren en scheppen kwam de eerste verdichting tot stand in de vorm van een dun vliesje. Door meer ervaringen in haar volgende levens zal de ziel haar volledige stoffelijke levensvorm scheppen:

En de ziel had die hoogte niet kunnen beleven. Hoe had zij haar lichaam ineens willen afmaken? Nu wij weten dat zij dóór de ervaringen de stoffelijke wereld heeft geschapen, kunnen wij aanvaarden dat zij de eerste volgende levensgraad zou scheppen, volgens de Kosmische Harmonische wetten.

Archief (AR.1452.1454)

De eerste zielen reïncarneerden en beleefden zo hun tweede, hun derde,

hun duizenden levens. Ze bouwden hun lichaam uit en verdichtten het steeds meer tot stoffelijke materie. Elk volgend leven gaf meer verruiming, zowel stoffelijk als geestelijk, omdat de ziel door het beleven van het verruimde organisme ook meer bewustzijn kreeg:

Wij beleven nu en gij hebt dat gezien, dat élk volgend stadium méér gevoel, meer verruiming, meer stoffelijk en méér geestelijk bewustzijn aan het embryonale leven schenkt, waardoor het leven van God ontwaakt.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.5395.5395)

Zo bouwde de ziel haar lichaam uit tot een visachtige vorm:

Ook de maan gaat door, dus we krijgen daar reeds zeven verschillende organismen te zien: een cel als een vonk, maar ook al een visje zo groot, het zevende stadium, meer ruimte. Elk leven gaf meer gevoel, meer bezieling, meer stof, ruimte, werking. Het vader- en moederschap blijft hetzelfde: splitsen, baren, terug naar de wereld van het onbewuste.

Lezingen Deel 2 (L2.1262.1264)

Een ruimer organisme gaf niet alleen de lichamelijke ervaring van een groter lichaam, maar het bracht door deze uitdijning ook een geestelijke bewustwording, een innerlijke ervaring van een grotere stoffelijke ruimte:

En wat nu hierin dus ruimte blijkt te zijn', mijn zusters en broeders, luister nu goed, 'is voor ons als mens op aarde geestelijke en lichamelijke bewustwording, uitdijning.'

Lezingen Deel 3 (L3.7592)

Als ziel hebben wij de geestelijke substantie van de eerste planeet omgezet in stoffelijke materie, door de stoffelijke verdichtingen van ons lichaam. Tijdens onze afsplitsing van de eerste planeet zogen wij ziel en geest op, en door het in stoffelijke materie om te zetten, gaven wij bewustzijn aan de moederplaneet.

En toen zogen wij zoveel van die maan op, werden cel, gaan sterven, en dat ging door, miljoenen, miljoenen, miljoenen malen, totdat wij visstadium werden, vis. Toen hadden wij de maan overleefd. En we hadden de maan ... De maan gaf ons ziel, geest; en wij zetten dat ziel en geest als stof om, en zo hebben wij de maan bewustzijn gegeven, als een persoonlijkheid.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.7824.7827)

Toen de zielen hun lichaam loslieten om naar de wereld van het onbewuste over te gaan, ging dat lichaam over tot ontbinding:

Dat krijgt u hier nog even en nu langzaamaan is die cel aan het daglicht verdwenen en ontstaat er een nieuw rottingsproces. Want zoudt gij kunnen aanvaarden dat dit ego, dat is de eerste menselijke afgelegde schil nu, reeds het uiteindelijke voor de schepping heeft beleefd? Dat kan niet.

Lezingen Deel 2 (L2.360.362)

Nadat de menselijke ziel haar leven was begonnen, kwam er ook het begin van dierlijk leven en plantenleven. Ook deze organismen gingen tot ontbinding over. Uit de verrottingsprocessen van al deze miljoenen organismen ontstond langzaamaan de verdichte stoffelijke materie van de eerste planeet:

Op de Maan geschiedde het volgende.

Daar stierf het eerste leven en daar beleefden wij als mensen de eerste dood. Een verrottingsproces van het cellenleven volgde en daaruit ontstaat het dierlijke leven. Ook die levens leggen het stoffelijke kleed af en er komt verrotting na verrotting. Miljoenen organismen beleven deze verrotting, deze evolutie gaat dóór. In de wateren ontstaat het groen en blijft daarin, omdat de aarde als stof nog niet gereed is. Langzaam maar zeker zet zich slib af, dat slib verdicht zich als het andere leven en zet zich vast. Van oevers is er nog geen sprake, toch drijft daar het verdichte slib, dat eens stof zal zijn. Hieruit zal de begaanbare planeet ontstaan, over miljoenen eeuwen is dat zover! Deze evolutie heeft de stof als aarde moeten beleven, in niets was dit proces tegen te houden.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.1071.1080)

Toen de materie van de eerste planeet voldoende verdicht was, kwam die als stoffelijke aarde aan de oppervlakte:

Nu krijgen wij meer en meer verdichting, de maan komt zo ver, de maan werd groter en groter en groter, er komt al aarde uit. De aarde (van de maan) komt door die rottingsprocessen van die cellen.

Lezingen Deel 2 (L2.1447.1448)

Van cel tot zeeleeuw

De ziel ontwikkelde haar lichaam van cel tot bolvormig wezen:

Thans toon ik je het volgende stadium. In die tijd zijn er intussen eeuwen

voorbijgegaan. Je ziet nu dat de planeet vaster is geworden en naarmate dit geschiedde, ontwikkelde tevens het embryo en ging in andere vormen over. Ook dit verdichtte zich en groeide in al die eeuwen tot een klein krachtig bolvormig wezen op.”

Het Ontstaan van het Heelal (OR.2177.2180)

Het organisme kreeg een staartje om zich voort te bewegen:

Want de cel als mens was dit, met een staartje zoals we zo'n klein visje zien. En dat hoofd, dat bolletje, dat lichaampje dat bezat alles: stof, ziel, geest, gevoel.

Lezingen Deel 2 (L2.653.654)

Net zoals in het huidige stadium op aarde ontwikkelde de stoffelijke vorm van de ziel zich van cel tot een uitgegroeid volwassen lichaam. Op de eerste planeet had de ziel daar miljoenen tijdperken voor nodig, in de huidige tijd beleven we dat groeiproces in versneld tempo in minder dan twintig jaar. Toch blijven de essentiële processen hetzelfde. Ook op aarde moet de ziel om te reïncarneren terugzinken naar het allereerste stadium van bezieling, om de tere cel te bezielen tot groei:

Waarom zinkt de vonk Gods tot het allereerste stadium terug? Omdat in de Moeder het goddelijke openbaringsproces leeft, de Moeder schept, zoals God het in het oneindige heeft gedaan. De volwassen mensen begrijpen hun eigen schepping niet eens, hiervan is de mens onbewust! Maar het vruchtje in de Moeder is als het embryonale leven van Moeder Aarde, toen zij aan de schepping begon en deel nam aan dit grootse werk. Hierin is niets veranderd, alleen geschiedt het thans in de Moeder. De éne cel heeft zich vermijloenvoudigd, het menselijk lichaam heeft zich opgebouwd door biljoenen cellen en is geworden tot wat het nu is.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.1223.1228)

Op de eerste planeet ontwikkelde de ziel de lichamelijke zintuigen om het verstoffelijkte leven buiten haarzelf stoffelijk te kunnen aanvoelen:

Deze „Smaakcellen” nu, voor de „Tong”, zijn het gevoelscentrum, vanuit het gevoelsleven gevoed.

Deze „smaakpapillen” zoals men ze op Aarde noemt, zijn echter de voelhorens voor de ziel als mens, het zijn de vergeestelijkte kernen om het leven aan te voelen! De voelhorens als cellen dus, om het eten te beleven of wij verstikten, vergiftigden ons zélf. Dat is dus bewustzijn, dit is echter

een orgaan óm het eten te bevoelen. En nog iets anders, zodat u ook dit wonder duidelijk wordt.

Deze „smaakcellen” vertegenwoordigen als het ware een stoffelijk zintuig voor de mens, voor het organisme, om zich te beschermen voor het voedsel.

De „smaakcellen” bevoelen de stof!

De „smaakcellen” zijn geestelijk bewust ingesteld op het voedsel!

De „smaakcellen” bezitten de gevoelsuitstraling van het gevoelsleven en geschiedt vanuit het levenscentrum!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.2233.2241)

Het bevoelen van trillingen verstoffelijkt het gehoor:

En na het gevoel, na de smaak, na de ademhalingsorganen kregen we verruiming. Kregen we verruiming en verruiming wil zeggen: aanvoelen daar welke trillingen er tot ons kwamen en ging zich het gehoor voor de mens – direct ontstaan dus uit het gevoelsleven – opbouwen en verstoffelijken. Zo is, zo zijn de menselijke zintuigen ontstaan: uit het gevoelsleven, uit die bron, door de werking, het één na het andere.

Lezingen Deel 2 (L2.658.660)

Zo ontwikkelde zich ook het oog. Omdat de vrucht van twee cellen samengesteld is uit twee delen, kwamen er twee ogen tot ontwikkeling:

Maar nu krijgen we dit: die cel hier (bord), die dus door twee cellen is geboren. Hadden deze twee cellen nu elkaar hier – deze twee die ik u daar liet zien – hadden die twee cellen elkaar niet aangeraakt en hadden die geen afscheiding gegeven, hier, dan had de mens maar één oog gekregen voor dit leven. Dit ogenblik is het tweede oog voor de mens, maar ook de tweelingziel.

Lezingen Deel 2 (L2.399.401)

Onze twee ogen hebben een verschillende uitstraling:

Omdat het twee deeltjes zijn – ziet u wel? – die afscheiding; nu is hier het oog en aan de rechterzijde is het oog. En wilt u nu weten welk oog van u vader en moeder is? In uw ogen liggen twee verschillende uitstralingen, de één is bewust en de ander is onbewust. En als u nu goed kijkt, dan vraagt de mens zich af: waarom is dat ene oog van de moeder, van de mens toch anders? En dat is nu de splitsing van het oog. Daar kunt u aan zien dat die wetten zelfs nog in het dagbewustzijn van uw leven te zien

zijn, maar niemand weet dat.

Lezingen Deel 2 (L2.1337.1342)

Het moederlijke oog ligt aan de hartkant:

En u heeft het menselijke vaderlijke oog en u hebt het moederlijke oog. En als u weten wilt waar het moederlijke oog leeft, én is voor de vader, dan is dat altijd de linkerkant, uw hartkant, want daar leeft het moederschap.

Lezingen Deel 2 (L2.1345.1346)

De ziel schept niet alleen de zintuigen, maar ook de organen voor de stoffelijke voortplanting:

Toen wij op Moeder Maan waren en vaststelden, dat wij onze eigen geslachtsorganen moesten scheppen, stond toen reeds vast, dat deze organen later een eigen stelsel, een ruimte en een levensgraad zouden vertegenwoordigen. Om te willen scheppen, te willen liefhebben, vormde zich een deel van deze stelsels als uiterlijke hoedanigheid voor het scheppen, waarop héél de ruimte stond ingesteld. De Zon trok ons leven op, Moeder Maan verzorgde het willen baren. En in de volgende levensgraden bezitten wij deze stelsels reeds en vertegenwoordigen daardoor nu het menselijke scheppende en barenden wezen!

Archief (AR.1098.1101)

We vormden de ademhalingsorganen voor ons leven in het water:

U komt vanuit het water naar het landelijke, stoffelijke gevoelsleven. Wij kwamen uit de wateren en uw schildkliertjes hier achter de oren – uw kieuwen kan de dokter, kan de wetenschapper u aanwijzen – hier hebt u nog de verschijnselen van de kieuwen.

Waarlijk, wij zijn in de wateren geboren.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.616.618)

We zorgden voor onze voortbeweging in het water:

Wij hadden die zwemvliezen nog en dat zouden armen en benen moeten worden.

Lezingen Deel 2 (L2.1745)

Het uiteindelijke stadium dat we op de eerste planeet bereikten, leek op

een zeeleeuw of zeehond:

Het is een groot, machtig lichaam. Wanneer u een vergelijking wilt maken met úw tijd daalt u in de wateren af. U ziet uw zeeleeuw, u ziet uw zeehond en in een dergelijke soort waren wij, het lichaam was bijna niet anders.

Lezingen Deel 1 (L1.1563.1565)

Op de volgende planeten konden we een landelijk lichaam scheppen, maar op de eerste planeet beleefden we alleen ons leven in het water:

Want we hebben landelijk ... een landelijk lichaam gekregen – is dat niet zo? – maar u had ook een waterleven, een waterlijk organisme en toen was u, toen waren wij als uw zeeleeuw, uw zeehond, die het gevoel bezit om elk ding dat u wilt te bespelen.

Lezingen Deel 1 (L1.2182)

De ziel heeft op de eerste planeet zeven stoffelijke levensgraden geschapen om tot het organisme te komen dat op een zeeleeuw leek:

Er zijn zeven graden ontstaan op de Maan om te kunnen ontwaken, ook hier zal de ziel deze levenswetten scheppen. Zeven graden, zeven overgangen dus om tot het hoogste te komen. De embryonale levenswetten behoren tot de wateren, de lichamelijke tot de bewoonbare planeet. Wat zal zij dus in handen krijgen en voor zichzelf scheppen? Zeven stoffelijke levensgraden als lichamen, die zij beleven moet.

Archief (AR.1437.1441)

Het zeeleeuwachtige organisme was het eindstadium voor deze eerste kosmische levensgraad:

Het uiteindelijke van een lichaam is beleefd. De eerste vonken die tot ontwikkeling zijn gekomen, dat embryonale leven, die hebben het uiteindelijke stadium van deze planeet, dit moederschap. Voelt u? Geen planeet ... we hebben met planeet niet meer te maken. Voor dit moederschap heeft de kern, die ziel, dat vonkje dat als een embryonaal deeltje begon, het uiteindelijke stadium beleefd voor deze graad van en voor de ruimtelijke bewustwording. Dit is de Eerste Kosmische Graad voor menselijk voelen en denken, voor het ontwikkelingsstadium voor mens, dier en Moeder Natuur, want na ons komt er méér leven.

Lezingen Deel 1 (L1.1554.1559)

De vorming van onze persoonlijkheid

Het zoeken naar stoffelijk eten gaf onze beginnende persoonlijkheid stoffelijk bewustzijn:

Nog voelt de ziel zich astraal, is zij in harmonie met de Goddelijke Openbaringen, maar haar leven zal zich verstoffelijken en (dan) komt zij tot werking, tot het zoeken van de stof voor haar leven op deze planeet. En die werking is bezieling, is evolutie en zal worden bewustzijn.

Archief (AR.1301.1302)

Door wat er zich in het lichaam afspeelt, ervaart de persoonlijkheid een inwendige ruimte:

Op de Maan moet het zieleleven de werking van het organisme aanvaarden. Hierdoor ontwaakt echter, zoals gezegd, het innerlijke leven, de ziel gaat er de ruimte gewaar worden, die in haar leeft, en zal straks de Moederplaneet volkomen overleven. Het wordt de overwinning van de ziel op de stof en deze evolutie gaat nu reeds een aanvang nemen. Het stoffelijke lichaam zal telkens sterven, de ziel daarentegen telkens verdergaan om de hogere levensgraden te beleven.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.278.281)

De persoonlijkheid voelt zich, zoals het lichaam te beleven geeft:

Zoals het lichaam is, zal zij zich voelen en trekt zij haar voedsel tot zich.

Archief (AR.1309)

De persoonlijkheid ervaart de stoffelijke voeding:

Wat ik moet waarnemen is, dat de menselijke ziel in haar zevende levensgraad aan de stoffelijke voeding begonnen is en dat zij daartoe in staat was, omdat de wateren zich vulden door vele soorten van dieren, die uit het dierenrijk zijn ontstaan.

Archief (AR.1322)

Het bewustzijn om eten te zoeken is in een vroeg stadium ontstaan:

Toen de menselijke ziel haar verdichte organisme had geschapen, was er voedsel in haar omgeving en kon zij haar stoffelijke leven voortzetten. Het zoeken naar voedsel schonk haar bewustzijn. Dit bewustzijn is nog

steeds embryonaal.

Archief (AR.1325.1327)

Door eten te zoeken, doet de persoonlijkheid kennis op:

Zij beweegt zich voort naar waar zij wil, zij voelt, waar zij haar eten moet halen, ze doet zo kennis op en verrijkt zich door al deze levensmogelijkheden.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.304)

Wanneer er geen voedsel gevonden wordt, ontstaat de eerste angst:

Waar is de eerste menselijke angst geboren? Op de Maan, mijn meester. Indien u de menselijke eigenschappen wilt ontleden, wilt vaststellen waar ze zijn ontstaan en hoe diep angst wel is, dan moeten wij ook daarvoor tot Moeder Maan terugkeren, want het is daar, dat de menselijke angst geboren werd.

Archief (AR.1471.1473)

Op de Maan kreeg de ziel angst, dat haar voedsel ontnomen werd en vele andere eigenschappen zijn ontstaan, werden er geboren, die zij zich eigen maakte.

Archief (AR.1478)

Door deze eerste gewaarwordingen en gevoelens begonnen we een gevoelsleven op te bouwen:

Nu kunnen de meesters natuurlijk vanzelf direct naar dat beginstadium van de maan gaan, en dan krijgt u het eerste beleven als mens, als embryonaal leven, dat is de mens in de wateren. Wat is daar nou gebeurd? Wat heeft zich daar opgebouwd? En dat werd het gevoel. Gevoel, gevoel, gevoel. Toen het eerste leven voorbij was, het tweede, het tiende, het dertiende, het twintigste, het honderste, op de maan ... We hebben daar miljoenen levens gehad.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.15957.15963)

Ons gevoelsleven hier was nog een natuurlijk beleven en aanvaarden van wat het leven ons bracht. Pas veel later zouden we ons door ons denken uit dit natuurlijke beleven verwijderen:

(De zielen van) die eerste cellen nu, mijn zusters en broeders, die zich

losmaakten – dat waren op dat ogenblik miljoenen cellen – kwamen in een andere wereld en kwamen daar tot rust, ze wáren reeds tot rust. De afscheiding, het uiteindelijke dus, dus het uiteindelijke voor dat gróeiprocés – dat is een groeiprocés – dat is nu een natuurlijk beleven en aanvaarden, meer is er niet. Het andere, het latere denken en voelen als mens, dat komen wij vanzelfsprekend in deze ruimte menselijk tegen. Menselijk zullen we dan beleven hoe de mens zichzelf tot het denken en tot die werking heeft gevoerd, heeft gebracht en daardoor zijn fundamenteën heeft kunnen leggen. En dan blijkt het dat elke gedachte een fundament is, een steen is voor uw goddelijk gebouw als een tempel gezien. Dan bént u een tempel; ja, voor vader- en moederschap en dan gaat u beleven hoe heilig, hoe machtig, hoe diep, hoe goddelijk bewust uw gedachten kunnen zijn. En dan bent u niet meer zo speels met woorden, dan bent u niet meer zo speels en zo hard en zo ondoordenkend met uw gedachten. Dan gaat ge juist op uw gedachten letten en dan zegt ge: ‘Een mens is een goddelijke gestalte.’ Dan eerst gaat ge het vader- en moederschap waarderen en nu spreekt de menselijke kus tot uw hart. Dan krijgt ge de rechtvaardigheid voor de ruimte te zien en te beleven en dan gaat ge voelen wat die rechtvaardigheid als Albron-instinct tot uw levens heeft te zeggen.

Lezingen Deel 1 (L1.1218.1227)

Hier zijn de ervaringen nog beperkt tot het zintuiglijk beleven van de stof, later zullen de ervaringen karaktertrekken opbouwen:

En nu is er in die ruimte iets waardoor het leven zich beschermt. Ik sprak over gevoel en dat gevoel is de Albron, maar dat gevoel is ook de goddelijke persoonlijkheid, die in deze ruimte leeft, rondtast – nietwaar? – als cel; dat gevoel voelt. Als u in de dierenwereld komt, moet u de sprinkhanen en de insecten eens kijken, dan heeft de geleerde het over de uiterste voelhorens van een diertje, die zich ook hebben verstoffelijkt.

De menselijke voelhorens leven hier en de verstoffelijking van die voelhorens hebt u weer als karaktereigenschappen, nietwaar? U voelt reeds in de ruimte. De één heeft verlangen om een boek te lezen van de meester en een ander zegt: ‘Heb je weer zo’n vuil ding in je vingers?’ De één verlangt naar een God, een ander zegt: ‘Wat doe je in die smerige kerk?’ De ene mens heeft behoefte om zich die ruimte te vergeestelijken en te verstoffelijken, een ander mens gaat liever naar dancings en al die andere dingen. Dat zijn dus de karaktertrekken. Maar wanneer u gaat voelen in een hoger stadium, zoals u vanmorgen beleeft, wil dat zeggen: u laat uw voelhorens daar reeds heengaan om die geestelijke graad te beleven. Te

beleven ... u beleeft het door het voelen.

En wat gebeurt er nu? Dat was voor de allereerste werking het ontwaken van de smaak, het gevoel om aan te voelen: wat neem ik daar, wat is dat? Blind kan het leven niet eten, het leven moet voelen en zien. Dus die innerlijke intuïtie van die bron, die gevoel is, uit de Almoeder is ontstaan, gaat voelen en gaat leven inademen.

Lezingen Deel 2 (L2.628.642)

Uiteindelijk bereikt de ziel de levensvorm die op een zeeleeuw lijkt, en kruipt het land op. Hierdoor stikt dit wezen, want dit lichaam op deze planeet kan nog niet buiten het water ademen:

Ik vraag u: waarom kruipt dit leven uit de wateren? Het organisme bezit nog niet het landelijk bewustzijn en wil zeggen, dat dit het onherroepelijke einde is voor dit wezen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.4535.4536)

Toch handelt dit wezen naar het gevoel om verder te gaan, hoger te evolueren, het bewustzijn in het water te verhogen naar landelijk bewustzijn. Wanneer Jozef Rulof in gevoel met deze toestand verbonden wordt, voelt hij de innerlijke stuwing van de ziel op dat moment:

Ik voel op dit ogenblik een ontzaglijke kracht in mij komen. Dit wezen wil verder, maar verdergaan is niet mogelijk.”

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3036.3037)

Meester Alcar legt Jozef (André) uit waar die stuwing vandaan komt, en dat de ziel op dit moment naar de volgende kosmische levensgraad moet om verder te kunnen evolueren:

Van het eerste ontwaken af reeds is deze kracht in werking getreden. Dit is het machtige en onverklaarbare dat men, de mens dan, op aarde beleeft. Eenieder wil voort, steeds maar voort en zij weten niet waarom die drang in hen is. Eenieder heeft haast om alles te beleven wat men op aarde beleven kan, maar zij vergeten, dat men in de eeuwigheid leeft en dus alles wat op God afstemming heeft, beleven moet. Maar die stuwing, waar het mij om gaat en die ik je liet voelen en die duidelijk in je kwam, is de Goddelijke vlam die in ons ligt, waardoor wij met God verbonden zijn. Die kracht, André, die je voelt, is het diepste bezit van de mens, zo ook van al het andere leven, dat tot het dierenrijk behoort; maar het dier volgt zijn weg en is zich daarvan niet bewust. Voor de mens ech-

ter betekent dit de oerafstemming en de verbinding met het allerhoogste. Van het eerste ogenblik af, zo ik reeds zei, ligt dit in de mens. Het is het allesomvattende, het is bezieling, het opwaarts gaan, is kracht en persoonlijkheid, het is het goddelijke dat in ons is en het is het terugkeren in het Al. Als dit niet in ons was, stond de schepping stil en was uit het eerste stadium geen nieuw leven geboren. Dit geldt voor mens en dier, voor planeten en sterren, al het leven zal en moet tot God terugkeren. Ik zei zo-even, als dit niet in ons was, stond de schepping stil, doch iets deed ons opnieuw ontwaken, dreef ons en al het andere leven voort, en ging in duizenden toestanden van het stoffelijk organisme over, totdat wij dat daar voor je hadden bereikt. Voel je ook dit alles, André?”

„Ja, Alcar, het is wonderbaarlijk en natuurlijk.”

„Ook dit behoort bij het evolueringsplan en is dus het tot God terugkeren. Doch je voelt tevens, dat al het leven één weg, één werking te volgen heeft en dit in het leven aanwezig is.

Hier voor je liggen nu duizenden wezens en toch kunnen zij niet verder. Hier roept iets hen een halt toe en dit halt en die kracht is het hoger gaan naar de tweede kosmische graad.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3044.3061)

Toen de eerste zielen de eerste planeet verlieten, was het licht van de eerste zon nog als ons ochtendlicht:

Uit het niets is dit alles tevoorschijn getreden, thans is er een zichtbare ruimte ontstaan, een enorm lichaam heeft zich verdicht en tevens is er licht gekomen in de duisternis. Een zwak licht bestraalt thans het Maanleven! Het is als uw morgenlicht, krachtig genoeg om aan dit leven het bestaan te verzekeren. Het licht uit de ruimte bestraalt Moeder Maan, zij voelt en weet, dat zij door dit licht haar omvang en haar levenswetten kreeg.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.324.327)

Door dit zwakke licht konden er toen nog geen kleuren in de stof ontstaan:

Alles was anders, grijs en mistig. De vele kleuren, die men in de natuur op aarde waarneemt, al die prachtige tinten, waren hier niet aanwezig. Dat was niet mogelijk, omdat deze planeet in alles de eerste graad van het leven bezat. Alles, wat het ook was, leefde ver onder dat, wat men op aarde bezit en kent. Niets is met dát, wat op aarde is, te vergelijken. De dieren waren gedrochten en niet volmaakt, lomp en log, alles moest nog ontwaken en ontwikkelen. Wat men hier bezat was voor voortgang

bestemd en in een beginstadium dus van ontwikkeling.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.2920.2926)

Wanneer begon ons eerste leven?

Nadat de eerste zielen de eerste planeet hadden verlaten, ging de maan nog miljoenen jaren door met het verdichtingsproces waarbij andere zielen aan hun eerste leven begonnen:

Wij zijn verder, we weten wanneer we hier – hier dat is de maan, deze grote ruimte waarin u bent, dat is de maan – wanneer we terugkijken, dan zien wij dat de maan nog miljoenen jaren bezig zal zijn voordat haar Algeest, haar Alkern is verdicht, begrepen? Haar Albron zal zich omzetten. Zij is een deel van de Albron, zij is Alziel en elk vonkje dat zich afscheidt uit haar lichaam – dat is het baringsproces, dat is het moederschap – zuigt zoveel Alkern in zich op en dan komt de verdichting, dan komt het uiteindelijke proces voor deze geboorte, voor ons ruimtelijk denken en voelen, het terugkeren tot God.

Lezingen Deel 1 (L1.1796.1798)

De zielen die het eerst leefden op de eerste planeet hebben nu het Al reeds bereikt, de zevende kosmische levensgraad. Zij hebben hun evolutie op de eerste planeet ontelbare tijdperken geleden afgesloten, en ze hebben hun evolutie op Moeder Aarde ook al miljoenen tijden geleden voleindigd. Zij zijn ons, de mensen die nu op de aarde leven, ontelbare jaren vooruit:

Maar het duurde miljoenen jaren voordat de maan zich volkomen had gesplitst. Dus er zijn er mij, en er zijn er u, mensen, miljoenen tijdperken vooruit.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.10282.10283)

En ook na ons zijn er nog vele zielen op de eerste planeet aan hun eerste leven begonnen. De laatste zielen moeten nu nog naar de aarde komen om hun eerste leven op Moeder Aarde aan te vangen. Omdat de volledige evolutie die de ziel op aarde doorloopt vele miljoenen jaren duurt, zijn de zielen die nu reeds de aarde hebben verlaten die laatste zielen miljoenen jaren voor:

Dus het kan zijn dat ik u en een ander tien miljoen jaren voor ben.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.10287)

Het verschil in seconden in het begin op de maan is nu uitgegroeid tot

eeuwen:

Wellicht een tiende of miljoenste seconde op de Maan eerder uw graad van het leven kreeg. Nu gij op Aarde zijt, zijn die seconden door levens veranderd.

Maskers en Mensen (MA.36425.36426)

De eerste planeet is zich blijven splitsen totdat ze al haar geestelijke plasma aan het individuele zielenleven geschonken had:

Maar wanneer die maan het uiteindelijke stadium voor zichzelf heeft beleefd, dan moet al dat plasma daar – is u dit nu duidelijk? – dan moet al die plasma daar, deze plasma, dat de maan als moeder is, móét zich splitsen. En nu kunt u zien, nu zult u beleven dat de maan zichzelf door God heeft gekregen, heeft beleefd, en dat de maan nu door zichzelf te splitsen het zieleleven heeft geschapen voor al de werelden die na haar zullen komen. Want wij kregen ziel en geest van de maan als moeder, omdat de maan de Almoeder is voor deze ruimte, dit universum waarin wij leven. Maar dat duurt nog biljoenen jaren. Voordat de maan zich volkomen heeft gesplitst, dus die cellen een deel van haar leven in zich hebben opgezogen en aan een eigen leven gaan beginnen, moet die geestelijke maan, die moet oplossen. Duidelijk? En dat duurt ... En dát ogenblik – dat kan ik u nu verklaren – dat ogenblik komt als de mens gereed is hier, de mens nu, ú. Toen de maan gereed was om zichzelf te geven en volkomen was opgelost en aan haar stervensproces kon beginnen – dat is dus het einde van deze ruimte – toen was de mens klaar en gereed voor de zevende sfeer aan Gene Zijde, hier. En betrad de mens hier – die ruimte die was daar, maar die leeft hier ook in, daar kan ik natuurlijk niet op ingaan – toen was de mens gereed voor de Vierde Kosmische Graad. Dus toen de maan ging sterven, gereed was, toen was ook de vierde nieuwe, stoffelijke wereld gereed voor de mens om tot zijn Alstadium terug te keren.

Lezingen Deel 2 (L2.1432.1442)

96. Evolutie op het land

Op de tweede kosmische levensgraad bouwde onze ziel leven na leven haar lichaam stelselmatig uit om op het land rechtop te kunnen lopen.

Volgende planeet

In het artikel 'evolutie in het water' wordt beschreven hoe de ziel haar stoffelijke lichaam op de eerste planeet heeft ontwikkeld van cel tot een organisme dat vergeleken kan worden met de huidige zeeleeuw op aarde. Om haar lichaam verder te ontwikkelen voor het leven op het land moest de ziel naar een andere planeet. De eerste planeet had in die tijd geen vaste grond.

Op de eerste planeet kon toen ook geen vastere grond komen, omdat de zon hiervoor nog niet op voldoende sterkte was. Het licht van de zon was nog mild, precies afgestemd op de ontwikkelingsgraad van het embryonale leven op de eerste planeet. Deze milde atmosferische condities moesten ook zo blijven zolang als er nieuwe zielen aan hun eerste levens begonnen, anders zou hun tere cellichaampje onder invloed van te sterk zonlicht vervloeien. Op de eerste kosmische levensgraad waren de omstandigheden toen optimaal om de eerste levens te beleven, maar om een verdere stoffelijke evolutie te kunnen opbouwen was een volgende planeet nodig.

Geestelijke uitstraling

Op het moment dat de eerste zielen hun laatste lichaam op de eerste planeet hadden beleefd en losgelaten, was er een volgende planeet klaar om hun de verdere stap in hun evolutie te bieden. Die nieuwe planeet was voorbereid op hun komst door de uitstraling die van de eerste planeet kwam.

De meesters vergelijken dit proces met het tot stand komen van het hiernamaals. De geestelijke substantie van de sferen in het hiernamaals is gevormd door de uitstraling van de mens op aarde. Wanneer wij op aarde ons gevoel verdichten tot gedachten of handelingen, straalt deze verdichting energie uit. Als we het leven liefhebben, dan bouwt onze uitstraling mee aan de lichtsferen. Onze uitgezonden energie zorgt dan voor de geestelijke bodem waarop wij straks lopen. Als we duister denken of handelen, bouwt onze uitstraling mee aan de duistere sferen van het hiernamaals. In beide gevallen creëren we door onze uitstraling ongeweten onze volgende leefwereld. Het artikel 'ontstaan van de astrale wereld' gaat hier dieper op in.

Ditzelfde proces vond ook plaats op de eerste planeet. Toen de eerste zielen hun lichamen verdichtten, ging de uitstraling van deze verdichting naar de

volgende planeet. Op die nieuwe planeet kon de volgende leefwereld voor de ziel gevormd worden omdat die wereld zich buiten de invloedssfeer van de eerste planeet bevond. Net zoals een kind het ouderlijk huis verlaat om een nieuwe stap in zijn evolutie te maken, moesten de eerste zielen het ouderlijk huis van de eerste kosmische levensgraad verlaten om hun volgende ontwikkeling te kunnen opbouwen.

Van cel in het water tot leven op het land

De eerste zielen werden na hun laatste leven op de eerste planeet aange trokken door hun eigen uitstraling die naar de nieuwe planeet was gegaan. Op deze tweede planeet moesten zij opnieuw beginnen als cel, want hier was nog geen groter lichaam aanwezig.

Ze bouwden opnieuw hun lichaam op van cel tot een zeeleeuwachtig organisme, maar ditmaal konden ze een stapje verdergaan. De tweede planeet kon onder invloed van een andere en krachtiger wordende zon een sterkere verdichting bereiken. Hier was het namelijk niet nodig om het zonlicht te blijven afstemmen op de vorming van nieuwe cellen. Vanaf het moment dat de eerste zielen op deze tweede planeet een zeeleeuwachtig organisme hadden opgebouwd, konden de volgende zielen die van de eerste planeet kwamen, onmiddellijk in dit zeeleeuwachtige organisme incarneren. Dit zeeleeuwachtige organisme hadden die nieuwe zielen ook al op de eerste planeet beleefd, dus hun gevoelsleven was al ingesteld op een stoffelijk organisme van die omvang. De volgende zielen hoefden op deze tweede planeet hun eerste leven dus niet meer als cel te beleven, zij konden onmiddellijk de stoffelijke levensgraad bezielen die aangepast was aan hun gevoelsleven.

Op de tweede planeet konden de zielen een organisme ontwikkelen, dat de eerste 'stapjes' op het land kon zetten. Om die stapjes te kunnen zetten, waren er benen nodig, en die moesten eerst nog gevormd worden. Omdat de ziel ingesteld stond om het leven op het land op te bouwen, splitste zich het onderlichaam van het zeeleeuwachtige organisme. Dit splitsingsproces gebeurde geleidelijk, zoals elke overgang in het gigantische evolutieproces dat door de ziel gestuwd werd. Leven na leven werd de splitsing voortgezet, waardoor de vliezen zich konden ontwikkelen tot benen.

Om de stoffelijke voortplanting op het land te kunnen uitvoeren, waren er ook andere voorplantingsorganen nodig. Door de stuwing van de ziel werden die organen omgevormd tot hun landelijke vorm. De scheppende basiskracht in de ziel gaf het voortplantingsorgaan voor het vaderschap de uitzendende vermogens die ook de zon als ruimtelijk vaderschap heeft. De basiskrachten van de ziel schiepen alle organen die nodig waren om het moederschap en het vaderschap in de stoffelijke materie te beleven. Zo bouwde de ziel haar

landelijk lichamelijk leven op door alle benodigde uitwendige en inwendige organen stap voor stap te ontwikkelen.

De tweede kosmische levensgraad

De ziel begon de opbouw van het landelijke lichaam op de tweede planeet, en zette die evolutie door op de volgende overgangplaneten. De tweede planeet was eigenlijk de eerste overgangplaneet van de tweede kosmische levensgraad, die onderverdeeld kan worden in zes overgangsstappen en een moederplaneet als eindstadium. In het artikel 'kosmische levensgraden' wordt toegelicht dat deze moederplaneet van de tweede kosmische levensgraad door de mens de planeet Mars wordt genoemd.

Al deze planeten vormden één evolutielijn, ze gaven de ziel telkens de mogelijkheid het landelijke leven verder uit te bouwen. Door verschillende atmosferische condities op de verschillende planeten kon het lichaam verder uitdijen en verdichten. Als de zon zwak was of verder weg stond, had het organisme tijd genoeg om langzaam uit te dijen. Op een andere planeet waar het zonlicht sterker was, kon het stoffelijke organisme meer verdicht, steviger en compacter worden.

Wij schiepen ons zélf

De ziel stuwde leven na leven haar stoffelijke organisme om zich te verheffen van de bodem. Zij had het gevoel om rechtop te lopen, en vormde haar stoffelijke organisme om dit gevoel mogelijk te maken. Ze was aan het bouwen, en in de menselijke gestalte op aarde zien we waar de ziel al die tijd naartoe aan het werken was.

Doordat de ziel ingesteld stond op het waarnemen van de omgeving, vormde zich het hoofd en verhief het hoofd zich uit de romp. Het beenderstelsel verdichtte zich, zodat het lopen tot stand kon komen. De roei- en zwemorganen uit het water vormde de ziel om tot poten en klauwen. Door voortdurend de concentratie daarop te richten, vormden de klauwen zich tot handen, werden er armen en benen ontwikkeld en werd het lichaam zo beter uitgerust om eten te bemachtigen en de stoffelijke ruimte te verkennen.

Op de tweede kosmische levensgraad bouwde de ziel haar organisme op tot het enigszins leek op de aardse aap. Maar de evolutie van het menselijke organisme bleef volledig gescheiden van het dierenrijk. In het artikel 'de vergissing van Darwin' wordt die scheiding vanaf het ontstaan toegelicht.

Op de tweede kosmische graad werd het hele menselijke lichaam en de grove kop volledig behaard. De schedel leek op die van de mens op aarde, maar op Mars was de schedel nog grover en het kaakbeen stak ver vooruit.

De ogen lagen diep in de kassen en vielen weg door de overvloedige beharing.

Dit lichaam gaf de ziel vele ervaringen, waarmee ze aan haar persoonlijkheid bouwde. In het artikel 'ons bewustzijn op Mars' wordt deze persoonlijkheid toegelicht. Dan wordt nog duidelijker dat de ziel niet alleen haar lichaam maar ook haar persoonlijkheid zélf heeft geschapen.

Bronnen

Geestelijke uitstraling

Meester Zelanus vergelijkt de uitstraling die naar de tweede planeet gaat met de uitstraling van de mens op aarde die hiermee ongeweten zijn hierna- maals vormt:

Nu kan ik alweer stil blijven staan bij de wijsgerige stelsels, de karakter- eigenschappen van de mens. Als u momenteel – nu moet u eens goed luisteren – goed denkt, liefhebt, waarachtig liefhebt, dan gaat die uit- straling van uw gevoelsleven regelrecht naar de eerste, de tweede, of de derde en de vierde sfeer. Doet u nu een daad die afstemming heeft direct op de geestelijke goddelijke kern in u voor de ruimte, dan legt die daad een fundament voor u waarop u straks loopt.

Lezingen Deel 3 (L3.6172.6174)

Elke goede gedachte dus van u als vader, als moeder, als mens bouwt óf aan een geestelijke tempel, een weg waarop u loopt, een sfeer, een ruimte, een zelfstandigheid. Of u verduistert die zelfstandigheid en behoort u tot een duistere, onbewuste wereld, wat wij nu en gij noemt: de hellen achter de kist. Elke verkeerde gedachte nu van u, uitgezonden en verstoffelijkt – slaat u nu maar, beroddel de mens maar, maak de mens maar slecht – elk woord van u dat over uw lippen is gekomen, heeft afstemming op de hellen, op de duistere werelden achter de kist.

Wordt u niet angstig? Hoeveel hellen bouwt de mens in zijn maatschap- pij op door praten, dieven, slaan, moorden? Hoe worden die werelden verdicht? Als u ziet in de duistere sferen hoe de mens daar een staal, het is niet meer te vergelijken met staal, maar een muur van beton om zich heen heeft opgebouwd, waar hij voor de eerste miljoenen tijdperken en jaren niet meer doorheen kan komen, want hij moet dat zelf weer afbre- ken; hij heeft zich afgesloten voor de geestelijke zelfstandigheid.

De tweede planeet wordt ook een ‘bijplaneet’ genoemd. Ze ligt buiten de invloedssfeer van de eerste moederplaneet om een verdere stap in de stoffelijke ontwikkeling van het lichaam mogelijk te maken:

Dat is dus de eerste, dat is een planeet die buiten de dampkring ligt van de maan, die ligt ver in het universum. Want waarom moet die ver uit – ver wat wij ver noemen – waarom moet die eerste overgang uit de aura, uit het leven zijn van de moeder? Omdat, wanneer die bron in de aura, in de denkkring, in het gevoel van de maan leeft, die bron, die nieuwe overgang, die bijplaneet geen hoger bewustzijn ontvangt, want dan blijft u uzelf. Omdat die bron, die ziel dus, buiten het moederschap komt voor de maan, komt er ook evolutie.

Lezingen Deel 1 (L1.1766.1769)

Toen de ziel op de eerste planeet aan haar eerste levens begon, kon het geestelijke plasma van de maan zich verdichten. Door de uitstraling van die verdichting werd de eerste overgangspaneeet voorbereid voor de volgende stap van de ziel:

Doordat de Maan aan haar verdichting kon beginnen, beïnvloedde zij ander leven in het Universum, dat door de splitsing van God een eigen zelfstandigheid kreeg. Maar wat zult gij beleven, mijn broeder André, indien die wetten tot uw leven spreken?”

„Wat ik zie, mijn meester en waardoor ik deze éénheid ontvang, is, dat door de Goddelijke splitsing myriaden kosmische vonken zijn geboren en dat die lichamen, nu nog geestelijk, door de Maan als moeder worden bezielde of van verdergaan was er geen sprake.”

„Zeer juist, dat is hetgeen wij moeten volgen, voordat wij van de Maan afscheid kunnen nemen; de meesters willen dus, dat wij vaststellen, dat door het baringsproces voor de Maan bovendien andere, astrale lichamen gereed kwamen om haar moederlijk leven op te vangen. Dat wij ook nu voor de harmonische wetten van God voor het Universum komen te staan, kunt gij nu reeds aanvaarden.

Om de Maan nu, bevinden zich in deze ruimte astrale lichamen op makrokosmische afstemming. Die lichamen nu, hebben nog niet deel kunnen nemen aan het baren en scheppen en dat is nu van essentieel belang en is te beleven, want hierdoor, mijn broeders, stellen wij vast, dat wij ook thans de zeven opvolgende barings- en scheppingswetten kunnen beleven of wij komen voor disharmonische werelden te staan. Maar

indien die lichamen tóch met het baren en scheppen hadden kunnen beginnen, dus op eigen kracht, dan moeten wij aanvaarden, dat er leven geboren (is) buiten de Maan als moeder om. En dat kán niet mogelijk zijn, want dan is er geen harmonie meer te beleven en staan wij voor een universele chaos.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.4547.4555)

De eerste bijplaneet kwam pas tot werking op het moment dat de ziel op de eerste planeet het zeeleewachtige organisme had opgebouwd en een volgende stap in haar evolutie nodig had:

Dat is nu de eerste bijplaneet voor de menselijke ziel, maar waaraan Zon en Maan als het vader- en moederschap hebben gewerkt. Die eerste bijplaneet komt eerst dan tot werking wanneer de menselijke ziel het hoogste voor de eerste levensgraad, de Maan, heeft bereikt en nu gaat het leven verder?”

Maskers en Mensen (MA.34656.34657)

De eerste planeet werd uitstraling om het ruimtelijke moederschap voort te zetten:

‘De maan nu, mijn broeders, werd uitstraling voor moederschap. En naarmate de zon zich verdichtte, werd de uitstraling voor het moederschap sterker. Voelt gij dit ook? Ziet u, het werd bewuster, die kracht, en daardoor ontstonden er nieuwe planeten, door zon en maan.’

Lezingen Deel 3 (L3.6804.6807)

De eerste zon werd uitstraling voor ruimtelijk vaderschap:

‘Al dit leven’ zegt meester Alcar nu, ‘wat door de maan werd beziel, kreeg alleen moederschap te beleven en wat door de zon is bestraald, dus uit die levensbron voor het moederschap een eigen taak te verwerken kreeg, volgde – wat doet uw kind nu? – volgde de scheppende kracht op, waardoor er hier voor deze ruimte sterren, planeten, meteoren, melkwegen zijn ontstaan en werden geboren.’

Lezingen Deel 3 (L3.6815)

Het vaderschap en het moederschap worden bewust uitgestraald door zon en maan:

De zon straalt bewuste vaderlijke kracht uit en de maan moederlijke

De menselijke ziel bezit haar eigen bewustzijn voor de volgende stap in haar evolutie, en ze geeft haar verkregen bewustzijn door aan de volgende planeet:

Thans echter, mijn broeders, komt tot mij: „Wie is het nu, die de volgende planeet bewustzijn geeft? Is dat de Maan of de Zon?” En dan zie ik, dat wij als mens en dier, dat astrale lichaam bezielen zullen, tot deze stoffelijke ontwakning zullen brengen, omdat wij het zijn die dat bewustzijn voor ónze zelfstandigheid kregen. Is u ook dit duidelijk? Het bewuste „AL” wil, dat wij ook die wetten zullen volgen, waardoor naar voren treedt ... dat de mens de volgende stadia het verkregen bewustzijn schonk. En dat wil voor God betekenen dat wij „ZIJN” levensrechten ontvangen en voor ál de levensgraden die nog zullen volgen, móéten vertegenwoordigen. Wij bezitten dus Goddelijke schepping; wij, als Goddelijke wezens, bezitten ál de levensrechten van God, voor het vader- en moederschap, doch bovendien voor de uitdijingswetten voor al de moederplaneten. Wij geven bewustzijn, wij geven bezieling aan de planeten die nú door ons verdichting ontvangen, omdat wij zullen sterven, doch bovendien de wedergeboorte bezitten. Dit zijn dus kosmische fundamenteën voor ons menselijke én dierlijke bestaan, ook voor moeder natuur.

Wij leggen dus voor de „Universiteit van Christus” vast:

„De ”Mens” is het geweest, die de volgende planeet bewustzijn schonk. De Mens bracht nieuwe bezieling en stoffelijke én geestelijke ontwakning voor het volgende stadium.

De Mens evolueert en bezit zijn eigen bewustzijn voor de volgende levenswet, waardoor het nieuwe leven kan beginnen!”

Al de sterren nu, de bewuste en ónbewuste planeten en zonnen, die door de ruimtelijke verdichting aan het eigen leven konden beginnen, maken straks deel uit van dit éne organisme, dat het Universum ís!

Alléén het vader- en moederschap overheersen en blijven overheersen, want dít zijn de Goddelijke fundamenteën voor deze harmonie, deze éénheid!

En dit zegt tevens, dat de Aarde als planeet eerst later aan die verdichting kon beginnen, éérst dan, wanneer wij als mens dat stadium hebben bereikt. Indien dit niet zó geschapen was, had ook de Aarde reeds haar dood moeten aanvaarden, maar Moeder Aarde is eerst voor tien kosmische seconden terug aan haar evolutie begonnen. Kosmische seconden betekenen thans miljoenen jaren, maar ook die uitdijingswetten leren wij

nog voor de Aarde kennen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.4677.4694)

Van cel in het water tot leven op het land

De eerste zielen werden aangetrokken door het volgende stadium dat door hun uitstraling was gevormd:

Ik voel, mijn broeders, dat wij de sfeer van Moeder Maan verlaten. En die verruiming voel ik bewust. Is ook dat niet wonderbaarlijk? Onfeilbaar zal het volgende stadium ons aantrekken, want dat stadium is uit ons geboren, wij hebben die wetten immers beleefd. Ons leven dijt uit! Wij bevinden ons nu in de astrale wereld, de wereld voor de volgende geboorte. Die wereld is dus in niets veranderd, totdat wij de bewuste astrale wereld betreden en is Gene Zijde. Maar met dit verkregen bewustzijn beginnen wij het leven op de volgende planeet.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.4759.4766)

De ziel beleefde de bewustwording om haar evolutie op het land te gaan opbouwen, het leven in het water was immers ten volle beleefd:

Die bewustwording als uiteindelijk stadium werd uitgezonden door de Eerste Kosmische Graad, opgezogen door de planeten die óm dit moederschap leefden, zweefden, en zich die krachten opzogen. De maan, die moeder, kreeg bewuste uitstraling voor het visstadium. En wij zijn vis en die uitstraling gaat daar naartoe en wij hebben dus één wet te beleven, we hebben één afstemming. De uitstraling, de aura van dit baringsproces, is precies hetzelfde dan de bewustwording die wij ons eigen hebben gemaakt doordat we de wedergeboorte konden ondergaan. Duidelijk? Die bron is dus precies op het ogenblik van afstemming gekomen met ons, nu wij het uiteindelijke voor de Eerste Kosmische Graad hebben beleefd. Er is dus een ander lichaam aanwezig en gereed om ons aan te trekken. En nu dalen wij in dit visstadium af. We willen nog meer, we willen de ruimte zien, we gaan uit de wateren. En wanneer nu een zeehond, een zeeleeuw niet uit de wateren kón gaan – moet u eens goed luisteren, ik vertel u profetieën – dan was ook óns einde op die maan, op die Eerste Kosmische Graad niet landelijk geweest, maar dan waren wij in die wateren gestorven. Maar dat dier, die zeehond, die zeeleeuw, dat dier kan ook op het land leven en is waterlijk bewust. En wij beleefden op die wijze ons einde. Wij maakten ons vrij, wij kropen uit de wateren, legden ons neer, want we wilden vélder ... en dit verder gaan was alleen dit ver-

schijnsel. Wij manifesteerden dit verder gaan, we konden niet spreken, we konden niet denken, niet voelen; vóélen wel. We wilden verder en nu kropen wij uit die wateren, we wilden land zien – wisten we niet – we kropen op het land om de dood te ondergaan. Bewust wisten, voelden wij: wij zouden sterven. Want lang, gedurig, maanden en jaren konden wij niet buiten die wateren blijven. Wij moesten terug; maar we wilden sterven, er is een drang in ons, in dat leven, om verder te gaan. Verder ... maar dat bracht de ‘dood’. We hebben miljoenen ‘sterfbedden’, als u het vergelijken wilt met uw aardse begrippen, beleefd. We hebben miljoenen ‘doden’ ondergaan in de wateren. Nu de laatste, het uiteindelijke is ... We liggen op het land, we sterven, want we willen daar niet terug, we kúnnen niet terug, we moeten vélder ... Waarom? Is die lente in ons ontwaakt? De dood komt, het scheuren, het verscheuren van het fluïdekoord. De ziel, de persoonlijkheid, het leven komt vrij en zinkt terug in die andere stilte achter de kist, achter de stof.

Lezingen Deel 1 (L1.1688.1714)

In de kosmologie beschrijft meester Zelanus hoe hij en meester Alcar en Jozef Rulof (André) zich in gevoel één maakten met het zeeleeuwachtige visstadium, om waar te nemen wat de ziel beleefde toen zij van de eerste planeet naar de tweede planeet overging:

Wij hebben ons op dat ogenblik één gemaakt met zo’n vis. We kwamen tot gevoelige eenheid, we klampten ons aan dat leven vast. We waren één en we wilden weten: wat gebeurt er nu met dit leven? We zouden dat volgen en wat gebeurt er nu? We bleven bewust, we bleven denken, want we hebben ons ruimtelijk bewustzijn; dat visstadium is te beleven, aan te voelen en dat is te verwerken. Hoger bewustzijn verwerken kunnen wij niet, dat kunt u ook niet, maar u kunt wel het lagere individu beleven, zodat dat zieleleven, die geest, die persoonlijkheid van dat visstadium zal ons nu een voortplantingsproces bezorgen, óf er zal een einde komen. Maar er kwam géén einde.

We waren ... meester Alcar, André en ik, en dat hebben miljoenen mensen voor zichzelf beleefd – ik zei u dat zo-even – elkeen in de ruimte volgt die stadia. Elke geleerde, elk mens die gereed is en de wetten voor de aarde heeft afgelegd, vraagt onmiddellijk: ‘Meester, kunt u mij de wetten verklaren, ben ik gereed om de reis te maken, mag ik adept zijn?’ En dan gaan we beginnen en komen wij en volgen wij nu wat u ontvangt. We werden één, het gevoel nam ons over, we voelden dat we wegzeilden. We gingen ergens heen, we voelden dat de aura – voel nu goed – dat het moederlijke gezag daar van de Eerste Kosmische Graad ijler en ijler

werd, we verwijderden ons. We voelden pertinent en bewust dat we haar omgeving, haar persoonlijkheid, haar kracht hadden verlaten. Die vonk werd door iets aangetrokken dat geen láger bewustzijn bezit.

Nu staan we even stil bij een wet, een kosmische, goddelijke wet, want – u voelt wel, ik zei zo-even – de maan zond haar, als Eerste Kosmische Graad, als baringsproces, zond zij haar krachten uit, de ruimte in. Dat was dus hoger bewustzijn, nietwaar? Hoger denken, hoger voelen – over denken moeten we nog niet spreken – hoger voelen, dieper denken, ruimtelijk denken. Dat gevoelsleven als uitstraling had bewustzijn. Wanneer dat geen hoger bewustzijn was geweest, mijn zusters en broeders, had die andere planeet – een bijplaneet moet dit nu zijn, een overgang, wéér een eerste graad – niet kunnen aantrekken, duidelijk? Maar omdat dit hoger bewustzijn is, levende vitaliteit, levend plasma, komen wij buiten ... dat voelen wij.

De meester zegt: ‘Wat voelt u?’

‘Ik voel de moeder.’ Wij spreken thans over moeder, o heilig moederschap, dat is de maan.

‘Ik voel, mijn meester, dat de moeder zich uit mijn leven verwijdert ... Ik ga voelen dat ik vrijkom en mijn persoonlijkheid in handen krijg.’

‘En wat voelt ú?’ vraagt de meester die de leiding heeft.

‘Ik onderga dezelfde wetten.’ Dat staat allemaal in de ‘Kosmologie’.

‘Ik beleef het gevoel, ik zou een verklaring ...’

‘Ja, geef mij een verklaring’, vraagt nu de meester.

Ik zou een verklaring kunnen geven voor de aarde, opdat een mens het zal begrijpen, dat is wat de moeder voelt wanneer haar kind geboren wil worden. Alleen de móéder kan het weten. Zij alleen voelt het ogenblik opkomen dat gij de weeën noemt. En dan voelt de moeder: ‘Dit bezit van mij dat ik al die tijd heb gedragen, dit heilige één-zijn, dit machtige voelen’, – dit leven in u, in deze maatschappij, denkt; dáár dacht het nog niet, daar kon het nog niet denken – ‘dit gaat uit mij weg, ik ga ’t voelen.’ Langzaamaan, rustigjes, zelfs in uw slaap gaat u voelen dat het leven zich gaat verwijderen. En nu gaat het leven weg, de geboorte komt en nu zegt de moeder: ‘Mijn God, mijn God, kon dit maar eeuwigdurend voortgaan.’ U bent iets kwijt, is het niet zo, moeders? U mist op dat ogenblik iets; ja, u mist het eeuwigdurende baren, een evolutie mist u. Er is een kloof gekomen tussen u en die geboorte. Maar wanneer u het in de diepte beleeft voor de ruimte, dan kunt u op dat ogenblik zeggen: ‘Ik heb weer deelgenomen aan de schepping, ik heb God weer vertegenwoordigd, ik was weer één met Zijn baringsproces.’ Want later, wanneer we vanuit de ruimte tot de aarde komen, zult ge beleven – en dan staan we stil en dan zijn we geïnspireerd, opdat het goddelijke woord tot u kan

komen om het u duidelijk te maken – dat het moeder-zijn het allerheiligste is dat ge als mens kunt beleven!

Lezingen Deel 1 (L1.1716.1756)

Om het embryonale stadium op de tweede planeet te kunnen bezielen, zinkt het vis-bewustzijn in slaap:

Voelt gij nu, dat de ziel thans in slaapt valt en tot het embryonale stadium terugkeren moet? Dit vis-bewustzijn zinkt terug tot het eerste stadium voor de geboorte en zal zich verwijderen van deze ruimte, omdat, wij hebben dat zo-even beleefd, ons volgende stadium gereed is. Ik ben bewust, mijn broeders, maar het is voor de ziel het gereedkomen voor het volgende stadium.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.4752.4754)

De eerste zielen zogen het geestelijke plasma van de tweede planeet in zich op en vormden daarmee het eerste geestelijke cellicaampje voor hun verdere evolutie:

Aanstands beginnen wij aan onze eerste geboorte, precies dus als op de Maan, met dat verschil echter, wij hebben miljoenen levens beleefd, wij bezitten hogere evolutie en zullen steeds verder gaan om dit Universum te overwinnen, dat mogelijk is! Wij gaan van planeet tot planeet, lichamen dus, die ons zullen dienen. Doordat wij de wetten op de Maan hebben ontleed, kunt gij uw eigen ontwikkeling volgen en begrijpen. Maar voelt gij, mijn broeders, dat wij ontwaken, dat wij aan ons eerste embryonale leven zijn begonnen. Wat gebeurt er thans? Ik zuig de bezieling in mij op, die ik door de planeet als moeder ontvang. Ik kom tot bewustzijn, ik breng leven en bezieling in dit organisme en zal mijzelf verdichten.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.4771.4777)

In wezen doet de ziel dat telkens bij elke nieuwe geboorte omdat elk stof-felijk leven embryonaal begint:

We namen zoveel gevoel van die astrale bol in ons op en nu hebben wij gezien: ontstond er een nieuw leven in een nieuwe bron, in een nieuwe ruimte. Wij hadden zelfstandigheid, maar wij zouden terugkeren in het embryonale stadium, omdat dit de goddelijke wetten zijn waardoor een nieuw leven de bestaansmogelijkheid voor geest en stof ontvangt. U bent nóg moeder en nóg moet het kind bij het allereerste stadium beginnen, vanuit het embryonale leven en levensgraad. In de moeder wordt het

nieuwe leven geboren. Is dat zo ... of is dat niet zo? Dit zijn goddelijke fundamentele wetten en aan die wetten is niet te tornen, die wetten zijn openbaringen! Een geboorte als embryonaal leven is een goddelijke openbaring en een wet. En hierdoor zullen wij zien hoe wij nu dóór deze openbaringen, dié geboorte, dít vader- en moederschap tot het Al terugkeren.

Lezingen Deel 1 (L1.2036.2043)

Wat de ziel inzoog van de tweede planeet kan ook aura genoemd worden:

En nu komen wij daar weer als vonk en zuigen ons zoveel bewustzijn van dat leven op – wij komen tot eenheid, niet?, maar nu als bewuste zielen – en zuigen zoveel aura van dat lichaam in ons op en beginnen nu aan een nieuw leven in een tweede, volgend stadium voor deze overgang.

Lezingen Deel 2 (L2.762)

De meesters zien dat het onderlichaam van het zeeleeuwachtige organisme op de tweede planeet een splitsing ondergaat om het landelijke leven op te bouwen:

Toch is het organisme iets veranderd, het lichaam krijgt meer landelijke vormen, het beenderstelsel wringt zich naar vooruitstrevende mogelijkheden, omdat ook de splitsing (zich) zal voltrekken, een splitsing die alléén het onderlichaam beleven zal. Dat wordt landelijk bewustzijn. Waarvoor wij nu staan, dat wordt het baren en scheppen buiten de wateren, want wij zien reeds dat ook die organen zichzelf tot die evolutie voeren en die uiterlijke eigenschappen zullen bezitten, die ook alweer door de Zon als Vader werden geschapen. Als wij dat beleven, zegt meester Alcar:

„Voelt gij dit, mijn broeders? Wanneer wij straks de ziel beleven voor het ontstaan van het vader- en moederschap, ik bedoel, hoe de menselijke organen deze vorm mochten ontvangen, stellen wij vast, dat ook nu de Zon die wetten aan elke geschapen cel gegeven heeft. Immers, wil de ziel als mens buiten de wateren het vader- en moederschap vertegenwoordigen, zal zij ook daarvoor de organen moeten scheppen en waarvan wij weten, dat dit ook is geschied, doch niettegenstaande dat, kosmische betekenis heeft!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.4952.4958)

Door de stuwning van de ziel worden de organen voor het vader- en moederschap afgestemd op het leven op het land:

De wetten voor het vader- en moederschap veranderen niet meer, alléén de organen krijgen die ontwaking te beleven, zodat wij straks die vervormingen kunnen volgen. Dat Zon en Maan nu een eigen wereld vertegenwoordigen, is de splitsing voor het Universele vader- en moederschap en wil zeggen, dat ook de mens én het dier die zelfstandigheid hebben te aanvaarden, doch bovendien door élk orgaan aanvaard moeten worden. Hierdoor is het, mijn broeders, dat ook élk orgaan die splitsing te beleven krijgt, waardoor het baringsorgaan én het scheppende die eigen zelfstandigheid krijgen. Omdat nu de Zon de eigen krachten uitzendt, is nu al vast te stellen, dat het scheppende orgaan voor het menselijke en dierlijke vaderschap eveneens die uitzendende vermogens zal bezitten. Dat wordt dus het menselijke orgaan om te scheppen en te baren, maar dat wij nu, volgens de ruimtelijke wetten beleven en ontleden en dat ook dit onfeilbaar zou geschieden.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.4973.4977)

De ziel schept alle benodigde organen voor het lichamelijke leven op het land:

Dat is echter de ontwaking voor alle stelsels en organen, die deel uitmaken van het menselijke en dierlijke organisme. Dat de scheppende en baringsorganen thans essentieel zijn, begrijpt u zeker en dát vanuit die organen de andere delen van dit organisme zich ten opzichte van deze scheppende en barenden krachten zullen instellen, is bovendien te aanvaarden, waardoor wij beleven, dat wij straks, op Aarde dan, het menselijke, maar Goddelijke beeld zullen zien.

Dat dit visleven zich splitst, is te zien, doch het machtige wonder is, dat de scheppende en barenden organen het zijn die dit kosmische wonder te vertegenwoordigen krijgen, waardoor de ziel als mens haar landelijk lichamelijk leven bouwt. Dat Zon en Maan vader en moeder zijn, is dus te aanvaarden, doch dat de ziel als mens, doordat wij opvolgende planeten beleven haar organen schept, is het machtige wonder dat wij straks beleven. Eerst dán is het organisme voor die zelfstandigheid als mens gereed.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.4978.4982)

Ook de inwendige organen worden leven na leven gevormd:

Het innerlijke wezen komt ook hier vele malen terug, wat de wedergeboorte is en dit terugkeren is voor de volmaking van het stoffkleed en de innerlijke organen.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3235)

De ademhalingsorganen in het water worden omgevormd tot longen voor het leven op het land:

Wat ingesteld stond op de wateren, als ademhalingsorganen, zou op het land een gelijke taak te vertegenwoordigen hebben, doch (die organen) zouden alweer door de ziel worden geschapen, omdat zij ál de stoffelijke stelsels schiep.

Archief (AR.1067)

Het vlerk- en blaassysteem verdort, de menselijke longen en ademhalingsorganen verdichten zich reeds.

Archief (AR.1097)

Hierdoor kunnen we langer op het land leven:

Dus de tijd van landelijk bewustzijn verruimt zich reeds en zo gaan we verder.

Lezingen Deel 1 (L1.1819)

Na miljoenen levens bereikt de ziel hier het landelijke bewustzijn:

En weer zullen wij ons éénzijn ondergaan, opnieuw het volwassen stadium betreden en daarna sterven, waardoor wij ons volgende leven verzekerd zien. Ook voor deze planeet hebben wij dus miljoenen levens te beleven, voordat wij ook deze ruimte hebben beleefd, waarvan het „eindelijke stadium” reeds het landelijke bewustzijn bezit.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.4785.4786)

Dan heeft zij zich eindelijk van het water losgemaakt:

Wij moesten dus aanvaarden, dat de ziel in staat was ál haar volgende stoffelijke stelsels zélf te scheppen. Door het één ontstond het andere en volgende stadium, een levensgraad voor de ziel, die stoffelijk en geestelijk door haar verkregen bewustzijn wordt beziel. Hierdoor kon zij zich eens van de wateren losmaken om de begaanbare planeet te beleven.

Archief (AR.1102.1104)

De tweede kosmische levensgraad

De tweede planeet is eigenlijk de eerste overgangsplaneet van de tweede kosmische levensgraad. In het onderstaande citaat wordt die ook een ‘bijpla-

neet' genoemd omdat het geen hoofdplaneet is, het is een overgangsplaneet die 'bij' de evolutie naar een hoofdplaneet hoort:

Ons verdergaan is verzekerd! Daarvoor schiep de Maan als Moeder een opvolgende levenswet als bijplaneet, voor ons het eerste stadium voor de „Tweede Kosmische Graad”. Dus de eerste geboorte voor de hogere bezieling. Ook dat is een planeet!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.4700.4703)

De eerste overgangsplaneet is hechter en dichter dan de eerste planeet:

Ook hier is het een groot verrottingsproces, doch deze kleine planeet is hechter en dichter dan het grote lichaam, dat de kleine planeet overheerst.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3236)

Voor deze verdichting is een ander klimaat nodig:

Deze kleine planeet kan dat verrottingsproces niet op miljoenenbasis beleven, omdat er een overgang voor nodig is, een ander klimaat en een andere kracht. Dit kleine lichaam is vaster en hechter dan de eerste planeet en dat zou het stoffelijke lichaam ten goede komen, dat daardoor ontwikkelde.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3282.3283)

De daaropvolgende planeet is weer groter:

De hieropvolgende planeet is al groter dan deze en dit zijn overgangen voor de tweede kosmische graad.”

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3320)

Zo beleeft de ziel zes overgangsstadia als planeten die behoren tot de tweede kosmische levensgraad:

Dat wil dus zeggen: één, twee, drie, vier, vijf, zes en hier komen wij nu weer op een hogere graad. Dus wij hebben niet alleen voor het embryonale leven zeven stadia beleefd, móéten we beleven, om die ruimte te overwinnen, maar ook de macrokosmos heeft die overgangen in bezit, in het bezit voor vader- en moederschap, die de Almoeder voor zichzelf heeft moeten vergeestelijken en verstoffelijken.

Lezingen Deel 2 (L2.1605.1606)

Meester Alcar vraagt aan Jozef Rulof (André-Dectar) op een reis voor de kosmologie of we dan niet ineens hadden kunnen overgaan naar Mars, de hoofdplaneet van de tweede kosmische levensgraad:

„Wij weten nu, dat de planeet Mars moeder is en dat zij heeft gebaard. Is het nu niet mogelijk, dat wij íneens op haar leven en bewustzijn overgaan om ons leven voort te zetten, André-Dectar?”

„Néén, mijn meester, ook dat is niet mogelijk, omdat wij zeven opvolgende verdichtingswetten voor het vader- en moederschap hebben beleefd en zijn dus ook nu niet in staat om die ruimtelijke sprong voor onze evolutie te beleven, wij moeten deze opvolgende levenswetten aanvaarden!”

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.4640.4642)

De zes overgangen naar Mars liggen in het universum verspreid:

Wij hebben zes overgangen beleefd en al die planeten liggen in het Universum verspreid, waarvan gij het ontstaan in de boeken hebt ontleed. Wij zien thans, dat de ruimte één proces beleven kan en dat is het vader- en het moederschap. En die wetten dienen, werken aan het menselijke organisme, iets anders kunnen wij niet beleven, doch daardoor ontwaakt de ziel, de geest, het innerlijke leven voor ál deze stelsels. Het menselijke wordingsproces krijgt nu een gestalte en dat ís de „Mens”! Wat zien wij nu?

Wij hebben de Tweede Kosmische Graad bereikt!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.5461.5466)

Al de planeten van de tweede kosmische levensgraad vormen één evolutielijn:

Je moet goed begrijpen dat al die planeten één zijn, één werking bezitten, om het stofkleed tot het volmaakte lichaam, dat je als stoffelijk organisme op aarde bezit, op te voeren.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3082)

Wij schiepen ons zélf

De ziel heeft haar gevoel om zich te verheffen vormgegeven in het lichaam:

Zie je nu, mijn zoon, dat de ziel zichzelf optrekt, dat zij het nu is als de persoonlijkheid, die zich verheffen wil en dat dit noodzakelijk is, wil zij straks een prachtig lichaam beleven?

We komen daar; voordat we de vierde, de vijfde overgangsplaneet hebben bereikt, hebben wij ons reeds opgericht. Die vlerken, die zijn naar buiten gekomen, we hebben klauwen gekregen, we zijn behaard.

Lezingen Deel 1 (L1.1832.1833)

Het hoofd verhief zich uit de romp:

Maar u ziet, dat dit hoofd zich losgemaakt heeft van de romp en eigenlijk de aapverschijnselen bezit, eigenschappen heeft, die het bewuste dier sieren. Doordat de bezieling ingesteld staat op het landelijke gaan, trok dit wezen zichzelf op en zien wij het ontwaken van dit lichaamsdeel. De andere organen bleven echter niet achter en kregen eveneens gestalte door de ziel.

Archief (AR.1110.1112)

Het kaakbeen stak nog ver vooruit:

Het hoofd heeft zich van het bovenlichaam losgemaakt en de schedel lijkt op die van de mens op aarde, maar deze is grover en het kaakbeen steekt ver vooruit. De ogen liggen diep in de kassen en vallen weg door die algehele beharing.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.4094.4095)

Het innerlijke willen van de ziel vormde het lichaam leven na leven:

Het innerlijke willen schiep wonderen. Het hoofd is ontstaan doordat de ziel zich daarop heeft ingesteld, haar concentratieveld (daarop) was gericht en omdat zij door de Macrokosmische wetten haar bewegingsmogelijkheden kreeg. Wat dus voor ons innerlijke leven bezieling kreeg, moest zich wel vervormen. Ook die fakirmethoden bezit het Oosterse kind van Moeder Aarde. Men ziet daar lieden, die een lichaamsdeel buiten werking stellen en zodoende geen levensmogelijkheid schenken. Zij doen dat voor de een of andere kunst, maar vooral (voor) broodwinning. Die mensen behoren dan ook tot de straat-occultisten van het Oosten. Dat heeft de menselijke ziel voor ál deze stadia en levensgraden onbewust gedaan. Doordat zij ingesteld stond op het waarnemen, vormde zich het hoofd en maakte zich los van het lichaam. Deze gevoelens zijn in mijn bewuste leven gekomen. Indien gij met mij deze wetten voelt, dan kunnen wij tevens haar willen leven controleren en de daarbij ko-

mende verschijnselen, die armen en benen zouden scheppen. Het hoofd werd bezielde door het willen zien, schedel en vorm kregen de duidelijke aspecten te aanvaarden.

Archief (AR.1113.1124)

Het beenderstelsel verdichtte, het lopen, het voortgaan is tot stand gekomen.

Archief (AR.1155)

We evolueerden van zwemmen naar lopen:

Wat voor mij de vliezen zijn in de wateren, schep ik om tot stelsels om te kunnen gaan. Wat daar voor mij zijn de roei- en zwemorganen, zijn nu reeds de armen en benen, poten en klauwen, om mij voor deze ruimte te kunnen beschermen, want ik ben niet meer alleen.

Archief (AR.1137.1138)

De klauwen verlengden zich door een voortdurende concentratie:

Onze klauwen verlengden zich, doordat voortdurend de concentratie daarop ingesteld is. De drang om voedsel te zoeken, het beklimmen van de ruimte, het gaan op handen en voeten, als onze aap dat bezit, zijn eigenschappen, die wij zélf tot openbaring dwongen, omdat ons leven ervan was bezielde.

Archief (AR.1157.1158)

Het organisme begon op een aardse aap te lijken:

Dit gedrocht, mijn broeders, lijkt enigszins op de aardse aap, ik zeg u echter, dat dit dier niets uit te staan heeft met dat stelsel. Immers miljoenen jaren zou het nog duren, voordat de aap zich in de natuur zou scheppen.

Archief (AR.1159.1160)

Het hele lichaam was dan behaard:

Je ziet, dat het gehele lichaam behaard is evenals zijn grove kop en klauwen. In dit dierlijke wezen ligt nu de oerkracht van al die verbruikte en ontvangen energie. Door al die biljoenen eeuwen heen heeft dit organisme zich opgebouwd.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3613.3615)

En gespierd:

Hoe waren deze mensen gespierd! Hun lichamen waren behaard en geheel naakt.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3995.3996)

Het organisme kreeg een oerkracht:

De natuur en alles wat in de natuur leeft, heeft zich verhard. De bomen, die je waarneemt, zijn krachtig en sterk en behalen reeds de graad die wij op aarde kennen. Het beenderstelsel van mens en dier is van een oerkracht, die men ook in het eerste menselijke stadium op aarde bezit. Steeds maar weer die stoffelijke overgangen. Al die overgangen van het stoffelijke organisme brengen ons naar de hoogste graad en dat is het stoffelijke lichaam, zoals de mens op aarde thans bezit.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.4053.4057)

Vergeleken met het menselijke lichaam op aarde was het lichaam op Mars uitgebouwd tot een reusachtige gestalte:

Ook hier is veel water. In die zeeën leven duizenden diersoorten, doch de mens heeft zich duizenden eeuwen geleden reeds van die toestand bevrijd. Het wezen dat hier leeft is op de begaanbare planeet overgegaan. Het heeft dus zijn bestaanswereld bereikt, is reeds volwassen en wacht op verhoging. Het zijn allen reuzen. Ook in de allervroegste tijden leefden deze reuzen op aarde.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.4081.4086)

Op Mars waren er ook stoffelijke levensgraden om van cel tot het aapachtig lichaam te komen:

Daar voor je, André, zie je een andere moeder. Zij is forser en krachtiger dan het andere wezen dat je zo-even zag en dit zijn nu de zeven stoffelijke overgangen die wij op aarde kennen en die ook hier aanwezig zijn.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3638.3639)

Wij schiepen ons zélf:

Ik herhaal dus, dat wij hierdoor ons zélf zouden oprichten. Dat wij in staat zouden zijn, armen en benen te scheppen. En wij schiepen ons zélf. Wij kwamen zo ver!

Dieren en plantenrijk

Alcar toonde aan André hoe het dierenrijk zich ontwikkeld heeft op de laatste overgangsplaneet voor Mars:

André zag een groenachtig monster. Het was ontzaglijk groot en leefde in deze omgeving.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3754.3755)

Dit dier daar voor je is vier à vijf meter groot en toch zijn hier ook kleine soorten.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3770)

Dit groenachtige monster vinden wij in het beginstadium van de aarde terug, maar het dier is in zijn verdere stadium anders dan dit vooreeuwse monster. Het innerlijke lichaam dat dit dier bezit, valt bijna uiteen en toch blijft het in stand. Het beenderstelsel is nog niet voldoende gevormd. Het leeft op het land en in het water.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3775.3778)

Dit dier heeft zich van zijn visachtige toestand bevrijd en leeft reeds op aarde, doch je ziet aan dat vadsige lichaam dat het zich met moeite voortbeweegt. Nog heeft het zijn natuurlijke toestand niet aanvaard. Dit is echter een overgang en die overgang duurt vele en vele eeuwen en dan wordt uit dit dier een andere en krachtiger soort geboren. Andere leven nog in zeeën, maar ook zij zijn bezig zich van dat stadium te bevrijden en komen straks op de begaanbare planeet, om dan een ander lichaam te aanvaarden. Zo evolueert het dier.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3796.3800)

Hier leven verschillende diersoorten, doch de meeste bevinden zich in de zeeën en zijn dus in een andere toestand.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3760)

Vele diersoorten hebben de begaanbare planeet, die zich in al die eeuwen verhardde, bereikt. Andere, en dat loopt in de miljoenen, leven in de diepe wateren en moeten die toestand nog beleven.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3780.3781)

„Leven hier reeds gevleugelde diersoorten, Alcar?”

„Nee, die graad kan hier en op andere planeten niet geboren worden. Die graad van ontwikkeling, die de hoogste graad is die het dier kan bereiken, vindt men eerst op aarde; zij zijn daar op de derde graad geboren.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3804.3806)

„Wat wij hier ontmoeten zijn die diersoorten, die monsterachtige gedrochten, die aan de oevers van de rivieren en in de zeeën leven. Op het land leven er hier nog niet zoveel, maar die hier leven zijn van zo'n onnatuurlijke grootte, dat je angstig wordt, wanneer je een dergelijk monster zou ontmoeten.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3813.3814)

Ziedaar, weer een ander wezen en daaruit groeit een dier, dat je op aarde kent en daar al vele eeuwen voorkomt. Dit dier, André, is als een pad, een ontzaglijk monster, doch het lichaam gaat verhard en daaruit groeit het schild dat het gehele lichaam overdekt. Je begrijpt zeker wel wat ik bedoel?”

„Is of wordt dit de schildpad, Alcar?”

„Ja, André.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3829.3833)

Nog is dit lichaam los en vadsig, toch zal het zich in al die eeuwen verdichten.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3842)

André bekeek dit dier, het had een groengrijze kleur en reeds krachtige poten. Hij zag dat dit dier tot de soort behoorde, die ook op de planeet aarde aanwezig was.

„Zie goed, André, dan zie je dat in de huid van het dier die schubachtige vlekken reeds aanwezig zijn.”

„Wat een monster, Alcar. Het lijkt alsof het niets dan water is.”

„Dat is duidelijk, want het hoort in het water ook thuis. Die brede kop zal veranderen, het gehele lijf verhard en de innerlijke organen zullen zich ontwikkelen. In een volgende incarnatie zien wij dit dier terug. Op de tweede graad en tevens op aarde hebben deze wezens die ontzaglijke grootte bereikt. Doch ook dan volgen nieuwe levens en daaruit, zoals de mens beleeft, treedt het eigenlijke wezen tevoorschijn, om daarna in een ander organisme over te gaan.

De vorige planeet dus en deze, zijn voor de vorming van het stoffelijke organisme en dit organisme komt op de tweede graad tot volle ontplooi-

ing. Je huivert wanneer je straks de vele diersoorten waarneemt die men daar kent en bezit. Ook de mens is van een ongewone grootte. Eerst op aarde gaat de mens en het dier in zijn normale afstemming over en dit wonder zal je straks waarnemen.”

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3844.3857)

Op Mars bereikte de reuzenschildpad haar grootste omvang:

André herkende dit dier. Het was als de schildpad op aarde. Hier had het dier een reusachtige grootte bereikt. De kop was reeds zichtbaar, maar het schild had die verharde toestand nog niet bereikt, was hier nog van vleesachtige substantie.

„Wordt dit dier de reuzenschildpad, die in het begin op aarde heeft geleefd, Alcar?”

„Ja, André, op aarde zien wij dit dier terug, maar dan heeft de natuur haar taak volbracht, wat het verdichtingsproces is. Je zult dit dier daar terugzien en ook dat andere dier, maar dan zijn zij beide kleiner dan op deze planeet. Doch op aarde bezit het dierenrijk meer weerstand en kracht, want het heeft die weerstand door al die eeuwen heen ontvangen. Zie, daar zijn er tientallen bijeen. De mens blijft uit hun omgeving, doch deze wezens zoeken het menselijke wezen op en dan ontstaat er een strijd op leven en dood. Hoe groot zij ook zijn, toch zijn deze dieren zeer kwetsbaar. De mens kent die kwetsbaarheid en weet hoe zij te treffen en te overvallen zijn. Dit behoort bij hun leven en is het instinct dat dier en mens bezit. Maar ook het dier weet het menselijke wezen te overvallen en ruikt waar het zich bevindt.

Ook de innerlijke organen zijn dus in hoge ontwikkeling gekomen, maar eerst op aarde gaat dit instinct, dit voordierlijke gevoel, tot bewustzijn over en handelen zij naar deze gevoelens.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.4124.4138)

Op de laatste overgangsplaneet voor Mars had ook het plantenrijk nog geen sterke verdichting bereikt:

Ziedaar een blad van een plant, waar de mens zich onder kan verbergen en dat enige meters groot is. Ik zal mij daarmee verbinden, dan kun jij in het innerlijke overgaan.”

André ging in dit weefsel over. „Merkwaardig is het, Alcar, wat ik voel.”

„Je voelt dat het geheel in een voorstadium verkeert. Het voelt aan als een donzig kleed en het is tevens elastisch. Men zou deze planten op aarde niet in leven kunnen houden. De kracht die de natuur bezit en die de

aarde door de kosmische bestraling ontvangt, dat het zonnelicht is, zou alles wat hier is en leeft uiteen doen vloeien en het zou een brijachtige massa worden. De natuurkracht is van dien aard, dat alles hier op halve kracht leeft en de inwerkende kracht die deze planeet van het zonnestelsel ontvangt, is een derde van die van de aarde. Dit komt en dat zal je duidelijk zijn, door de ligging van deze planeet, haar taak die zij te volbrengen heeft en de plaats die zij in het universum inneemt. Wat wij op de andere planeten hebben gezien en beleefd en daar voor de innerlijke organen nodig was, is hier voor de algehele constitutie, dat het groeiproses betekent. Daarom al die kolossen van diersoorten. Straks vinden wij dit groeiproses in het menselijke wezen terug, want ook het stoffelijke organisme van de mens ontkomt niet aan deze natuurwetten, omdat dit in de schepping ligt opgesloten.

Alles wat je ziet, André, dijt uit, ontwaakt en beleefd dit groeiproses.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3871.3884)

De bomen zijn anders dan op aarde, wat wij daar als de normale houtsubstantie kennen en de natuur op aarde tot stand heeft gebracht, is hier niet verdicht. De bodem is van dezelfde substantie en het water is nog slijk en een vetachtig mengsel, waarin al dat dierlijke leeft. Niets is hier wat men reeds op aarde kent, alles wat de planeet aarde bezit is in wezen volmaakt, zoals het stoffelijke organisme dat de mens en het dier bezit. Ook hier dus niet dat sappige groen van planten en bomen, niets van dat wat de natuur heeft voortgebracht op aarde.

Hier leeft mens en dier in een overgang naar het werkelijke en natuurlijke, dat de derde kosmische graad bezit.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3862.3866)

Op Mars beleefde al het leven het reuzenstadium:

Ook de natuur, zoals ik zo-even zei, is anders dan op aarde en toch, bij een eerste blik denk je reeds op aarde te zijn. Ik zou dit het reuzentijdperk kunnen noemen en dit is in waarheid ook het geval. Hier ontwaakt dus alles wat tot het stoffelijke organisme behoort en deze planeet heeft dát, wat die andere planeten niet bezitten. Deze planeet bouwt aan het stofkleed en is dit geen vreemd verschijnsel, dat het menselijke en dierlijke organisme deze grootte heeft bereikt? De bomen en planten zijn ook van ontzaglijke grootte, doch het plantenleven overheerst hier.

Een blad van een plant, je ziet het, is zo groot als een dak van een aardse woning en de dikte is geweldig. Het heeft hier die oerkracht, doch lost in de komende klimaatverandering in enige dagen, volgens aardse tijd, op.

De ontzaglijke struiken die je hier overal waarneemt, brengen een soort vrucht voort, waarmee zich de dieren voeden die de waterkant hebben bereikt. Ook voor de mens is er dergelijk voedsel, dat echter maar in enkele tijden aanwezig is, omdat dit met het klimaat verband houdt. Toch eten zij dit voedsel, al zijn zij op dierlijk voedsel ingesteld.

In het water en op het land dus is voedsel in voorraad. Dan is er ook nog voor het menselijke wezen de mens zelf, die zij eveneens verorberen.

Ook hier leeft het vergiftige reptiel, doch het stoffelijke organisme is daar tegen bestand en zij kunnen een hoeveelheid verdragen, die voor de mens op aarde direct dodelijk zou zijn, wanneer zij zich daaraan zouden tegoed doen.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.4140.4152)

97. De vergissing van Darwin

Omdat de menselijke en dierlijke evolutielijnen gescheiden lopen, heeft Darwin zich vergist met zijn opvatting dat de mens van de aap afstamt.

Ontstaan van de mens

Darwin dacht dat de mens een diersoort was, geëvolueerd uit de aap. De schrijvers van de boeken van Jozef Rulof, de meesters, hebben geestelijk-wetenschappelijk vastgesteld dat dit een vergissing was. Toen zij in het verleden van hun ziel terugkeken, zagen ze dat ze hun eerste leven als cel hadden beleefd op de eerste planeet in de ruimte. Op dat moment was er nog geen sprake van een dier, laat staan van een aap.

De eerste levens van de menselijke ziel op de eerste planeet worden beschreven in het artikel 'onze eerste levens als cel'. Het artikel 'evolutie in het water' licht toe hoe de ziel haar stoffelijke levensvorm in het water van de eerste planeet opvoerde van cel tot een zeeleeuwachtig organisme. Het artikel 'evolutie op het land' licht toe hoe de ziel vervolgens op het land haar lichaam omhoog stuwde tot een aapachtig organisme.

Het artikel 'stoffelijke levensgraden' beschrijft hoe de ziel op aarde dit evolutieproces herhaalde en haar stoffelijke lichaam opgebouwd heeft van oercel tot onze huidige menselijke gestalte. Het artikel 'aarde' beschrijft hoe de ziel tijdens deze stoffelijke evolutie de verschillende tijdperken van de aarde heeft kunnen overleven.

Ontstaan van het dier

Maar waar is het dier dan ontstaan, en heeft het dier ook een ziel? De meesters zagen dat ook dieren reïncarneerden, dus ook dieren hebben een ziel. De meesters konden door een gevoelsverbinding met de dierlijke ziel ook het verleden van het dier volgen. Ze zagen dat de evolutielijn van het dier altijd gescheiden heeft gelopen van de menselijke evolutie. Alleen het allereerste begin bleek niet gescheiden te zijn.

De meesters stelden vast dat de dierlijke ziel haar allereerste leven ook als cel had beleefd, en dat die eerste dierlijke cellen uit de eerste menselijke cellen geboren waren. De menselijke cellen waren ontstaan uit het geestelijke plasma van de eerste planeet. Het artikel 'onze basiskrachten' licht toe hoe dit plasma tot stand was gekomen in zeven tijdperken van verdichting. Hierdoor bestonden deze cellen uit zeven verdichtingsgraden. De menselijke zielen hebben tijdens hun eerste leven als cel maar één graad van dit geestelijk

plasma beleefd. Toen ze zich terugtrokken, kwamen de andere graden tot werking. Hierdoor ontstonden de eerste dierlijke cellen.

Dit dierlijke leven beleefde dezelfde basiskrachten als de menselijke ziel, door 'uitdijning en verdichting' ontstonden vele diersoorten. Anders dan bij de menselijke ziel die één lichamelijke evolutielijn heeft gevolgd, en haar lichaam uitbouwde van enkelvoudige cel tot onze huidige menselijke gestalte, heeft het dierlijke leven zich gesplitst en vertakt tot een veelheid aan diersoorten, zoals die op aarde te zien zijn.

Aap, zeeleeuw en vogel

Het eerste dierlijke leven dat uit de menselijke cel is ontstaan, heeft zich op aarde gevormd tot wat wij 'apen' noemen. Daarom vertoont de aap lichamelijke gelijkenissen met de mens, en zien we ook in het gedrag van de aap menselijke eigenschappen terug. De aap is voor het land het schaduwbeeld van de mens.

Voor het leven in het water zijn er andere dieren die het menselijke het dichtst benaderen, zoals de zeeleeuw en de zeehond. Er zijn verschillende diersoorten door de mens tot menselijk gevoel op te trekken, zoals de hond en het paard. Maar desondanks zullen ze altijd één graad onder het menselijke gevoelsleven blijven, omdat ze bij hun geboorte als ziel één graad minder bewust leven hebben meegekregen.

Toch hebben ze dezelfde basiskrachten van het leven. Daarom kunnen ze zich ook voortplanten, kregen ze ook ogen en andere zintuigen, bezitten ze dezelfde organen als de mens, maar dan in de brede variatie die we kennen in de dierlijke wereld.

De aap en de zeeleeuw zijn echter niet het eindstadium van de dierlijke evolutielijn. De zeeleeuw vertegenwoordigt het eindstadium voor het leven in het water, en de aap voltooit de evolutie van het leven op het land. Maar het dierenrijk heeft ook al vleugels ontwikkeld om zich van het land te verheffen, de vogels vertolken reeds het ruimtelijke bewustzijn. Zo heeft het dierenrijk reeds het volgende stadium van evolutie op aarde vormgegeven, wat de mens alleen innerlijk kan beleven als het ruimtelijke gevoel dat de stoffelijke materie ontstijgt.

Darwin in het hiernamaals

Darwin heeft al wel fundamenten gelegd voor het principe van evolutie, maar pas na zijn dood zag hij in dat hij zich ook schromelijk vergist had. Toen hij in het hiernamaals ontwaakte, werd hij begroet door de meesters, want iedereen die met de evolutie van het denken van de mensheid verbon-

den is, wordt door hen gevolgd.

Toen kon Darwin geïnformeerd worden dat we geen apen als voorouders hebben. Nadat Darwin zijn aardse denken had losgelaten, voelde hij hoe verkeerd hij het menselijke denken op aarde had beïnvloed met zijn eigen bedenksels. Toen hij in het hiernamaals de universele waarheid leerde kennen, wilde hij die heel graag op aarde brengen, om zijn vergissing te herstellen.

Maar daartoe miste hij het aardse lichaam, en de mensen op aarde konden hem nu niet meer beluisteren. In het hiernamaals voelde hij pas het gevaar om tijdens het aardse leven iets aan de andere mens te geven waarvan men op dat moment door het beperkte aardse denken niet absoluut zeker is. Jozef Rulof beloofde hem te helpen door de ‘juiste evolutieleer’ op aarde te brengen.

Bronnen

Ontstaan van de mens

Jozef Rulof (André) heeft dankzij de meesters het verleden van de menselijke ziel kunnen peilen, en gezien dat de ziel na de evolutie in het water en op het land een behaard lichaam had gevormd dat enigszins leek op de huidige apen op aarde, maar daarentegen toch deel was van de menselijke evolutielijn:

Nu moet André zich terugpeilen en zeggen: ‘Ja, wij kropen uit de wateren vandaan – want ik kan immers vergelijkingen maken met de aarde, ik leef op aarde – ik ben mens geworden, ik ben uit de wateren gekropen en ik was vis, toen was ik diermens, behaard. Niet de aap van Darwin’, zegt André, ‘máár méns, alleen mens, begaafd met goddelijk vader- en moederschap.’

Lezingen Deel 3 (L3.5686.5687)

Ontstaan van het dier

Toen Jozef zag waar het dier geboren was, beseftte hij hoe Darwin zich vergist had:

Mijn hemel, kind van deze wereld, wat heb jij je vergist. Hoe bestaat het. Wat ben jij ernaast geweest, dat zie en voel ik nu al. En toch moeten wij nog aan die ontwikkeling beginnen. Dat is de dierenwereld. Waar is het

dier eigenlijk geboren, mijn Darwin?

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.84.89)

Toen de menselijke ziel haar eerste cellichaampje verliet, was die eerste cel niet uitgeleefd. Die cel kent zeven verdichtingsgraden in het scheppen en baren vanuit de basiskrachten die in haar aanwezig waren:

Maar dat eerste menselijke ego, die eerste menselijke embryonale cel die was niet uitgeleefd. Die cel die komt tot scheppen en baren, maar die heeft zeven diepten als werelden, die is niet dood.

Lezingen Deel 2 (L2.1452.1453)

Na haar eerste leven als cel leefde de menselijke ziel verder en ging naar de wereld van het onbewuste, maar ook de achtergelaten cel had nog leven in zich om te evolueren:

Hier moet u aanvaarden dat er geen dood bestaat, want die cel leefde verder en de ziel leefde verder, maar ook die cel had nog evolutie.

Lezingen Deel 2 (L2.1456)

Op hun reizen voor de kosmologie onderzochten de meesters en Jozef Rulof (André-Dectar) de zeven levensgraden van de eerste cel. In het artikel 'onze basiskrachten' wordt toegelicht hoe de Alziel als Almoeder zeven verdichtingsgraden beleefde voordat zij haar geestelijke energie had verdicht tot een gouden plasma, dat later gebruikt is door de menselijke ziel om haar eerste cellichaam te vormen:

Ik zal tot u komen en thans vragen: „Is deze cel volkomen uitgeleefd?”

„Néén, mijn meester.”

„Waarom niet, André-Dectar?”

„Omdat deze cel zeven levensgraden bezit.”

„Dat is juist, maar waar hebben wij die zeven levensgraden het eerst ontmoet?”

„Op onze vorige reis, mijn meester. De „Almoeder” volgde zeven opvolgende levenstijdperken, voordat „Zij” haar leven openbaarde.”

„Ook dat is het antwoord, mijn broeders. Wij hebben gezien, dat de „Almoeder” zeven tijdperken nodig heeft gehad om zichzelf te doen manifesteren. Eerst toen Zij de zevende graad bereikte, betrad Zij tevens het Kosmische vaderschap en zagen wij, dat het „Universum” zich in het gouden plasma had verdicht.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.4150.4159)

De menselijke ziel kon tijdens haar eerste leven als cel niet ineens deze zeven levensgraden beleven:

Wij moeten dus aanvaarden, dat dit leven, uit de „Almoeder” geboren, niet ineens gereed is, niet ineens deze zeven graden kan beleven en dat de eerste embryonale cel ook niet het uiteindelijke voor de „Albron” heeft kunnen beleven.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.4161)

Hierdoor kon uit de eerste afgelegde cel nieuw dierlijk leven geboren worden:

Uit de eerste menselijke cel is er nieuw leven geboren!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.4170)

En hierdoor heeft het dierlijke leven ook bewustzijn en soms menselijke eigenschappen:

Het is dus duidelijk, mijn broeders, dat het dier bewustzijn bezit en soms menselijke eigenschappen te vertegenwoordigen heeft, omdat dit dierlijk leven uit ons geboren is.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.7020)

Het dier kreeg alles van het leven mee:

Natuurlijk is ook dat waarheid, het dier baart en schept en bezit dezelfde organen als wij mensen bezitten. Voor de dierenwereld uit ónze bron geboren, is dat universeel te zien en te beleven. Ook het dier kreeg ogen, omdat wij ze voor het dier hebben geschapen. Omdat wij ons hebben gesplitst, heeft het dier te baren en te scheppen. Het dier bezit ziel, geest en leven en een lichamelijk bewustzijn, ook het innerlijke leven heeft deze wetten te aanvaarden en te beleven gekregen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.6863.6867)

De menselijke ziel volgde één evolutielijn om haar stoffelijke organisme op te bouwen, de dieren daarentegen schiepen duizenden soorten:

Doch de mens, zoals ik reeds zei, volgde maar één weg en die weg was voor de volmaking van het stoffelijke organisme. Het dier echter ging in duizenden diersoorten over, het aanvaardde het ene leven om in het andere en weer hogere binnen te treden, doch bleef steeds en al die mil-

joenen jaren door, één graad onder het denkende en voelende, tot God terugkerende wezen. In alles, in welk stadium de mens en het dierlijke wezen zich ook bevond, zie je de reïncarnatie, of ook het dierlijke wezen was in eerste instantie ten dode opgeschreven en was Gods schepping en openbaringsproces vernietigd. Steeds maar weer de wedergeboorte op aarde en op andere planeten.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.2534.2537)

Aap, zeeleeuw en vogel

De aap is het eerste leven dat uit de menselijke cel is geboren:

De allereerste graad áchter de mens is als het ware het schaduwbeeld van de goddelijke persoonlijkheid, de mens. En u ziet: ga nu maar eens naar de aap kijken. U ziet het schaduwbeeld van uw lichtende ogen in dat dier, de handen, de voeten, het lichaam, bijna het menselijke instinct, maar het blijft dier.

Lezingen Deel 2 (L2.372.374)

De aap heeft zijn huidige gestalte eerst op de aarde kunnen vormen:

Eerst op de planeet Aarde kreeg het dierenrijk het normale bewustzijn voor het stoffelijke en het innerlijke leven. Maar dan betreden wij reeds de allerlaatste tijdperken voor de Aarde. In de prehistorische tijdperken, ná de warmte- en afkoelingsuren, heeft de aap zichzelf geschapen en betrad dit dier als één soort, gelijkend op het menselijke wezen, de ruimte.

Archief (AR.1164.1166)

De chimpansee is het schaduwbeeld van de mens:

André, wij hebben (in het) verleden gezegd: de chimpansee is het dichtst bij u, heeft het meeste bewustzijn, maar die heeft uw armen, uw ogen, als schaduwbeelden.

Lezingen Deel 2 (L2.1460)

Na het dierlijke leven dat later de aap werd, kwamen al de andere dierlijke soorten tot ontwikkeling:

De aap beleefde zeven overgangen en eerst daarna kwam er nieuw leven uit die cel en zijn thans al die miljoenen soorten van dieren die de aarde bezit!

We kunnen verschillende diersoorten menselijke handelingen laten verrichten, maar de kloof tussen mens en dier blijft:

Deze werelden liggen ver uiteen en toch weer dicht bij elkaar, omdat de „Aap” menselijke eigenschappen bezit, doch altijd weer het schaduwbeeld vertoont en vertegenwoordigt van de eerste levensgraad, waardoor en waaruit wij mensen het levenslicht ontvingen. Vele soorten van dieren zullen nú menselijk gevoel bezitten? Néén, de mens zál die levens tot zich kunnen optrekken en het eigen verkregen bewustzijn schenken. Wat kan men op Aarde een „hond” al niet leren? Wij krijgen thans landelijk en waterlijk leven te zien en te beleven, waarvan verschillende graden het schaduwbeeld van de mens bezitten en ook die eigenschappen beleven. Tóch blijft dat leven de eigen verkregen wereld behouden, omdat wij mensen ál de Goddelijke eigenschappen bezitten en het dier slechts de menselijke en (die) nimmer overschrijden kan!

„Dít, mijn broeders, blijft dus de kloof tussen mens en dier.”

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.7023.7029)

De aap wordt nooit mens. De verdere evolutie van de aap door reïncarnatie ligt in het ruimtelijke gevoelsleven van de vogels:

Maar het is hierdoor, dat de aap menselijk voelen en denken bezit, doch, zoals wij door de schepping hebben te aanvaarden, het schaduwbeeld is van de mens!

De aap zal ons volgen, doch zit straks, over miljoenen jaren in uw kooi en zingt, ook dat dierlijke leven krijgt vleugelen en ruimte te beleven en evolueert!

De aap blijft dus dierlijk, doch beleeft hogere organismen!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.6834.6836)

De vogels vertegenwoordigen de verdere stap in de dierlijke evolutielijn:

Maar die dierlijke levensgraden zullen veranderen, dus evolueren, waarvoor wij de gevleugelde diersoorten kennen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.6855)

Het dierlijke leven vergezelt de mens in de sferen van licht:

En, het dier is ná ons geboren, kwam ná ons tot het vader- en moeder-

schap en ging ná ons van de Maan weg! Ná ons betrad het dier de astrale wereld, doch toen sjipte Darwins „Aap” in de sferen van licht en zong ons de eigen verkregen en beleefde schepping toe.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.6869.6870)

Het dierlijke leven zal ons omringen tot het eindpunt van onze kosmische evolutie in het Al:

De mens is het dier dan ook steeds en steeds vooruit en dit blijft voortgaan, totdat wij in het Al teruggekeerd zijn. Ook daar zal dit leven ons omringen, maar het blijft in die afstemming.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.2472.2473)

De aap is voor het land het schaduwbeeld van de mens:

Darwin zegt: ‘De mens stamt van de aap af.’ Wij zeggen, we hebben gezien, de schepping, de Albron zegt: nee, de aap is uit de mens geboren voor het land!

Lezingen Deel 1 (L1.1572.1573)

Voor het leven in het water zijn er andere dierlijke schaduwbeelden:

Ik heb u (in het) verleden eens een beeld gegeven dat (in) die soorten, niet alleen (in) de aap maar ook in de wateren, uw eigen leven nog te zien is; Darwin dacht dat alleen de aap ... Ziet u, de Bijbel begint met het leven op aarde, maar wij hebben de wateren beleefd. En nu hebt u hier als landelijk bewustzijn, hebt u het aapinstinct. Voelt u dit? Maar u hebt ook uw zeeleeuw en uw zeehond, die u opvolgt in de wateren en waarlijk reeds menselijk voelen en denken bezit, zo zuiver op afstemming dat elke zelfstandigheid heeft moeten baren, zich heeft moeten splitsen. En daardoor hebt ge nu uw visjes om te eten en te drinken, maar ook de dierlijke directe afstemming als een vistadium van de mens. En dan ziet ge een zeeleeuw en een zeehond, die precies als waterlijk leven en landelijk bewustzijn één wereld, maar verschillend organisch leven vertegenwoordigen.

Lezingen Deel 2 (L2.679.685)

Darwin in het hiernamaals

Toen Darwin in het hiernamaals kwam, hadden de meesters en zelfs Christus hem iets te zeggen:

En toen kwam Darwin aan Gene Zijde. Darwin staat voor ons, want díé moesten wij hebben. Het geluk, dat er zo'n grote van de aarde kwam, om die te beleven. En wij erheen: 'Goedemorgen, mijn vriend, bent u wakker?'

Meester Alcar, meester Cesarino, Damascus, de Halve Maan, Christus was er ook bij. 'Zo', zegt Hij. Er stond een jong iemand naast ons en wij keken in de ogen en we zagen de goddelijke afstemming, en toen zei dit Kind van vijftientwintig jaar: 'Herkent ge Mij ook?'

'Ik ken u niet.'

'Dank u, dan kom ik over duizend jaar nog wel eens terug. Maar wij zijn geen apen. De mens heeft met zijn goddelijke afstemming dit kleurenrijk, voor het vader- en moederschap, door zijn splitsingen, Darwin, het dierenrijk en Moeder Natuur geschapen. Ik ben de God die door dit alles spreekt.'

En toen knipperde Darwin met zijn oogjes en viel hij voor twee jaar in slaap. Hij was kosmisch-geestelijk geschokt. En Christus en de meesters gingen heen, ze lieten hem slapen. We lieten hem slapen en telkens wanneer hij maar weer begon te denken dan kwam de aap voor de dag, en dan stond het aap-instinct naast hem. En dan zei de zuster, een schoonheid van kleur en van licht: 'Kunt u mij vergelijken met een aap? Ik ben moeder!'

En dan gingen weer Darwin zijn ogen weer dicht. Een marteling als ik weet niet wat, die gij op aarde niet kunt beleven, want dit is een geestelijk sterven. Hij moest zijn stoffelijke Darwin loslaten. Die werd nu door de meesters, door Christus, door de goddelijkheid van onze sferen bewust menselijk, maar ruimtelijk gekist.

Lezingen Deel 2 (L2.8035.8056)

Toen de meesters aan Darwin de geestelijke werkelijkheid verklaard hadden, wilde hij zijn vergissing op aarde rechtzetten:

Dat weet Darwin trouwens nu al reeds, dat hebben de meesters al verklaard. Hij zegt: 'Hoe breek ik die onzin weer af?'

Lezingen Deel 1 (L1.2187.2188)

Maar hij had nu geen aards lichaam meer, om de mens op aarde toe te spreken. Jozef beloofde hem te helpen door zijn vergissing wereldkundig te maken:

Máár, mijn Darwin, je bent er glad naast.

Je was er dichtbij, já, je stond erbovenop en je zag het niet eens. Moet je

daar nu om schreien? Dat helpt je toch niet. Maar ik zal je nu helpen. Ik zal het voor je opnemen, mijn vriend en broeder Darwin.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.93.98)

98. Ons bewustzijn op Mars

Door beleving van honger en de kracht van een oersterk lichaam bereikt de ziel op Mars de voordierlijke gevoelsgraad als instinctief bewustzijn.

Sporen van leven

In 2018 heeft de ruimtevaartorganisatie NASA bekend gemaakt dat er organische moleculen op de planeet Mars gevonden zijn. De ouderdom van de rotsen waarop de moleculen aangetroffen zijn, wordt gedateerd op drie miljard jaar. Bij een vorig onderzoek had het Marswagentje al zuurstof, koolstof en waterstof aangetroffen. Bovendien zijn er aanwijzingen dat er ooit stromend water is geweest dat meren heeft gevormd. Door al deze bevindingen acht de wetenschap het mogelijk dat er ooit leven op Mars is geweest, in de tijd dat er ook zoet water en een dichtere atmosfeer was.

In de boeken van Jozef Rulof wordt beschreven hoe we ons dat leven kunnen voorstellen. Volgens de schrijvers van deze boeken, de meesters, hebben zelfs wij ooit op Mars geleefd. De meesters hebben geestelijk-wetenschappelijk vastgesteld dat elke menselijke ziel vele levens op Mars heeft beleefd in de loop van haar kosmische evolutie.

Hierbij is Mars niet de eerste en niet de laatste planeet op deze kosmische reis. Het artikel 'kosmische levensgraden' licht toe dat Mars het eindstadium is van de tweede kosmische levensgraad. De aarde is het eindstadium van de derde kosmische levensgraad. Na vele reïncarnaties op Mars gaat de menselijke ziel naar een aantal overgangspaneten, en hierna naar de aarde, om haar evolutie voort te zetten.

Nu is Mars aan het sterven, de dampkring is aan het oplossen. Maar lang geleden was het een bloeiende planeet met veel leven. In die tijd was de dampkring nog intact, en zag de planeet er nog niet zo droog en doods uit.

Onze fysieke vorm

Het lichaam dat we op Mars hebben beleefd, was minder ver geëvolueerd dan het menselijke lichaam op aarde. Maar net zoals op aarde heeft de ziel op Mars wel een hele evolutie doorgemaakt, om haar organisme van eenvoudige cel naar de hoogste stoffelijke vorm te laten groeien. De stoffelijke evolutie op aarde wordt toegelicht in het artikel 'stoffelijke levensgraden'.

Ook op Mars is deze stoffelijke evolutie begonnen in het water. De artikelen 'onze eerste levens als cel' en 'evolutie in het water' lichten toe hoe de ziel zich in het water een fysieke vorm opbouwde. Het artikel 'evolutie op het

land' beschrijft het vervolg van onze stoffelijke evolutie op het land.

Op Mars bereikten we uiteindelijk een fysiek lichaam dat enigszins gelijkis vertoont met grote apen op aarde. De evolutie van het dierenrijk loopt echter volledig gescheiden van de menselijke evolutie, zoals toegelicht wordt in het artikel 'de vergissing van Darwin'.

Het leven en klimaat op Mars in die tijd kan vergeleken worden met de prehistorie op aarde. Het bestaan was er ruw en hard. De levensvormen kregen hier een enorme omvang. De planten werden zeer groot, de dieren bereikten de grootte zoals in de prehistorie op aarde en ook de mens was een reus in vergelijking met onze huidige gestalte. Het menselijke lichaam was oersterk en kende geen ziekten. Het was echter veel grover dan het huidige lichaam op aarde.

Ons bewustzijn

Ons bewustzijn op Mars werd hoofdzakelijk bepaald door de beleving van het stoffelijke lichaam. We beleefden de lichamelijke handelingen die horen bij eten, drinken, slapen, voortplanting en moederschap. Als het lichaam voedsel nodig had, kregen we de gewaarwordingen die we op aarde 'honger' zijn gaan noemen. Die honger bracht de persoonlijkheid in beweging.

Het zoeken naar eten gaf de eerste kennis. Na duizenden reïncarnaties wisten we waar ons voedsel te vinden was, en hoe we het konden bemachtigen. Dit werd een instinctief weten hoe we onze honger konden stillen.

Op Mars leerden we ook de kracht van ons lichaam kennen en gebruiken om het eten te bemachtigen. Hierdoor verwierven we de eerste bewustzijnsgraad. De meesters noemen die de voordierlijke gevoelsgraad, omdat er handelingen verricht werden die de meeste huidige dieren op aarde niet uitvoeren, zoals het eten van soortgenoten. Op Mars kwam de menselijke persoonlijkheid tot het voordierlijke kannibalisme, en pas toen zij op aarde in de dierlijke gevoelsgraad kwam, kon ze het kannibalisme weer loslaten.

Doordat de mens op Mars zijn lichaam leerde gebruiken voor het bemachtigen van eten, kwam er onderlinge strijd. Zo ging de ziel hier voor het eerst op haar kosmische evolutieweg disharmonisch handelen ten opzichte van andere zielen. Hoe deze disharmonie ontstond en opgelost werd, wordt toegelicht in het artikel 'harmonie'.

De persoonlijkheid was zich op Mars nog niet bewust van haar disharmonische handelen. Zij kende de menselijke begrippen 'goed en kwaad' nog niet. Zij beseft nog niet dat zij zich door dit gedrag met andere zielen in disharmonie bracht. De persoonlijkheid kon nog niet denken, zij kon alleen instinctief voelen. Dat voelen was erop gericht om sterk te zijn en te blijven, om altijd te zorgen dat er voldoende eten bemachtigd kon worden.

Van aardse menselijke eigenschappen was hier nog geen sprake. Er was ook nog geen taal ontwikkeld, het was slechts een schreeuwen. Er was nog geen persoonlijkheid die leven na leven een eigen karakter vormde, van de vorige levens bleef alleen een algemeen instinctief gevoel over. Het uiteindelijke bewustzijn kan omschreven worden als een vroege vorm van kuddegeest.

Eerst zocht men zijn voedsel alleen, maar later vormde men groepen, omdat die meer overlevingskansen boden. De groepen met het sterkste lichaam van de hoogste stoffelijke levensgraad slachtten de andere groepen met een minder sterk lichaam af. De groepen werden geleid door de allersterksten, want het recht van de sterkste domineerde dit bewustzijn.

Wanneer de ziel het vrouwelijke lichaam beleefde, kwamen er ook moedergevoelens van zorg voor het jonge leven. De borstvoeding gebeurde op gelijkaardige wijze als op aarde. De gevoelens van zorgzaamheid kan men de eerste graad van moederliefde noemen, de moeder voelde dit als haar geluk. Zij viel iedereen aan die haar dit geluk wilde ontnemen. Wanneer het kind voor zichzelf kon zorgen, verdween dit gevoel weer en wist de moeder niet meer dat het haar kind was.

Het voordierlijke bewustzijn was de hoogste gevoelsgraad die de menselijke ziel op Mars heeft beleefd, en waarmee ze op aarde begint. Op aarde ontwikkelt ze hogere gevoelsgraden, zoals in het artikel 'gevoelsgraden' (uit 'Het Jozef Rulof Naslagwerk Deel 2 Onze Reïncarnaties') wordt toegelicht. Wanneer de ziel uiteindelijk in het hiernamaals de universele liefde van de geestelijke gevoelsgraad bereikt, kan men terugkijken naar het toenmalige bewustzijn van Mars als de noodzakelijke eerste stap in de eigen bewustzijnsontwikkeling.

Bronnen

Onze fysieke vorm

Toen de eerste menselijke zielen naar Mars kwamen, was deze planeet nog niet verdicht tot een materiële vorm. Het was nog een geestelijke plasmabool, gevormd door de verdichte energie die vrijkwam na de kosmische splitsing. Net zoals op andere planeten begon de ziel met haar eerste leven door een klein gedeelte van deze geestelijke energie uit de moederplaneet te gebruiken om haar eerste enkelvoudige cel te vormen:

En dat is opnieuw een moederplaneet, die gereed is, door de bijplaneten verdicht tot het halfwakende bewustzijn, dus nog in geestelijke toestand,

om de menselijke ziel te kunnen opvangen.

Maskers en Mensen (MA.34668.34668)

Toen de ziel haar lichaam via duizenden stoffelijke levensgraden opgebouwd had tot de gestalte van een oermens, was het klimaat op Mars te vergelijken met de prehistorie op aarde:

Kijk naar deze oer-mensen, dit dierlijke wezen en gij ziet uw prehistorisch tijdperk voor deze planeet, straks ziet gij u zelf op Aarde terug en eerst dán kunt gij aanvaarden dat het Universum voor de mens werd geschapen.

Mars bracht zeven opvolgende levensgraden voort, maar die wetten leerden wij voor de „Almoeder” kennen en nog zijn ze aanwezig. Thans beleven wij die verdichtingswetten door het menselijke organisme. De hoogste en zevende levensgraad nu, overheerst hier de daaronder levende graden, doch al die miljoenen mensen leven over de planeet verspreid. Natuurlijk is het leven hier ruw en hard, maar hoe waren de prehistorische tijdperken op aarde?

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.5544.5548)

Niet alleen de planeet was groter dan de eerste planeet waarop de ziel haar kosmische reis was begonnen, maar ook het stoffelijke leven op Mars beleefde een grotere omvang:

De omvang van de planeet gaat over op het leven, hierdoor is het, dat wij dit reuzendier zien, waarvan ook de Aarde haar wetten verstoffelijkt heeft en haar prehistorische tijdperken hebben aangetoond. Mars beschrijft dus een kosmisch rechtvaardige baan om de Zon en die is in harmonie met het Universum, met het leven, vanzelfsprekend met Moeder Natuur. Wanneer de mens voor het huidige stadium zegt: op Mars kunnen wij niet leven, die atmosfeer is té hard en té ruw, dan kunnen wij zeggen: u hebt gelijk, maar zoudt gij in staat zijn ook nú nog het prehistorische tijdperk voor de Aarde te beleven? Hoe was het kind van Moeder Aarde voor die tijdperken? Indien wij zover zijn, mijn broeders, dan ziet gij uw prehistorisch tijdperk terug, ik zei u reeds, ook de Aarde heeft die tijden geschapen.

Wat dus de planeet bezit, krijgt de mens bovendien te beleven en dát zijn de ruimtelijke uitdijingswetten voor het menselijke en dierlijke leven en voor Moeder Natuur.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.5584.5589)

Ons bewustzijn

Ons bewustzijn ontstond door het moeten zorgen voor eten en drinken:

Dit worden de menselijke eigenschappen. Deze eigenschappen zijn door de werking van de stoffelijke stelsels geboren. Door haar móéten leven, haar eten en drinken, zal de menselijke ziel tot een hoger bewustzijn komen.

Archief (AR.689.691)

Onze persoonlijkheid is geboren door de beleving van het stoffelijke lichaam:

Gij hoort het, mijn broeders, doordat de menselijke ziel ontwaakte, zij haar stoffelijk lichaam opbouwde, ontwaakte het innerlijke leven erdoor en ontstond de persoonlijkheid. Het eerste menselijke bewustzijn is hier íngegaan.

Archief (AR.1390.1391)

De gevoelsgraad van die persoonlijkheid op Mars noemen de meesters voordierlijk. Het bewustzijn dat de persoonlijkheid op het land heeft opgebouwd, is al verder dan toen we nog in het water vertoefden:

Hier is de menselijke ziel voordierlijk bewust, want zij heeft de ruimte bereikt. Al het leven dus, dat in de wateren leeft, beleeft een lagere levensgraad, die voor de Goddelijke schepping part noch deel heeft aan de bewuste stadia, die het landelijke dier bezit en waardoor het een hogere wereld kan betreden.

Archief (AR.1411.1412)

De ziel heeft een stoffelijke vorm geschapen door haar basiskrachten baring en schepping. Door het beleven van haar lichaam kreeg de ziel gewaarwordingen, die later ervaringen werden en uiteindelijk een persoonlijkheid opbouwden:

Wat hebben ons de Goddelijke Openbaringswetten echter geleerd? Dat wij als mensen aan het openbaren zouden beginnen. En zie, volgen wij Moeder Maan, dan hebben wij duizenden wonderen mogen beleven. En die wonderen in stoffelijke en geestelijke toestand, behoren ons toe. Ze gaven aan ons leven evolutie, maar vooral het begrip om te kunnen leven, hoe te moeten handelen, wilden wij ons leven kunnen voortzetten. En

ook dat wonder werd ons geopenbaard, want de wedergeboorte kregen wij in handen.

En toch is er veel meer, dat de ziel zich in deze eeuwen volgens de plannen Gods eigen maakte. Elk stoffelijk weefsel nu, diende de ziel. Dat weefsel wilde door de ziel bezield zijn en door die bezieling moest de innerlijke persoonlijkheid als ziel, de werking ervan aanvaarden. Hoe is die werking aanvaard? De ziel kreeg er haar eigenschappen door. Het leven verruimde zich. Doch doordat het leven zich verruimde, was de ziel bezig Gods oneindige ruimte te overwinnen. Zij bouwde voort aan haar hemelrijken. Wij zien aldus, dat de ziel evolueerde, een persoonlijkheid kreeg en die is hier voordierlijk.

Archief (AR.1534.1548)

De eerste bewustzijnsgraad kan ook 'instinct' genoemd worden:

Hier op deze planeet is het eerste bewustzijn geboren voor de ziel, omdat zij haar lichaam ervoor in staat had gebracht. Door het stoffelijke leven geniet zij dus een bewuste voordierlijke levensgraad. De eerste levensgraad van de menselijke ziel is dan ook hier te beleven, omdat wij eerst nú aan het menselijke instinct kunnen gaan werken.

Archief (AR.1413.1415)

Op Mars was het voordierlijke gevoelsleven het eindstadium:

Dit leven schept en bezielt! Het zal een hoogte bereiken, zoals de Aarde in haar prehistorische tijdperken heeft gekend. Dit is de afstemming van Mars voor ál de levensgraden, zodat wij kunnen aanvaarden dat Mars voordierlijk is gebleven en géén geestelijke levensgraad hier geboren is. Want het is niet mogelijk. Wat wij dus volgen en zullen beleven, is voordierlijk. De dierlijke levensgraden en wetten voor het stoffelijke lichaam en het zieleleven, beleven wij op Aarde.

Archief (AR.905.910)

Pas op aarde bereikte de ziel de dierlijke gevoelsgraad:

Al de graden die zij zal scheppen blijven voordierlijk, eerst op de planeet Aarde zal zij de dierlijke levensgraden scheppen, waardoor wij vaststellen, dat haar leven gelijk dat van het dier is.

Archief (AR.1432)

De voordierlijke gevoelsgraad hoort bij het voordierlijke lichaam dat nog

niet de verfijning heeft ontvangen die het later op aarde zal bereiken:

Maar voor de Kosmologie is een voordierlijke toestand de bewustzijnsgraad van het leven, dat er een lichaam door ontvangen heeft. En het lichaam stelt de voordierlijke levensgraad vast, het lichaam vertegenwoordigt die levensgraad.

Archief (AR.1433.1434)

Het voordierlijke gevoelsleven heeft nog geen bewustzijn van zichzelf, het wil alleen leven:

Het wil leven, maar meer ook niet.

Archief (AR.1418)

Dit leven kan eten en drinken en zich voortplanten:

Het kan eten en drinken en het is in staat om nieuw leven te verwekken.

Archief (AR.1420)

De ziel is tot dit stadium gekomen door het vader- en moederschap te beleven, zoals toegelicht wordt in het artikel 'onze eerste levens als cel':

Wat zijn de hoofdwetten voor de menselijke ziel, die haar tot dit opbouwende bestaan voeren? Die eisen, dat zij dit leven voortzet? Die haar geven ruimte, kracht en bewustzijn, naargelang haar leven vorderen zal? Het vader- en moederschap! Deze wetten zijn het, die haar tijdens ál de levensgraden zullen overheersen en waardoor zij haar wedergeboorte ontvangt.

Archief (AR.1421.1425)

Het voordierlijke bewustzijn kent nog geen menselijke begrippen als goed en verkeerd:

Als wij straks het Marsbewustzijn willen ontleden en aan een korte beschouwing beginnen, ziet gij u toch voor de voordierlijke levensgraad geplaatst, omdat dit geen menselijke handelingen zijn, die door de ziel tot stand komen. Dit leven in al deze stadia weet niet, dat het goed noch verkeerd doet. Als dat het oerwoudstadium van de Aarde niet eens weet, dat toch tot de Derde Kosmische Levensgraad behoort, wat dan te zeggen van deze Marsbewoners in voordierlijke toestand? Wij zullen zien, dat de planeet Mars géén menselijk bewustzijn heeft kunnen scheppen,

omdat zij die taak niet heeft ontvangen, omdat de ziel zo ver nog niet is. Omdat de ziel bezig is te evolueren.

Archief (AR.1529.1533)

Wanneer de meesters zich in gevoel verbinden en één maken met de voordierlijke gevoelsgraad, voelen ze dat diegenen die het sterkste lichaam van de hoogste stoffelijke levensgraad bezitten, de planeet in bezit nemen:

Van al dit leven begrijp ik niets, want ik ben één met dit bewustzijn, voor het menselijke denken en voelen moet ik nog ontwaken. Hoe voelt zich dit leven? Ik ben volkomen één met de levensgraad, die tot mijn leven moet spreken. Ik ga voelen, dat ik het hoogste heb bereikt en dat al de andere levensgraden mij moeten volgen. Ik durf mij te verwijderen van mijn omgeving, de andere levensgraden niet, omdat hier gevaar dreigt. Ben ik reeds mens? Ik weet het niet! Ik zou deze wetten niet kunnen verklaren, ik bezit alléén voordierlijk gevoel. Hierdoor begrijp ik mijn eigen soort en daarmee zal ik mij verbinden.

Archief (AR.1623.1631)

Man en vrouw planten zich als dieren voort, zonder te begrijpen wat ze doen:

Wij beleven ons eigen bestaan. Mijn moederdier volgt mij. Wij weten niet, waarom wij elkaar volgen. Is dit liefde? Door wie kregen wij deze gevoelens? Ik schiep nieuw leven, maar ik begrijp het niet. Toch is het gevoel ervoor in mij aanwezig. Zijn deze eigenschappen als gevoel in mijn leven tot bewustzijn gekomen? Ik kan het u niet verklaren, ik heb die bewustwording nog niet bereikt.

Archief (AR.1636.1644)

Hun leven bestaat uit eten, drinken, slapen en voortplanten:

Wij leven, wij groeien op; eten, drinken, slapen en nieuw leven verwekken, zijn de wetten voor ons bestaan.

Archief (AR.1658)

Door honger en dorst komen ze tot werking:

Hoe voelen zich mijn soortgenoten? Ons voelen en denken is begrensd. Ik kan dat leven voelen, ik weet wat het wil, maar meer bewustzijn is er niet. Hoe moeten wij bewust worden? Ik zit neer en zal slapen, alleen

honger en dorst maakt mij wakker. Dan kom ik tot werking. Hierdoor leer ik, ook zij, die tot mijn leven behoort.

Archief (AR.1645.1651)

Doordat het lichaam de gewaarwording van honger produceerde, ontwikkelde de persoonlijkheid een bewustzijn om die honger te stillen:

Waardoor kreeg ik als ziel het bewustzijn? Door mijn organisme. Doordat de stoffelijke stelsels stoffelijke bezieling wilden ontvangen, zocht ik naar voedsel. Het bewustzijn voor mij werd mij dus door de stoffelijke stelsels geschonken. Had ik op deze wijze niet kunnen evolueren, had zich het groei- en bloeiproces anders voltrokken, zou ik geen hoger en geen ander bewustzijn verkregen hebben. Het één is dus van het ander afhankelijk.

Archief (AR.1690.1695)

Het leven krijgt zo instinct:

Het zocht voedsel en door dit te zoeken ging het in een gevoelsgraad over: het instinct.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.5883)

Op het land vroeg het zoeken naar voedsel meer inspanning dan vroeger in het water waar het eten voorbijdreef. Door het actievare zoeken kreeg het gevoelsleven meer werking en ontwikkelde zich het instinct. Later begon de persoonlijkheid aan de eigen wil te bouwen om zich beter van voedsel te verzekeren:

Wij zijn nu aan het instinct gekomen. Hier ontwaakte dus dát, wat men instinct noemt. Het menselijke maar voordierlijke wezen voelde honger, wat door het stoffelijke organisme veroorzaakt en opgeroepen werd. Het zou tot zelfstandigheid komen en dit kwam, maar daarmee het instinct. Nu leefde de mens immers op de planeet wat op de eerste graad niet mogelijk was en het zal je toch zeker duidelijk zijn, dat hier de mens zou ontwaken. Doordat nu de mens een bestaanswereld had aanvaard en zover was gekomen, gaf dit aan het innerlijke leven beleven, ondervinding en dat beleven was een werking die van binnenuit kwam en zich in honger openbaarde. Je ziet, opnieuw die eenheid in alles, maar dat het ene het andere wakker roept, omdat die werking van het stoffelijke organisme in het zieleleven overging. Hier werd dus door het stoffelijke organisme het instinct geboren, het was tevens op deze planeet, dat de mens in zijn

eigen wil overging en die wil gebruikte.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.5884.5891)

Wat er in het gevoelsleven overblijft van de duizenden reïncarnaties op de tweede kosmische levensgraad, is vooral de kennis waar men het benodigde voedsel kan vinden:

Ook hier was leven, heeft de mens geleefd en is hier duizenden malen teruggekeerd, om zijn hoogste stadium te bereiken. Wat het in die tijd beleefde, daarvan weet het wezen niets meer af, doch de ziel bezit al die levenswijsheid, wat zich in dit leven openbaart. Dit openbaren is het zoeken naar voedsel en dit vond het, want de planeet was gereed om dit leven te ontvangen.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3502.3504)

Eerst zocht deze persoonlijkheid haar voedsel alleen en beschermde zij zich door onder de grond te schuilen, later is zij samen met anderen een kudde gaan vormen en op het land gaan leven:

Eerst leefde zij onder de grond, thans als een grote kudde bijeen en op het land.

Archief (AR.3335)

Wanneer meester Alcar aan Jozef Rulof (André) het ontwikkelingsstadium van de ziel op Mars toonde, besefte André dat men hier nog geen menselijke taal ontwikkeld had:

André zag menselijke wezens. Mijn God, dacht hij, zijn dat mensen? Roofdieren waren nog niet zoals deze wezens. Wild en woest zagen zij eruit. Het waren grote krachtige wezens en ze straalden een oerkracht uit, waarvan hij rilde en beefde. Honderden van deze mensen zag hij bijeen. Hij hoorde hen spreken, maar dit was geen spreken, dit was een vreselijk geschreeuw.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3986.3992)

Tijdens het vergaren van voedsel is de ziel als persoonlijkheid voor het eerst op haar kosmische reis tot disharmonisch handelen gekomen ten opzichte van haar soortgenoten. Dit gebeuren wordt toegelicht in het artikel 'harmonie':

Een dood is er niet. Wij keren terug naar de stoffelijke wereld. Wij wor-

den door ander leven aangetrokken en (dan) beleven wij dezelfde wetten. De natuur verandert, onze lichamen worden groter en sterker. Innerlijk komen wij tot bezielen, tot handelen en tot disharmonie met deze wereld. Er komen eigenschappen tot ontwaking, die mij kunnen vernietigen. Ik zie, dat wij in de eerste levensgraden in harmonie waren met dit leven, maar naarmate ik verder ga, de hogere levensgraden beleef, ben ik in opstand met de beleefde wetten. Gij voelt het zeker, thans sta ik voor de disharmonie, ik ben ingegaan op verschijnselen die niet tot mijn leven behoren. En die zullen wij straks vaststellen.

Archief (AR.1663.1671)

De disharmonie bestaat in het doden van andere mensen. De voordierlijke gevoelsgraad wordt gekenmerkt door het kannibalisme:

„Zijn dit menseneters, Alcar?”

„Allen, André, niet één uitgezonderd. In het beginstadium van deze planeet leefden ook zij afzonderlijk, zoals wij zo-even op die laatste overgang hebben gezien. Doch in de vele eeuwen die voorbijgegaan zijn, is daar verandering in gekomen. De mens die hier leeft is tot bewustzijn gekomen, doch dat bewustzijn is voordierlijk. Wat hier geen weerstand heeft, zichzelf niet beschermen kan, wordt afgemaakt. Hier geldt het recht van de sterkste, want de zwakkeren worden vernietigd. Zij leven dicht aaneengesloten en voelen zich de meerderen. Men volgt hen in alles en op deze wijze zien wij duizenden bijeen, die zich weer in verschillende groepen hebben gevormd. Zij trekken ten strijde en roeien alles uit wat zij tegenkomen. Van het begin van hun jeugd af zijn zij daarop ingesteld en wanneer zij de ouderdom daarvoor hebben bereikt, dan worden de jongeren in hun midden opgenomen.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.4003.4013)

De mensen met een minder sterk lichaam van een andere stoffelijke levensgraad worden afgemaakt:

Hier worden dus die afgemaakt, die de eerste graden van stoffelijke ontwikkeling hebben bereikt. Ik zei je reeds dat zij in groepen bijeen leven. De allersterksten voeren hen aan en wanneer dit tot een samentreffen komt, is deze ontmoeting verschrikkelijk. Er wordt zolang gevochten totdat de anderen overwonnen zijn. Dan gaan zij verder, maar toch blijven zij in hun eigen omgeving, want zij voelen zich de eigenlijke heersers daarvan. Wie zich daar waagt, is onherroepelijk verloren en wordt omgebracht. Zij worden dan naar hun kampen gesleept en als het dier op

aarde gevild en opgegeten. Dit geschiedt volgens de natuur, want braden en roosteren kent men hier niet. Eerst in het derde tijdperk op aarde vond de mens dit uit en gingen zij in een hoger stadium van ontwikkeling over. Deze wezens zijn voordierlijk en wisten dus van roosteren niets af, maar het stoffelijke organisme kon dit alles verwerken, want de innerlijke organen waren daarop ingesteld. Het zijn dus allen menseneters en dit behoort bij hun leven en afstemming en is de tweede (kosmische) graad.”

Het Ontstaan van het Heelal (OR.4030.4040)

Toch duidt deze handelswijze al op een vorm van bewustzijn, want de persoonlijkheid leert hier sterk te zijn en te blijven:

Toch ontwaken zij reeds, want dit is de eerste graad van bewustzijn die men hier waarneemt en die zij bezitten. Door op deze wijze te handelen, volgen zij toch reeds een doel en dit doel is sterk te zijn en te blijven en zichzelf voor ondergang te behoeden.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.4027.4028)

Op de vorige overgangsplaneet had de persoonlijkheid dit bewustzijn nog niet bereikt, en werd de lichamelijke kracht nog niet ingezet om voedsel te veroveren, waardoor er daar nog een rust heerste:

Ziedaar, de laatste overgang naar de tweede graad.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.5943)

Op deze planeet is nog een weinig rust, maar op de tweede graad is het voordierlijke bewustzijn ontwaakt.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.5948)

Daar heerst doodslag en geweld, hier is rust en vrede. Dit alles wijst erop, dat deze innerlijke mens nog niet bewust is.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.5954.5955)

Op Mars heeft de persoonlijkheid de voordierlijke gevoelsgraad bereikt. Deze persoonlijkheid is nog niet zo individueel en specifiek zoals wij de menselijke persoonlijkheid op aarde kennen. Op Mars wordt het gevoel nog hoofdzakelijk bepaald door het lichaam dat beleefd wordt. Een nieuw lichaam geeft andere ervaringen waarbij het vorige leven is weggezakt in het onderbewustzijn, zonder dat er nog veel ‘karakter’ is overgebleven. Wanneer meester Alcar aan André het innerlijke leven van een man op Mars toont, dan is daarin niet meer het gelaat van het vorige leven te zien, zoals dat op

aarde wel is:

André keek naar deze mens, hij legde zich neer om te slapen. Geheel naakt was hij en als een beest behaard. Groot en sterk was zijn lichaam. Een reus op aarde was een dwerg in vergelijking met hem.

„Je ziet, André, deze mens bezit het mannelijke kleed, doch ik zie meer en wat ik zie zul je waarnemen. Ik verbind je met zijn innerlijke leven. Het verleden zul je zien, want ik blijf met hem verbonden.”

André ging zien. Voor zich zag hij een tafereel en hij begreep wat dit betekende. Dit was de eerste stoffelijke graad die de mens op deze planeet had aanvaard. Hij kende die stoffelijke graden, er waren er zeven.

„Zie je deze toestand, André?”

„Ja, Alcar, is dit de eerste stoffelijke graad?”

„Heel goed, André. Zie nu naar deze mens. In hem leeft het bezielende leven dat daar in de eerste graad is geweest en dat leven en organisme heeft hij afgelegd. Honderden malen keerde het innerlijke leven in een stoffelijk organisme terug voordat het de hoogste stoffelijke graad voor deze planeet behaalde. Doch dat wezen ging over en wij zien het innerlijke leven terug, maar in een ander gewaad. Doch er is meer en ik zal je een ander leven tonen.”

Opnieuw ging André waarnemen. Voor zich zag hij een moeder met kind. De moeder droeg dit jonge leven en verzorgde het.

„Wat betekent dit beeld, Alcar?”

„Dit betekent, dat de ziel in het moederkleed is afgedaald. Zie goed en voel aan dat dit zo is. Dit is op deze planeet alleen te voelen, op aarde kunnen wij dit waarnemen, omdat daar het bezielende leven in een bestaanswezen is overgegaan, dat wil zeggen, men herkent daar de innerlijke mens. Dat is hier niet mogelijk, omdat het innerlijke leven nog steeds niet de geestelijke afstemming heeft bereikt. Aan het innerlijk herkent men op aarde de uiterlijke mens, doch eerst aan onze zijde zien wij, dat het bezielende leven het evenbeeld is, zoals het stoffelijke organisme is geschapen. Heeft het zieleleven in een ander leven geleefd, dan kunnen wij dit waarnemen, want het stoffelijke gelaat ligt aan het innerlijke leven vast. Wij herkennen dus die andere persoonlijkheid en wij weten, dat dit met een ander leven te maken heeft.

Dit is, zoals ik reeds zei, hier niet te zien, doch alleen te voelen, maar wat men hier wel waarnemen kan is, dat dit wezen hier voor je, in het vorige leven het moederlichaam bezat. Deze moeder, André, is één en hetzelfde wezen als innerlijk en bezielend leven, wat thans daar, in het scheppend organisme, leeft.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.6107.6138)

Wanneer de ziel het moederlijke lichaam beleeft, geeft dat gevoelens van zorg voor het jonge leven:

Het kind rust aan haar borst en zij verzorgt het, totdat het jonge leven voldoende kracht bezit en zich kan voortbewegen, doch straks, wanneer het zover is, verlaat de moeder dit jonge leven en is het zelfstandig.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3624)

Dit kan al als een eerste graad van moederliefde gezien worden:

Dat is tevens de liefde en die voordierlijke liefde moet ontwaken. Dat gevoel wordt krachtiger, naarmate de mens in zijn lichamelijke afstemming is. Alles is dus in wording.

Wanneer het jonge leven zijn bestaanstoestand heeft bereikt gaat het heen. De moeder bekommert zich niet meer om dit kind, dat toch haar eigen leven is, maar daar weet zij niets van.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.5974.5978)

Het is de liefde die ook het moederdier voelt:

De diepe menselijke liefde moet nog ontwaken en geboren worden. Probeer echter niet haar dit jonge leven te ontnemen, het zou je aanvallen en vernietigen wanneer je haar haar geluk, dat zij als dier voelt, wilt ontnemen. In de eerste jaren wordt het jonge leven direct door de moeder gevoed, precies als op aarde, daarin is niets veranderd, al is op aarde de lichamelijke bouw in de hoogste graad ontwikkeld. Het jonge leven ontvangt ook hier die moederkracht, doch straks eet het als de ouderen en verzadigt het zich als het roofdier in de vrije natuur.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.3628.3631)

Wanneer de ziel als persoonlijkheid disharmonisch handelt, loopt haar persoonlijkheid achter ten opzichte van haar lichaam, want het lichaam functioneert nog volledig harmonisch, alle organen werken harmonisch samen:

Ik zie namelijk, dat de ziel disharmonische wetten heeft geschapen, waarover wij reeds hebben gesproken. Zij wil overheersen. Heeft God dit bedoeld?"

„Neen! En toch, hoe is het zieleleven van de Aarde? Het lichamelijke is ook daar het innerlijke vër vooruit.

Archief (AR.1755.1760)

Ook op aarde zal de ziel als eerste bewustzijn de voordierlijke gevoelsgraad beleven, want tot dat bewustzijnsstadium is de ziel op de vorige planeten geëvolueerd:

De eerste levensgraad, het eerste menselijke bewustzijn van de planeet Aarde is voordierlijk.

Archief (AR.1482)

Ten opzichte van het voordierlijke lichaam op Mars kan het lichaam op aarde een juweel genoemd worden:

Volg daarvoor het leven van de Aarde en gij kunt antwoord geven op deze vragen. Het stoffelijke organisme is bovennatuurlijk in vergelijking met dit monsterachtige kleeft. Het is op Aarde een juweel van kunst, hier is het dierlijk. Is dit 'n mens, dit gedrocht? Dit oerwoudbestaan is niets menselijks, is al evenmin te vergelijken met het stadium van de Aarde, want die levensgraden voelen zich anders, hebben méér intuïtie, ook de organismen kregen ruimte, zijn verfraaid, alles aan dat organisme evolueerde.

Archief (AR.1744.1748)

In de tijd dat de eerste zielen op Mars leefden, was de aarde nog niet tot verdichting gekomen:

Thans terug naar de stoffelijke planeet en wij zien, dat voor dit tijdperk de Aarde nog onzichtbaar is en dat zij nog niet aan haar taak kan beginnen, want wij en het dier zijn nog niet zover.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.6833)

Allen die op aarde leven, hebben Mars achter de rug:

Zijn wij, die op aarde leven, zo geweest?"

„Niet alleen jij en wij allen, doch ook zij die reeds de goddelijke sferen hebben bereikt. Allen zijn hier geweest en hebben die weg moeten volgen.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.4042.4044)

99. Aarde

Terwijl de aarde haar zeven tijdperken doorloopt, geeft zij aan alle zielen de mogelijkheid om de derde fase in hun kosmische evolutie te beleven.

Derde kosmische levensgraad

Volgens de schrijvers van de boeken van Jozef Rulof, de meesters, is het leven op aarde het verst ontwikkeld van al het leven in ons heelal. Op geen enkele planeet in onze kosmos is er leven dat bewuster is, we hoeven geen ruimtevaartuigen van buitenaardsen te verwachten.

De meesters noemen de aarde de moederplaneet van de derde kosmische levensgraad. Hiermee duiden ze op zielsniveau de plaats aan die de planeet inneemt in de kosmische evolutie van onze ziel. In het artikel 'kosmische levensgraden' wordt toegelicht dat onze ziel al veel reïncarnaties had beleefd op verschillende planeten van de twee eerdere kosmische levensgraden voordat we klaar waren om de aardse evolutie aan te vangen.

Het begin van de aarde

Toen de eerste menselijke zielen heel lang geleden bij de aarde aankwamen, was deze planeet nog niet verdicht, het was nog een geestelijke bol. Het artikel 'kosmische splitsing' licht toe hoe de geestelijke substantie van deze bol ontstaan is.

De eerste zielen gebruikten deze geestelijke energie om hun eerste cellichaampje te vormen. Dit was de eerste levensvorm op aarde. Het artikel 'stoffelijke levensgraden' licht toe hoe de ziel haar lichaam heeft opgebouwd van cel tot oermens door miljoenen reïncarnaties.

De ijstijden en verhittingstijden

Dat de ziel bij het ontstaan van de aarde begonnen is om haar stoffelijke levensgraden op te bouwen, is voor de huidige wetenschap nog niet bekend. De meesters stelden geestelijk-wetenschappelijk vast dat de oermensen de eerste tijdperken van de aarde overleefd hebben door rond te trekken. Wanneer er in een bepaalde streek een ijstijd of verhittingstijd heerste, trok de oermens naar andere streken waar het leefbaar bleef, want niet heel de aarde beleefde dezelfde fase in dezelfde tijd.

Wel hebben uiteindelijk alle streken de ijstijden en de verhittingstijden gekend, want die waren noodzakelijk voor de verdichting en de verharding

van de aarde. Ook vulkaanuitbarstingen en aardbevingen zijn uitingen van het leven en de evolutie van de aarde. De vuurspuwende bergen zijn hierbij de ademhalingsorganen van Moeder Aarde.

In de huidige tijd worden de ijstijden en de verhittingstijden op kleinere schaal vertegenwoordigd door winter en zomer. De seizoenen geven aan de natuur evolutie door de afwisseling van de basiskrachten van het leven, die uitdijning en verdichting genoemd kunnen worden. In het begin der tijden zorgden deze basiskrachten voor het ontstaan van ons heelal, zoals toegelicht wordt in het artikel 'onze basiskrachten'.

De evolutiestappen van de aarde

De meesters onderscheiden zeven tijdperken voor de aarde, waarbij elk volgende tijdperk een hogere ontwikkeling geeft voor de stoffelijke levensgraden en de geestelijke ontwikkeling van al het leven. Elk volgend tijdperk vraagt een ruimere tijd, omdat er meer bewustzijn komt.

De meesters zien dit principe weerspiegeld in hun eigen innerlijke evolutie. Hoe hoger ze komen in de lichtsferen van het hiernamaals, hoe meer tijd ze nodig hebben om zich het bewustzijn en de harmonie van die hogere graad eigen te maken, omdat ze meer voelen en bewuster met al het leven verbonden raken. Bovendien stijgt ook het bewustzijn om in harmonie met al het leven te blijven, en het vraagt de nodige tijd om zich bewust die harmonie eigen te maken.

Het onbekende verleden

In het eerste tijdperk van de aarde zijn er ontwikkelingsfasen geweest waarvan de huidige wetenschap het bestaan nog niet kent, omdat er geen sporen van overgebleven zijn.

Zo was er een fase dat de natuur uit waterdamp bestond. Er waren planten die zo groot waren als een huidig groot gebouw, maar die wij nu met een krachtige uitademing van ons huidige lichaam omver zouden kunnen blazen, omdat de plant alleen uit damp bestond. Nadat de materie meer verdicht werd, kwam er een fase dat de natuur een grote modderpoel was. Zelfs toen daarna al het leven grof van vorm en gestalte was geworden, waren er nog alleen maar grauwe kleuren in de natuur, omdat het zonlicht nog niet de huidige kracht bezat.

Toen het leven de stoffelijke materie voldoende verdicht had, vormde het ontzaglijk grote lichamen voor mens en dier. In die tijd werd de basiskracht 'uitdijning' maximaal beleefd. Het leven herhaalde hier de fase die het ook op de tweede kosmische levensgraad bereikt had, maar op aarde kon de materie

meer verdicht worden, omdat de zon krachtiger werd.

Niet alleen de dieren kregen een reusachtig groot lichaam, ook de mensen waren reuzen in vergelijking met de huidige tijd. Uit die tijd is er echter geen menselijk skelet overgebleven, in de loop der tijden is al dit organisch materiaal onder de grond gekomen en verdicht tot steenkool.

Harmonie tussen mens en dier

In die tijd leefden mens en dier nog harmonisch samen. Het artikel 'de vergissing van Darwin' licht toe waar het oorspronkelijke gevoel van het dier vandaan komt. Het dier voelde in de mens zijn schepper, en het beleefde de mens als vader en moeder. De reuzendieren legden zich bij de mens neer en likten zijn handen.

Het artikel 'harmonie' licht toe hoe mens en dier van nature harmonisch zijn. De ziel van mens en dier had die aangeboren harmonie verstoffelijkt in een oerkrachtig lichaam waarvan al de organen op dat moment harmonisch samenwerkten.

Maar de menselijke ziel was zich als persoonlijkheid nog niet bewust van die harmonie. Toen de persoonlijkheid bewust werd van zichzelf en het andere leven, ging de mens over tot disharmonisch handelen. Hij werd zich bewust van de ruimte, en wilde die ruimte voor zich alleen, hij begon het andere leven van zich af te duwen. De persoonlijkheid werd zich bewust van het begrip 'bezit', en van de mogelijkheden van zijn eigen lichamelijke kracht om zich meer bezit en voedsel te verschaffen.

Toen begon de mens het dier af te slachten. Dat dier was zich eerst niet bewust van wat er gebeurde, en onderging lijdzaam de afslachting. Maar wanneer dit dier reïncarneerde en weer opgroeide, maakte die ervaring van dat vorige leven deel uit van haar instinctieve reactie. Zo is de dierlijke angst en haat ontstaan, en de strijd tussen mens en dier barstte los.

De disharmonie neemt toe

De mens die zich bewust werd van zijn lichamelijke kracht ging niet alleen dieren doden, maar ook zijn medemens. Door dit laatste bracht hij zich in disharmonie met een andere ziel en met zijn eigen wedergeboorte. Andere mensen die in harmonie waren gebleven, konden sneller reïncarneren.

Toen de mens in de prehistorie nog in harmonie met al het leven was, kon hij al zeven uur na zijn sterven op aarde een nieuwe bevruchte eicel in de moeder bezielen tot groei, om negen maanden later aan een nieuw stoffelijk leven op aarde te beginnen.

Maar elke vroegtijdige overgang door moord of zelfmoord verwijderde

de ziel verder van de harmonische geboorte. Toen de mens op grote schaal oorlogen begon te voeren, liep die tijd om te reïncarneren op tot duizenden jaren. In de huidige tijd wachten er zo'n honderdduizend zielen op elke moederlijke cel die beziel kan worden.

De laatste twintig levens is die disharmonie alleen maar toegenomen. Vroeger pleegde de mens eens een moord uit honger, maar in de laatste eeuwen kregen dictators de macht om honderdduizenden mensen in oorlogen te betrekken, waardoor het karma ontzettend gestegen is. Gelukkig zal elke ziel ervoor kunnen zorgen dat al haar karma opgelost wordt, zoals het artikel 'karma' toelicht.

Oermensen

Later kwam de mens in het tijdperk waarvan nog wel stoffelijke sporen overgebleven zijn. Ook in dat tijdperk waren er nog grote dieren, waarvan de gevonden skeletten van bijvoorbeeld dinosaurussen getuigen. De menselijke ziel verdichtte haar gestalte tot de compactere vorm van de oermensen die we door hun opgegraven skeletten kennen.

Deze oermensen hadden een kleine hersenpan. Omdat ze minder gevoel bezaten, hadden ze minder hersenen nodig om dat gevoel op te vangen. Het artikel 'hersenen' (uit 'Het Jozef Rulof Naslagwerk Deel 2 Onze Reïncarnaties') licht deze functie van de hersenen toe.

De uitdijning van de hersenen houdt gelijke tred met de uitdijning van het gevoelsleven. De basiskrachten uitdijning en verdichting werken voor elk lichaamsdeel, voor mens, dier en natuur. Nadat de prehistorische diersoorten hun maximale grootte hadden bereikt, verdichtte het dierlijke leven haar stoffelijke vorm tot de soorten die we nu kennen als een paard, hond en kat.

De prehistorische mensen hebben hun aardse levens voleindigd zonder stoffelijke welvaart. Zij kenden geen God, Christus, kunst of muziek. Toch bereikten zij hun noodzakelijke evolutie, alleen door de reïncarnaties, door het moederschap en het vaderschap. Hun ziel beleefde alles wat Moeder Aarde hun in dat tijdperk had te bieden, waarna ze hun innerlijke evolutie konden voortzetten in het hiernamaals.

Heden en toekomst

In de huidige tijd is de aarde aan haar vierde tijdperk toegekomen. De meeste prehistorische diersoorten zijn uitgestorven, omdat het bewustzijn van het leven op aarde verhoogd is naar de stoffelijke levensgraad.

Het leven op aarde kreeg stoffelijke ontwikkeling, de mens bouwde steden op. Wetenschap en techniek brachten stoffelijke welvaart. In het huidige

vierde tijdperk van de aarde is al het leven op aarde ten opzichte van de prehistorie veel meer verfijnd, we kennen nu bijvoorbeeld mooiere bloemen en vruchten. Het dierenrijk is zelfs al verder geëvolueerd dan het leven op het land, de nachtegalen en duiven vertegenwoordigen reeds het ruimtelijke gevoelsleven.

Wanneer het leven op aarde over miljoenen jaren aan het vijfde tijdperk begint, zal alle aardse stof de geestelijke levensgraad bereiken. Dan wordt het groen van Moeder Natuur doorschijnend en het water kristalhelder. Al het leven zal dan ook als stof het bewustzijn vertegenwoordigen dat de zielen bezitten die nu al in de sferen van licht in het hiernamaals leven. Het zonlicht wordt ijler en milder, het klimaat op aarde wordt dan zoals het geestelijke klimaat in de lichtsferen.

Afscheid van Moeder Aarde

Wanneer alle zielen hun aardse levens zullen hebben afgerond, zal ook Moeder Aarde als planeet haar stoffelijke leven voltooien. Haar overgang zal echter heel anders verlopen dan het stervensproces van de maan. In het artikel 'maan' wordt toegelicht dat de oppervlakte van de maan nog een grote modderpoel was, toen de eerste laag van haar dampkring oploste. Daarom verharde haar oppervlakte pas tijdens haar stervensproces, waardoor tevens haar kraters ontstaan zijn.

Maar omdat de aarde haar oppervlakte al lang geleden heeft kunnen verdichten, zal haar stervensproces anders verlopen. Dit is conform het verhoogd bewustzijn van de derde kosmische levensgraad ten opzichte van de maan als planeet van de eerste kosmische levensgraad.

Moeder Aarde zal haar moederschap pas beëindigen, nadat alle menselijke zielen de derde kosmische levensgraad ten volle beleefd hebben. Dan heeft elke ziel afscheid genomen van Moeder Aarde om zich in de geestelijke sferen klaar te maken voor het volgende stoffelijke leven op de eerste planeet van de vierde kosmische levensgraad.

Die planeet bevindt zich in een ander heelal, dat uit een ijlere substantie bestaat, en vanuit ons heelal niet waarneembaar is. Hoe de menselijke ziel haar kosmische evolutie hier voortzet, wordt beschreven in het artikel 'vierde kosmische levensgraad'.

Bronnen

Derde kosmische levensgraad

In 1951 vertelt meester Zelandus dat er mensen zijn die raketten uit de ruimte verwachten:

Men verwacht dat er raketten zullen komen van Mars of ergens vandaan. En op de aarde bezit men het hoogste bewustzijn. Wat hebt u nog te verwachten? U kunt miljoenen jaren wachten; er komt niets uit de ruimte, want de ruimte leeft onder uw bewustzijn, als planeet.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.9304.9307)

Voordat de ziel naar de aarde komt, heeft zij al veel levens beleefd op verschillende planeten:

Dus door die levens, door die levens. Wij zijn klaar daar, dat vertel ik u straks allemaal, we hebben die planeet en die planeet en die planeet beleefd. Wij komen daarin en eindelijk zijn we gereed voor de aarde.

Lezingen Deel 2 (L2.780.782)

Het begin van de aarde

In de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' beschrijven de meesters hoe ze zich geestelijk-wetenschappelijk verbinden met het beginstadium van de aarde:

„Ik ben verbonden met het beginstadium van Moeder Aarde, mijn meester. Ik beleef nu het ontwaken van de mens, de mens, die door de ruimte een hoger stadium heeft bereikt.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.6239.6240)

De meesters verbinden zich in gevoel met de eerste zielen die op aarde komen:

Mijn leven op Aarde begint. Ik neem voor mij zelf de levensaura in mij op waardoor de Aarde zich in de miljoenen jaren die voorbijgingen heeft kunnen verdichten. Nog is deze verdichting geestelijk, dus van astrale substantie, doch wij kennen onze toekomst, ook de stoffelijke wereld komt tot stand.

Ik voel dus en dat hebben wij voor de „Universiteit van Christus” vast te leggen:

De Mens bracht Moeder Aarde tot de menselijke ontwikkeling!

De Mens als ziel schept baring voor de Aarde!

De Mens is het, die de Aarde als de „Derde Kosmische Levensgraad” het bewuste leven gaf!

De Mens krijgt zijn bewustzijn te beleven, zodat wij moeten aanvaarden, dat de macrokosmos en de microkosmos één zijn!

De Mens als ziel en geest is in harmonie met de geestelijke Aarde!

En de Aarde is vonk van de „Alziel” ... Het

„Alleven”!

„Algeest”! ... doch zal zich straks verstoffelijken, zoals ál de andere planeten dat hebben beleefd. Mij is alles duidelijk, mijn meester! Het leven van de „Almoeder” gaat verder. Dat leven keert tot het Goddelijke stadium terug. Ik zuig de levensaura van de Aarde in mij op en kan thans de wetten voor het vader- en moederschap beleven, zoals ik die op de Maan heb ontvangen. Er zijn géén andere mogelijkheden voor mijn evolutie geschapen. Ik kom dus aanstonds opnieuw tot het baren en het scheppen, ik zal mijzelf splitsen en de wedergeboorte geeft mij die ruimtelijke evolutie. De mens baart de Aarde. Dit hebben wij te aanvaarden en wil zeggen, dat de „Almoeder” voor het Universum zichzelf heeft gegeven en dat is de Maan als moeder!”

„Ik dank u, mijn broeder, dit zijn de wetten die wij hebben te beleven. Er is reeds werking gekomen, de Aarde begint aan haar taak, doch door ons! Wat gij ons hebt geschonken, beleefden óók wij. Wij moeten beamen, dat de Aarde haar baring en schepping door de wetten die reeds verstoffelijking hebben gekregen, zichzelf zal verdichten. De menselijke ziel is het, die dus door God alles in handen heeft gekregen. Wij zien de eerste nevelen en dit stadium heeft elke planeet moeten aanvaarden, het is het begin voor ál het leven.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.6243.6268)

De ziel zoog zoveel aura van de geestelijke bol in zich op als nodig was om haar eerste cellichaampje te vormen:

Maar de mens zoog als embryonaal leven zoveel aura van de aarde in zich op dat voldoende was voor het embryonale leven. En als dat niet waar zou zijn, mijn zusters en broeders, dan was de schepping niet af, zoals u die nu ziet. U baart nog embryonaal, u beleeft nog het scheppings- en baringsproces in het aller- en door het allereerste stadium. De mens moet nu nog voor uw eigen eeuw, het huidige stadium, als embryonaal

bewustzijn of onbewustzijn beginnen.

Lezingen Deel 2 (L2.1658.1661)

Toen de ziel als leven op aarde begon, was er nog geen aarde-stof, er was alleen aarde-aura, aarde-geest:

En dat begon op de aarde, en nam zoveel aarde-aura, aardleven, aard-geest; dus dat is geen aarde, maar dat is de Derde Kosmische Graad. Dus we namen van die evolutie zóveel om ons leven voort te zetten, en begonnen wij aan een nieuw leven, een nieuw organisme, een nieuwe evolutie, en gingen weer naar de astrale wereld, de wereld voor de wedergeboorte, en kwamen terug naar de aarde, werden weer aangetrokken; en zo begon de aarde aan haar evolutie, voor ons.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.12556.12557)

Het artikel 'onze eerste levens als cel' licht toe hoe de ziel de eerste levens beleeft en aan haar reïncarnaties begint:

Ook hier dus, mijn broeders, betreden wij het embryonale leven, doch nu zullen wij straks de bewuste astrale wereld betreden, dat dan het einde voor ons leven zal betekenen en hebben wij de kringloop der Aarde volbracht. Volg uw éénzijn met de Aarde; ga door de eerste „dood”; het vrijkomen van het eerste leven hier, daarna het betreden van de wereld voor het onbewuste, de wedergeboorte en dan het aantrekken van ons leven terug voor de Aarde en wij kunnen weer verdergaan.”

Geachte lezer, wij beleven deze wetten. Opnieuw zijn wij één met een embryonaal stadium, doch thans voor de mens van de Aarde. Zó is het leven op Aarde begonnen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.6273.6277)

In de huidige tijd begint de ziel elke incarnatie nog steeds embryonaal, maar nu in de moederschoot van een menselijke moeder in plaats van in de moederschoot van Moeder Aarde.:

De verdichtingstijden voor het Universum hebben wij mogen volgen en bovendien daarvan de zeven levensgraden beleefd, zodat wij thans ook de ontwikkeling voor de Aarde begrijpen. Er zijn geen andere wetten ontstaan, ook nu overheerst het vader- en moederschap en zijn de essentiële wetten voor al het leven. Stem u thans af op het ogenblik, dat de ziel als mens dóór de „Geestelijke Aarde” aangetrokken wordt. Die ontwikkeling is nu te volgen. De mens is gereed, opnieuw hebben wij

het embryonale stadium te beleven. Die wetten kunnen niet veranderen, ook voor het huidige stadium zien wij ze terug. Nóg begint de ziel als mens en voor al het leven is dat, als embryonaal leven in de moeder. In de moeder, zeg ik, mijn broeders; voelt gij dit?

Wat straks de moeder op Aarde in zich baart, is voor een planeet niets anders. Wij worden door de Aarde aangetrokken, doch in haar leven krijgen wij onze ontwikkeling te beleven.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.6215.6224)

Het artikel ‘kosmische splitsing’ licht toe hoe een planeet de astrale energie van de kosmos opzuigt tot astrale bol. Het artikel ‘evolutie op het land’ licht toe hoe de ontwikkelingsgraad van deze astrale aura op hetzelfde niveau is gekomen als de ziel op vorige planeten aan bewustzijn heeft gekregen. Hierdoor kan de ziel de aura opzuigen die bij haar eigen ontwikkeling past. Het verdelen van de geestelijke aura van de planeet over alle zielen wordt door Jozef Rulof het versplitsen genoemd:

En zoog die astrale bol dat in zich op – en had precies dezelfde ontwikkeling als wij ons door de lichamen hadden eigen gemaakt, en zogen wij ons zoveel gevoel op voor ons cellenleven – en toen versplitste de aarde zich als planeet, en begon de aarde; en was door ons, en is door ons ontstaan. Want hadden wij van de aarde niets genomen, meneer, nietwaar, had ook de aarde niet tot verdichting kunnen komen.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.7872.7873)

De ijstijden en verhittingstijperken

De meesters onderscheiden in de evolutie van de aarde opeenvolgende tijperken die steeds langer duren.:

Er zijn geleerden, die voor de Aarde dicht bij deze ouderdom voor de Aarde kwamen en dat is te begrijpen. Maar zij wisten niets, niets te zeggen hoe oud de ruimte is. Hoe oud de Maan is. Hoe oud Mars, Venus en Jupiter zijn, zo ook de andere planeten en zonnestelsels van de ruimte, dat is door hen nog niet te berekenen. Tóch kunnen wij dat en wel tot de laatste seconde is dat mogelijk, omdat wij het bewustzijn voor ál het leven ruimtelijk kunnen volgen en ontleden. De Aarde bleef miljoenen jaren onzichtbaar, doch werkte reeds aan haar vergeestelijkte organisme, voordat zij aan de stoffelijke verdichting kon beginnen. Haar eerste tijperk waarvoor zij thans dient en schept, baart, vraagt miljoenen jaren. Elk tijperk eist echter voor zichzelf hogere bewustwording en méér tijd.

Voor de ruimte hebben wij niets te maken met tijd, doch voor de Aarde is die berekening te volgen. Dat wil dus zeggen, dat het leven van de Derde en Vierde levensgraad, de eeuw waartoe André behoort, thans – zevenmaal zeven miljoenen jaren nodig heeft om die geestelijke toestand te verstoffelijken en is duidelijk, wanneer wij ons eigen leven volgen als astrale persoonlijkheid. Hoe hoger wij komen des te moeilijker wordt ons leven? Néén, om de éénheid met het Universum te beleven, dat wil dus zeggen, dat wij ons de wetten eigen moeten maken als werking en kracht en als bewustzijn, eist tijd, levensduur. Hoe hoger het leven van Moeder Aarde komt, des te sterker wordt het bewustzijn voor de harmonie van dit leven en dat is de „Liefde”!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.6682.6694)

Elk tijdperk geeft een hogere ontwikkeling voor de aarde en al het leven op haar oppervlakte:

Moeder Aarde heeft dus voor haar éérste tijdperk, als één van deze zeven levensgraden voor haar álgehele ontwikkeling, miljoenen jaren nodig. Een miljoen jaar heeft niets te betekenen, wél de levensgraad als tijdperk. En één tijdperk vertegenwoordigt dus thans: méér bewustzijn, méér ruimte.

Méér ontwaking!

Méér persoonlijkheid!

Méér licht!

Bewuster leven!

Bewuster voelen en denken!

Bewuster voor stof en geest! ... Nieuw en hoger bewustzijn voor de Aarde en ál haar leven dat zij zal baren! Een tijdperk bezit opbouw voor het menselijke organisme, voor dier en plant; immers, voor het huidige stadium heeft Moeder Aarde haar eerste levensgraden reeds overwonnen! Dat de geleerde spreekt over: ijstijden, verhittings- en afkoelingstijdperken, is duidelijk, doch die tijden leren wij kennen als levensgraden voor deze ontwikkeling.

Dat Moeder Aarde die verhittingstijdperken heeft moeten beleven is duidelijk, doch daarna kwamen de afkoelingstijdperken en hierna de verhardingstijdperken die haar deze evolutie hebben geschonken.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.6699.6711)

De oermensen overleefden de voorbije tijdperken door rond te trekken:

Dat wij als mens en het dier de ijstijdperken en al die verhittingstijdper-

ken en afkoelingsjaren overwonnen hebben, is nu nog géén levenswijsheden voor de geleerde van Moeder Aarde. De geleerde zegt nú nog, dat er wellicht een „Tweede Schepping” is geboren. Een tweede schepping, dat te betekenen heeft, dat wij als mens die eerste stadia niet hebben beleefd en ook niet mogelijk was, omdat géén mens, noch dier die tijdperken heeft kunnen beleven. Doch kijk zélf, mijn broeders. Wat doet de mens en het dier? Wij zien thans, dat dier en mens zich verplaatsen. Nu reeds bouwt Oost en Zuid, Noord en West aan de eigen bewustwording. Wanneer de Aarde hier aan verhitte begint en die tijdperken heeft het eerste leven moeten aanvaarden, ging het leven verder, rustigjes verder, niets kon dit leven storen, want niet héél deze planeet stond in brand. Daardoor zijn zich Noord, West, Zuid en Oost gaan verdichten en wil zeggen, de jaargetijden komen nu reeds tot bewustwording en hebben wij, hadden wij en ál het andere leven te beleven en te aanvaarden. Wij gingen dus uit deze omgeving, wij voelden dat, wij konden vertrekken, omdat gans deze ruimte ons leven en bewustzijn toebehoort! Waarom bezit de Aarde niet in élk land haar vuurspuwende bergen? Dat is te begrijpen. Het zijn haar ademhalingsorganen die van tijd tot tijd ruimtelijk de innerlijke werking tot de verstoffelijking voeren, doch waardoor wij haar innerlijke werking aanschouwen. De mens en het dier ging verder, niets heeft de mens kunnen vernietigen. Néén, wij moeten aanvaarden, dat mens en dier duizendmaal rond de Aarde zijn gewandeld, heengingen voor die warmte en die afkoeling om ons stoffelijk leven te kunnen voortzetten. Er is dus géén tweede schepping geboren, geleerde, want dat is niet mogelijk!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.6729.6744)

De Mens heeft ál die tijdperken beleefd en niets kon hem storen om zijn Goddelijke weg te vervolgen!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.6761)

Toen de mens over de aarde rondtrok, was de aarde haar macrokosmische lichaam aan het verdichten. Daarvoor gebruikte ze ook haar ademhalingsorganen:

De ademhalingsorganen van de aarde zijn de vuurspuwende bergen. En die donkere vlekken dat zijn ook ademhalings- ... – daar kunt u in, in de zon – dat zijn de ademhalingsorganen voor die gasbol.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.841.842)

De vuurspuwende bergen hebben een duidelijke functie voor Moeder

Aarde:

De innerlijke erupties van de Aarde hebben dan ook niets anders te betekenen, dat zij zichzelf door haar afstemming verdicht. Haar innerlijke stelsel is daarop ingesteld. Wij zouden over dit alles duizenden boeken kunnen schrijven, doch wij volgen geen biologie, maar levende bewustwording voor de ziel als mens, als geest en als het kind van God en de „Almoeder”, waarvoor wij deze reizen moeten maken. De erupties van de Aarde zijn talrijk, waardoor wij zien, dat zij haar leven door de innerlijke structuur verdicht en nog steeds bezig is om haar lichaam te verzorgen en tot de geestelijke levensgraad te voeren.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.5937.5940)

Ook de aardbevingen vertegenwoordigen de evolutie van de aarde:

Dat er ook nu nog aardbevingen te beleven zijn, zegt ons en is voor Moeder Aarde, haar ontwaking, haar verdergaan, haar streven naar hoger bewustzijn. Dat is géén afbraak, maar innerlijke evolutie! Moeder Aarde evolueert nóg!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.6723.6725)

De ijstijden en verhittingstijden zien we in de huidige tijd terug als winter en zomer.:

Het spreekt vanzelf, dat het dier tijdens de wateren géén verhitingsstoornissen heeft gekend, ook de afkoelingstijdperken hadden niets te betekenen. En indien dat wel waar is voor de geleerde, vragen wij hem: kent gij uw zomer en winter dan niet? Wat is herfst en wat is najaar voor de Aarde en haar leven voor het huidige stadium? Dat kent de geleerde nog niet en hij voelt nóg niet, dat „herfst en najaar” de zomer en de winter verbinden; jazeker, hij weet dat, natuurlijk, doch dat dit de afkoelings- en verhittingstijdperken uit dít stadium voor Moeder Aarde en al haar leven nóg zijn, dát weet hij niet! De herfst voert het huidige stadium naar die afkoeling en wat is afkoeling voor God en de ruimte, geleerde? Zég het eens? Welnu, het gereedmaken voor Moeder Aarde van haar eigen baring. Het zich gereedmaken voor Moeder Aarde om straks aan een nieuw tijdperk te beginnen, dat de „zomer” is! En wat zegt nu het voorjaar tot uw bewuste persoonlijkheid? Ge voelt het zeker al. Is het niet duidelijk en eenvoudig, geleerde? Het voorjaar, mijn broeders, voor Moeder Aarde is de overgang voor haar baring, het najaar voor de afkoeling en het stervensproces voor ál haar landelijk leven en is niets

anders, omdat wij thans deze wetten hebben te aanvaarden. Nietwaar, de mens zegt „zomer, herfst ... winter én lente”, namen, die de mens aan de verschijnselen gaf, doch voor de schepping baring én scheppen is en betekent en niets anders! De verhittingstijdperken waren voor mens en dier, bloem en plant, baring, schepping, verdichting en verharding, maar boven alles „Leven en Dood” ... ná de dood betraden wij echter de wedergeboorte!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.6772.6785)

In januari 1951 vergelijkt Meester Zelanus de winter met de slaap van de natuur. Het is het tijdperk van afkoeling, het zomertijdperk sterft dan af. De meesters noemen deze basiskracht van het leven ook baring en moederschap:

Dat is de natuur. Moeder Aarde slaapt nu, nietwaar?

Wat is herfst? Wat is zomer? Wat is lente? Wat is winter? Wat gebeurt er nu in de natuur? Dat is de nacht voor de ruimte, dat is de winter, de dood; het nieuwe leven komt. Het is het afsterven van één tijdperk. U beleeft elk jaar verschillende tijdperken. U beleeft nu het tijdperk van het nieuwe bewustzijn, dat is de natuur, dat is de ruimte, dat is het universum.

Maar wilt gij staande blijven, wilt ge stilte beleven – er is veel over te zeggen – dan voer ik u naar de ruimte, en dan is de nacht weer ontzagwekkend, omdat ge nu tot het moederschap komt. Want de nacht is moederschap, is moeder. U noemt het de nacht, nietwaar? Maar de nacht is voor de ruimte moederschap. En als de zon opkomt, dan is het: de vader gaat schijnen, gaat stralen. Dan voor één weg, voor één gedachte.

Nu komen we: waarom is er nacht? U moet die nacht loslaten, en dat moederschap ook, want nu gaan we kijken op de aarde naar de ruimte. Dan is het weer baring, wéér baring, sterven, evolutie, bewustzijn, of u verbrandt. Ziet u? En dat is dan een stoornis. Zo krijgt u wet na wet.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.812.834)

De evolutiestappen van de aarde

De aarde begint aan haar vierde tijdperk:

De Aarde leeft voor zichzelf en haar kinderen tussen de „derde en vierde” levensgraad voor deze bewustwording en hebben wij te aanvaarden.

Vanzelfsprekend is, dat de atmosfeer voor de Aarde en haar leven zal veranderen en dat de prehistorische organismen zullen verdwijnen, doch daardoor komt er voor de ziel als mens méér bewustzijn. De levenswet-

ten van de ruimte, Zon en Maan en de andere planeten en sterren bovendien, krijgen eveneens méér bewustzijn, doch door het vaderlijke licht van de ruimte, ontwaakt de Aarde. Gij ziet echter, de ziel als mens gaat verder en wij beleven thans het éne na het andere tijdperk voor de mens, zodat hij straks, dat is over miljoenen jaren de stoffelijke levensgraad betreden zal.

Wij zien daardoor de menselijke organismen veranderen. Ook het leven in de wateren en Moeder Natuur, dat voor al het leven ontwaking is. Intussen zal de ziel in de astrale wereld aan haar geestelijk leven beginnen en beleven wij straks, wanneer wij, zoals ik reeds zei, de hellen volgen in het leven ná het vrijkomen van de stoffelijke wereld.

Kijk nu naar deze ontzagwekkende organismen, voor mens en dier. Wij weten, dat Moeder Aarde dit organisme zal afmaken, zal verfraaien, doch dat duurt nog miljoenen jaren voordat het zover is. Maar het leven gaat verder, de macrokosmos is nog steeds één met de microkosmos, van disharmonie is er géén sprake, alléén het innerlijke leven heeft die harmonie verlaten, doch krijgt de mogelijkheid zich te herstellen en goed te maken. Wij zien dus dat de ziel als mens voordierlijke levensgraden te beleven heeft, doch dan volgen de dierlijke graden en eerst hierna de grofstoffelijke, waarvan het huidige stadium de stoffelijke levensgraad als lichamenlijk bewustzijn te beleven heeft en waartoe André behoort! Is dat juist, André?”

„Ja, mijn meester. Wat de Aarde beleven moet, krijgt haar leven in handen. Het organisme dijt uit, alles dijt uit, niets blijft achter, want dit leven moet tot God terug. Ook het Universum dijt uit en wordt lichter, omdat de Zon sterker wordt. Ik zie daardoor de levensweg voor de mens verstoffelijkt, doch de ziel moet zélf aan haar geestelijke voortgang beginnen. Er is in alles harmonie, mijn meester. De Aarde versnelt haar vaart, naarmate het licht van de Zon sterker is geworden, ook dat is nu te beleven. Zo zie ik deze Goddelijke éénheid. De Zon stuwt en bezielt al het leven van de ruimte en het menselijke organisme geeft de ziel ontwaking. Ook al is deze ontwaking voordierlijk, het bewuste innerlijke leven gaat verder. Hierdoor verandert het leven op Aarde en aan Gene Zijde, mijn meester.”

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.2935.2957)

Het onbekende verleden

Wij gaan dus naar het prehistorische tijdperk en dát is de éérste levensgraad voor de Aarde en ál haar leven, waarvan zij het huidige stadium – de vierde – straks zal betreden.

Er was een tijd dat alles uit damp bestond:

Kunt u aanvaarden dat er een prehistorisch tijdperk is geweest, hier voor de aarde? En dat u een plant, een bloem bijvoorbeeld – in die en die tijden zo groot als dit huis – maar dat u die plant als het ware fffft ... met uw menselijke kracht van nu, úw ademhaling, úw bewustzijn, kon omver blazen? Het was alles water, damp. Toen kwamen de verhardingen, het groei- en bloeiproces, de afkoeling, de verhitting, en zie: Moeder Aarde bouwt aan haar leven, Moeder Aarde brengt ... verkristalliseert haar lichaam. U hebt de diamantjes gekregen, de parelen en het goud. Dat heeft een ander lichaam, Mars of een andere planeet, niet gekend. Want dat groei- en bloeiproces zou de aarde ontvangen, omdat de aarde deze plaats in het universum voor deze bewustwording heeft gekregen.

Lezingen Deel 1 (L1.2159.2165)

Later werd alles verdicht tot modder:

Nu moet u eens kijken naar de natuur, de natuur was één modderpoel. U hebt nu reine wateren, u bezit ... u bezit gekristalliseerd bewustzijn. U hebt uw levenswater, u hebt álles verkristalliseerd, verruimd, bezielde, geëvolueerd tot een toestand die licht is. In alles ziet u het licht, in alles ziet u, voelt u het bewustzijn.

Lezingen Deel 1 (L1.2293.2296)

In de prehistorie waren er alleen grauwe kleuren:

Het prehistorische tijdperk zien we voor ons. Grauw zijn de kleuren in de natuur, die nog bezig is zich te verdichten. Al het leven is grof van vorm en gestalte. Moeder Aarde is nog groeiende. Ook het zonnelicht heeft nog niet de kracht, die het in uw tijd bezit.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.8496.8500)

Het artikel ‘stoffelijke levensgraden’ licht toe hoe de ziel haar lichaam op aarde heeft opgebouwd van cel tot een organisme dat op het land kon leven, toen de aarde tot rust was gekomen:

De aarde was tot rust gekomen. Hij zag land, bomen en bloemen, doch zoals op de tweede graad. Zo was de aarde niet zoals hij haar kende.

„Dit is het eerste tijdperk dat men op aarde heeft beleefd, maar waarvan

men niets meer afweet,” hoorde hij Alcar zeggen. „Duizenden eeuwen zijn er voorbijgegaan. In de vele wateren die de aarde bezit, is een wezen tevoorschijn getreden, zoals je op de eerste planeet hebt waargenomen. Ook hier dus volgde de mens een dergelijk proces en ging de mens van zijn vistoestand over. Ook hier splitste zich het onderlichaam, bereikte het dierlijke wezen de oever en had de mens de begaanbare planeet bereikt. Doch biljoenen jaren zijn er weer voorbijgegaan en in al die jaren heeft de aarde haar toestand bereikt en is zij zover gekomen.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.4622.4630)

Meester Alcar toont Jozef Rulof (André) het stadium van de voorhistorische diersoorten:

Ik ga nu in het volgende stadium over en ook nu zijn er miljoenen jaren voorbijgegaan. Zie daar voor je, André.”

André schrok hevig. Wat hij nu zag had hij reeds waargenomen. Hij zag mens en dier zoals op de tweede planeet. De mens en het dier hadden hun stoffelijke toestand aanvaard. Groot en krachtig waren zij. Waren dit de eerste mensen die op aarde hadden geleefd en die dieren de voorhistorische diersoorten, die thans niet meer op aarde leefden?

Het Ontstaan van het Heelal (OR.4631.4638)

Het leven was al wel compacter en meer verdicht dan tijdens de tweede kosmische levensgraad:

Ontzaglijk groot waren de dieren die hier leefden, toch weer niet zo groot als op de tweede planeet en de mens was behaard en sterk, hoewel dit een ander kleed was dan zij daar droegen.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.4642)

De dieren kregen een ontzaglijke grootte:

André zag een ontzaglijk monster.

„Herken je dit dier, André?”

„Ja, Alcar.”

„Dit dier is vanaf de tweede graad op aarde gekomen, evenals al het leven dat je waarneemt, daar heeft geleefd.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.4672.4675)

Je ziet, André, nu heeft het dier zich verhard.”

„Is dat een schildpad, Alcar?”

„Juist, maar het dier verkeert in de eerste graad van ontwikkeling. Het is reusachtig groot, maar die grootte gaat het op aarde afleggen. Ook de mens bezit een ander lichaam, dan de mens in jouw tijd bezit.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.4677.4681)

Ook het menselijke lichaam was reusachtig:

Maar de prehistorische mens was heel anders. De prehistorische mens, dat waren reuzen, wilden.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.12219.12220)

Die lichamen zijn in de loop der tijden verdicht tot steenkool:

(Meneer in de zaal): ‘Ja meneer Rulof, u zei daarnet: de prehistorische mens die was veel groter, veel grover. Maar toevallig veertien dagen geleden hebben we naar een andere ... (niet te verstaan) geluisterd, en die gaf een vergelijking, dat de prehistorische mens kleiner was, dat de mens nu wat groter werd, weer een periode kleiner werd, want dat bewezen ook de harnassen. De harnassen die waren over het algemeen kleiner als van de mens van vandaag aan de dag.’

Ja meneer, dat kan allemaal, dat is allemaal prachtig. Dat is niet de prehistorische tijd die wij ... Weet u waar de prehistorische tijd nu leeft?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Toen waren er geen harnassen.’

Toen waren er geen harnassen. Maar het is veel dichterbij te zien en te beleven, u kunt hem zelfs voelen. Weet u het niet? Meneer, de prehistorische tijd die halen ze in Limburg uit de mijnen; die is verhard en verdicht. Kooltjes zijn het geworden. Daar zitten die mensen allemaal in, en is pikzwart geworden, meneer. Maar wat ze nu nog vinden, meneer ... U voelt toch, die aarde heeft zich honderd miljoenmaal omgegooid. Dat was een warmte; en wij maar aan de ren. Maar die prehistorische tijd waar de meesters het over hebben, meneer, daar stoken we nu onze kachel mee aan. Meneer, dat geraamte dat zit in de kooltjes, dat is opgelost allemaal. De mens die ze nu voelen, dat is een mens van een tijdperk die reeds tot de onze behoort. Maar er zijn honderdduizenden tijdperken weg. Die zijn volkomen opgelost, meneer. En waardoor kunt u dat zien? Een enkele maal ziet u nog weleens iets in de natuur, dat het prehistorische tijdperk om is, weg is, verdwenen is.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.12282.12306)

Meneer, u bent in Indië geweest, u ziet daar nog echt oud moeras, prehistorische bomen. Hier in het Westen hebben wij dat niet meer, meneer. Maar het Westen was net zo. Nietwaar? Dat is, we hebben vruchten gekregen, bomen gekregen, bloemen gekregen, meneer, allemaal voor deze eeuwen.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.12311.12315)

Harmonie tussen mens en dier

Een toehoorder vroeg op een contactavond aan meester Zelanus wanneer de mens tot disharmonisch handelen kwam:

(Mevrouw in de zaal): ‘Waar ligt het moment dat de mens zichzelf ging vergeten?’

Dat ligt een zeven-, tien-, twintig miljoen jaar terug. Daar zijn we ons gaan vergeten.

Er is op aarde ... Men vroeg André, en wij hebben dat in de kosmologie beschreven ... De Bijbel vertelt van het paradijs, nietwaar? Maar op de aarde is er een paradijs geweest. Maar dat was nog even voor het prehistorische tijdperk, toen al die reuzendieren er waren, daarvoor even. En dan kwamen die reuzendieren bij de mens en legden zich neer en likten de mens uit de hand. Dat is gebeurd, die tijd was er. Zullen we u aanstonds laten zien. Waarom? Omdat die dieren uit de mens zijn geboren. De mens voelde als het ware vader en moeder – de hogere vader en moeder in de mens. Toen was er het paradijs.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.10212.10226)

Net als de mens heeft het dier een aangeboren harmonie, zoals toegelicht wordt in het artikel ‘harmonie’:

Maar hiervoor, eeuwen terug, mijn broeders, voordat de mens aan zijn disharmonie begonnen is, was er een waarachtig paradijs op Aarde te beleven, want dier en mens leefden tezamen in één land, één wereld, in één levensruimte. Hierin leefden al die duizenden, miljoenen mensen én dieren tezamen. Van afbraak was er geen sprake, omdat al deze diersoorten één leven, één bewustzijn vertegenwoordigden. Dat was nog Goddelijke, dus ruimtelijke harmonie. Doch even later, toen er meer bewustzijn kwam, is die rust als vrede en harmonisch éénzijn verstoord en begon de strijd van mens tegen het dierlijke wezen. De mens tegen het dier, beide dieren en toch van andere levensafstemming. Kunt gij dit voelen, André-Dectar? Ik bedoel, waardoor er harmonie bestond en die

er ook waarlijk is geweest?”

André is gereed. Maar dit is een kosmische vraag, een vraag, die hem, zoals ik reeds zie – terugvoert tot het Maanstadium en bewustzijn, tot daar, waar deze harmonie het leven kreeg. En André ziet dat geboren worden voor zich en kan, zoals wij het ook beleven zeggen:

„Ja, mijn meester, ik kan u antwoorden. Immers, het dier is uit de mens geboren. Omdat dit zo is, is er ook in het dier die harmonie aanwezig. De mens staat dus voor zijn geschapen levenswetten en zal die levenswetten als levens niet vernietigen. Toch is dat ogenblik gekomen. Op de Maan hebben wij die wetten geschapen. Het dier vertrouwde ons? Néén, mijn meester, het dier zag daardoor zichzelf! En dat gevoel, dit beleven, was de bescherming voor het dier én de mens, waardoor het dier het leven kreeg. Dit is wonderbaarlijk en kan ik aanvaarden.”

„Inderdaad, alweer kunnen wij ons hoofd buigen voor deze harmonische wetten, mijn broeders, dát is het antwoord! In deze tijdperken, deze uren, was er van afmaken nog geen sprake. Het dier voelde zijn schepper. Als een kind van vader en moeder, leefde het dier naast de mens voort en er was géén mismaking en géén doodslag, géén vermoorden van elkaar, doch dat bewustzijn kwam. Het dier voelt, dat is te beleven, mijn broeders, de eigen afstemming. Dat is voor de wateren en op het land beleefd en kunnen wij nog volgen. Dát was het eigenlijke „paradijs” voor mens en dier!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.2749.2776)

Maar toen de mens zich bewust werd van het verschil tussen zichzelf en de ander, begon hij het andere leven van zich af te duwen:

Ik moet alweer terug, want ik raak iets aan, om een nieuw fundament te leggen, want de Bijbel die spreekt over een paradijsachtig gevoelsleven; mijn vrienden, dat paradijs-ogenblik bestond eens op aarde, maar op Mars ook. Want de mens had nog geen gevoel ten opzichte van het andere leven, hij had het bewustzijn nog niet dat dat dier hem iets zou doen. En nu is er een tijd geweest dat al het leven in de natuur – met de mens als hoogst bewust leven – waarlijk in harmonie heeft geleefd. En toen de mens het bewustzijn kreeg dat dat een ander leven zou zijn, duwde hij dat leven van zich af en later heeft hij dat leven gesmoord. Dat is dus de eerste dood, de eerste dood.

Lezingen Deel 2 (L2.1990.1994)

Toen wilde de mens de stoffelijke ruimte voor hemzelf alleen:

De mens is geschrokken van het voorwereldlijk dier, wat om hem leefde. De mens vergat zichzelf. Eerst was er eenheid, en toen ging de mens zijn plaats verzekeren. Naarmate hij bewustzijn kreeg ... Eerst was de mens tevreden met dit plekje, nietwaar, hierzo. Maar hij wou dat ook hebben, en dat. En toen zegt hij: 'Ik moet dit ook hebben', en toen ging de deur open en toen nam hij de gang ook, en toen ging hij de trappen af en toen nam hij het hele gebouw. Maar toen wou hij de straat hebben, ook wel leuk, hij moet toch weg. En toen nam hij het plein. En in een kleine eeuw had hij uw heel Amsterdam, als ruimte. Maar die andere dieren die moesten eruit. Voelt u? De mens ging zich verruimen, en naarmate hij bewustzijn kreeg, wilde hij bezit. Maar daarvóór had men geen bezit, begrijpt u dit? Men leefde, men had te eten, en te drinken.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.10239.10253)

De mens ging het dier vermoorden, en wanneer dat leven reïncarneerde, bracht het de angst en de haat mee die door de moord was veroorzaakt:

En ineens zag de mens: maar, mijn god ... Ja, toen was het gebeurd. Toen moest het dier afgemaakt worden. En toen kwam die angst weer terug. Dat dier werd geïncarneerd, nietwaar, kreeg een nieuw leven, en toen kwam dat dier op aarde en dat werd wakker, hier, want dat dier moet ook die organismen beleven, en had die angst. Want die angst, het dier was vermoord, was afgemaakt door de mensen. En zo is de haat, de angst en alles ontstaan. Maar het ligt tien-, twintig miljoen jaar terug.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.10227.10234)

De eerste dieren die afgemaakt werden, beseften op dat moment niet wat er gebeurde:

Het dier nog steeds ónbewust, ondergaat die afslachting. Wij zien nu, het andere dier beseft dat niet, leeft verder alsof er niets is gebeurd, maar de mens heeft ook op dit ogenblik z'n harmonische voelen en denken, ten opzichte van zijn geschapen leven, verbroken. En ook dit hebben wij te aanvaarden!

Dit bewustzijn is het, waardoor wij als mens disharmonie brachten, waar voordien rust en vrede heerste. In niets was dit éénzijn te verstoren. Maar de ziel als mens krijgt tijdperk ná tijdperk te beleven en bereikt nu het hoogste denken en voelen en handelt ernaar.

Miljoenen dieren worden er nu afgeslacht, de strijd van dier tegen mens begint, doch beiden moeten naar de Aarde terug. En wat zien wij nu,

mijn broeders? Het dier, opnieuw teruggekeerd in het stoffelijke leven, bezit angst. Het dier sluipt al weg, als de mens in aantocht is. Waar is dat geboren? Niemand op Aarde weet het. Doch wij staan er bovenop. Hier is die angst geboren! De mens heeft het dier van zichzelf losgeslagen, de mens heeft het dier uit zijn verkregen Goddelijke harmonie verwijderd. Het dier keert in het volgende leven terug en bezit angst, dat leven zal zich thans beschermen, omdat het voelt, dat daar de vijand leeft, het gevoel, dat bewustzijn kreeg, op het ogenblik, dat de mens dit dierlijke leven kraakte. Wij beleven hier dus, meester Zelandus?”

„Het geboren worden van de menselijke en de dierlijke haat.”

„Juist, dat is het antwoord. Hier beginnen wij de bewuste karaktertrekken waar te nemen, karaktertrekken en eigenschappen, die de mens bewustzijn heeft gegeven en het dier géén eigen wet van beleefd heeft, noch kon scheppen, omdat die gevoelens er niet waren.

Ook dit is heel iets anders dan de Bijbel ervan maakt. Mens en dier waren waarachtig volkomen één. Niets zou deze rust en deze harmonie hebben verstoord indien de mens niet aan die afbraak was begonnen. Maar wij hebben ook deze afbraak te aanvaarden.

Leven ná leven gaat er voorbij. Dat waren tijdperken. Het éne tijdperk is bewuster dan het vorige en door dat bewustzijn, krijgt het dier z'n vijand te zien. Maar al die levens, als zielen voor mens en dierlijke wereld, moeten naar de stoffelijke wereld terug. En nu is het dier angstig. Wanneer het dier ouder wordt, gaat het die angst voor het andere leven voelen. Dit is de reïncarnatie voor het gevoelsleven en wil zeggen, de ziel keert tot het stoffelijke leven terug met haar vorig bewustzijn. Niets is er veranderd in dat leven en dat heeft ook de mens te aanvaarden en zien wij voor het huidige stadium terug, want ook daar hebben wij deze wetten te volgen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.2779.2810)

Het harmonische éénzijn van mens en dier is terug te winnen:

Op de Maan en op de bijplaneten was er een toestand van vrede en rust; een paradijsachtige toestand dus. Op de planeet Mars begon de dierlijke afbraak en waardoor? Doodeenvoudig is het. Voordien waren het nog kinders; de mens en het dier hadden die machten en krachten nog niet. Eeuwen later, toen al dat leven volwassen werd, vielen de klappen en maakte de mens het dier af!

Nu heeft het dier angst voor de mens. Maar ook zien wij, dat wanneer de mens zich geheel voor het dier geeft, dus volkomen eerlijk, ook het dier het zelfvertrouwen terugkrijgt en dan is er weer harmonie. De dierentemmer, elkeen, die zich volkomen in liefde geeft aan het dier, bouwt

terug aan de toestand van dat vroegere paradijs, komt vanzelfsprekend meer tot het éénzijn met dit leven!

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.4562.4569)

De disharmonie neemt toe

De mens heeft zichzelf ook in disharmonie gebracht met andere mensen:

Er is een tijd geweest dat de mens op aarde in harmonie leefde. En toen wij gingen moorden en brandstichten en het leven gingen vernietigen, toen kwam er een chaos tussen leven en dood voor de wedergeboorte; wij gingen te vroeg over. Dus volgens de normale tijd ... was dat in het prehistorische tijdperk ... De mens zegt zo vaak: wat hebben die mensen in het prehistorische tijdperk het toch vreselijk gehad, nietwaar, het waren wilde dieren. Maar ze stonden duizendmaal hoger dan de mens die nu in de maatschappij bidt en God kent en Christus, want ze hadden hun natuurlijke harmonie nog, voor duizenden toestanden, afstemmingen. Zij hebben geen gaskamers gekend, waar de mens zich kan vermoorden door gas, (geen) ophanging. In die tijdperken heeft zich nooit één mens opgehangen. Er is nooit een dier geweest in het oerwoud dat zelfmoord heeft kunnen plegen. Vindt u dat niet eenvoudig? Maar de mens wel.

Dus het dier heeft reiner die geboorte bewaard dan de mens. En nu is het mogelijk, als u nu gaat, dat u tienduizend jaar wacht, moet wachten, voordat u opnieuw wordt aangetrokken. Want er gingen er te veel vóór, die in harmonie zijn.

We hebben ons voor honderdduizenden jaren uit de harmonische geboorte getrapt, de mens. De mens hier in deze maatschappij ... Wanneer u nog terug moet, er zijn er veel van u die gaan onmiddellijk door, maar er zijn er heel veel, ik zie dat aan uw aura, die gaan zo terug.

Er zijn erbij, u hebt uw vader, uw moeder, uw man, uw kinderen, maar dan kan het zijn dat ge uw man over tienduizend jaar terugziet, ergens, die gaat terug.

Ja, ik heb het niet tegen u nu persoonlijk, anders schrikt u wellicht, maar ik moet wel.

De moeder gaat over, de vader, en u wordt aangetrokken, u bent nu van elkaar, maar u krijgt de universele liefde. U krijgt contact met miljoenen mensen, en dat contact hebt u ook. Maar u gaat, een lijn, voor die nieuwe geboorte komt u ergens anders, richting Frankrijk, of in Engeland, in Amerika. U kunt terug tot op de grens van het oerwoud voor oorzaak en gevolg. Dan bent u bezig met de karmische wetten.

Maar die mensen uit het prehistorische tijdperk hadden in zeven uur

een nieuwe geboorte. In zeven uur had de dierlijke mens in het oerwoud een nieuw lichaam. En naarmate hij bewustzijn kreeg en het leven ging vernietigen, kwam er een chaos tussen leven en dood.

Dus, ik ga even verder, eromheen. En, nu moet u eens in een stad, in uw maatschappij gaan kijken, en dan voelt ge de persoonlijkheid als mens, de ruimte van de mens, maar ook de ontzagwekkende disharmonie die de mens voor zichzelf heeft geschapen. Duidelijk?

En dan gaat u zo terug in de wereld van het onbewuste, de wereld voor de wedergeboorte. Daar leven nu een honderdduizend zielen, die allen wachten op één lichaam, er is maar één lichaam beschikbaar. Voelt u wel? En er zijn honderdduizend zielen voor, meer nog. En in de harmonische tijd waren er slechts twee zielen.

Dus moord, brandstichting, oorlog: allemaal vernietiging van de goddelijke harmonische wetten. Wij ontleden die wetten voor de kosmologie.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9418.9453)

In de prehistorie bleef de disharmonie nog beperkt:

De prehistorische mens is begonnen om te moorden, ja, maar de prehistorische mens heeft niet zo vermoord als het bewustzijn van nu. U hebt meer vermoord door de laatste twintig levens, dan in het prehistorische tijdperk, want dat gebeurde zo nu en dan.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.10845.10846)

Al vroeg zorgde de stam voor meer orde en rechtvaardigheid dan in de huidige maatschappij bestaat:

Wat wij deden als man, was alleen vrouwen roven, om een moeder te krijgen. Voelt u? Was u reeds tot de stam verbonden, had de mens daar ook al orde. Weet u dat in het oerwoud een betere orde bestaat dan de maatschappij met al de mooie rechtvaardigheid die u nu bezit? De mens in het oerwoud beleeft een rechtvaardigheid die nog natuurlijk is; die ú hier voor het maatschappelijke leven gesplitst beleeft. U kunt hier meer verkeerd doen, fouten maken, dan een kind in het oerwoud – weet u dat? – ook al scalpeert u. Dát is het.

Een ander leven kwam tot die graad en werd verbannen of afgemaakt, en dat geschiedde zo nu en dan. Ga nu eens kijken voor uw maatschappij, wanneer u generaal wordt, u wordt een dictator, een heerser, en u hebt het bevel om daar honderdduizenden mensen de oorlog in te sturen: uw woord is wet. U gaat, u dwingt de mens om te moorden.

De mens moet zeggen: ik doe het niet. Schiet u mij maar dood. Want

wanneer u zich vergrijpt en u knalt een mens neer, dan bent u al aan de disharmonie, de afbraak voor uw normaal harmonisch verder gaan begonnen, harmonisch verder gaan. Voelt u wel?

Ga nu maar eens in de oorlog. Kijk eens wat er op aarde gebeurt. Doe er maar aan mee. Hebben we allemaal gedaan.

Eindelijk komt u tot de ontwaking en denkt: mijn hemel, mijn hemel!

Elk mens ook ... Wat is het hier voor een chaos op aarde! Maar welk een chaos beleeft u tussen leven en dood, in de wereld van het onbewuste?

De prehistorische mens heeft nog het natuurlijke, goddelijke geboren worden beleefd voor het vader- en moederschap, voor het normale harmonische wedergeboren worden.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.10848.10870)

Oermensen

Het artikel 'hersenen' licht toe waarom de mens kan denken zonder hersenen:

Een mens kan denken zonder hersens. Dan denkt u ... Want het gevoelsleven denkt. Hersens zijn alleen maar om het gevoel op te vangen en te analyseren. Of uw gevoelens die gaan de ruimten in, en u als ...

Kijk, de mens denkt in zichzelf, in een ruimte. Dat u een schedel hebt ... De hersens zijn als het ware de dampkring voor de aarde. Voelt u wel? De hersens vangen het gevoelsleven op, om de persoonlijkheid te dienen, en dat is de dampkring voor de aarde. Dat vindt u allemaal in de kosmos, maar dat vindt u ook als stelsels in het organisme terug.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar als de mensen nou geen hersenen hebben ...' Dan denkt men ...

(Mevrouw in de zaal): '... en ze kunnen het gevoelsleven niet opvangen?' Dat zegt niets. Dan zijn die hersens niet nodig, dan gaat het door concentratie. Er zijn mensen geboren zonder hersens. Bijvoorbeeld, nu gaat u even terug naar het oerwoud. De geleerde zegt: 'Het is merkwaardig, we hadden vroeger ... Die mensen, die prehistorische mensen hadden zulke hoofden en zulke kleine hersens.'

Ik geef u het bewijs nu, dat ik waarheid vertel. En ze kunnen maar niet begrijpen waarom in die hersenpan, zo'n groot stuk schedel, zo weinig hersens zijn.

Er was ook weinig gevoel, weinig bewustzijn. Want het bewustzijn, zei ik u, dijt uit. Ook de hersens. Als gevoel. Om dat gevoelsleven, het denken en het voelen op te vangen. Ook uitdijng. En toen kreeg de mens meer hersens. De schedelpan, het dak werd groter, ruimer, omdat het gevoel

ruimer werd.

Maar in het oerwoud, neemt u maar zo'n schedel, ziet u een honderdste hersens niet van hetgeen u aan stof en weefsels onder uw dak hebt. Omdat u meer gevoel bezit, hebt u meer hersens. Ziet u? Het dijt uit. Een orgaan dijt uit naarmate het gevoelsleven bewust is.

Dat is de kosmologie voor de universiteit die aanstonds komt. Dan krijgt u het kosmische, ruimtelijke zien in het lichaamsdeel dat deel uitmaakt van deze stelsels. En nu is elk orgaan een universeel geheel.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.11349.11386)

Nadat de enorme diersoorten hun maximale grootte in de prehistorie hadden bereikt, kon het leven gaan bouwen aan een volgende stoffelijke graad:

Waarom dus thans voorhistorische diersoorten niet meer op aarde leven, zal je duidelijk zijn, omdat zij én de mens in een hogere stoffelijke graad zijn gekomen.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.2548)

De prehistorische mens maakte zijn aardse levens af zonder stoffelijke welvaart, maar dankzij de wedergeboorte:

Vergeet niet dat deze mensen alleen het prehistorische tijdperk – heb ik u verklaard – mochten leren kennen en moesten aanvaarden zonder God, zonder Christus, zonder Bijbel, zonder kunst, zonder muziek. Niets hadden deze kinderen om zich gelukkig te voelen, ze hadden alleen het leven. Van een God die liefde is, was er geen sprake. Ik heb u de verklaring, de ontleding gegeven, welke tijd het moeilijkste is voor de mens. Die tijd daar in dat prehistorische tijdperk. De miljoenen die geen licht, geen geluk, geen stoffelijk geluk hebben gekend, hebben slechts één weg kunnen bewandelen en dat was voor zichzelf. Zij hebben het vader- en het moederschap gekregen en door het vader- en het moederschap gingen zij verder, kwamen aan Gene Zijde, maakten zich vrij uit die onbewuste wereld.

Lezingen Deel 2 (L2.5693.5699)

Heden en toekomst

Binnen miljoenen jaren bereikt de aarde het vijfde tijdperk, en zal ook de stoffelijke wereld de geestelijke levensgraad aannemen:

En wat zien wij dan, meester Zelandus?"

„Dat ál het leven van Moeder Natuur die geestelijke levensgraad bezit.”

„Juist, en dat zegt ons, André?”

„Dat nu het leven is verijld, dat het leven als kind van Moeder Natuur méér bewustzijn bezit. Dat zegt, dat het groen doorschijnend wordt, dat de wateren als kristal zo helder zullen worden, dat de atmosfeer voor de ruimte verijlt, meer bewustzijn bezit, kortom, mijn meester, ál het leven evolueert voor die hoogste levensgraad en is te begrijpen. Dat zegt bovendien, dat ál die eerste soorten van levens moeten oplossen, moeten evolueren, dat wij andere en hogere diersoorten te beleven krijgen, doch dat de éérste levensgraad oplost voor de tweede graad. De mens wordt schoner, mooier is het leven, omdat de Aarde en de ruimte evolueren. En ook die wetten kunnen wij straks vaststellen, mijn meester, nóg is dat voor het huidige stadium te zien.”

„Inderdaad, mijn broeders, dat is waarheid, omdat wij ook deze zeven levensgraden voor de Aarde terugzien. En hierdoor is het, dat dus het éérste stadium tóch dezelfde wetten te beleven krijgt als de zevende levensgraad voor die evolutie, waarvan wij aanstonds het prehistorische tijdperk voor ons zien.

De mens én het dier zullen straks, over miljoenen jaren zijn, als wij voor ons leven bezitten, meester Zelandus, de stof zal geestelijk bewustzijn krijgen, doch die hoogte en dát bewustzijn heeft de Aarde ook voor het huidige stadium, waartoe André-Dectar behoort, nog niet bereikt.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.6648.6658)

Dus, met andere woorden, de aarde verandert, het groen verandert, uw persoonlijkheid verandert, uw zonnelicht wordt ijler, milder, u krijgt een klimaat zoals het geestelijke klimaat is in de sferen van licht; zo wordt dus het stoffelijke uitdijen voor de mens.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.9309.9309)

Afscheid van Moeder Aarde

Het sterven van Moeder Aarde zal anders verlopen dan bij de maan:

Nu een uiteindelijke levensvraag, meester Zelandus. Moeten wij aanvaarden, dat de Aarde, wanneer zij haar stervensproces beleven zal, is, zoals de Maan thans voor het huidige stadium beleeft?”

„Ik weet wat gij voelt, mijn meester. Ik kan u zeggen, néén, de Aarde zal niet zijn zoals de Maan is voor haar sterven, omdat de Aarde zich daarvoor heeft kúnnen verharden en verdichten, dat is dus niet meer mogelijk en niet door haar te beleven.”

„Ook dat antwoord is juist, mijn broeders. Néén, dat is niet mogelijk, omdat de planeet Aarde een andere taak te vervullen heeft gekregen en zij zich heeft kunnen verdichten, dat haar Moeder niet heeft kunnen beleven, doch waardoor wij het verdere stadium vaststellen. De ziel als mens ondergaat echter haar tijdperken en zal zich haar uiteindelijke stadium, dat wij intussen hebben gevolgd, eigen maken.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.2961.2967)

Wanneer de ziel afscheid kan nemen van de aarde als de derde kosmische levensgraad, staat zij voor de geestelijke wereld van haar persoonlijkheid:

De ziel heeft ál die organismen te beleven, doch innerlijk heeft zij zich de wetten eigen gemaakt en kon zij tenslotte van de Aarde afscheid nemen. Dit alles leert ons, dat de ziel steeds op Aarde heeft geleefd, dat zij door géén aardse levenswetten, noch door verhitting en afkoelingstijdperken gedood kon worden, of God zag Zijn schepping verwoest, doch die disharmonie hebben wij nergens kunnen beleven. De ziel als mens ging verder, zij heeft zichzelf voor al deze tijdperken kunnen beschermen. En intussen heeft het menselijke organisme zich verdicht en verruimd, Moeder Natuur bleef niet achter, nóg bezit al het leven deze éénheid. Wat Moeder Aarde zal scheppen, is ontzagwekkend. En dan kan de ziel als mens zeggen, ík heb de Derde Kosmische Levensgraad volbracht en zal ook de geestelijke wereld voor mijn persoonlijkheid overwinnen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.2970.2975)

Onze ziel als gids

100. Goed en kwaad

Goed en kwaad zijn slechts aardse begrippen die onze ziel niet kunnen verruimen of aantasten, omdat ze op zielsniveau niet bestaan.

Aards denken

Vele mensen denken in termen van goed en kwaad. Sommige mensen vrezen dat het veroorzaken van een groot kwaad hun ziel kan aantasten. In de boeken van Jozef Rulof wordt verklaard waarom dit niet mogelijk is. De schrijvers van deze boeken, de meesters, konden in de evolutie van de mens terugkijken tot het moment dat de eerste daad werd voltrokken die men kwaad zou kunnen noemen: het vermoorden van een medemens. De meesters hebben de gevolgen van deze daad voor de ziel van het slachtoffer en de dader onderzocht.

Ze zagen dat de ziel van het slachtoffer onmiddellijk kon reïncarneren in een volgend lichaam en hierdoor haar evolutie op aarde kon voortzetten. De dader moest langer wachten om te kunnen reïncarneren, want hij had zich in disharmonie met het leven gebracht. Maar ook dat was slechts een tijdelijk verschijnsel, de meesters observeerden dat zijn ziel de harmonie herkreeg door liefde te geven. Door moeder te worden bood zijn ziel aan een andere ziel de mogelijkheid op aarde geboren te worden en zo werd aan het leven teruggegeven wat ontnomen was. Hierdoor verdween de disharmonie, en datgene wat men kwaad kan noemen. Dit proces wordt verder beschreven in de artikelen 'harmonie' en 'karma'.

De meesters zagen dat al het kwaad dat de mens tijdens zijn kosmische evolutie veroorzaakt, uiteindelijk een hogere bewustwording oplevert, omdat de mens erdoor leert hoe het niet moet. Door vele ervaringen wordt de mens zich bewust van een hogere liefde waardoor hij in harmonie met al het leven kan blijven. In alle ontwikkelingsstappen zorgt de ziel voor de harmoniserende stuwung waardoor de mens zijn disharmonische handelingen omzet in licht en geluk voor zijn medemens.

Op zielsniveau

In het artikel 'verklaring op zielsniveau' wordt toegelicht hoe de meesters in de boeken van Jozef Rulof twee verschillende verklaringsniveaus hebben gehanteerd. Het begrip 'goed en kwaad' behoort tot het aardse denken. De meesters hebben deze woorden gebruikt om de lezer duidelijk te maken welke verschijnselen geanalyseerd worden.

Op zielsniveau bestaat geen goed en kwaad, en dus ook geen goedmaken of goeddoen. De mens als persoonlijkheid kan zich tijdelijk in disharmonie met zijn medemens brengen, omdat hij in elke gevoelsgraad maar een bepaald niveau van liefde voelt. Maar zijn ziel zorgt ervoor dat deze disharmonie zo snel mogelijk oplost en alle betrokkenen evolueren.

Op zielsniveau is er alleen evolutie en bewustwording. Onze ziel heeft een aangeboren harmonie, en door de gevolgen van al onze handelingen worden we ons bewust hoe we die harmonie in alle omstandigheden kunnen vertolken. Uiteindelijk bereiken we hierdoor de universele liefde, waardoor we in harmonie blijven met alle andere zielen en met al het leven in de kosmos.

Als ziel zijn we niet goed of slecht. Op zielsniveau kunnen we alleen zeggen: wij zijn! De eigenschappen van ons zijn worden zichtbaar naarmate we verder evolueren en we ons bewust worden van de basiskrachten die we van de Alziel hebben meegekregen. Uiteindelijk gaan we zien hoe we met onze gevoelens, gedachten en handelingen het licht en de harmonische liefde kunnen uitstralen, die elke ziel in potentie heeft meegekregen.

Bronnen

Aards denken

De meesters stellen de filosofische vraag:

Is er kwaad geschapen? Wat is kwaad?

Archief (AR.2613.2614)

Ze hebben het verleden van vele zielen gevolgd om te onderzoeken waar we voor het eerst tot disharmonisch handelen overgingen. De meesters observeerden dat de mens voor het eerst in zijn kosmische evolutie een moord pleegde op de planeet Mars, al vóór zijn evolutie op aarde. De artikelen ‘ons bewustzijn op Mars’ en ‘kosmische levensgraden’ geven een beschrijving van het leven op Mars voor de menselijke ziel.

Menselijk gesproken is daar het eerste kwaad ontstaan. Het is nog geen bewust menselijk kwaad zoals op aarde, omdat de mens op Mars nog niet echt beseftte dat hij door zijn daad een ander vermoordde:

„Hebben deze levenswetten hier reeds de betekenis, die zij op Aarde hebben gekregen voor het volwassen en bewuste menselijke stadium?”

„Neen, dit leven is nog niet zo ver.”

„En toch, gij ziet het, is de menselijke ziel tot het goed en het kwaad gekomen. Op deze planeet is zij ermee begonnen.

Archief (AR.2618.2621)

Maar hoe kon dit gebeuren, want tot op dit moment in de evolutie van de ziel was zij in harmonie gebleven. Al het leven dat door God is geschapen kan goddelijk genoemd worden, in de zin dat het de fundamentele eigenschappen van God heeft meegekregen, zoals het vermogen om lief te hebben. Hoe kunnen wij als goddelijk leven dan tot het kwaad komen?

En God heeft ons Zijn liefde geschonken. Wij zijn liefde! Hoe is het nu mogelijk, dat wij als Goden kwaad zouden doen?”

„Omdat het ‘ALbegrip’ nog in ons leven voor de verstoffelijkte Goddelijkheid moest ontwaken.”

Archief (AR.2622.2625)

We hebben het vermogen tot liefde meegekregen, maar we hebben zeven gevoelsgraden nodig om ons die liefde bewust eigen te maken:

Goed en kwaad zijn voor de Goddelijke Mens levenswetten om tot de liefde te komen. Hoe die op Aarde zijn? Elke wet bezit haar zeven levensgraden.

Archief (AR.2906.2908)

Op Mars is alleen de voordierlijke levensgraad te volgen, pas op aarde komen de hogere gevoelsgraden tot ontwakning:

Die zullen wij volgen en ontleden, eerst op Aarde zijn wij ertoe in staat, omdat hier (op Mars) de voordierlijke levensgraad leeft.

Archief (AR.2910)

Het goede kan gezien worden als het beleven van de liefde, zelfs al is de gevoelsgraad nog voordierlijk:

Wat de hoogste meesters willen, is voor ons het doordringen van deze werkelijkheid. Wij moeten deze wetten ontleden. Doch straks, als wij op Aarde zijn.

Op deze planeet is het goed en kwaad ontstaan. Maar het goede is het beleven van de Goddelijke liefde voor de levensgraad waartoe wij behoren, die hier voordierlijk is.

Wanneer de mens een moord heeft gepleegd, zorgt zijn ziel ervoor dat de levens weer in harmonie met elkaar komen:

Nu keert dit leven terug, die levens zijn weer in harmonie gekomen met de Goddelijke Schepping, het oorzaak én het gevolg zijn beleefd!
Waar blijft nu het goed en het kwaad?

Archief (AR.2791.2792)

Het goede heeft dan gezegevierd. Het goede kan beschouwd worden als een bepaalde mate van liefde:

Het goede is zoveel procent gevoelskracht van de liefde. Het goede is liefde en wil de Goddelijke liefde vertegenwoordigen volgens de Goddelijke Harmonische wetten voor ziel en stof én voor de Macrokosmos.

Archief (AR.2793.2794)

In de voordierlijke gevoelsgraad kan de mens maar een bepaald niveau beleven van al de liefde die in potentie in zijn ziel aanwezig is:

De realiteitswetten als levensrechten voor de menselijke ziel voeren ons vanzelfsprekend op natuurlijke wijze tot het Goddelijke Scheppingsplan. Nu is goed en kwaad 'n levensuiting op voordierlijke afstemming. Door het goede te doen, zijn wij in harmonie met de Goddelijke liefde voor de bedreven daad of de handeling, die door ons eigen willen geschiedde. En thans beleven wij 'n deel van onze Goddelijkheid, zoveel procent liefde, rechtvaardigheid, goedzijn, harmonie, als een stoffelijke openbaring.

Archief (AR.2716.2719)

Zelfs al beleeft men de voordierlijke liefde op honderd procent, dan nog is het maar een klein deel van de goddelijke liefde die de ziel in potentie heeft meegekregen:

Ik zie goed en kwaad en beleef deze Goddelijke wetten. Want 'goedzijn' is een levenswet. Het kwaad doen is de disharmonische wet voor het goede. Goed en kwaad tezamen is één wet en zal voor God moeten zijn – liefde! Op hoeveel kracht wordt deze liefde op deze planeet beleefd? Indien de liefde op honderd procent beleefd wordt, dan nog is zij voordierlijk afgestemd. Wat is hiervan de uiterste grens, het uiteindelijke beleven? Dat de menselijke ziel op de planeet Mars alléén evolutie beleefde en van

goed en kwaad geen begrip heeft, nimmer zal ontvangen, omdat deze planeet slechts de voordierlijke levensgraad geschapen heeft.

Archief (AR.2730.2737)

Het willen bezitten is een sterke drijfveer:

Kwaad doen in deze toestand is het onbewust willen bezitten van iets dat ons trekt.

Archief (AR.2813)

Op aarde zal dit veel groter en bewuster worden:

Maar er is een voortgaan, ook de planeet Aarde is door ons leven geboren. Het is daar, dat wij het bewuste kwaad beleven.

Archief (AR.2814.2815)

Maar toch blijft het essentieel hetzelfde:

Zijn thans de wetten anders, meester André?"

„In niets, meester, is er verandering gekomen.”

Archief (AR.2816.2817)

Omdat er meer bewustzijn is op aarde, zal de ziel meer liefde moeten geven om zichzelf weer in harmonie te brengen met al het leven:

„Is de daad precies hetzelfde, meester Zelanus?"

„Ja, meester, met dit verschil, dat de ziel meer liefde moet geven, wil zij zichzelf in harmonie brengen voor haar Goddelijkheid.”

Archief (AR.2818.2819)

We zijn op weg naar het Albewustzijn in liefde:

„Dat wil zeggen, dat, hoe hoger wij komen tot God, wij tevens méér gevoel bezitten om de rechtvaardigheidswetten te stabiliseren?"

„Wij zijn Macrokosmisch, meester.”

„Waarlijk, mijn broeders, zo is het. Door deze wetten keren wij tot onze verstoffelijkte Goddelijkheid terug. Willen wij onze Goddelijkheid vertegenwoordigen, dan móéten wij door deze wetten heen! Wij moeten ze ons eigen maken, want zij behoren tot ons leven. Hoe wij dat doen, doet thans hier en voor de Aarde niets ter zake, heeft eigenlijk geen betekenis voor het ‘ALBEWUSTZIJN’ van ons wezen, omdat wij tóch de liefde

moeten volgen, het leven ons voortstuwt en bezielt.

Archief (AR.2820.2826)

Maar op aarde is goed en kwaad een wanbegrip geworden:

Door de voorgaande wijsheid beleven wij thans elke aardse, dus stof-felijke fout. De Goddelijke mens kan er niet aan ontkomen, hier zijn verkeerde dingen gedaan. Ik vraag u: waarom is Christus niet op Mars geweest? Waarom bezocht Christus alléén Moeder Aarde? Het antwoord is:

De Aarde vertegenwoordigt het hoogste bewustzijn van dit Universum. Dit wil zeggen dat de planeten van dit Universum door lagere bewust-zijnsgraden beleefd worden. Hierdoor kon Christus voor deze mensen niets doen. En wellicht had dit leven Hem toch anders ontvangen, omdat het nog natuurlijk leefde en geen begrip had van goed en kwaad, dat voor de Aarde 'n wanbegrip geworden is en ontzettende strijd veroorzaakte.

Archief (AR.2702.2710)

De aardse mens weet nog niet dat zijn ziel zich door niets van haar kosmi-sche baan laat afbrengen:

De stoffelijke en astrale wetten kregen hierdoor zelfstandigheid. De ziel bleef ze in al de levensgraden overheersen en maakte zich die ruimte eigen.”

Archief (AR.1236.1237)

Op zielsniveau

De meesters hebben gezien dat de ziel zich door haar kosmische evolutie uiteindelijk alleen maar meer ruimte en ontwaking schept, en geen blijvende disharmonie. In de loop van die evolutie herstelt de ziel elke disharmonie, en rehabiliteert hierdoor haar leven. Zij kent geen goed of kwaad:

„God schiep ons naar Zijn beeld, meester André. De oneindigheid van God leerden wij kennen, wij waren reeds in het Goddelijke 'AL'. Dit is het 'Beeld Gods'. Ruimte, evolutie, ontwaking voor ál deze levenswetten, die wij ons door het vader- en het moederschap eigen zouden maken. Er is géén goed, noch kwaad, er is alléén LIEFDE! De allerhoogste levens-wet, door God geschapen ís, dat wij al dit leven moeten liefhebben. Wat wil ons het kwaad en het goede dan zeggen? Eigenlijk niets. De dishar-monische wet door ons geschapen moeten wij toch herstellen, hierdoor

rehabiliteert zich ons bestaan en krijgen wij de hogere ontwaking voor het stoffelijke en astrale leven in handen, maar zien daardoor juist ons leven verruimd.

Archief (AR.2635.2643)

Kwaad is er nooit geschapen, wel heeft de mens zich tijdelijk in disharmonie met het leven gebracht, maar de ziel herstelt dat door liefde:

Kwaad is er dus niet, God heeft geen kwaad geschapen, maar de ziel als mens schiep een disharmonische wet. Welk kwaad wij als bewust mens van de Aarde en hier in een voordierlijke toestand ook doen, wij móéten door de Goddelijke liefde de disharmonie herstellen, eerst dan gaat ons leven verder.

Archief (AR.2806.2807)

Op zielsniveau kunnen de meesters zeggen:

Goed en kwaad bestaat er niet!

Archief (AR.2644)

Als er geen goed bestaat, kunnen we ook niet goeddoen of goedmaken. Op zielsniveau kunnen we alleen zeggen: wij zijn! En de harmonische eigenschappen van ons zijn kunnen onderzocht worden:

De Kosmologie dringt diep tot deze levenswetten door. Wij zijn als Goden niet in staat om goed te doen, wij zijn! En ons zijn wil zeggen, dat wij in harmonie moeten blijven met de Goddelijkheid in ons.

Archief (AR.2645.2647)

Op aarde spreekt men over goed en kwaad:

Het goed en het kwaad voor de menselijke ziel is het geboren goed van de Aarde. Maar dit 'goede' heeft Christus niet bedoeld. Christus bracht ons door Zijn Heilig Leven tot de Goddelijke Liefde.

Archief (AR.2648.2650)

Goed en kwaad is er niet! Christus bracht de Goddelijke Liefde op Aarde, héél de mensheid had het dus kunnen weten.

Archief (AR.2683.2684)

Ook in de boeken van Jozef Rulof wordt begonnen met het menselijke

denken in goed en kwaad, zodat de lezer weet waar de meesters het over willen hebben:

En toch spreekt men daar over goed en kwaad. Ook wij hebben er in onze geschriften over gesproken. En het was noodzakelijk, of niet één ziel van de Aarde had ons begrepen.

Archief (AR.2685.2687)

Op zielsniveau vervallen echter deze begrippen, omdat ze geen geestelijke realiteit weergeven:

Nu wij echter de Kosmologie voor het goed en het kwaad moeten beleven, staan wij voor de Goddelijke wetten én de Goddelijke Liefde. En meteen valt ook het kwaad van ons leven weg en toeven wij te midden van deze Goddelijke evolutie, als man en vrouw, als tweelingzielen, die de Goddelijke Liefde zullen vertegenwoordigen.

Archief (AR.2688.2689)

Dan wordt alles evolutie:

God schiep geen kwaad en wij mensen hebben het kwade ook niet kunnen beleven. Wat wij hier waarnemen is evolutie.

Archief (AR.2690.2691)

En dan wordt er ook niet meer over sterven, doodslaan en moord gesproken:

Ook al verliezen wij er ons stoffelijk gewaad door, toch is er geen sterven ontstaan: de ziel leeft verder en keert terug. Hoe is het dan mogelijk, dat wij over doodgaan en doodslag, moord en dergelijke kunnen spreken? Willen wij daarmee zeggen, dat wij op dat ogenblik een Goddelijke wet verkrachten, Zijn Leven bezoedelen of de Goddelijke vonk in ons eeuwigdurend vernietigen?

Archief (AR.2692.2694)

De aardse begrippen 'goed en kwaad' hebben niet de kracht om onze ziel te vernietigen of opwaarts te voeren:

Wat hebben goed en kwaad nu te betekenen voor mijn oneindig leven? Hoe moet ik tot het geestelijk bewustzijn komen, als mij hier reeds het Goddelijke halt toeeroepen wordt? Is uw leven gereed dit waar te ne-

men, dan kunt gij meteen vaststellen, dat goed en kwaad voor de ziel als mens niet bestaat! Geen wetgevende realiteit is, maar woorden zijn, door de mens van de Aarde gebruikt om iets uit te drukken, die echter voor de Goddelijke Kosmologie geenszins vaststellen dat ze ons vernietigen of ons leven opvoeren tot God, omdat ze die betekenis niet bezitten.

Archief (AR.2747.2750)

Ook bewust en onbewust bestaan niet, er zijn wel graden van bewustzijn, maar die zullen net als goed en kwaad overstegen worden en oplossen in de goddelijke liefde:

Goed en kwaad, bewust of onbewust, bestaat er niet! Ook al zijn ze voordierlijk of menselijk stoffelijk, de Goddelijke liefde in ons leven zal ze verpletteren. Het zijn slechts schaduwbeelden van deze verstoffelijkte persoonlijkheid, aanhangsels, die overleefd worden.

Archief (AR.2851.2853)

Alleen door liefde gaan we hoger:

Duizenden levensgraden zijn er ontstaan. Als Goddelijke ziel begonnen wij aan het goed en kwaad? Alleen liefde konden wij beleven. Door de liefde als wet te beleven, gingen wij verder.

Liefde is het hoogste en het allerhoogste. Door de liefde zegenden wij ons Goddelijke leven en stonden wij meteen voor een andere levensgraad. Wij gingen verder en hoger!

Archief (AR.2956.2962)

Pas in de zevende graad beleeft de ziel haar liefde ten volle:

Gij ziet het, door de levensgraden en levensrechten van de menselijke ziel, komen wij tot het Marsbewustzijn op voordierlijke afstemming. En nu is er geen goed, noch kwaad. Ook voor de Aarde niet, want de bedreven daad kent haar eigen zeven graden, voordat de ziel haar volgens de Goddelijke Openbaringen beleeft en in harmonie is met Gods schepping, de Goddelijkheid van haar wezen. En die levensgraad kan eerst op Aarde beleefd worden, doch dan betreedt de ziel dóór Christus Golgotha en buigt zij haar hoofd voor haar Goddelijkheid. Zij kan dan zeggen: Ik ben als God is, want ik heb voor mijn Goddelijkheid het hoofd gebogen!

Archief (AR.2738.2742)

Wanneer de ziel in een bepaalde levensgraad haar liefde voor honderd pro-

cent beleeft, kan zij naar een volgende graad overgaan:

Nu is de daad op de liefde afgestemd en kan de ziel de volgende levensgraad beleven, waarvoor zij zich gereed heeft gemaakt. Wat de hoogste meesters mij aantonen en ik volgens de Goddelijke Openbaringen en mijn Goddelijke afstemming voor mij zie, zijn levenswetten! En die wetten moet ik op honderd procent beleven volgens het door God geschapen principe als wetgevende macht en hoogste levensuiting, wat de liefde is, waarvoor ik leef en (waardoor) mijn leven zich verrijkt.

Archief (AR.2743.2745)

Het goed en kwaad bevindt zich onder de geestelijke gevoelsgraad:

Gij kunt het goed en kwaad van de Aarde niet ontlopen, maar ze hebben een andere betekenis. Deze wetten zijn onderverdeelde eigenschappen van een levensgraad, die 'ónder' de geestelijke levenswet leeft en die wij ons eigen moeten maken?

Archief (AR.2836.2837)

Een gevoelsgraad hoeven we ons niet eigen te maken, die is al in potentie aanwezig in onze ziel. Op zielsniveau zijn we het ijle leven van onze ziel stoffelijk aan het verdichten:

Moeten wij ons die wet eigen maken, meester André?"

„Néén! Wij moeten de Goddelijkheid van ons leven stoffelijk verdichten.”

„Hoort gij dit Kosmische bewuste antwoord, meester Zelanus?

Archief (AR.2838.2841)

Door de basiskrachten van onze ziel laten we ons leven uitdijen en verdichten. Hierdoor verruimt ons gevoelsleven en creëren we onze eigen schepping:

Wij verdichten ons Goddelijke leven. Dit is de Goddelijke en is onze eigen schepping. Wij zijn bezig om onze Goddelijkheid te verdichten en te verruimen, te verfraaien, te versieren, want wij zijn uitgegaan van Hem, de God van ál het leven, waartoe wij behoren. Wij zullen tot Hem als verstoffelijkte Goden terugkeren!

Archief (AR.2844.2847)

Door het verdichten van ons leven zullen we in harmonie komen met elke levensgraad:

Wat is nu goed en kwaad voor de God-mens? Er is goed, noch kwaad door hem geboren, hij is bezig zich te vergoddelijken in een verdichte toestand, waarover hij heersen zal, omdat het zijn wereld en ruimte is. Dit zijn onze Goddelijke wetten, die voor ál de levensgraden de liefde bezielen en zijn wij in harmonie gekomen met de graad van leven waarin wij op dat ogenblik vertoeven.

Archief (AR.2848.2850)

Door ons leven te verdichten, verstoffelijken we onze Alziel. We zijn begonnen als onzichtbare energie, en die verstoffelijken we tot kleur en licht in onze kosmische evolutie:

En dat is God als Vader en als Moeder, als de 'Alziel'! Wat is hoog, laag, goed en kwaad, duisternis en licht? Verschijnselen zijn het van onze Goddelijkheid, die voor ons leven thans een eigen levensgraad te vertegenwoordigen hebben en ons dienen. Ik zeg u, wat gij in ál de ruimten van God waarneemt, behoort mij toe! Maar ik moet mij de hogere eigenschappen nog verstoffelijken. En die ken ik niet, want vanuit mijn Godzijn ging ik als astrale stof. En die onzichtbare energie moet zich verstoffelijken.

Archief (AR.2860.2866)

101. Harmonie

Onze ziel bezit een aangeboren harmonie, maar het is een lange weg om deze harmonie ook bewust door al onze handelingen te vertolken.

Onze harmonische ziel

De meesters hebben geestelijk-wetenschappelijk vastgesteld dat al het leven in de kosmos in harmonie gebaard en geschapen is door de Alziel. Onze individuele ziel heeft haar aangeboren harmonie ontvangen van de Alziel waar zij uit voortgekomen is. Onze eerste levens als cel op de eerste planeet in de ruimte waren reeds een uiting van deze aangeboren harmonie. We beleefden onze eerste liefde in harmonie met onze tweelingziel. Door deze harmonische liefde werden we voor de eerste maal vader en moeder, en door de liefde van onze kinderen kwam een lichaam beschikbaar voor onze eerste reïncarnatie.

Leven na leven werd onze levensduur langer, en deze levenstijd was in harmonie met de vorm van het lichaam dat door de ziel werd opgebouwd. Op het einde van elk leven nam onze ziel precies op tijd afscheid van het lichaam, waarna we al snel wedergeboren werden. We hoefden dus nooit te wachten in de wereld van het onbewuste, omdat we in harmonie bleven met het leven.

Tijdens miljoenen volgende levens op planeten van de eerste en tweede kosmische levensgraden bleven alle zielen in perfecte harmonie met alle andere zielen. Niemand hinderde elkaar, elke ziel kon al haar levens tot de laatste seconde beleven en hierdoor de nodige ervaringen opdoen om haar gevoelsleven en persoonlijkheid stap voor stap op te bouwen.

De harmonie van de ziel werd ook vormgegeven in het lichaam. Alle lichamelijke stelsels werkten op harmonieuze wijze samen, er waren toen nog geen lichamelijke ziekten. De oerkracht van de Alziel was vormgegeven in het oersterke lichaam dat tegen alle klimatologische omstandigheden bestand was.

Tot op aarde kunnen we de harmonie van het leven terugzien in de stofelijke levensvormen. Het leven van Moeder Natuur is immers in harmonie gebleven, elke bloem bijvoorbeeld straalt deze harmonie uit. De gestalte van een boom en de eenvoud van het water verstoffelijken de zuivere harmonie van het leven.

Onze bewustwording

Ons bewustzijn groeide mee met ons lichaam. Tijdens onze evolutie op

het land voelden we vooral de nood om ons lichaam te voeden. Honger was de gewaarwording die ons in beweging bracht. Ons bewustzijn op Mars was voornamelijk gevuld met het stillen van onze honger. Ons leven bestond daar uit eten, drinken, slapen en voortplanting. We wisten niet dat we bezig waren om mens te worden, we hadden nog geen besef van een eigen 'ik'. Er was geen individueel bewustzijn zoals we dat later op aarde zouden ontwikkelen.

In alles waren we in harmonie met onze tweelingziel en met alle andere zielen, maar dat wisten we nog niet. Onze harmonische ziel stuwde ons om te evolueren en lief te hebben, maar als persoonlijkheid waren we ons hiervan niet bewust.

Waar we ons gaandeweg wel bewust van werden, was de kracht van het lichaam. Toen de ziel haar lichaam tot een krachtige aapachtige vorm had uitgebouwd, leerde zij als persoonlijkheid dat sterke lichaam te gebruiken om altijd voedsel te vinden.

De eerste disharmonie

De enige andere kracht in deze levensruimte die de mens van voedsel kon afhouden, was een ander mens. Wanneer verschillende hongerige mensen samen op hetzelfde moment voedsel vonden, gebruikten ze hun lichamelijke kracht om het voedsel te bemachtigen.

Hierdoor ontstond het eerste gevecht tussen de eerste mensen die tot deze bewustwording van lichamelijke kracht waren gekomen. Zo werd er voor de allereerste maal in de kosmos een menselijke ziel van haar lichaam beroofd. Het ging hier nog niet om een bewuste moord, maar er was al wel de aanzet van het gevoel: ga weg uit mijn ruimte.

Door de eerste doodslag is de eerste disharmonie ontstaan. Op dat moment kwam voor de eerste maal een ziel in disharmonie met een andere ziel. De ziel van het slachtoffer moest haar lichaam verlaten, en kwam vroeger in de wereld van het onbewuste terecht dan wanneer de harmonische levenstijd opgebruikt was geweest.

Op dat moment was er nog geen wachttijd in de wereld van het onbewuste, deze ziel kon onmiddellijk reïncarneren om haar kosmische evolutie voort te zetten. Hierdoor was de disharmonische situatie voor het slachtoffer snel opgelost.

Voor de dader duurde het verblijf in de wereld van het onbewuste langer. Door de doodslag had hij zich in disharmonie met het leven gebracht. Hij had zich door zijn disharmonische daad losgeslagen van zijn eigen levensharmonie. Daarom duurde het na zijn eigen dood langer voor hij weer voldoende in harmonie was gekomen om geboren te worden.

Ook na de nieuwe geboorte was hij nog niet in harmonie met het leven. Zijn ziel bleef stuwend om de harmonie te herstellen. Dit kon bereikt worden door als moeder een nieuw lichaam te geven aan een ziel die in de wereld van het onbewuste wachtte. En al spoedig wachtten er andere zielen in de wereld van het onbewuste, want er werden steeds meer moorden gepleegd. Alle zielen die zich als persoonlijkheid bewust werden van hun lichamelijke kracht, probeerden hiermee hun voedsel te bemachtigen ten koste van anderen.

Zo werd het eerste karma veroorzaakt en opgelost, zonder dat de betrokken mensen zich daarvan bewust waren. Tot op aarde herhaalt zich dit proces, ook daar schept de mens karma en lost de ziel dit karma op, zonder dat de persoonlijkheid zich bewust is van de harmoniserende stuwung van de eigen ziel. In de artikelen 'karma' en 'oorzaak en gevolg' worden deze verschillen tussen ziel en persoonlijkheid verder toegelicht.

Persoonlijkheid

Het ontstaan van de eerste disharmonie was merkwaardigerwijs ook een teken dat het bewustzijn van de mens toenam. Voordien was de persoonlijkheid zich niet bewust genoeg van haar lichamelijke kracht om een ander weg te stoten van het begeerde voedsel. Hoe bewuster de persoonlijkheid werd, hoe meer zij haar kracht ging gebruiken, wat leidde tot vechten en moorden.

De eerste moord was nog geen bewuste disharmonische daad, de handeling was alleen bewust in het bemachtigen van het voedsel. Het menselijke bewustzijn houdt gelijke tred door het niveau van ontwikkeling van het gevoelsleven, de bereikte gevoelsgraad. De mens is zich bewust van datgene wat tot zijn eigen bewustzijnsgraad behoort, maar nog onbewust van wat tot een hogere gevoelsgraad behoort. Zo was deze mens zich bewust van zijn lichamelijke kracht, maar nog onbewust van het begrip moord.

De gevoelsgraad van de persoonlijkheid wordt opgebouwd door miljoenen handelingen en de ervaringen die erdoor teweeggebracht worden. Hierdoor komt de mens op aarde tot bewuste disharmonische handelingen, waarbij de dader zich bewust is dat hij de levenstijd van een ander vernietigt.

De harmoniserende werking van de ziel zorgde niet onmiddellijk voor meer harmonie op het niveau van de persoonlijkheid, omdat de gevoelsgraad hiervoor nog niet hoog genoeg was. Integendeel, strijd en geweld namen toe naarmate de mens zich meer bewust werd van zijn lichamelijke kracht. De stuwung van de ziel om het karma op te lossen vond onder de oppervlakte van het menselijke bewustzijn plaats, net zoals dat later ook op aarde zou doorgaan.

Toename van disharmonie

Naarmate de mens meer stoffelijk bewustzijn kreeg, wilde hij meer bezitten en beleven. Hierdoor veroorzaakte hij nog meer disharmonie, want hij liet de ander niet meer met rust, hij wilde nu overheersen. Zijn bewustzijn was nu ruimer geworden dan honger en voedsel, hij was zich nu bewust van alles wat hij kon bemachtigen, en van alle hartstochten die hij kon bevredigen.

In het begin bleef de disharmonie nog beperkt, omdat de mens nog geen mogelijkheden had om groter geweld toe te passen. Op aarde echter is door de ontwikkeling van de techniek het vermoorden van mensen in hoge mate gestegen. Door oorlogen nam het karma snel toe en groeide de disharmonie tot ongekende grootte.

Daarom duurt de periode waarin wij momenteel op aarde reïncarneren veel te lang. We doen er miljoenen jaren extra over om alle disharmonie op te lossen, die met behulp van de toegenomen aardse middelen veroorzaakt werd. En vele mensen worden zich pas na al hun aardse levens bewust van de noodzaak om hun handelingen op harmonie af te stemmen.

Evolutie

De mens op aarde heeft een gigantische disharmonie gecreëerd, maar zijn ziel is ondertussen bezig om zichzelf licht te scheppen door haar harmoniserende stuwing. Hierin is zij niet anders dan de Alziel, die de kosmische duisternis heeft overwonnen door haar lichtende zonnen.

De menselijke ziel is de leidende kracht voor haar stoffelijke levens vanaf het allereerste begin. Zij stuwde haar eerste cellichaampje tot groei en liefde, zij zorgde voor de harmonische opeenvolging van vele levens. Zij vereffent al het karma en het 'oorzaak en gevolg' dat door haar persoonlijkheid veroorzaakt wordt. Zij is de innerlijke stuwing van elk mens om zich te verruimen.

Wanneer de menselijke persoonlijkheid de dierlijke en stoffelijke gevoelsgraden beleeft, voelt zij weinig van de harmoniserende stuwing van de eigen ziel. De mens ondergaat deze stuwing en beleeft het oplossen van de disharmonie uit vorige levens, maar beseft nog niet dat de eigen ziel de levensomstandigheden schept.

Na de aardse levens staat de menselijke persoonlijkheid voor haar eigen gevoelsgraad, die weerspiegeld wordt in het licht van de sfeer in het hierna maals waar ze binnentreedt. Dan staat de mens voor de uitdaging om elke verkeerde gedachte recht te zetten, totdat al zijn voelen en denken in harmonie met het leven is gebracht. Dan gaat hij inzien dat elke disharmonie uiteindelijk door de harmoniserende stuwing van de ziel tot evolutie heeft

geleid.

In de vierde lichtsfeer bereikt de mens de geestelijke bewustwording van zijn eigen leven. Dan heeft de ziel haar aangeboren harmonie in bewustzijn omgezet, en kan zij bewust verder evolueren zonder het leven nog te bezwaren. Integendeel, nu voelt ze als bewuste persoonlijkheid een universele liefde voor al het leven.

Nu kan ze zich voorbereiden om op de vierde kosmische levensgraad nieuwe lichamelijke levens te beleven, voor eeuwig in volkomen harmonie met haar tweelingziel en met al het leven om haar heen. Dan zal zij zich stap voor stap meer bewust worden van de harmonische werking van de Alziel die haar eigen leven voortstuwt.

Bronnen

Onze harmonische ziel

De meesters hebben vastgesteld dat we ons als persoonlijkheid de harmonie van onze ziel aan het verwerven zijn:

In de kosmos is alles in harmonie geschapen, gebaard, vergeestelijkt en verstoffelijkt en dat heeft zich als werking, als voortzetting van het leven en het uitdijen van het leven ... heeft de mens zich dat eigen te maken.

Lezingen Deel 2 (L2.7489.7489)

De meesters voelen dat die harmonie al in de Albron en de Alziel aanwezig was:

Zij gaan door die Albron, want achter dit leven is nóg de Almoeder aanwezig als ziel, als geest, als persoonlijkheid. In dat niets, in die duisternis is álles. En dat alles waren ze zelf. Ze voelden het: het is – waardoor het woordenboek is ontstaan – harmonie, rechtvaardigheid, welwillendheid, hartelijkheid. Al die hogere gedachten die u naar die harmonie voeren, hebben zij zich eigen kunnen maken.

Lezingen Deel 2 (L2.5621.5625)

Ook de Albron is harmonie, is rust en wil zijn: goddelijke liefde. Niets kon dit proces tegenhouden, mijn meester, omdat dit door harmonisch voelen en denken, hoort gij dit, mens, 'tot het leven kwam, tot werking overging.

Als embryonaal leven waren we volkomen in harmonie met onszelf en al het leven om ons heen:

Al deze wetten zijn Goddelijk bewust en Goddelijk bezield, zij willen volgens de Goddelijke Harmonie beleefd worden. Ik vraag u thans reeds: Was de ziel daartoe in staat, meester Zelandus?”

„Ja, meester.”

„Is de ziel, meester André, nog altijd in harmonie met deze wetten?”

„Zij is in niets disharmonisch.”

„Hoe is dit vast te stellen?”

„Aan de door u genoemde openbaringen, meester.”

„Dit is vanzelfsprekend en hebben wij kunnen beleven. De menselijke ziel was hier dus niet in staat om deze wetten door God geschapen te bezoedelen, meester Zelandus?”

„Néén, mijn meester, zij was er niet toe in staat.”

„Waarom niet, André?”

„Omdat de harmonie door de Goddelijke Openbaringen aan ál deze wetten is geschonken.”

„Kunt gij mij hiervan een verklaring geven?”

„Ook dat is mogelijk, want ik ben één met de Goddelijke harmonie. Deze wetten volgden elkaar op. Doordat God harmonie voor ál het leven heeft geschapen, was de menselijke ziel niet in staat deze wet te bezoedelen als embryonaal bestaan.

Archief (AR.1818.1834)

In onze eerste levens als cel hebben wij onze eerste liefde harmonisch beleefd:

Hoe heeft de menselijke ziel de Goddelijke liefde leren kennen? Op de Maan hebben wij de eerste liefde beleefd. Het embryonale leven schonk ons deze liefde. Tal van eigenschappen die vanuit de liefde het licht kregen, schiepen wij, doordat wij aan het leven waren begonnen. De vader- en moederliefde, bijvoorbeeld, overheerste al spoedig ons leven en bestaan en (zo) leerden wij de allerhoogste Goddelijke Wet kennen, die wij ons eigen moesten maken.

Archief (AR.1900.1904)

We beleefden onze levensharmonie samen met onze tweelingziel:

En waardoor zijn wij tweelingzielen? Hoe had ik mijn levensharmonie willen beleven? Had ik jaren later geboren moeten worden? Op de Maan zijn nimmer deze wetten geboren, want wij waren in harmonie, het éne leven trok het andere tot zich.

Archief (AR.1998.2001)

Het vader- en moederschap vertegenwoordigt deze harmonie in alle levensgraden:

Waar wij ons ook bevinden, in welke graad ook, zijn de Goddelijke Harmonische wetten te beleven. Of wij op de Maan zijn, of op Aarde, of op de ‘Vierde Kosmische Levensgraad’, de geschapen wetten van God zijn tijdens de miljoenen eeuwen niet veranderd. Immers, ook hier beleeft de ziel de wedergeboorte. Ook hier is zij vader en moeder. Ook op Aarde is zij zuster en broeder en beleefde zij de wedergeboorte. Die wetten zijn niet veranderd, omdat leven en dood, het vader- en het moederschap volgens de Goddelijke Openbaringen wetten zijn, waardoor de ziel tot God zou terugkeren. God heeft geen andere wetten geschapen! Voor ál de ruimten van God zijn dit de wetgevende bepalingen, de realiteitswetten en (hier) kreeg het leven van God het bestaan door verzekerd. Niet één wereld is anders geschapen.

Archief (AR.1880.1888)

Deze harmonie kwam onder meer tot uiting in onze levensduur:

De harmonische wetten zijn voor haar als wetten van leven en dood, die het uur van geboorte en het uur van overgaan hebben vastgesteld.

Archief (AR.1842)

Het einde van een leven vond op harmonische wijze plaats:

„Aldus, meester Zelanus, nimmer was er op de Maan disharmonie voor de menselijke ziel als stoffelijk wezen?”

„Zeer juist, meester Alcar. Ik heb daar geen stoffelijke stoornissen mogen beleven, want ze waren er niet.”

„Dit zegt onherroepelijk dat de ziel haar einde beleefde volgens de Goddelijke wetten?”

„Inderdaad, die wetten liggen aan haar leven vast en zij zou ze beleven, of er waren kosmische stoornissen ontstaan.”

Archief (AR.1991.1995)

We gingen harmonisch over van het ene leven naar het volgende leven:

De levensgraden volgden elkaar op, de ziel gaat door het vader- en het moederschap verder, naar de wedergeboorte en (zo) betreedt zij de astrale wereld. Ook daarin beleeft zij de wet voor harmonie, het terugkeren tot het embryonale stadium, wilde zij de geboorte beleven, in niets zijn er stoornissen ontstaan.

Archief (AR.1860.1861)

Ook in de natuur op aarde zien we de harmonie van het leven verstoffelijkt:

Bekijk nu eens een onschuldige, reine, tere bloem. Dat is immers niet mogelijk dat een bloem, dat de natuur, Moeder Natuur, de machtige Moeder Natuur, de bron die aan al het leven ziel, geest, stof gaf, dat die zich heeft kunnen bezoedelen. En als u nu wilt weten wanneer u in harmonie kunt zijn met de sferen van licht en de ruimte, dan moet u de harmonie van Moeder Natuur alleen, de bodem, de wateren, een boom, een bloem – niet het dierenleven dus, daarin zien wij alweer disharmonie, want het ene dier maakt het andere kapot – maar enkel en alleen Moeder Natuur en dan komt ge tot reine klaarte, waarover Frederik sprak in de ‘Maskers en de Mensen’.

Lezingen Deel 3 (L3.7108.7110)

Onze bewustwording

We beleefden de harmonische liefde, maar we waren ons daar niet van bewust:

In liefde gingen wij verder. Ook al waren wij daar niet bewust wat de liefde bracht en zou betekenen, toch dreef ons gevoelsleven onze persoonlijkheid tot het andere leven en schiepen wij een nieuw organisme. Daarin hadden wij geen bewustzijn.

Archief (AR.1912.1914)

Ook op Mars konden we onze bewustzijnsgraad nog niet ontleden:

Ook hier is de menselijke ziel niet in staat om haar bewustzijnsgraden te ontleden, te doorvoelen, want zij is er niet voor ontwaakt.

Archief (AR.1915)

Zelfs op aarde kent de mens de graden van liefde nog niet:

Ook daar is de ziel nog onbewust van haar liefde. Zij kan mij geen antwoord geven op de vraag: Bezit de liefde graden? Kent gij uw liefde, die gij aan ál het leven van God schenkt?

Archief (AR.1917.1919)

Liefde vertegenwoordigt harmonie:

„Als liefde de hoogste Goddelijke wet is, moeten wij aanvaarden, dat zij tevens de Goddelijke Harmonie vertegenwoordigen moet, maar wij die als mens zullen beleven, volgens de levenswetten, die door God zijn geschapen. Is dit juist, meester Zelandus?”

„Ik ben daarmee verbonden, meester. Liefde is álles! Maar wat is dit álles! Gij kunt u álles van de ruimte, van de natuur, van het licht en (de) nacht, van de sterren- en planetenstelsels, ruimten als astrale werelden voorstellen en bedenken, dan raakt gij het woord liefde. Dan betreden wij de liefde! Dan beleven wij de liefde! En evolueren wij om ons die liefde als levensgraden en als wetten eigen te maken. En dat is God! Raken wij één wet aan, beroeren wij het leven van één bloem, welke levensgraad ook, dan betreden wij de harmonische wet voor de liefde. En zijn wij in harmonie voor dat leven, dan is ook de liefde in harmonie gekomen voor Gods schepping, zodat wij verder kunnen gaan.

Archief (AR.1933.1944)

Harmonische liefde is dienend, maar op de maan en op Mars zijn we ons nog niet bewust van wat liefde, harmonie en dienen betekenen:

„Op de Maan hebben wij de eerste menselijke liefde leren kennen. Liefde wil zeggen: het leven van God te dienen. Het gevoel liefde is door mijn ééNZijn met het andere leven tot bewustwording gekomen. Het omvat álles. Het is ruimte, licht en duisternis, het is het bezit van al mijn zintuigen, liefde wil beleefd worden door de verschijnselen, maar die verschijnselen zijn de wetten, waardoor de liefde zich als gevoel kan openbaren. Ik zou ál de Goddelijke werelden moeten verklaren en voor u moeten ontleden, wil ik u het Goddelijke gevoel als liefde ontleden, doch ik ben er hier niet toe in staat.”

Archief (AR.1927.1932)

Uiteindelijk zullen wij in harmonie met alle levensgraden komen, en dan de allerhoogste liefde leren kennen:

En thans is liefde álles! Zijn wij thans in harmonie met de miljoenen levensgraden, door God geschapen, dan maken wij ons de allerhoogste wet die de liefde is, eigen. Zijn wij er niet toe in staat, dan hebben wij ons buiten de Goddelijke harmonische wet geplaatst.

Archief (AR.1947.1949)

Het harmonische éénzijn noemt men liefde:

Wanneer u in harmonie bent en de rechtvaardigheid beleeft dan gaat u naar die harmonie en dat noemt men liefde. Dat is het één-zijn met het leven, met de bron waartoe gij behoort.

Lezingen Deel 2 (L2.5604.5605)

Harmonisch leven – weet u nu – harmonisch één te zijn met de mens op aarde en voor al de kunsten en wetenschappen is niet anders dan het geluk en de rust, de harmonie te beleven; en dát hebt gij nu liefde genoemd. Gij.

Lezingen Deel 3 (L3.7194.7195)

Op Mars leerde de ziel disharmonische wetten kennen, maar haar persoonlijkheid begreep die niet, omdat die nog een voordierlijke gevoelsgraad bezat:

Wij hebben hierover gesproken, op Mars kwamen ál deze geschapen, maar disharmonische wetten, tot het licht en leerde de ziel ze kennen, ook al heeft zij ze in haar voordierlijke toestand niet begrepen. Zelfs de stoffelijke mens van de Aarde heeft er geen weet van, ook die zoekt naar zijn Goddelijkheid en staat erbovenop.

Archief (AR.2767.2768)

Op Mars kreeg de mens de mogelijkheden in handen om zijn leven in disharmonie te brengen door zijn toegenomen bewustzijnsgraad:

Op de Maan hebben wij ons leven niet kunnen bezoedelen, meester Alcar, maar op deze planeet, door de bewustzijnsgraden van ons leven, kregen wij die mogelijkheden in handen.

Archief (AR.1922)

Op aarde is dat nog veel erger geworden:

En toen zijn er disharmonische wetten ontstaan, die op Aarde het volle

honderd procent konden ontvangen, omdat daar de ziel haar levensrechten volgens het verkregen bewustzijn wilde beleven.

Archief (AR.1923)

De eerste disharmonie

De meesters zagen dat de eerste mensen elkaar aanvielen:

Ik zie thans dat deze wezens elkaar aanvallen.

Archief (AR.2100)

De eerste disharmonie ontstond door honger:

Dit leven zocht voedsel en het vond voedsel, maar werd door het andere leven aangevallen. Door honger ertoe gedreven, maakt het ene leven het andere af.

Archief (AR.2111.2112)

Hier werd er voor het eerst gedood:

Op Aarde, mijn meesters, kreeg de menselijke ziel de Tien Geboden, door Mozes zijn ze aan de mensheid geschonken. Gij zult niet doden. Hier wordt er gedood. Is dit leven in strijd met de Harmonische wetten Gods en voor het eigen bestaan? Duizenden problemen dringen zich aan mijn bewustzijn op, allen vragen om ontleed te worden.

Archief (AR.2121.2125)

Toen was het al: ga weg!

Maar, maar, maar wij hebben ons als vader en moeder uit de goddelijke harmonie getimmerd, getimmerd. Niet geslagen, maar echt getimmerd. Wij verbraken daar het leven. Wij konden niet uitstaan dat er nog meer leven in onze omgeving was en zeiden: 'Ga weg!' En toen begonnen wij aan moord.

Lezingen Deel 2 (L2.2112.2116)

Zo is de ziel tijdens de tweede kosmische levensgraad aan disharmonie begonnen:

Maar wáár zijn wij aan disharmonie begonnen? Op Mars, als de „Tweede Kosmische Levensgraad” hebben wij reeds disharmonie geschapen.

Waardoor is die ellende ontstaan, meester Zelanus?”
„Doordat de mens daar zich te vroeg aan het leven heeft vergrepen.”
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.2336.2339)

Meester Zelanus volgt twee mensen die samen een ander mens gedood hebben, maar die tijdens dat gevecht ook zelf overleden:

Het kwaad voerde hen tot de andere wereld. Zij gingen tegelijk naar de astrale ruimte, de wereld van het onbewuste. Wat zij daar beleefden? Het terugkeren tot de Aarde. Maar zij hebben het leven van een andere levensgraad omgebracht.

Archief (AR.2759.2763)

De beide moordenaars moeten langer wachten op hun wedergeboorte, want degenen die vermoord zijn gaan hun vóór:

Wat zien wij nu?
De beide zielen moesten wachten op de wedergeboorte. Het leven dat door hen aangeraakt werd, ging thans hun levensgraad voor. Het werd vóór hen aangetrokken en beleefde toen de tijd, die het in stoffelijke toestand volgens de harmonische wetten en die voor de eigen Goddelijkheid beleven moest.

Archief (AR.2773.2776)

Door de moord heeft de mens zich buiten de harmonie van zijn eigen ziel gezet:

Moord en vernietiging stellen u buiten de harmonische wetten van uw Goddelijke bestaan.

Archief (AR.2417)

Moord is een onbewuste daad die door de mens hersteld zal worden:

Een onbewuste daad! Die daad wordt door u (daarna) herstellend en belevend gerechtvaardigd.

Archief (AR.2447.2448)

De harmonische wetten van onze ziel dwingen ons elke fout te herstellen:

Doe geen fouten, want gij staat toch voor uw eigen daad. De harmonische wetten van uw Goddelijke bestaan dwingen u ertoe ze te herstellen.

Wanneer we in harmonie zijn, scheppen wij door het moederschap en het vaderschap twee kinderen die op hun beurt door hun liefde voor het lichaam zullen zorgen, waarin wij kunnen reïncarneren. Op die wijze zorgen we voor onze eigen evolutie. De moordenaar doorbreekt die harmonie en zal eerst een nieuw lichaam voor een andere ziel moeten baren, voordat hij weer aan zijn eigen evolutie kan voortwerken:

Dood het leven van uw naasten en gij zijt niet in staat om uw volgende lichaam te scheppen voor uw Goddelijke evolutie, gij zult eerst dit leven nieuwe bezieling schenken. Een nieuw lichaam, maar gij zult het moeten baren. Intussen staat uw eigen leven stil!

Archief (AR.2511.2513)

De mannelijke moordenaar heeft hiervoor nog een lange weg te gaan:

Het mannelijke organisme kan niet baren en die ziel moet dus eerst de zeven levenswetten voor het moederschap beleven, wil zij kunnen baren. En nu staat zij voor deze Goddelijke rechtvaardigheid. Zij schenkt het leven aan een ziel en aan die ziel een stoffelijk kleed.

Archief (AR.2785.2787)

Hierna kan de dader weer verder:

Maar de daad roept ons leven het Goddelijke halt toe. Is die daad Goddelijk en volgens de verkregen levensgraad hersteld, (dan) gaan wij verder!

Archief (AR.2546.2547)

Voordat er disharmonie geschapen werd, gebeurde een reïncarnatie in slechts enkele uren tijd:

De kosmische harmonische tijd voor de „wedergeboorte” loste op, werd bezoedeld. Wat voor de ruimtelijke harmonie slechts enkele uren tijd betekent, zodat de ziel in slechts korte tijd weer een nieuw lichaam bezit en dus reïncarneert, werd hier reeds bezoedeld.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.2669.2670)

Door de harmoniserende stuwning van de ziel heeft de mens zijn voordierlijke omgeving kunnen verlaten:

Want waren deze Harmonische wetten niet door de 'ALZIEL' geschapen, (dan) had nimmer de menselijke ziel een ruimte kunnen overwinnen en bleef zij in haar kleine, voordierlijke omgeving voortgaan.

Archief (AR.2795)

Men kan een mens vermoorden, maar geen ziel:

Gij kunt niet één ziel vermoorden!

Gij staat steeds weer voor uw eigen disharmonische daad. Die roept uw leven het Goddelijke halt van uw leven toe!

Archief (AR.2558.2560)

Persoonlijkheid

De persoonlijkheid is zich op de tweede kosmische levensgraad nog niet bewust van de disharmonie van een moord, dat bewustzijn zal pas op aarde ontwaken:

Eerst op Aarde leren wij de bewuste disharmonische levenswet kennen. Voor deze werelden zijn deze wetten nog onbewust, ze zijn onwetend, onbegrijpend beleefd. Hoe leeft de ziel op Aarde? Dáár is het, mijn meesters, waar wij deze wetten moeten ontleden. Hier moet de Goddelijke ziel er nog voor ontwaken. Tóch kan zij er niet aan ontkomen, maar het zal haar levensweg bepalen.

Archief (AR.2561.2566)

De doodslag was slechts een handeling, het was nog geen bewuste daad van een uitgebouwde persoonlijkheid:

Elke handeling, zoals André dit heeft mogen ontvangen, is één levenswet in voordierlijke toestand. Miljoenen handelingen maken tezamen een wet uit en is voor de ziel het eigenlijke wezen, het ontstaan van de persoonlijkheid.

Archief (AR.858.859)

God heeft geen disharmonie geschapen, maar op de tweede kosmische levensgraad is de mens aan de disharmonie begonnen omdat hij nog voor een hogere harmonie moest ontwaken:

Doch dan staan wij weer voor de Goddelijke Openbaringen, die ons ervan overtuigen, dat ín alles harmonie is! Alleen de ziel heeft zichzelf en

haar leven niet begrepen. Is dit mogelijk, meester Zelandus?”

„Néén!”

„Waarom niet, André?”

„Omdat er géén onbegrijpen geschapen is.”

„U plaatst ons ineens voor de eeuwige verdoemdheid. Ik zou u willen antwoorden, maar wij zijn nog niet zo ver en toch, uw voelen en denken is kosmisch verantwoord. Waarlijk, God heeft geen ónbegrijpen geschapen. Want God is ín alles harmonisch, God is rechtvaardig. Hoe is het dan mogelijk, dat de ziel als mens dit niet begrepen heeft, mijn André?”

„Omdat zij nog zou ontwaken, zou evolueren.”

„Is dit waarheid, meester Zelandus?”

„Het is volkomen juist, mijn meester.”

„Aldus, mijn broeders, het einde is van deze levensgraad, dat de ziel bezig is te evolueren. Wij kúnnen niet zeggen, dit is een abnormale toestand, álles in de Goddelijke schepping is normaal en Goddelijk af. Voor zover wij de wetten ervan kennen, nietwaar, want tal van levensgraden voeren ons leven in een andere richting en verdwalen wij door de onrechtvaardige duisternis, die door ons is geboren, óf door God werd geschapen. Telkens weer staan wij voor God en voor de menselijke ziel met ál haar verkeerde, onnatuurlijke en onmenselijke eigenschappen en wetten, waarvoor echter geen plaats is, die géén mogelijkheid hebben om te bestaan, omdat God ín alles liefde en rechtvaardig is gebleven. Dit moeten wij volgen en vele andere wetten, willen wij straks op Aarde het leven kunnen peilen. En het is daar, dat wij honderden problemen moeten beleven, willen wij het uiteindelijke, de geestelijke persoonlijkheid en de astrale levensgraad voor ons zien.

Archief (AR.1508.1527)

Toename van disharmonie

De toename van bewustzijn leidde eerst tot meer disharmonie:

En dat wil ons zeggen, hoe meer bewustzijn de mens krijgt, hij bovendien steeds meer wil bezitten en beleven, doch thans vergriipt hij zich aan een andere levensgraad en bezoedelt tenslotte zichzelf, schept disharmonie.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.2472)

De mens met meer bewustzijn wilde nu alles bezitten en overheersen:

Ga nu even tot de twintigste eeuw, mijn broeders, en maak uw vergelijkingen. Voor welk oorzaak en gevolg staan wij nu? Die is verschrikkelijk.

Niet alleen, dat de ziel zichzelf doodt, aan zelfmoord doet, doch door de oorlogen vallen er miljoenen mensen. En dan door al dat geestelijke bedrog, door de bewuste haat, leugen en bedrog, verkrachting van de Goddelijke levenswetten voor goedheid en de liefde, heeft de ziel zich vergeten en mishandeld. Dat is haar verkregen bewustzijn, haar huidige stadium. Zég nu, dat deze mensen méér bezitten, dan de mens van deze tijdperken? Door het menselijke bezit is de ziel ten onder gegaan, zij heeft haar bezit niet begrepen. En toch, de ziel voor de twintigste eeuw, bezit de „Tien Geboden”!

Zij bezit „God”!

Zij bezit „Christus”!

Zij heeft een godsdienst ontvangen!

Zij bezit kunsten en wetenschappen!

Zij doet aan psychologie, doch al die levenswaarheden hebben haar leven niet vergeestelijkt, noch gelukkig kunnen maken, zij wil ook nú álles bezitten en gaat verder door te overheersen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3106.3119)

Door de technische ontwikkelingen is in de twintigste eeuw één mens in staat om miljoenen anderen te doden:

De ziel als mens van de twintigste eeuw weet dat zij niet doden mag, doch doet het! Maar zij wéét het al. Deze mensen wisten dat niet! En toch zal ook deze mens aan het goedmaken moeten beginnen. Wij zien dus, mijn broeders, bewust is prachtig, machtig is dat, tóch krijgen wij géén levenswet cadeau!

En daarom zien wij ook geen onrechtvaardigheid!

De ziel, vraag ik u, uit de twintigste eeuw, beleeft dezelfde wetten? Já, want de Goddelijke levenswetten zijn niet veranderd. Maar kijk nu eens naar haar macht, haar bezit. Voor het huidige stadium is één mens in staat om er miljoenen te doden. Dat voert ons dus naar macht en bewustzijn en dat hebben wij te aanvaarden, doch deze mensen hebben die macht niet gekend en is nu voor de ziel haar eigen bescherming geweest. Wat willen wij nu? Macht bezitten? Geld en gewin beleven? Hoe meer macht de mens op Aarde, voor het huidige stadium bezit, kan bovendien zijn diepe val betekenen. En nu is macht en bezit ondergang!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3149.3164)

Op Mars waren enkele levens voldoende om het veroorzaakte karma te vereffenen, op aarde is door de ontwikkeling van wapens het karma zodanig toegenomen dat de ziel hier veel meer levens voor nodig heeft:

Op Mars aan haar afbraak begonnen, op Aarde zal zij het uiteindelijke beleven en eerst nu aan de opbouw beginnen, waarvoor zij straks achter de stof ontwaken zal.

Máár, mijn broeders, wat zien wij nu? Voor het huidige stadium heeft de ziel méér levens nodig om goed te maken, zo ontzettend is haar ellende. Hier waren enkele levens voldoende om dat stadium „terug” te betreden, omdat zij dat verhoogde bewustzijn nog niet bezit en vanzelf geen kwaad heeft kunnen bedenken. Is dat waarheid, meester Zelanus?”

„Ja, mijn meester. Doordat de ziel zichzelf verruiming gaf, traden die levenswetten naar voren. Nu kreeg zij mogelijkheden in handen om het kwaad te beleven. En het huidige stadium is zover, dat één mens miljoenen mensen kan vernietigen, een „oorzaak en gevolg”, waarvan ik ril en beef, omdat ik mezelf mocht leren kennen en het bewustzijn kreeg van die narigheid.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3201.3209)

Evolutie

De mens als persoonlijkheid zinkt dieper weg in haar chaos naarmate zij meer stoffelijk bewustzijn krijgt, maar de ziel zal licht scheppen:

Hoe meer bewustzijn zij krijgt des te dieper zinkt zij weg in deze, haar chaos. Hoe meer bewustzijn, des te dieper haar ellende wordt. Is dat jammer? Wij kunnen niets anders beleven. Heeft de „Almoeder” dat geweten? Já, want dit is de menselijke én de dierlijke evolutie. Wij gaan door de duisternis naar het licht. En die duisternis hebben wij ook voor de „Almoeder” moeten beleven, daarin waren geen andere wetten te beleven. En dan werd het licht. Ook de mens als ziel zal zich licht scheppen en daardoor aan het geestelijke leven beginnen!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3133.3142)

De Alziel zelf gaat door de duisternis naar het licht:

De „Almoeder” heeft niet kunnen zeggen: „wat ben „IK” toch begonnen, dit is haar eigen leven, „ZIJ” zélf is het! Zij vertegenwoordigt zich hierdoor voor „H A A R” werelden. En wat dit leven wacht, dat hebben wij reeds gezien, wij waren in het bewuste Goddelijke „AL”!

De „Albron” wist dus, dat het leven door duisternissen naar het licht moest gaan. De „Almoeder” wist, dat haar leven zich zou vergeten, dat het zieleleven zich zou verstoffelijken door deze duisternis, er waren géén andere wetten te beleven. Dit is dus géén vergeten meer, doch evolutie!

En dat is iets anders!

Dit is evolutie!

Dit is Ontwaking!

Dit is verdergaan! De ziel schenkt aan het vermoorde leven een nieuw organisme en gaat nu verder. Zij zal zich vrijmaken van haar „oorzaak en gevolg” en van de disharmonische wetten. En dan zal zij haar kringloop beëindigen! Dan is het stoffelijke leven volbracht en staat zij voor haar geestelijke wereld.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3186.3199)

Vanaf haar allereerste leven als cel was de menselijke ziel de leidende kracht voor haar stoffelijke leven:

„Géén organisme heeft ons ertoe gedwongen andere wetten te beleven, want dat is niet mogelijk. De ziel als mens daarentegen zou eens overheersen. Waar is dit overheersen van het stoffelijke bestaan begonnen, meester André?”

„In het allereerste ogenblik, meester, de embryonale levenswet. Toen ik daarin leefde, trok ik het stoffelijke celletje voort. Dat organisme moest naar mij luisteren. Ik leefde en niet het organisme.

Archief (AR.1977.1983)

Ook in de volgende levens overheerste de ziel haar lichaampje:

Waarheen ging ik? Naar de astrale wereld, de wereld van het onbewuste. Ik maakte mij gereed voor de volgende, nieuwe geboorte. En opnieuw kwam ik tot het embryonale bewustzijn en overheerste dit kleine leven, het bestaan, dat mij was geschonken, maar mij alléén toebehoorde. Wie zou het mij willen ontnemen? Niemand was ertoe in staat.”

Archief (AR.1985.1990)

Pas in de geestelijke gevoelsgraad wordt de mens zich van de harmonie van de eigen ziel bewust:

Tijdens het dierlijke stadium voelt zij niets van deze bewustwording, zodat wij kunnen aanvaarden, dat eerst de geestelijke bewustwording haar die gevoelens te beleven geeft. En ook dat zijn wetten, die wij in de sferen van licht leren kennen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3101.3102)

Uiteindelijk verdwijnt alle disharmonie en blijkt die alleen maar evolutie

gegeven te hebben:

U leeft alleen onder uw verkeerd denken, doch dit denken zult ge veranderen en wel gericht op de goddelijke harmonische levenswetten voor het vader- en moederschap, voor wedergeboorte dus, voor ons harmonisch leven in de maatschappij, totdat wij weten en hebben aanvaard: gij zult niet doden, gij zult liefhebben zoals Christus het heeft gezegd en bedoeld. Zo is het!

U hoort het nu: elke verkeerde daad zullen wij goedmaken en elke verkeerde gedachte rechtzetten en dan is er van disharmonie geen sprake meer, want nu beleven wij onze eigen evolutie, wij keren door het leven tot God terug!!!

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.7284.7286)

Pas na het vereffenen van het karma kan de mens de sferen van licht in het hiernamaals betreden:

Eerst toen gij die wetten weer in harmonie bracht met uw Godheid, zijt gij verder gegaan en betrad gij de sferen van licht, de astrale ruimte, uw Goddelijke Geest!

Archief (AR.2489)

Dan heeft de ziel haar eigen harmonie hersteld, en is haar persoonlijkheid zich van deze harmonie bewust geworden:

Toen trad de menselijke persoonlijkheid naar voren, de bewuste en de ónbewuste, de voordierlijke ... de dierlijke, grofstoffelijke, stoffelijke én later de geestelijke persoonlijkheid, de mens dus, die zich weer tot de Goddelijke harmonie heeft gebracht en uiteindelijk kon zeggen: Ik ben zo ver, thans ga ik in reine liefde verder, en betrad hij het leven aan Gene Zijde!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.6231)

We zijn op weg naar het goddelijke bewustzijn van onze Alziel:

Evoluerend gaan wij verder. Is God voor onze ruimten aangetast? Bezoedeld?

Néén! In niets, want God leeft als 'ALZIEL' hierachter! Daarheen gaan wij! En eerst dan hebben wij ons Goddelijke Bewustzijn zichtbaar verstoffelijkt.

Archief (AR.2588.2594)

102. Karma

Wanneer een mens een moord pleegt, zal zijn ziel de verbroken harmonie met het leven herstellen om zo de eigen evolutie te hervatten.

Gevolgen van een moord

Voor velen heeft het begrip karma te maken met bepaalde omstandigheden die de mens in het heden ervaart als gevolg van zijn eigen handelingen in het verleden. Het verleden wordt hierbij dikwijls ruim genomen zodat het ook vorige levens omvat. Het artikel ‘oorzaak en gevolg’ belicht dit thema vanuit de boeken van Jozef Rulof.

In deze boeken verwijst het woord karma specifiek naar de gevolgen van een moord. De schrijvers van deze boeken, de ‘meesters’, leggen geestelijk-wetenschappelijk uit wat de gevolgen zijn voor de dader en het slachtoffer.

Deze gevolgen worden zowel geanalyseerd voor de persoonlijkheid van de betrokkenen, als voor hun ziel. De meesters leggen uit dat we ons als persoonlijkheid bewust worden van de eigenschappen van onze ziel, naarmate we meer levens beleven waarin die eigenschappen vorm krijgen.

Harmonie

Bij karma gaat het dan om de harmonische eigenschappen. In het artikel ‘harmonie’ wordt verklaard dat onze ziel in wezen harmonisch is. Van nature is onze ziel in harmonie met al het leven waar zij deel van uitmaakt.

Maar hoe kan een mens dan tot disharmonische daden komen, zoals een moord? Dit komt omdat we ons als menselijke persoonlijkheid nog maar in beperkte mate bewust zijn van de harmonie van onze ziel. Dit bewustzijn groeit leven na leven, door de ervaringen die we opdoen. Hoe meer levens we beleven, hoe bewuster we kunnen worden.

Gevoelsgraad

Omdat we als ziel op een verschillend tijdstip aan onze ontwikkelingsweg begonnen zijn, is er in het heden een verschillend niveau van bewustzijn onder mensen. De meesters noemen dit verschillend niveau de gevoelsgraad. In het artikel ‘gevoelsgraden’ (uit ‘Het Jozef Rulof Naslagwerk Deel 2 Onze Reïncarnaties’) wordt beschreven hoe wij evolueren van een lagere naar een hogere gevoelsgraad.

In een lagere gevoelsgraad kan een mens nog een moord begaan vanuit

gevoelens als haat, macht, bezitsdrang en hartstocht. Door het beleven van vele levens komt iedereen ooit tot een hogere gevoelsgraad, waarin men al het leven bewust en universeel liefheeft.

Wroeging

De gevoelsgraad bepaalt wat de dader ervaart bij een moord. Hoe hoger de gevoelsgraad, hoe meer wroeging na het plegen van een moord zal ontstaan. Sommige daders zouden dan graag deze disharmonie herstellen, maar deze daad kan in dit leven niet meer hersteld worden, het slachtoffer is immers overleden.

In de laagste gevoelsgraad voelt de dader geen spijt over het plegen van een moord. Daarom zijn er seriemoordenaars zonder berouw. Zij zijn nog niet bezig met wat hun slachtoffers moeten doorstaan, laat staan dat ze al zouden voelen hoe zwaar zij hun eigen ziel belasten door hun disharmonische handelingen.

Herstellen

Voor de ziel van de dader is het een heel andere zaak dan voor zijn persoonlijkheid. De moord brengt disharmonie en staat in schril contrast met de natuurlijke harmonie van de ziel. De ziel zal de harmonie met het leven gaan herstellen om weer verder te kunnen evolueren.

Het herstellen kan op verschillende wijzen gebeuren. Het meest voor de hand liggende herstel is het teruggeven van de lichamelijke levenstijd die het slachtoffer door de moord is afgenomen. Hiervoor is een nieuw lichaam nodig. De ziel van de dader kan voor dit lichaam zorgen door moeder te worden. Zo kan zij de ziel van het slachtoffer een nieuw lichaam geven en als haar eigen kind baren.

Een mannelijke dader bezit die mogelijkheid niet. Als zijn vrouw voor hem een 'extra' kind kan baren, dan kan op die wijze de afgenomen tijd aan het slachtoffer teruggegeven worden. Maar anders zal de man eerst moeten reïncarneren als vrouw om moeder te kunnen worden. Met de omschakeling van man naar vrouw gaan meestal vele opeenvolgende levens gepaard. Hierdoor kan een mannelijke dader duizenden jaren nodig hebben, om het karma van een moord op te lossen.

Hulp van de maatschappij

Maar moet het slachtoffer dan ook duizenden jaren wachten, om weer op aarde geboren te kunnen worden? Wanneer er geen andere moeder is om deze ziel te baren, dan zouden de dader en het slachtoffer inderdaad duizenden jaren aan elkaar vastgeklonken zitten. In de huidige tijd kan de wachttijd om te reïncarneren inderdaad lang zijn, omdat vele zielen wachten op een lichaam. Door de vele oorlogen en al het andere geweld is het een ophoping geworden 'tussen leven en dood'. Er wachten in deze tijd meer zielen in de wereld van het onbewuste op een aards lichaam, dan dat er mensen op aarde leven.

In de boeken van Jozef Rulof wordt voorspeld dat onze samenleving als geheel in de toekomst dit grote probleem gaat aanpakken. Dan worden alle aardse middelen ingezet om de wachtende zielen te helpen. De maatschappij zal dan alle moeders voluit steunen in hun moederschap, zodat ze de wachtende zielen gemakkelijker kunnen helpen, ook buiten hun eigen karma om. In die tijd zal het karma overgenomen worden door de maatschappij, die ervoor zal zorgen dat zo snel mogelijk alle wachtende zielen een nieuw lichaam kunnen ontvangen.

Door deze voorspelling maken de meesters ook duidelijk dat karma geen één op één wet is. Het slachtoffer zit niet noodzakelijk vast aan de dader. Wanneer een andere moeder waarmee de wachtende ziel ook verbonden is, een volgend lichaam geeft, dan kan die ziel ook weer verder.

Licht

Als het slachtoffer door een andere moeder is geholpen, dan betekent dat niet dat de dader vrij is van de veroorzaakte disharmonie. De ziel van de dader zal stuwend blijven om het slachtoffer terug te geven wat ontnomen is. Als het slachtoffer later nog opnieuw een aards lichaam nodig heeft, dan zal de dader daar alsnog voor zorgen.

Als dit niet het geval is en ze zich beiden in het hiernamaals bevinden, dan kan de dader daar de ontnomen levensjaren vergoeden door al die jaren liefde aan het slachtoffer te geven.

Indien het slachtoffer geen aards lichaam meer nodig heeft en al een hoge gevoelsgraad heeft bereikt in het hiernamaals, dan zal de dader andere zielen gaan helpen. Dat kan de dader dan in het hiernamaals doen, of op aarde als moeder.

Hoe dan ook zal de ziel van de dader stuwend blijven om aan het leven meer licht te schenken dan er aan duisternis door de moord is veroorzaakt. Hierdoor zal de dader vrijkomen van deze zwarte bladzijde uit zijn levens-

geschiedenis. Het uiteindelijke resultaat zal zijn, dat de ziel haar verbroken harmonie met het leven hersteld heeft, en dat haar persoonlijkheid hierdoor ervaringen rijker is geworden. Zo wordt elke disharmonische handeling een leerproces, dat leidt tot evolutie.

Harmoniserende stuwing

De meeste mensen die op aarde hun karma oplossen, weten niet dat ze hiervoor gereïncarneerd zijn. Herinneringen aan vorige levens komen immers weinig voor. Het eigen verleden ligt verborgen in het onderbewustzijn en de persoonlijkheid is zich alleen bewust van de omstandigheden van het nieuwe leven. Die beoordeelt hij dikwijls als ongewenst, omdat de huidige levenssituatie het resultaat is van de disharmonie uit het verleden. Men weet in de regel niet dat de omstandigheden van het huidige leven door het 'oorzaak en gevolg' zijn gevormd.

Velen voelen zich hierdoor gebonden aan deze omstandigheden, en iets overheerst hun gevoelsleven, maar ze weten niet wat. Dat 'iets' is de stuwing van hun ziel die het karma oplost. Die stuwing is zo sterk, dat die het grootste gedeelte van de persoonlijkheid kan innemen. Andere aspecten van de persoonlijkheid worden dan tijdelijk onderdrukt, totdat het karma is opgelost.

De ziel zal deze stuwing volhouden totdat niet alleen dit ene karma is opgelost, maar totdat al het karma uit alle vorige levens is opgeruimd. Zij zal zolang werken totdat zij alle afgenomen levensjaren heeft teruggegeven aan alle zielen die zich nog in de sfeer van de aarde bevinden.

Als persoonlijkheid beleeft de mens op aarde deze stuwing naargelang de eigen gevoelsgraad. Hoe hoger de gevoelsgraad, hoe meer de mens zal voelen dat het oplossen van het karma een bevrijding betekent voor het eigen leven, een vrijkomen van een disharmonisch verleden.

Nadat al het karma is opgelost, is de ziel vrij om haar evolutie in het hiernamaals voort te zetten. Zij kan dan afscheid nemen van Moeder Aarde, omdat er geen andere ziel meer is die haar aan de aarde bindt.

Zij kan zich dan in het hiernamaals voorbereiden op de volgende kosmische levensgraad, waar zij haar nieuwe levens kan gaan beleven zonder disharmonie. Daar zal de mens als geestelijk bewuste persoonlijkheid de harmonische eigenschappen van zijn eigen ziel elke seconde voelen en in elke handeling vertolken.

Bronnen

Gevolgen van een moord

‘Oorzaak en gevolg’ kan door vele handelingen en gevoelens in werking worden gezet:

Leugen en bedrog, haat en ál die duizenden andere gevoelens als eigenschappen en karaktertrekken, vertegenwoordigen het „oorzaak en gevolg”. Doch de moord is thans een „karmische wet”!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3260.3261)

In de boeken van Jozef Rulof heeft het begrip karma specifiek te maken met moord:

Wij kennen alleen: Door de moord heb je karma. De rest is er niet. Alleen door moord. Er is maar één karma te beleven.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.9023.9026)

Harmonie

In de kern van onze ziel liggen de harmonische eigenschappen:

In uw leven ligt de Goddelijke Harmonie, want gij zijt door de Goddelijke Harmonische wetten geboren.

Archief (AR.2287.2287)

Dit wil niet zeggen dat we ons als persoonlijkheid hier al van bewust zijn. Ons besef hiervan staat los van de aangeboren harmonie van onze ziel:

Of wij dit beseften, heeft niets met de stoffelijke harmonische wetten en die voor de geestelijke persoonlijkheid uit te staan. Dat bewustzijn was voor deze wereld nog niet noodzakelijk, maar ín ons leefde de Goddelijke harmonie waardoor wij waren bezielde en tot het leven kwamen.

Archief (AR.2025.2026)

De harmonische levenswetten voeren onze ziel als goddelijk leven door vele opeenvolgende levensgraden heen naar het universele bewustzijn dat we in het Al op het einde van onze evolutie zullen bezitten. In een bepaalde levensgraad zijn we ons bewust van dat stadium, maar nog onbewust van de

harmonie en de levenswetten van een hogere levensgraad. Door dit beperkte bewustzijn komen we tot disharmonische daden:

De harmonische wetten en levensgraden voeren ons Goddelijk leven tot het AL-bewustzijn terug. God heeft nimmer disharmonie geschapen, door ons onbewustzijn kwamen wij ertoe. Onbewustzijn voor de volgende levenswet.

Archief (AR.2572.2574)

Gevoelsgraad

De harmonische wetten komen ook tot uiting in de levensgraden als op-eenvolgende ontwikkelingsstappen die de ziel kan beleven. Dankzij die graden kan de ziel ervaringen opdoen en in bewustzijn en liefde groeien. Voor haar innerlijke evolutie zijn dat de gevoelsgraden die de ziel beleeft om te evolueren naar het bewuste Al. Door de wedergeboorte zijn we in staat om ons een hogere gevoelsgraad eigen te maken, waardoor ons gevoelsleven zich verruimt:

„Die wetten hebben de levensgraden geschapen. Er zijn embryonale, stoffelijke en geestelijke harmonische wetten geboren. Maar tevens de voordierlijke, dierlijke, grofstoffelijk, stoffelijke, kosmische en de Goddelijke levenswetten voor de ziel, die zij moest beleven, wilde zij tot het ‘AL’ terugkeren. Graden dus van leven en die levensgraden zijn Goddelijke Harmonische wetten voor ál het leven in de ruimten. Wij als menselijk wezen en als ziel maakten ze ons door de wedergeboorte eigen en kregen ze in handen, waardoor ons leven zich verruimde en de wereld ontstond.”

Archief (AR.1847.1851)

Na heel veel levens zullen we tot de geestelijke gevoelsgraad komen, en dan pas weten we hoe te moeten handelen om op dit niveau met al het leven in harmonie te blijven:

Eens beleven wij, hóé te moeten handelen en eerst dan zijn wij met de geestelijke levensgraad in harmonie gekomen.

Archief (AR.2828.2828)

Wroeging

Jozef Rulof benadrukt het belang dat moordenaars met wroeging de werking van karma kennen, zodat ze weten dat hun daad hen niet eeuwig blijft

achtervolgen:

Maar dan hadden ze precies geweten dat God hen niet slaat, en dat God ze niet verdoemt, maar dat ze dat straks in een ander organisme goed kunnen maken – en ze geven de ziel een nieuw organisme als moeder – en dan waren ze die wroeging tenminste kwijt.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.7459)

Daders met een lagere gevoelsgraad, kan het nog niet schelen:

Maar nou moet u nu eens de gevangenis ingaan, waar de mens leeft met geestelijke wroeging, en geestelijk gesnak om God te leren kennen; want een onverschillige die er nog niet is, die zit daar: ‘Het kan me niet schelen.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.7537)

Herstellen

Door het begaan van een moord slaat de mens zich uit de eigen harmonie van zijn ziel vandaan. Zijn ziel kan de harmonie herstellen door de ontnomen levenstijd terug te geven:

Maar karma wil zeggen: een wet verbreken die u met het leven verbindt; met het leven. En dan staan we voor karma indien we het leven aan de mens ontnemen, dus door doodslag en geweld, dan sta je, en dan moet je terug en dan moet u aan dat leven een nieuw lichaam schenken. Die tijd die wij die ziel, die vonk, dat goddelijke ik ontnemen, die tijd moeten wij weer teruggeven; en dat is vanuit de disharmonie naar harmonie gaan. Dus wij hebben ons door moord al uit het goddelijke harmonische vandaan geslagen. Hebben we zelf gedaan.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.11004.11008)

Een man kan geen gestolen levenstijd teruggeven, daarvoor moet hij als moeder reïncarneren:

Indien u nu man bent – heb ik u verklaard, leest u in de boeken – zult ge moeder worden, om dat leven die tijd terug te geven die u daar hebt gestolen of hebt mismaaakt.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.9140)

Dan is het scheppende organisme van de man voor de ziel geen hulp:

De ziel daalt nu in het organisme. Maar u voelt wel, dat nu gij op een ogenblik komt, wanneer u uw leven uitdijt, wanneer het innerlijk leven tot bewustwording komt, dan voelt gij wel dat de ziel die dat bewustzijn bezit, het scheppende organisme vervloekt. Dat is zeventienduizend jaar stilstand. U gelooft toch zeker wel dat u wanneer u vanuit het mannelijke naar het moederlijke gaat, dat dat niet in vijftien jaar kan geschieden? Dat zijn tijdperken. Tijdperken hebt u nodig om vanuit het vaderschap het moederschap te beleven.

Lezingen Deel 2 (L2.2083.2088)

Een vrouw kan ook kinderen voor haar man baren:

Dus de moeder baart voor zichzelf, en baart ook voor de man. Dus twee verschillende karma's zijn daar bezig. Het scheppende karma en het moederlijke karma.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.5055.5057)

Hulp van de maatschappij

Er is een chaos ontstaan 'tussen leven en dood':

En die mannen ... die harmonie, dat heen en weer gaan, sterven, geboren worden, daar is een chaos in gekomen door moord – oorlog is verschrikkelijk – zelfmoord.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.11057)

De ontzettende disharmonie heeft een kosmische storing veroorzaakt:

Natuurlijk brengt u er een kosmische storing, want u hebt miljoenen mensen nodig om die goddelijke harmonie voor biljoenen zielen ... Voelt u wel, dat zijn biljoenen zielen. Er leven meer mensen in de wereld van het onbewuste dan op aarde. Er wachten meer zielen om geboren te worden dan er aan mensen op aarde zijn. Er wordt meer vernietigd dan normaal geboren wordt, natuurlijk. Voelt u wel? Want, oorlog, misdaad, moord, ga maar door, op straat, ongelukken, dat is allemaal disharmonie.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.1673.1679)

Straks zal de maatschappij het karma overnemen:

Dan nog dit: in het boek „De Volkeren der Aarde” kunt u lezen, dat eens de tijd komt, dat de maatschappij ons karma overneemt. Dan zorgt de

Staat, dat de vrouw haar schepper ontvangt, want al de krachten staan dan ingesteld op leven en dood en de wedergeboorte, zodat tussen „leven en dood” weer harmonie komt.”

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.2229.2230)

Ouders kunnen door het krijgen van kinderen karma oplossen, maar ze kunnen ook klaar zijn met hun eigen karma, en kinderen krijgen om te dienen, om wachtende zielen te helpen:

Wanneer vader en moeder twee kinderen krijgen, dan is dat goedmaken, óf het is dienen. Er zijn immers ook vaders en moeders op de wereld die klaar zijn, klaar?

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.4765.4766)

Het slachtoffer zit niet noodzakelijk vast aan die ene dader. Jozef Rulof legt uit dat hij als wachtende ziel door elke moeder kan aangetrokken worden die in karma met hem verbonden is:

Als ik nu voor vijftig procent met ú te maken heb en u weigert mij, dan komt die andere negenenveertig van die daarna komt, en met die mensen heb ik voor negenenveertig procent te maken. Dat wil zeggen: het hoogste karma, het diepste karma beleefd met de mens, trekt aan, allereerst. Dus, u bent werkend hier, en denkend en voelend, u bent mens, ik heb met u het hevigste karma te beleven, dus de hoogste graad in karma trekt mij nu aan. En u weigert? Dan komt negenenveertig voor de dag en daar ga ik naartoe; maar ik wórd geboren. Tot één procent en dan heb ik minstens duizend vaders en moeders die ik beleven kan, die me zullen aantrekken, en ik krijg mijn geboorte, dan maar voor vijf procent, één procent, die vijftig die komt straks wel.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.1239.1244)

Een wachtende ziel wordt niet tegengehouden door een dader die weigert om kinderen te krijgen:

Dat wil zeggen, meneer, als u weigert mij aan te trekken – niet? – dan heb ik daar met díé mensen ook, in Jeruzalem, in Frankrijk, geleefd en die trekken mij aan. Die mensen zijn er nu. En u ontmoet ik op weg, maar ik kom, en u komt voor mij te staan om dat goed te maken. Voelt u wel? Maar die geboorte die laat zich niet tegenhouden, die gaat door.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.1252.1256)

Licht

Een toehoorder op een contactavond vraagt aan meester Zelanus of hij het goed begrepen heeft dat niet elke dader naar de aarde terug moet om zijn karma op te lossen:

Meester Zelanus, ik meen opgemerkt te hebben dat, indien een man of vrouw een zodanige misdaad begaat, waardoor de dood van een medemens het gevolg daarvan is, dat dan diegene die dat gedaan heeft teruggeroepen wordt.'

Voor wat?

(Meneer in de zaal): 'Dat hij opnieuw gereïncarneerd wordt.'

Voor moord?

(Meneer in de zaal): 'Voor moord.'

Voor moord?

(Meneer in de zaal): 'Ja, voor moord, inderdaad. Maar ik meen toch ook opgemerkt te hebben dat dat niet altijd het geval is.'

Neen, dan bent u vrij.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.7572.7580)

Meester Zelanus legt uit dat als het slachtoffer vrij is van reïncarnatie en doorgaat naar het hiernamaals omdat hij niet meer naar de aarde terug hoeft, dat de dader dan de beroofde jaren niet op aarde moet teruggeven:

Als u, als ik u nu ... Kijk, ik zou u nu vanavond vermoorden.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

We doen het natuurlijk niet. En u bent vrij van deze ... u hoeft niet meer terug naar de aarde, dan heb ik niets goed te maken.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.7581.7585)

De dader kan dan de afgenomen jaren ook aan Gene Zijde in het hiernamaals vergoeden:

Iets goed te maken, ja. U krijgt de tijd van leven terug. Maar die kunt u nu aan Gene Zijde beleven.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.7586.7588)

Als het slachtoffer bijvoorbeeld dertig jaar van zijn levenstijd is afgenomen door de moord, en hij zou in die tijd geluk hebben gekend, dan moet de dader dat geluk op een andere wijze teruggeven:

Dus ik moet u nu, ten koste van alles moet ik u dat bewustzijn geven, wat u in die tijd hebt kunnen leren.

Hebt u genoegens beleefd, bent u gelukkig geweest in die dertig jaren die u door mij mist, dan moet ik dertig jaar gaan bouwen om u dat geluk, die liefde, dat bezit te schenken. En nu kan ik dat geestelijk doen. Is dat duidelijk? Die graad heb ik niet beschreven. Weer een boek.

Maar die mogelijkheden zijn er. Want – en dat moet u kunnen aanvoelen – de stoffelijke geboorte is er niet; dan móét ik terug. Maar nu bent u er niet, u bent vrij, dus die wedergeboorte en de stoffelijke wet, die stoffelijke daden die zijn er ook niet, die behoef ik niet op te bouwen, u bent geest voor mij en ik moet u dus geestelijk kunnen opvangen.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.7620.7628)

Als de dader zelf terug moet naar de aarde om te reïncarneren, kan hij het slachtoffer in het hiernamaals niet dienen. Wanneer hij dan het slachtoffer terugziet, kan die al een meester zijn. Dan nog zal de dader zijn disharmonische daad rechtzetten, maar dat kan hij dan ook door andere zielen te dienen, die verbonden zijn aan de levensgraad van het slachtoffer. Die levensgraad is de groep van zielen waartoe het slachtoffer behoort:

Maar nu moet ik zélf terug, ik ben nog niet klaar hier. En dan zien we elkaar over tienduizenden jaren wellicht terug, tijdperken, en dan nog sta ik voor uw neerslaan. Ook al bent u aanstonds en straks een meester, dan zal ik mijn daden goedmaken ten opzichte van uw eigen graad, aan anderen weer. Voelt u wel? Ik moet dat goedmaken. En ik zal het beleven. Begrijpt u het?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Gaat natuurlijk weer dieper. Maar dit is de wet: óf de geboorte, óf u gaat aan Gene Zijde verder; maar ik moet goedmaken wat ik misdeed. En dat kan lichamelijk, dat wil zeggen ... U doet dat toch altijd geestelijk, nietwaar?

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.7629.7640)

Op aarde kan de dader de gecreëerde duisternis ook in licht omzetten door als moeder een lichaam te geven aan een andere ziel, die tot de levensgraad van het slachtoffer behoort:

Maar het kan zijn op aarde, door u te baren; moet ik terug, ik moet moeder worden, en daar heb ik voor te leven, moet ik voor terug, om u aan te trekken, of één uit uw levensgraad.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.7641.7641)

Hoe dan ook zal de ziel van de dader stuwend blijven totdat zij opnieuw in harmonie met het leven is gekomen. Want de ziel voelt elk gebeuren dat door eigen daden tot haar leven komt:

Het gebeuren komt tot ons leven, gaat dóór ons bewustzijn en wordt nu beleefd. Wat heeft het gebeuren ons geschonken? Bleven wij erdoor in harmonie met Gods Schepping?

Archief (AR.2720.2722)

Door de harmoniserende stuwung van de ziel zal elke disharmonische handeling van de persoonlijkheid uiteindelijk evolutie en bewustwording geven:

Stel u dus op dit voortgaan in en tracht nu haar disharmonie te leren kennen, dat straks niets anders dan evolutie zal zijn!”

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3043)

Harmoniserende stuwung

Vele mensen die voor het oplossen van karma zijn gereïncarneerd, zijn niet tevreden met hun levensomstandigheden. Zij hebben als persoonlijkheid niet ontvangen wat ze graag zouden willen:

Als wij in de wereld van het onbewuste leven en op een incarnatie wachten, dan ontvangen wij juist dát wat wij niet willen, omdat het juist datgene is wat wij nog niet bezitten.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.7588)

Als deze mensen hun omstandigheden vanuit hun persoonlijkheid zouden kunnen bepalen, dan zouden ze alles willen bezitten:

Maar wanneer zij hun overgang en geboren worden konden bepalen, zij deze machten en krachten in handen hadden, eerst dan werd het een chaos. De mens ontving alles, Gods eigen leven. Doch de mens wil alleen dát beleven, wat hij mooi en heerlijk vindt, alleen dát leven op aarde waarin hij alles bezit.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.7602.7604)

Vele mensen voelen zich desondanks gebonden aan die ongewenste levensomstandigheden. In de diepte van hun gevoelsleven sluimeren andere gevoelskrachten, maar die krijgen in het huidige leven weinig dagbewustzijn. Meester Zelandus geeft aan dat deze andere gevoelens uit vorige levens zoals

bijvoorbeeld voor kunst, in het huidige dagbewustzijn afwezig kunnen zijn:

Nu kunt u zeggen: ik heb aan kunst gedaan. U was bijvoorbeeld, daar in Egypte was u een dichter, dat is mogelijk geweest; en nu, in dit leven, hebt u die gevoelens niet. Nu komen wij tot de kosmologie. Wáárvoor leeft u op dit ogenblik? Wáárvoor bent u momenteel op aarde?

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.6674.6678)

Wanneer de ziel stuwend is om karma op te lossen, zal dat het grootste gedeelte van de persoonlijkheid overheersen:

Voelt u? En nu krijgt u wel die kunst te zien. U hebt onherroepelijk allemaal aan kunst gedaan. Er zal een leven zijn geweest dat u zelf voor yogi hebt gespeeld, u bent in tempels geweest. Zoudt ge in honderdduizenden levens nimmer aan die ruimte hebben gedacht? Zoudt ge in staat zijn geweest om nooit eens een uur aan ontwaking, bezieling, mystiek te denken, in u op te nemen? Nu komt het: waarvoor leeft u nú? Voor een karmische wet? Hebt u vermoord? Hebt u uw leven vernietigd? Hebt u zich vergrepen aan een mens? Dan zult ge dat leven goed moeten maken. En nu overheerst dát al de karaktereigenschappen. Dit is nu de persoonlijkheid voor vijfenzeventig, tachtig procent, en drukt dat andere omlaag.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.6686.6699)

In een hogere gevoelsgraad gaat de mens beseffen dat hij door het dienen en het aanvaarden innerlijk ontwaakt en vrijkomt van het oorzaak en gevolg:

Ge wilt, ge zijt gereed, omdat u weet dat u hierdoor ontwaakt. U bent niet bang meer voor oorzaak en gevolg, u bent niet angstig voor een verkeerd woord.

Lezingen Deel 1 (L1.3856.3857)

Nadat al het karma is opgelost, kan de ziel afscheid nemen van de aarde:

Dit moet worden goedgeemaakt, eerst dan kunnen zij van de planeet aarde afscheid nemen en het Hiernamaals binnentreden.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.7606)

In het hiernamaals ziet de mens dan hoeveel innerlijk bezit hij heeft verworven:

De blikken in het hiernamaals nu (zeggen): als de kringloop der aarde is

volbracht en gij hebt goedge maakt, vrij bent van uw karmisch leven dan staat ge pertinent op uw eigen bezit.

Lezingen Deel 3 (L3.8720)

In het hiernamaals bereidt de ziel zich voor om te reïncarneren op de vierde kosmische levensgraad. Op de planeten daar schept zij ook als persoonlijkheid geen enkele disharmonie meer:

Dus die Vierde Kosmische Graad is stoffelijk. Er zijn mensen, ijler, mooier, volmaakt, geen fouten, geen disharmonie, geen onrechtvaardigheid, zijn één met de ruimte, bezitten gaven, meneer ...

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.13041.13042)

Daar beleeft de mens de harmonische wetten van zijn ziel bewust. Ook in de wereld van de wedergeboorte is er dan geen disharmonie meer, het reïncarneren kan nu onmiddellijk na het vorige leven plaatsvinden:

Telkens weer keerden wij tot de stoffelijke wereld terug, doch wij zijn thans eeuwigdurend bewust. Omdat wij die harmonische wetten thans bewust beleven, is er van in slaap vallen geen sprake meer. En het terugkeren tot de stoffelijke wereld geschiedt direct na het voleindigen van dat bestaan, ook daarin beleven wij geen stoornissen meer. Voelt gij echter, mijn broeders, wat dit tot uw bewustzijn en leven wil zeggen?

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7701.7704)

103. Oorzaak en gevolg

Onze ziel is eeuwig stuwend om elke disharmonische handeling van onze persoonlijkheid om te zetten in universele liefde voor al het leven.

Harmonie

‘Wat ge zaait zult ge oogsten.’ Christus gebruikte een beeldspraak die door iedereen begrepen kon worden. Omdat de mensheid daar niet voor op stond, kon Hij er toen niet bij vertellen dat het principe van ‘oorzaak en gevolg’ nog veel sterker geldt voor opeenvolgende levens.

‘De Universiteit van Christus’ kan dat nu wel. De meesters van deze universiteit hebben het onderliggende principe van ‘oorzaak en gevolg’ uiteengezet. Zij hebben in de boeken van Jozef Rulof beschreven hoe onze ziel ervoor zorgt dat we onze disharmonische handelingen in hetzelfde of in een volgend leven corrigeren.

In het artikel ‘harmonie’ wordt toegelicht hoe onze ziel in wezen harmonisch is. Als menselijke persoonlijkheid zijn we ons maar in beperkte mate bewust van deze harmonie, en hierdoor brengen we ons nog in disharmonie met het leven om ons heen. Maar in een volgend leven is onze ziel stuwend om deze disharmonie weer op te lossen. Als we bijvoorbeeld iets stelen, zal onze ziel stuwend worden om het gestolen goed terug te geven.

Onze ziel zal ons daartoe naar de juiste omstandigheden voeren, waardoor we ons van ons disharmonische verleden kunnen bevrijden. Als persoonlijkheid vindt de mens dat meestal niet prettig, omdat hierdoor ongewenste levensomstandigheden ontstaan. Maar de harmoniserende stuwning van onze ziel houdt pas op wanneer de disharmonie is opgelost, omdat pas daarna onze ziel haar harmonie met al het leven in dit aspect terugkrijgt en hierdoor verder kan groeien in bewustzijn en liefde.

De Kringloop der Ziel

In het boek ‘De Kringloop der Ziel’ beschrijft Lantos hoe het ‘oorzaak en gevolg’ als een rode draad door zijn opeenvolgende levens liep. Tijdens zijn levens op aarde had hij zich dikwijls afgevraagd waarom bepaalde gevoelens hem stuwden en waarom hij in die specifieke levensomstandigheden terecht was gekomen. Na deze levens werd hem dit in het hiernamaals verklaard door zijn geestelijke begeleider Emschor.

Zo legt Emschor hem bijvoorbeeld uit dat hij als geestelijke gids Lantos het gevoel had gegeven om afstand te doen van het omvangrijke landgoed met

burcht waarvan Lantos erfgenaam was. Emschor kon hierdoor bereiken dat dit landgoed teruggeven werd aan de rechtmatige eigenaar van wie Emschor het had gestolen. Maar wat had Lantos daar dan mee te maken? Lantos was in een vorig leven de zoon van Emschor geweest. In dat leven had Emschor dit landgoed geroofd. Op het einde van zijn leven wilde hij dit landgoed teruggeven, maar Lantos weigerde dit toen af te staan. In een later leven werd Lantos geboren op dit gestolen erfgoed als erfgenaam, zodat de disharmonie uit het verleden van beide zielen hersteld kon worden door het teruggeven van het landgoed.

Emschor toont Lantos nog andere oorzaken die in dat vorige leven ontstonden. Lantos had toen een man gemarteld om afstand te doen van diens bezittingen. Zijn slachtoffer zag hij in een volgend leven weer als de duistere geest die hem aanspoorde om zelfmoord te plegen. Door die zelfmoord ontving Lantos een geestelijk lijden dat beschreven wordt in het artikel 'euthanasie en zelfmoord' (uit 'Het Jozef Rulof Naslagwerk Deel 1 Ons Hiernamaals'). De duistere geest beleefde dit als wraak en liet hierdoor zijn gerichte haat los, die door de marteling was ontstaan. Hierdoor kwam Lantos weer in harmonie met de ziel van zijn slachtoffer, want door het loslaten van de haat kon die ziel weer verder op zijn eigen evolutieweg.

Emschor legt ook uit waarom Lantos in zijn laatste leven op aarde niet het geluk had gekend om samen te kunnen zijn met zijn tweelingziel Marianne. In dat leven was Lantos bevriend met Roni, ze waren beiden kunstenaars. Op een bepaald moment kwam Roni op bezoek met zijn nieuwe vriendin. Lantos herkende in haar zijn tweelingziel, en een sluimerende haat tussen Lantos en Roni laaide op. Roni wilde Lantos bespringen, maar Lantos was sneller, greep een stuk steen en sloeg Roni dood. Hiervoor kreeg Lantos levenslang, en daardoor kon hij Marianne zelfs niet meer ontmoeten.

Emschor toont Lantos wat de oorzaak was van dit gebeuren. In een vorig leven hadden Lantos en Marianne samen Roni bedrogen. Roni was toen getrouwd met Marianne, en Lantos was de minnaar van Marianne. Roni werd zich toen bewust van dit vreemdgaan, en ontwikkelde hierdoor een haat naar Lantos. In hun kunstenaarsleven voelde Marianne zich aangetrokken tot Roni. Ze voelde dat ze bij hem wilde zijn, maar wist niet waarom. Ze voelde niet dat haar ziel haar stuwde om de liefde terug te geven, die ze hem destijds onthouden had.

Doordat Lantos Roni had neergeslagen, was het 'oorzaak en gevolg' niet opgelost geraakt. Marianne kon hierdoor namelijk de gestolen liefde niet teruggeven. Hiervoor moest ze later opnieuw reïncarneren. In haar laatste leven op aarde voelde ze zich opnieuw aangetrokken tot Roni, en trouwde ze met hem. Haar huwelijk bracht haar geen geluk, want Roni was zijn haat naar haar nog niet kwijt. Toch stuwde haar ziel haar om bij Roni te blijven,

om zich eens en voorgoed van het eigen disharmonische verleden te bevrijden.

In dat laatste leven werd ze geholpen door Lantos als beschermengel. Lantos had inmiddels zijn laatste aardse leven beleefd. Vanuit zijn geestelijk leven volgde hij Marianne en kon hij haar af en toe helpen door haar 's nachts te laten 'uittreden'. Dan waren de tweelingzielen even tezamen, waardoor Marianne de volgende ochtend weer nieuwe moed had verzameld om de gevolgen te dragen van wat ze ooit veroorzaakt had.

Wie schrijft die blijft

Lantos heeft na 'De Kringloop der Ziel' nog andere boeken geschreven via Jozef Rulof, zoals 'Geestelijke Gaven'. Daarin licht hij de werking van 'oorzaak en gevolg' nader toe door andere voorbeelden. Zo belicht hij het geestelijke leven van een schrijver, die boeken vol hartstocht schreef.

Na dat aardse leven wilde deze ziel aan een hoger leven beginnen, om de sferen van licht in het hiernamaals te bereiken. Telkens als iemand op aarde echter zijn hartstochtelijke romans leest, wordt hij teruggetrokken door zijn eigen creaties. Hij beseft nu dat hij hiermee niet alleen de ziel van de lezer belemmert in haar geestelijke ontwikkeling, maar dat hierdoor ook zijn eigen evolutie tegengehouden wordt. Zolang er één iemand zijn boeken mooi vindt, zal hij zich hier niet van kunnen bevrijden. Hij hoopt dat zijn boeken ooit stuk gelezen zullen zijn, maar dan nog moet er geen andere schrijver deze boeken mooi vinden en hiervan ideeën overnemen, want dan gaat zijn lijdensweg nog verder. Gelukkig voor hem waren er in zijn tijd op aarde nog geen digitale boeken, want anders zou hij nog eeuwen langer in zijn eigen 'oorzaak en gevolg' kunnen vastzitten.

Lichtende gevolgen

In het artikel 'karma' wordt het specifieke geval van 'oorzaak en gevolg' behandeld waarbij de oorzaak een moord betreft. Die disharmonische handelingen pakt de ziel het eerste aan in volgende levens. Daarna is de ziel stuwend om al het 'oorzaak en gevolg' op te lossen, totdat alle zielen die men ooit belast heeft, hiervan vrijgekomen zijn.

Daarna kan de ziel zich in de sferen van licht vrijmaken van al het aardse voelen en denken, om haar geestelijke evolutie voort te zetten. Dan blijft ze bewust in harmonie met al het leven waar ze deel van uitmaakt. De gevolgen van al haar handelingen zullen haar daarna het geluk en de liefde terugbrengen die ze aan het leven geeft.

Bronnen

Harmonie

Christus vatte de werking van het ‘oorzaak en gevolg’ bondig samen:

Het gif, dat ge uitzendt, komt duizendvoudig tot uw eigen leven terug, ge weet, dat Christus gezegd heeft: „Wat ge zaait zult ge oogsten”.

Geestelijke Gaven (SP.2207)

De Universiteit van Christus licht toe dat we in een volgend leven voor de gevolgen van onze handelingen en ons denken uit vorige levens staan:

Wanneer je wilt denken, dan kun je dat voor je onmetelijkheid doen. Voor je ziel, geest, je leven, je persoonlijkheid, je vader- en moederschap én vanzelf voor je liefde. Hatelijke gedachten stemmen je op de duisternis af.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.146.148)

Je doet mee aan vernietiging. Dat kan je nu nog niet schelen, maar straks sta je voor deze Goddelijke disharmonische wetten, die nu niet door God geschapen zijn, maar door je zelf! Wat je er in dit leven door te beleven krijgt is niet zoveel, maar in het volgende leven sta je voor déze afbraak en zul je nu voor de ruimte en die wetten, kleur moeten bekennen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.153.155)

Indien het leven als mens ons bestolen heeft, zal de ziel van die mens er straks voor zorgen dat we het gestolen goed terugkrijgen:

Ook al heeft het u bestolen, bedenk toch, straks komt de ziel weer in harmonie en brengt het u terug!

Archief (AR.3523.3523)

De Kringloop der Ziel

Reeds in de inleiding van ‘De Kringloop der Ziel’ vertelt Lantos dat zijn boek handelt over ‘oorzaak en gevolg’:

Dat, wat ik u nu ga vertellen, is de heilige waarheid; het is de wet van oorzaak en gevolg. Ik moest aanvaarden en goedmaken wat ik misdreef.

Waarvan ik u ga vertellen is de kringloop der ziel, die haar weg door alle eeuwen heen, naar de bron van al het leven vervolgt, om de goddelijke sferen te bereiken.

De Kringloop der Ziel (CY.136.138)

Met zijn boek wil Lantos levensvragen beantwoorden. Hij heeft die vragen als mens op aarde ook gesteld, en hij heeft er pas na deze levens antwoord op gekregen:

Ik wil trachten u een duidelijk beeld te geven van de betekenis van het leven op aarde en te antwoorden op uw vragen „Waarom en waarvoor”.

De Kringloop der Ziel (CY.144)

In het hiernamaals legt Emschor aan Lantos uit dat gestolen goed later weer wordt teruggegeven. Daarom spoorde hij Lantos in zijn laatste leven op aarde aan om het landgoed waarvan Lantos erfgenaam was, niet te willen, zodat het terug kon naar de rechtmatige eigenaars. En hij legt Lantos uit wat hij daarmee te maken heeft:

Wat de mens in het éne leven een ander heeft ontstolen, zal hij in een andere toestand weer goed moeten maken.”

„Heb ik dan dit bezit dat ik niet wilde, anderen ontstolen?”

„Niet gij, doch ik.”

„Maar wat heb ik dan met dit alles te maken?”

„Gij waart mijn zoon.”

„Wat zegt u, was ik uw zoon, uw kind?”

„Mijn kind, Lantos. Gij zijt mijn jongen, doch van eeuwen terug.”

De Kringloop der Ziel (CY.5684.5691)

Emschor verklaart dat men niet kan blijven leven van het bezit van anderen:

„Uw ouders leefden al die tijd van gestolen goederen, van het bezit van anderen, doch eens wordt het hun ontnomen en lost alles op.”

„Rustte dus op ons bezit een vloek?”

„Ja, de vloek van het verleden.”

„Dan is mij ook dit duidelijk, ik heb het gevoeld. Nu ik dit weet, begrijp ik mijn heengaan. Ik wilde weg, iets dreef mij van huis en dat betekende dat ik mij van het verleden ging vrijmaken. Hoe machtig is alles, meester, hoe wonderlijk en natuurlijk.”

De Kringloop der Ziel (CY.5907.5913)

Lantos vraagt aan Emschor of anderen dit ook meemaken:

„Anderen komen terug en schenken hun goederen aan anderen weg, is dat eenzelfde toestand als de mijne?”

„Soms, niet altijd, doch meestal is het één en dezelfde kracht, een andere betekenis is er niet.”

„Maar dan is dat geen goeddoen, dan is dat goedmaken?”

„Zo is het, doch de mens is zich daarvan niet bewust, hij denkt goed te doen, doch hij betaalt zijn schulden.”

Diep, heel diep, dacht ik. Het was niet goed en niet slecht, hij voldeed alleen aan een wet en maakte goed wat hij eens misdeed.

De Kringloop der Ziel (CY.5915.5920)

Lantos werd tijdens zijn laatste leven op aarde door een duistere geest aangespoord om zelfmoord te plegen. Na dit leven wil Lantos weten waarom die demon juist hem wou treffen. Kende de demon hem dan?

Maar waarvandaan kende hij mij, die mij daartoe aanspoorde?”

„Uit een ander leven.”

„Was hij zich dan daarvan bewust?”

„Ja. Luister goed, ik zal u dit duidelijk maken. Waart gij u bewust van uw kunstgevoel?”

„Ja, dat was ik.”

„Welnu, waarom hij dan niet? In hem lag haat, een haat voor de één of andere mens. Die mens waart gij. Hij haatte u, kon u haten, omdat gij hem eens, ver terug, hebt gekweld, hebt gemarteld. Die krachten en gevoelens lossen alleen dán op, houden op te bestaan, wanneer alles is goedgeemaakt. In uw aardse leven zoudt gij hem ontmoeten en dat is geschied. Alles dus, mijn Lantos, oorzaken en gevolgen. Het gevolg van één oorzaak hebt gij beleefd. Hij wist wat u stond te wachten en daarom, daarom alléén, waart gij met hem in verbinding. Gij hebt hem eens gemarteld – dit zult gij aanstonds aanschouwen – en daarom moest gij iets goedmaken.”

„Maar wanneer ik nu geen einde aan mijn aardse leven had gemaakt, wat dan?”

„Dan had gij beleefd, dat de demonen u aan deze zijde hadden opgewacht. Gij zoudt zijn aangevallen en zij zouden u hebben voortgesleept, gemarteld en geslagen. Toch had gij ook dan de oorzaak van dit gebeuren gevoeld. Daarna ging hij dan heen, in hem en in u was er iets veranderd. Het verleden loste daarin op, zo ook de wet van oorzaak en gevolg, zo ook de mens, de ziel die dit beleven zou en die had goed te maken.

Onbewust werd hij tot u getrokken, doch later werd voor hem alles bewust en ging dit gevoel tot bewustzijn over. Want zijt gij geen kunstenaar geworden? Waren dit niet uw verlangens? Is dit niet geschied? Gevoelens dus, doch oorzaken en gevolgen, niets en niets anders.”

„Zal ik weten waarom en hoe dat in het verleden is geschied?”

„Straks, wanneer ik u met het verleden kan verbinden. Gij zult dan verheugd zijn, dat dit reeds is volbracht, dat gij hebt goedgemaakt.”

De Kringloop der Ziel (CY.5840.5870)

Lantos wil meer weten van het leven waarin hij de zoon van Emschor is geweest:

„Hoe is uw aardse leven geweest en hoe was mijn leven toen ik bij u behoorde?”

„Dat zal ik u tonen.”

De aarde zonk voor mij weg en al het leven verdween voor mijn ogen. Ik bleef echter op de plaats waar ik was. De oude burcht voor mij nam vormen aan, alles veranderde en scheen opnieuw te leven. Duidelijk zag ik dit voor mij. Daarna zag ik een ander beeld. In één van de kamers van deze prachtige burcht zag ik een wezen en dat wezen herkende ik onmiddellijk. Emschor, zei ik in gedachten, want hij was het. Hij droeg een vreemd gewaad, doch ik herkende die uitrusting, omdat ook mijn vader en ik iets dergelijks hadden gedragen.

„Wat gij nu gaat zien behoort tot een tijd, voordat ik dit bezit mijn eigendom kon noemen.”

Toen vervaagde dit beeld en werd een ander beeld voor mij zichtbaar. Ik zag Emschor te paard, doch hij was een huurling. Hij droeg een gewaad, zoals de mensen in die tijd droegen. Een slag werd geleverd en hij met vele anderen omsingelden het bezit van een ander, dat zij veroverden. Hij zegevierde dus, doch bedroog zijn meester. Velen werden afgemaakt, waaronder zijn heer. Duidelijk zag ik dit alles. Ook dit beeld vervaagde weer en ik zag hem in een van de kamers van deze burcht terug, waar hij te bed lag. In een hoek van de kamer bouwde zich nu een wezen op en in dat wezen herkende ik mijzelf. Groot en slank stond ik daar. Ik voelde dat er iets niet in orde was en werd in gevoel met mijzelf verbonden, zodat ik de betekenis van dit beeld begreep. Mijn vader was ziek en hij wilde dat ik zou heengaan en zijn bezit aan anderen vermaken. Een duivels plan was het. Ik begreep het geheel, omdat Emschor mij dit alles van tevoren had getoond. Ik voldeed echter niet aan zijn verzoek en bleef weigeren. Ik liet mij niet van mijn bezit afjagen. Hij sprak tot mij en drong erop aan zijn verzoek in te willigen. Ik bleef weigeren en vond

hem geestelijk ziek. Duidelijk verstond ik ieder woord, dat in die tijd werd gesproken. Daarna voerde ik met hem een gesprek en haalde hem toch over.

Na dit beeld zag ik een ander. Voor mij zag ik enige wezens, ook ik was daarbij. Aan dezelfde tafel waar mijn vader zat, had ik plaatsgenomen. Ik zag hem opstaan mij daarbij aankijkende en hoorde hem deze woorden uitspreken: „Ik wil dat hij, die de naam Lantos Dumonché draagt, dit bezit zal overnemen en voor die ... en die ... zal zorgen. Stemt gij daarmee in?” Deze vraag werd tot mij gericht. Een bedrag werd vastgesteld en de namen werden opgetekend. Ik antwoordde bevestigend en toen werden er documenten opgemaakt en verzegeld. Ook dat beeld vervaagde weer en ik zag een ander waarvan ik beefde. Voor mij zag ik mijn vader, hij had zich zelf het leven benomen. Ik wist waarom en begreep dit alles. Weer zag ik een ander beeld. Vóór mij zag ik andere wezens en daarbij was ik. Een ander document werd opgemaakt en het eerste verscheurd. Daarin stond: „Ik wil dat hij die de naam Lantos Dumonché draagt, het bezit op meerderjarige leeftijd zal overnemen en zich als een heerser zal laten gelden.” Het echte was vervalst. Daarna zag ik mijzelf met enige kinderen en mijn gade. Twee jongens en een meisje schonk zij mij.

Op dit beeld volgde een ander en zag ik mijzelf te paard. Ik was gereed om ten strijde te trekken en voerde het bevel over honderden die mij volgden. In de verte zag ik het doel van mijn tocht. Als de wind zo snel vlogen wij vooruit en veroverden het bezit van een ander, maar velen werden er gedood. Mijn tegenstander echter kende ik. Het was de man uit mijn kerker, die demon. Toen zag ik een ander beeld waarvan ik schrok. Wij waren in onze martelkamer en dwongen hem van zijn bezit afstand te doen. Zijn gelaat was als dat van een duivel en hij vervloekte mij. Wat ik hem had aangedaan was mij thans duidelijk. Doch ook hij was een rover en een moordenaar. Ook zijn bezit was gestolen goed. Het beeld vervaagde weer en ik beleefde mijn einde, doch op natuurlijke wijze. Mijn kind volgde mij op en daarna de ene generatie na de andere. Daarbij behoorden mijn ouders. Wonderlijk zat dit alles in elkaar en ik moest het aanvaarden. Machtig is het verleden, dacht ik.

„Gij ziet, Lantos, strijd, roof en geweld. Doch het geweld is vernietigd. Zij, wiens bezit ik stal, hebben het terug. Uw ouders zijn de laatsten geweest die hier leefden. Gij ging heen en hebt uw leven door eigen hand beëindigd. Ik zou zo kunnen doorgaan en u meer toestanden en gebeurtenissen duidelijk maken en tonen, doch dat voert ons te ver. Ik wil alleen met dit volstaan en gij zult aanvaarden. Gij hebt veel goedgeemaakt, ook ik. U ziet, dat wanneer de vader zijn bezit heeft gestolen, de kinderen dit alles weer zullen afstaan. Gij hebt uw eigen leven te beleven, ik het

mijne en beiden hebben wij geleden.”

„Waar is mijn moeder, uw gade?”

„Zij is aan deze zijde, doch bezit een hogere afstemming dan ik.”

„Is zij uw geluk?”

„Nee, zij niet, zij behoort een ander toe.”

„Waar zijn mijn vrouw en kinderen?”

„Er zijn er thans op aarde en er leven er reeds in de sferen van licht. De ene generatie volgde op de andere, Lantos. Gij zijt dus hier teruggekeerd en ging heen. Daarom keerde ik tot de aarde terug. Daardoor alleen zijn wij verbonden en zullen wij beiden goedmaken. Gij voelt tevens dat het voor mij niet mogelijk was, het in die tijd goed te maken, omdat u mijn kind was. Gij dwong mij ertoe het te laten, doch ik kon niet toestemmen en maakte een einde aan mijn leven. Gij hebt niet gedaan wat ik u vroeg, gij vervalste de documenten en hebt nieuwe laten opmaken. Doch mijn daad bleef, die was niet te vernietigen, op mij rustte alles. Nog was mijn overgang niet genoeg. Gij echter zijt verder gegaan met vernietigen. Doch God dank ik dat dit alles is geschied. Mijn zonden zijn mij vergeven. Ik heb dit met mijn leven geboet en aan deze zijde, zo ook op aarde, in andere levens dus, weer goedgemaakt.”

„Hoeveel levens zijn er afgelegd?” vroeg ik

„Vele,” hoorde ik zeggen, „doch in dit leven waren wij tezamen. In andere levens zijn gij en ik overgegaan, om toch weer op dit bezit terug te keren. Voelt gij thans hoe diep de mens, de ziel, het leven is, wat de stof voert en leidt? Dit alles is niet te peilen, mijn jongen, laat dit dus voldoende zijn. Gij ziet tevens dat liefdebanden niet verbroken kunnen worden. Ten goede of ten kwade, eens zullen wij tegenover elkander staan en goedmaken of ontvangen. Wij allen vervloeken, wij allen hebben harten verbrijzeld en roofden en martelden. Zij, die de sferen van licht hebben bereikt, weten dit alles. Geen mens kent op aarde zichzelf. Niemand heeft het recht een ander te vervloeken. Zij, die op aarde leven zullen dat aardse moeten afleggen. Ook zij, die in de duisternis leven, moeten goedmaken, want allen volgen wij één weg, de weg van geestelijke ontwikkeling. Eens zijn wij allen tezamen. Eens zien wij terug op het verleden en zijn broeders en zusters in de geest en gaan steeds verder. Zij dus, die op aarde in het bezit zijn van veel stoffelijk geluk, zullen het weer verliezen, wanneer hun voorouders het gestolen hebben. Alles is op aarde aan ondergang onderhevig. Alles moet en zal veranderen, geen mens kan dit tegenhouden. Geen mens op aarde bezit de kracht dit te overzien.

De Kringloop der Ziel (CY.6131.6244)

In zijn laatste leven op aarde zag Lantos zijn tweelingziel Marianne terug,

maar hij kon niet met haar samenzijn. Ze zaten beiden nog in de gevolgen van hun handelingen uit vorige levens. In die levens waren ze op hartstocht ingesteld, ze kenden nog geen hogere liefde. Lantos had zich in het huwelijk van Marianne en Roni gedrongen en hun geluk vernietigd. Emschor legt uit dat Lantos als verleider de vrouwen verliet die voor hem vielen:

De moeder van uw kind hebt gij verlaten.”

„En Marianne?”

„Ook haar.”

„Waarom, als ik vragen mag?”

„Omdat gij een verleider en zij een lichtzinnige was. Zij gaf u geen kind. Zij bezat het gevoel niet om dat reine en machtige te ontvangen. Gij beiden had niet lief. Wat gij als liefde dacht te bezitten, was niets dan hartstocht. Gij hebt ook haar verlaten, doch later zijt gij teruggekeerd. Gij bleef zoeken tot in uw laatste leven op aarde. Doch thans weet ge, dat zij de uwe is.”

„En daarna?”

„Daarna hebt gij u in haar leven gedrongen en haar geluk en dat van een ander vernietigd.”

„Wiens geluk?”

„Van Roni.”

Mijn God, dacht ik, welke wonderen moet ik beleven. „Hoe weet u dit alles?” vroeg ik.

„Ik volgde u reeds vele eeuwenlang.”

„Leefde u hier?”

„Ja, doch vanaf deze zijde moest ik u volgen en ik heb dit werk voortgezet.”

De Kringloop der Ziel (CY.6342.6363)

Emschor toont Lantos het aardse leven waarin Marianne met Roni getrouwd was:

Nu zag ik een prachtig gebouw voor mij. Zeldzame beelden versierden het geheel en links en rechts zag ik de sfinx. Op hetzelfde ogenblik trad een wezen door de poort binnen en liep naar de ingang van dit gebouw. Ik kende die gang en die hele verschijning. Zag ik goed? Voelde ik duidelijk? Was zij, die ik waarnam en voelde, Marianne? Dan hoorde ik mijn meester tot mij zeggen: „Zij is het, Marianne.”

Mijn God, hoe machtig is dit beeld. Haar te zien in een ander lichaam! Doch haar gehele persoonlijkheid voelde ik nu in mij komen. Wonderbaarlijk was het. Zo had ik haar in mijn kerker gevoeld. Ja, zij was het.

Mijn gevoel bedroog mij niet. Mijn leven zou ik hiervoor willen geven. Tranen welden in mij op, doch ik beheerste mij. Diep was mijn liefde voor haar, want nu was mijn gevoel bewust. Bewust lief te hebben, ach, welk een grote schat, welk een geluk. Een geheel andere persoonlijkheid was zij in dit leven en toch voelde ik aan iets, dat zij het was. Haar liefde, dat gevoel was niet te loochenen, daaraan kende ik haar. Hoe schoon was haar figuur!

Ik volgde haar naar binnen. Enige bedienden wachtten haar op. Nu trad zij een groot vertrek binnen en werd door een ander wezen ontvangen. Ik voelde mij nu dieper wegzinken en ik begreep dat gevoel, want de meester ging mij nog dieper verbinden. Het wezen dat haar opwachtte herkende ik onmiddellijk. Het was Roni, mijn vriend. Welk een probleem! Om hem heen zag ik veel bezit. Nu voelde ik de verbinding met haar en hem en ik begreep, dat ik tussen hen beiden stond. Maar hoe was dit mogelijk? Ik peilde opnieuw en voelde de zuiverheid van mijn waarnemen. Nu hoorde ik hen spreken. Hij voelt en weet dat hij wordt bedrogen, dacht ik. Toen zag ik een gebeurtenis uit het verleden. Wonderlijk was het. Daarna vervaagde het beeld en hoorde ik de meester zeggen: „Hij was met haar getrouwd en gij waart haar minnaar. Kom volg mij.”

Wij keerden terug naar de oever van de Nijl. Wat tot de aarde behoorde verwaasde. Ik daalde af totdat ik voelde, dat ik met mijn eigen leven werd verbonden. Voor mij zag ik twee wezens, twee geliefden en ik herkende hen onmiddellijk. Het waren Marianne en ik. Slank en schoon was ik, zij als een tijgerin en niet te doorgronden. Vals en gemeen waren wij beiden. Hier zag ik waarheid en werden mij ontzaglijke problemen duidelijk gemaakt. Ik volgde die twee en ik voelde de innerlijke toestand van mijzelf, maar tevens van Marianne. In niets hadden wij enig bezit. Wij waren geestelijk arm, toch hadden wij lief, innig lief, doch die liefde was hartstocht, niets dan hartstocht. Zij was niet eerlijk, maar ook ik niet. „Beiden waart gij lichtzinnig,” hoorde ik de meester zeggen en ik aanvaardde. Hier voelde en zag ik dat hij de waarheid sprak. Dit was niet liefhebben, maar grof egoïsme.

De Kringloop der Ziel (CY.6430.6483)

In haar laatste leven op aarde is Marianne opnieuw getrouwd met Roni. Zij beleeft ellende in dit huwelijk, omdat Roni nog in het gevoel leeft dat zij bij hem in een vorig leven heeft veroorzaakt door hem te bedriegen. Nu stuwt haar ziel haar om dit recht te zetten, om Roni de liefde te geven die ze hem destijds onthouden had.

Lantos helpt Marianne als haar beschermengel. Hij laat haar soms 's nachts uittreden zodat hij haar kracht kan geven om het in dit moeilijke huwelijk

uit te houden:

Ik bleef toezien en legde in haar mijn liefde en volle kracht wanneer zij in slaap was. Dan waren wij één en in de slaap maakte ik haar vrij en togen wij naar de sferen. Daar maakten wij lange wandelingen en 's morgens keerden wij terug. Dan kon zij haar leed weer verwerken en bezat zij de kracht daartoe. Toch mocht ik haar van Roni niet vrijmaken. Zij moet dit beleven, dit leven beëindigen op een wijze, die niet anders betekende dan leed, smart en ellende. Haar geluk, haar gedachten wat haar huwelijk zou kunnen zijn, lagen diep, heel diep in haar. Ik liet haar leven zoals zij zou „moeten” leven, doch ik beschermde haar in alles. Van tijd tot tijd ging ik heen, maar keerde telkens bij haar terug. In haar lag verlangen en dat verlangen was in haar gekomen, toen wij in mijn kerker uiteen waren gerukt. Zij kon en zou in dit leven niets anders doen, dan verlangen. Dat éne, die reine liefde te bezitten, daarnaar ging haar verlangen uit. Doch eerst aan deze zijde wacht haar geestelijk geluk. Hier, in mijn leven zijn wij één en gaan verder, om ons de eeuwige liefde eigen te maken.

De Kringloop der Ziel (CY.10575.10588)

Wie schrijft die blijft

Lantos geeft in zijn boek ‘Geestelijke Gaven’ een voorbeeld van een schrijver van hartstochtelijke romans. Na zijn dood wil de schrijver zich van dit verleden bevrijden, maar dat lukt niet zolang er mensen op aarde zijn boeken lezen:

Maar kunt ge aanvaarden, dat hetgeen wij als mens hebben wakker geschud, dat doorgaat, totdat wij zelf die rust hebben bereikt. Wat wil zeggen, wéé hem, die iets kwaads doet en anderen nemen datzelfde kwaad over. Die mens komt nimmer van die andere zielen af, omdat die andere mensen hem in leven houden, ook al is de eerste begonnen om het goede te zoeken. Die zielen trappen hen steeds weer in de ellende.

Een schrijver van slechte boeken schonk zijn producten aan de mensheid, hij beseft niet wat hij deed. De boeken werden verslonden. De man had reeds lang zijn producten vergeten, willen vergeten, maar hij kon het niet. De mensen hielden hem thans in zijn ontwikkeling tegen. De pijn en de ellende, die hij in ons leven voelde, door de hartstochten in zijn boeken beschreven, maakten van hem een astraal spook. Hij kon de mensen, die zijn boeken nog steeds lazen, wel vervloeken. Helpen kon het hem niet, hij bleef in zijn eigen geschapen ellende. Eerst toen zijn boeken kapot gelezen waren kon hij aan het hogere leven beginnen, maar

nu moest er geen schrijver zijn, die zijn lectuur mooi vond, of opnieuw zat hij vast aan zijn eigen ideeën, die hem folterden op astrale wijze. Ziet u, dat is scheppen, het leed en smart beleven door eigen wil, maar na anderen. Hij schudde de menselijke ziel wakker en dat leven droeg hem zijn hel in. Hiervan kon hij zich niet bevrijden, de laatste gedachte trapte hem erin terug. Toch wilde hij reeds lang aan een hoger leven beginnen. Wij als mensen moeten weten wat wij doen. Zoeken we het laagste en anderen nemen het van ons over, dan zijn we door die anderen aan onze eigen levensafstemming gekluisterd. Dat zijn de astrale wetten, die God niet geschapen heeft, maar wij zelf! In ons leven roepen ze ons het geestelijke halt toe.

Geestelijke Gaven (SP.12774.12793)

Lichtende gevolgen

Diefstal en bedrog zijn handelingen die van de persoonlijkheid uitgaan, en 'oorzaak en gevolg' veroorzaken. Karma daarentegen heeft met het leven zelf te maken, omdat er door moord lichamelijke levenstijd van een ziel wordt afgenomen:

Voelt u nu het machtige verschil tussen dat wat de persoonlijkheid toebehoort: oorzaak en gevolg ... maar een karmische wet die dringt direct tot het leven door, waardoor wij mensen het leven hebben gekregen. En dat is de goddelijke wet die wij verbreken door moord.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.10993.10994)

Het einde van de kringloop van onze levens op aarde wordt in de eerste plaats bepaald door ons karma. Eerst lossen we al het karma op, dat we in vorige levens hebben veroorzaakt:

Het einde van de kringloop bepaalt dit: wanneer u in de eerste plaats de karmische wet hebt beleefd.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9538)

Daarna pakken we al het 'oorzaak en gevolg' aan, totdat de laatste gram ellende die we aan een andere ziel hebben toegebracht, omgezet is in vreugde en geluk:

En dan staat u voor uw oorzaak en gevolg, haat, leugen en bedrog. Voelt u, tot de laatste seconde, de laatste gram. Elk mens die u ...

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9552.9554)

Zo komt elke ziel weer in harmonie met het leven waar zij deel van uitmaakt. Daarna kunnen we in het hiernamaals verder evolueren in licht en bewustzijn:

Maar die kringloop, en het oorzaak en gevolg voor de mens, en het verkeerde wat wij hier doen, dat móét uiteindelijk eens – daar heb ik over gepraat – goedgeemaakt worden, opdat de mens zichzelf weer in harmonie brengt voor de astrale geestelijke wereld. En dan gaat u verder, en dan maakt u deel uit van dat licht, van die harmonie.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9802.9803)

104. Vrije wil

Wij komen met onze persoonlijke vrije wil vooruit, wanneer we die afstemmen op de kosmische wil van onze harmonische ziel.

Onze harmonische ziel

Heeft de mens een vrije wil? Het filosofische begrip ‘vrije wil’ is een concept uit het aardse denken. Het artikel ‘verklaring op zielsniveau’ onderscheidt in de boeken van Jozef Rulof twee verklaringsniveaus. Naast het aardse denken gebruiken de schrijvers van deze boeken, de meesters, het zielsniveau. De ziel heeft een wil met een kosmische kracht, maar die werkt meestal heel anders dan de wil van de menselijke persoonlijkheid.

De meesters hebben geestelijk-wetenschappelijk vastgesteld dat de wil van de ziel ingesteld staat op haar eigen harmonische evolutie. Het artikel ‘harmonie’ licht toe dat de ziel van nature in harmonie is met al het leven. De mens als persoonlijkheid is zich echter nog maar in beperkte mate bewust van deze harmonie. Hierdoor kan hij door de inzet van zijn vrije wil deze harmonie verstoren. Op dat moment zal zijn ziel corrigerend gaan werken, om de verloren harmonie met al het leven te herstellen.

Oorzaak en gevolg

Het artikel ‘karma’ licht toe dat wanneer een mens een moord begaat, zijn ziel in een volgend leven de verloren harmonie wil herstellen door de levens-tijd terug te geven aan de ziel van wie het stoffelijke leven is afgenomen. Op dat moment gaat de kosmische wil van de ziel de persoonlijke wil overheersen. De ziel wordt zo sterk stuwend om de verloren harmonie te herstellen, dat de persoonlijkheid hier weinig tegenin te brengen heeft. Als de persoonlijkheid toch geen gevolg geeft aan deze sterke stuwning van de eigen ziel, dan zal de stuwning van de ziel in een volgend leven alleen maar sterker worden. Die stuwning zal zich pas terugtrekken als de harmonie hersteld is.

Het artikel ‘oorzaak en gevolg’ licht toe dat dit principe werkzaam is voor alle handelingen waarmee de persoonlijkheid een ander mens leed berokkent of in zijn evolutie hindert. Hoe meer de mens zich richt op geweld, bezit, hartstocht en vernietiging, hoe minder zijn persoonlijke vrije wil hem doet evolueren.

Onze kosmische wil

De meesters werden pas ‘meesters van het licht’ nadat ze al hun karma en oorzaak en gevolg hadden hersteld, en ze in de lichtsferen in het hiernamaals elke gram hadden losgelaten van de persoonlijke wil die op het aardse bezit en het stoffelijke denken gericht stond. Wanneer ze zich volkomen instelden op hun geestelijke evolutie en de universele liefde voor al het leven, voelden ze dat ze de kosmische wil waarmee hun ziel hun evolutie gestart was, bewust in handen kregen.

Toen ze zich instelden op het begin van hun evolutie, zagen ze dat de kosmische wil van hun ziel zo sterk was, dat die al vanaf haar eerste leven als cel de dood overwon. Die kosmische wil bracht de eerste reïncarnatie zelf tot stand en stuwde zich daarna biljoenen tijdperken lang zelfstandig naar een hogere evolutie. Toen begrepen de meesters dat ze de kosmische kracht van hun wil nog maar net hadden leren kennen, en dat ze aan het begin stonden van hogere kosmische levensgraden, waarvan de mens met een aardse persoonlijkheid zich nog niet eens een voorstelling kon maken.

Bronnen

Bronteksten uit de boeken van Jozef Rulof bij het artikel ‘vrije wil’.

Oorzaak en gevolg

Op een contactavond vraagt een toehoorder aan meester Zelandus hoe de vrije wil van de mens zich verhoudt met het oorzaak en gevolg:

(Meneer in de zaal): ‘Meester Zelandus, ik heb u graag een vraag te stellen, en die vraag zal u misschien al meer gesteld zijn. En, ik bots er altijd al tegenaan, en dat zijn twee dingen.

De mens heeft een vrije wil gekregen, nietwaar?’

Niet gekregen.

(Meneer in de zaal): ‘Heeft hij dat zelf?’

Nee, de mens is wil.

(Meneer in de zaal): ‘O.’

Dus van zichzelf ook niet. De mens is wil. En wil is werking. En willen heeft, vertegenwoordigt uw ganse, hogere, wijsgerige, kosmische woordenboek. Zo diep is de wil.

En nu?

(Meneer in de zaal): ‘Nu wil ik dit vragen: nu is de mens zijn karma, oorzaak en gevolg; dus dan zou ik denken dat hij met zijn eigen vrije wil niet tegen die oorzaak en gevolg kan optornen.’

Wat gebeurt er nu wanneer u moordt? Wat gebeurt er nu met uw wil? Wat hebt u nu gedaan wanneer ge moordt? U gaat in dienst en u gaat mensen vermoorden, wat gebeurt er nu met uw wil?

U hebt een goddelijke wil. De wil is leven, goddelijk rechtvaardig leven. Is dat duidelijk? Dat is de wil. De wil is ook een persoonlijkheid; de wil is voelen, de wil is ziel, de wil is geest.

Maar wat gebeurt er nu wanneer ge verkeerd doet, steelt, moordt, brandsticht, haat, het geweld aanvaardt? Wat gebeurt er nu met uw goddelijke wil?

(Mevrouw in de zaal): ‘Die wordt bewust uitgeschakeld.’

U voert u ... Dus u versnipperd het goddelijke zelfstandige ik in u, en nu heeft uw wil niets meer te betekenen.

Wat is een psychopaat? Wat is een krankzinnigheid? Ziet u wel? Dus de mens heeft, nu uw vraag beantwoorden, de mens heeft zijn goddelijke wil verduisterd en versnipperd, totdat er geen geestelijke wil meer is.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.5851.5882)

Onze kosmische wil

Wanneer de meesters de eerste levens van de ziel volgen, zien ze dat de wil van de ziel ingesteld staat op haar evolutie:

Wij zagen dus de eerste dood voor dit leven, maar daarachter bovendien de eeuwigdurende werkelijkheid. En dat is de nieuwe wereld voor de ziel als mens en straks voor dieren- en plantenleven. Onmiddellijk hierachter leeft de „Wedergeboorte”. En dat zijn Goddelijke waarheden. Wij hebben hier dus kunnen vaststellen:

Onze eerste dood, stoffelijke dood, de ziel leeft verder!

Ons éérste vader- en moederschap!

Onze eerste liefde! Maar toen betraden wij het volgende bestaan de „Re-incarnatie”! En nu bezitten wij reeds onze eigen „wil”. Heeft de mens een eigen „wil”? Já, geleerde, kind van Moeder Aarde, dat hebben wij nu reeds mogen beleven. Dat is ons evolutieproces! Door de eerste dood, het stoffelijke sterven dus, kregen wij die eigen „wil” in handen en gingen terug tot de stoffelijke evolutie, om het tweede stadium te betreden en ons ook daarvan de wetten eigen te maken. Kan het anders? Néén, wij hebben deze weg te volgen. En daardoor maken wij ons de Goddelijke eigenschappen eigen, het wordt óns verkregen bewustzijn, voor de Maan,

deze ruimte en voor de planeet Aarde.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.4709.4724)

In het oude Egypte probeerden de tempelpriesters de menselijke wil los te laten en te overwinnen. Zolang de mens in disharmonie leeft, kan hij de kosmische wil van zijn ziel echter niet beleven:

In het oude Egypte moesten wij de wil, het leven loslaten en overwinnen. Toen had dat leven ... Die wil heeft een zenuw-, heeft een hersen-, heeft een spierstelsel, en dan de geest. Dat leven moesten wij – wat wordt nu de wil? – door voelen, denken, beleven, overwinnen. En dan wordt u dus een levend bewust ik. Ziet u wel?

En dit is ontzagwekkend diep. Het is kosmisch diep. Daarvoor alleen, indien ge de menselijke wil wilt overwinnen ... Maar de mens is er niet toe in staat, ook de oosterling niet. Hij kan iets bereiken. Maar de kosmische wil heeft nog niet één mens beleefd. En waarom weer niet? Omdat de mens in afbraak en duisternis leeft.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.5886.5899)

Toen Jozef Rulof van zijn geestelijke reizen voor de kosmologie terugkeerde, beseftte hij dat de mens zijn wil niet gebruikt voor wat de Alziel en Albron in de mens wil. Maar wanneer de mens zich richt op de universele liefde, krijgt hij zijn kosmische wil bewust in handen:

Indien ik nog steeds denk aan wat ik vannacht heb mogen beleven dan sta ik voor mijn eigen wil en de wil van de mens en die voor zijn goddelijke persoonlijkheid, en toch zegt men dat de mens geen eigen wil bezit. Dat is mij vannacht wel duidelijk geworden, geleerde. De mens bezit een goddelijke wil, maar de mens gebruikt die wil niet omdat de mens precies wil doen wat hem interesseert. Maar wanneer de Albron en de Almoeder gaat spreken door die wil, dan heeft de mens zich weer te buigen voor die goddelijke universele wetten.

De mens krijgt het goddelijke bewuste stadium in handen indien de mens aan zichzelf begint te werken en universeel geestelijk begint te denken.

Lezingen Deel 3 (L3.9355.9359)

105. Rechtvaardigheid

Ooit zal elk mens weten hoe hij de aangeboren rechtvaardigheid van zijn ziel in vele levens zelf heeft bezwaard en daarna heeft hersteld.

Waarom?

Waarom krijgt de ene mens al het geluk in zijn leven in de vorm van gezondheid, rijkdom, zorgzame ouders en liefde, en ontvangt de andere mens een bende ongeluk zoals ziekte, armoede, honger en oorlog? Waarom kan die ene mens negentig jaar lang van al zijn geluk genieten, en sterft dat andere eenjarige kind aan melaatsheid?

Zijn deze verschillen te rijmen met enige rechtvaardigheid? Of moeten we hieruit concluderen dat het leven onrechtvaardig is? Bestaat er een hogere rechtvaardigheid in het heelal die niet wordt aangetast door alle ellende?

Mens of ziel

Als de mens ontstaat bij de conceptie en eindigt bij de dood en als stoffelijk wezen slechts eenmaal leeft, dan is er geen hogere rechtvaardigheid waarneembaar. Dan heeft de ene mens geluk, de andere mens pech, en regeert het toeval over alle mensen.

De schrijvers van de boeken van Jozef Rulof, de meesters, hebben een andere werkelijkheid leren kennen, met een ingebouwde kosmische rechtvaardigheid. Zij hebben geestelijk-wetenschappelijk vastgesteld dat de mens een ziel is die vele levens op aarde beleeft. Elke ziel ontvangt in zijn vele reïncarnaties datgene wat de mens geluk en ongeluk noemt, als gezondheid, ziekte, rijkdom, armoede, liefde en oorlog.

Oorzaak en gevolg

Op zielsniveau verklaren de meesters dat wij als persoonlijkheid zelf kunnen veroorzaken wat ons in volgende levens zal toevallen. Als we ellende ontvangen, kan het zijn dat we in vorige levens zelf ellende gebracht hebben aan andere mensen.

De artikelen 'karma' en 'oorzaak en gevolg' lichten toe dat dit geen straf van het leven of van God is, maar een corrigerend sturen van onze eigen ziel. Het artikel 'harmonie' licht toe dat onze ziel een aangeboren harmonie bezit. Als we als persoonlijkheid een ander mens ellende aandoen, zal onze ziel stuwend worden om de verloren harmonie met al het leven in volgende levens te

herstellen. Onze eigen ziel brengt ons daarvoor in levensomstandigheden die we als persoonlijkheid onrechtvaardig kunnen vinden, maar waarin we wel de mogelijkheid hebben om het 'oorzaak en gevolg' te beëindigen door liefde te geven in plaats van ellende te veroorzaken.

De rechtvaardigheid van het leven bestaat erin dat elke ziel de mogelijkheid heeft om al het karma en oorzaak en gevolg op te lossen, dat door de eigen persoonlijkheid veroorzaakt is. Hiervoor krijgt elke ziel voldoende levens. Door het vermogen om te reïncarneren kan elke ziel zich van deze disharmonie bevrijden, waardoor de weg weer vrij is om geestelijk verder te evolueren. Dan beleeft zij haar verdere kosmische evolutie in de rechtvaardigheid die zij nu zelf als bewuste persoonlijkheid in elke handeling vertolkt.

Hoe rechtvaardig zijn we reeds?

Door de opgedane ervaringen van miljoenen levens leren we hoe het voelt om iets te ondergaan dat we in een andere situatie een ander hebben aangedaan. Ook ervaren we hoe het voelt als we het leven in liefde tegemoet treden. Hierdoor beleven we een innerlijke evolutie, die ons uiteindelijk tot een universele liefde voor al het leven zal brengen.

Hiervoor is het nodig dat we in alles rechtvaardig worden. Zoals bij alle eigenschappen van het leven kunnen we ons de vraag stellen: wat hebben we er ons reeds van eigen gemaakt? Onze ziel heeft een aangeboren rechtvaardigheid, maar als persoonlijkheid worden we ons pas na vele levens bewust van wat we kunnen doen om die rechtvaardigheid ook in ons dagelijkse leven toe te passen.

De meesters geven een aantal voorbeelden voor het maatschappelijk leven. Bepalen we een verkoopprijs eerlijk naar inspanning en kosten, of berekenen we er een woekerwinst bovenop? Leven we op de kracht en de kosten van een ander in plaats van er zelf voor te werken als we dat kunnen? Verwennen we onze kinderen tot luiheid in plaats van hun de mogelijkheid te geven zichzelf te ontwikkelen door eigen inspanning?

Voor het beleven van de rechtvaardigheid kunnen we ons nog niet aan de maatschappij spiegelen, want de mensheid heeft de geestelijke rechtvaardigheid nog niet bereikt. De meeste mensen zijn immers nog ingesteld op het stoffelijke bezit. Als we zelf een hogere gevoelsgraad willen bereiken, dan kunnen we onszelf altijd de vraag stellen: ben ik waar en rechtvaardig in alles wat ik denk en doe?

Jozef Rulof trad iedereen rechtvaardig tegemoet. Het maakte niet uit wat een mens in het verleden had gedaan, bij Jozef kon men beginnen met een schone lei. Alleen wanneer iemand zelf onrechtvaardigheid, onwelwillendheid of leugens naar Jozef bracht, ging hij een stap achteruit en liet hij die

mens zichzelf beleven.

Goddelijke rechtvaardigheid

Vele mensen vragen zich af waarom God kan goedvinden dat de ene mens alles krijgt, en de ander niets. De artikelen 'Alziel en Albron' en 'kosmische splitsing' lichten toe dat God als Alziel zichzelf gesplitst heeft in biljoenen deeltjes, waardoor elke ziel de goddelijke rechtvaardigheid als aangeboren eigenschap meekreeg.

Hierdoor hebben we allemaal dezelfde mogelijkheid om ons door miljoenen levens een kosmisch bewustzijn eigen te maken, nadat we al de onrechtvaardigheid die we zelf gecreëerd hebben, omgezet hebben in liefde en geluk voor alle zielen waarmee we op ons levenspad verbonden zijn geraakt.

Met dat kosmische bewustzijn zullen we onze levens op de volgende planeten van de hogere kosmische levensgraden vanaf het begin rechtvaardig opbouwen en beleven. Het artikel 'vierde kosmische levensgraad' licht toe hoe hierdoor een volledige samenleving rechtvaardig is, zodat er nooit meer ellende kan ontstaan. Daar beseft elk mens bewust hoe hij zijn goddelijke rechtvaardigheid heeft gekregen, vergooid, hersteld en nu voor eeuwig vertolkt in elk gevoel, in iedere gedachte en in alle handelingen.

Bronnen

Mens of ziel

Meester Zelanus legt in zijn boek 'Geestelijke Gaven' uit dat de vragen over rechtvaardigheid alleen te beantwoorden zijn als men meerdere levens beschouwt:

Wie alles, wat ik u tot nu heb verteld, goed aanvoelt en begrijpt, zal thans de verklaring weten voor de vele schijnbare onrechtvaardigheden, die de wereld te zien geeft.

Geestelijke Gaven (SP.139)

Waarom krijgt de een rijkdom en gezondheid en de ander armoede en ziekte als zijn deel?

Met deze vragen, die voor tallozen op aarde grote problemen zijn, weet ge alleen maar geen raad, als ge aanvaardt, dat ge slechts één leven ontvangt, zoals uw kerken en uw wetenschap nog steeds beweren.

Als ge kunt aanvaarden, dat de ziel een evolutie moet doormaken om al die stoffelijke graden te beleven, ziet u in, dat er van Goddelijke onrechtvaardigheid geen sprake is.

Indien u even doordenkt moet het u duidelijk zijn, dat God als een Vader van liefde Zijn kinderen niet onrechtvaardig behandelen kán! Hij kan niet Zijn ene kind alles geven en het andere in ellende laten omkomen.

Geestelijke Gaven (SP.141.145)

Wat dus onrechtvaardigheid lijkt, betekent in wezen evolutie. Om tot God als bewúste zielen te kunnen terugkeren moeten we alle graden, die Hij schiep, beleven. In één leven is die hoogte niet te bereiken, daartoe zijn er vele nodig.

Geestelijke Gaven (SP.157.159)

Oorzaak en gevolg

Wij zelf hebben de rechtvaardigheid in onze vorige levens aangetast:

Wij stellen nu vast welke eigenschappen, als fundamenteel bezit, de mens toebehoren. Ziet u? En dan komt die kern naar voren, zodat gij aan het einde van deze morgen weet waarvoor gij eigenlijk leeft. Vraag nu eens in uw maatschappij aan de geleerde: ‘Waarvoor leeft u, meneer? Godgeleerde, waarvoor leeft u? Waarom bent u hier op aarde? Waarom leeft dat kind daarginds nog in het oerwoud? Waarom hebt gij daar kastelen en paleizen? En waarom is er daar mismaking? Waarom zijn er daar ziekten, is er daar ellende? Waarom heeft de ene mens alles? Waarom is er een Rembrandt geboren, een Titiaan, een Van Dyck, een Beethoven? Waarom hadden die kinderen alles en waarom kan het andere kind van deze tijd en vorige tijden dat niet bereiken?’ Ziet u? ‘Waarom heeft de ene mens bezieling, heeft de ene mens het weten en het andere is doofstom geslagen, komt als een doofstomme op aarde terug, is blind, is levenloos? Ziet u? Kan God dat goedvinden?’

Wij kunnen u thans verklaren dat ge dat zelf zijt, maar ik ben nog niet zover. De wetten van God kunnen nu verklaren dat ge vroeger, eens die goddelijke rechtvaardigheid hebt bezoedeld en dat moet u aanvaarden. We hebben miljoenen levens gekend en daar is de mens gaan eisen.

Lezingen Deel 2 (L2.4633.4652)

Op zielsniveau valt het begrip ‘kind’ weg omdat elke ziel miljoenen levens heeft beleefd:

Nu komt ge tot uzelf, u bent moeder of vader. U bent een kind? Over het kind behoeft ge niet te spreken, want we weten: dit zijn alleen geboorten, in dat kind leven miljoenen levens. Wanneer het kind ouder wordt en moeder wordt, is die schepping weer aanwezig.

Lezingen Deel 2 (L2.4686.4689)

Wanneer de mens kan aanvaarden dat hij karma heeft veroorzaakt, is dat een eerste stap. De ruimtelijke rechtvaardigheid bestaat er echter in dat elke ziel de mogelijkheid krijgt om het karma op te lossen door de levenstijd terug te geven aan het leven van wie de stoffelijke levenstijd is afgenomen door een moord:

De mens zegt: ‘En nu zal ik mij buigen en dan ben ik er immers?’ Ja, dan legt u het eerste fundament. Dan legt u het eerste fundament, ook al breekt gij elke dag uw kostbare, innerlijke nek, u staat toch weer op – nietwaar? – want gij kunt u niet vernietigen; zo rechtvaardig is God. Ook al schiet ge daar duizenden mensen neer – wij weten immers, die wetten die hebben we leren kennen, we zijn zelf aan het goedmaken begonnen – u moet naar de aarde terug om al die duizenden mensen van een ander volk een nieuw lichaam te schenken. U zult weer goedmaken en nu is dit de goddelijke, ruimtelijke rechtvaardigheid.

Lezingen Deel 2 (L2.4894.4898)

De goddelijke rechtvaardigheid heeft niets met straffen te maken:

De goddelijke rechtvaardigheid is in de maatschappij, is voor deze mensheid zoek. Er wordt tweeduizend jaar gepraat en wanneer de geestelijke, uw dominee voor rechtvaardigheid komt en hij zegt: ‘En God is rechtvaardig en zal die en die mensen straffen’, dan struikelt hij reeds over de goddelijke rechtvaardigheidswet, want God straft niet – ziet u? – en hij kan opnieuw beginnen. Hij moet eerst de God van al het leven leren kennen en die is – dat hebben wij beleefd en dat kunt ge aanvaarden – die is licht, leven, liefde!

Lezingen Deel 2 (L2.3791.3793)

Hoe rechtvaardig zijn we reeds?

De goddelijke rechtvaardigheid is wel bedacht maar nog niet bevoeld:

‘De rechtvaardigheid van God’, had meester Alcar tot Jeus kunnen zeggen, maar dat kon dat kind nog niet verwerken, ‘is als een wijsgerig stel-

sel dat door Socrates en Plato en nu door uw eigen universiteiten wordt beleefd, maar niet wordt bevoeld.’

De mens spreekt over rechtvaardigheid, de mens wil rechtvaardigheid dienen en in de eerste plaats voor uw maatschappij verkopen. We komen dus straks tot de maatschappij en dan kunt ge uzelf afvragen: ‘Wat hebben wij voor miljoenen dingen, eigenschappen, aan bezit gekregen voor de rechtvaardigheid?’ We leggen een fundament voor die universele rechtvaardigheid. We komen natuurlijk in de menselijke rechtvaardigheid voor duizenden gedachten, voor de Bijbel, voor een universiteit, voor uw praten, uw denken, uw eten, uw drinken, uw vader-, uw moederschap.

Lezingen Deel 2 (L2.3815.3819)

Wat hebben wij er als mens van gemaakt?

En dan telkens weer kunnen we gaan vragen: wat hebben wij er ons van eigen gemaakt?

Lezingen Deel 2 (L2.4834.4834)

Zijn we eerlijk in ons handelen?

Als u dit vasthoudt, als u werkt, houd dit gevoel nu eens bij u als u werkt; het doet er niet toe wat u doet, waarvoor u dient, u moet allen eten, drinken, maar in rechtvaardigheid. Is het niet waar, wanneer u met die mensen spreekt en u geeft eerlijk en braaf uw prijs op – dit is vanuit de hemelen een minderwaardig gevoel, een ontleding, maar het behoort tot uw maatschappij en uw leven – en u geeft de rechtvaardigheid in uw zaak, in uw taak, in hetgeen gij verkopen wilt, dan kunt ge terugkomen, of anders is die deur daar gesloten. De rechtvaardigheid is het allermachtigste fundament voor uw ziel, geest, uw maatschappij, persoonlijkheid. Die rechtvaardigheid leeft in de mens, omdat u het leven hebt. En door de rechtvaardigheid krijgt ge het hoofd buigen, het begrijpen, het aanvaarden, het spreken, het ontleden van de dingen. Maar sluit u zich niet af indien u geen gelijk krijgt en de andere mens kan zeggen: ‘U bent onwaar!’ Want weet u hoe uw leven, uw persoonlijkheid is achter de kist? En u wilt de mens, u wilt het leven, u wilt Christus, u wilt de ziel, uw geest, uw vader- en moederschap geen rechtvaardigheid geven, weet u hoe dan uw sfeer is?

Lezingen Deel 2 (L2.4302.4309)

Leven we ten koste van een ander?

Beseft gij niet, de mens zegt op aarde: 'Ik zal alles doen voor mijn kinderen, ik zal alles doen voor dat leven'? Maar wat moeten uw kinderen dan doen? Wanneer u de geestelijke, de goddelijke rechtvaardigheid beleeft, dan zegt de rechtvaardigheidswet: 'Dat kind moet dan maar bewijzen wat het wil.' Hoe wordt nu het bezit van de maatschappij verbruikt? Daar kom ik ook aanstonds tegemoet, dat staat dadelijk voor ons. Waar dient nu het bezit voor? Om het leven dat en dat en dat te schenken, om het af te breken, om het leven gemakkelijk te maken? U moet uzelf tot uitdijng brengen. Wat doet u? Leeft u van een ander? Laat u een ander voor uzelf werken? Wat doet u zelf?

Er zijn mensen, levens gaan er voorbij, vader en moeder hebben alles, de kinderen zijn door dat alles volkomen lichamelijk, geestelijk verknoeid. U wordt vanzelf hard; neen, streng, omdat u ziet dat het leven dat zichzelf niet bezielt, stilstaat. U komt er nooit indien u niet gaat dienen, indien u die wetenschap niet uitzendt. 'Ik mis de ruimte, ik mis mijn goede boek', en ze zijn te lui, te onbewust om het in zich op te nemen.

Lezingen Deel 2 (L2.4376.4391)

De maatschappij bouwt nog niet aan de lichtsferen in het hiernamaals:

Dan kunt u onmiddellijk zeggen: die hele maatschappij waarin u leeft is een chaos, is één en al onrechtvaardig, er is niets dat fundament bezit, waardoor deze maatschappij doorbouwt voor het leven achter de kist; dat is er niet, dat zal ik u bewijzen.

Lezingen Deel 2 (L2.4522)

De rechtvaardigheid voor ons eigen innerlijke leven zullen we zelf moeten opbouwen:

Maar wat is nu eigenlijk rechtvaardigheid ten opzichte van uw innerlijke leven, de astrale wereld en de ruimte die de mens moet overwinnen?

Lezingen Deel 2 (L2.4485)

Ons innerlijke leven bezit gevoelsgraden:

En dat leven bezit graden voor het eigen verkregen bewustzijn. Natuurlijk en vanzelfsprekend is dat het gevoelsleven, het leven achter de kist, het is tevens en bovendien harmonie en daarna volgt dan weer de rechtvaardigheid. Ik ben juist voortgegaan om die rechtvaardigheid te ontleden omdat u hier in dit leven geen rechtvaardigheid meer kent. Dat wil zeggen: de mensheid heeft de geestelijke rechtvaardigheid nog niet

bereikt, en die moet u zich toch eigen maken.

Lezingen Deel 2 (L2.4493.4496)

Om in gevoelsgraad te stijgen, kunnen we ons afvragen wanneer we waar en rechtvaardig zijn in ons voelen, ons denken en ons handelen:

Wilt gij geluk in alles, in uw stilte, door uw denken, uw innerlijk voelen? Tracht dan de mens waarmee gij te maken hebt, rechtvaardig te aanvaarden, te bevoelen, te beleven en te bepeilen. Ontdoe uzelf van die duisternis in u, van dat snibbige, dat harde, dat snauwerige, want dat is geen rechtvaardigheidsgevoel, dat is geen harmonie, dat kan geen liefde zijn, u remt uw ontwaking. Wees lief, wees waar in alles, ga eindelijk eens beginnen om die fundamente te leggen en ik verzeker u: miljoenen achter de kist die komen er tot u, om uw leven op te trekken, om uw leven te bezielen en u dat geluk te geven, omdat gij dient. En wanneer ge dient, dan staan de hemelen voor u open en dan eerst – geloof het – spreekt de Universiteit van Christus als een rechtvaardigheidswet voor al uw duizenden en duizenden karaktereigenschappen die deel uitmaken van uw menselijke persoonlijkheid, die u bent als vader en moeder.

Lezingen Deel 2 (L2.5092.5096)

Jozef Rulof (André) trad elk mens rechtvaardig tegemoet:

We moeten nu beginnen om fundamente te leggen voor het dagelijkse ik waarin en waarvoor gij leeft. Aanvaard elk woord dat rechtvaardigheid moet en zal zijn. Begin om niets anders te willen dan het leven rechtvaardig te zien. Rechtvaardig te zien! Als u bij André komt aan huis en al bent u in de gevangenis geweest, ook al loopt de hele maatschappij u achterna, u loopt met leugens en bedrog, u staat in uw eigen drek en bagger, dan zegt hij: ‘Voor mij zijt ge schoon, mooi en machtig’, ziet u? Altijd weer ziet hij één volmaaktheid, de mens is volkomen volmaakt voor hem, innerlijk en uiterlijk. Die mens heeft geen leugens en geen bedrog, die mens is in harmonie, die mens is voor zijn leven rechtvaardig. En indien u onrechtvaardig, onwelwillend tot hem komt en hij gaat het zien, dan gaat zijn persoonlijkheid ... dat doen wij ook, dan gaan wij weg. Dan gaan wij achteruit: gaat u maar voorbij, gaat u maar door.

Lezingen Deel 2 (L2.4109.4117)

Goddelijke rechtvaardigheid

Hoe kan God dat goedvinden?

De één heeft alles, het andere leven heeft niets. Hoe kan dat? U hoort miljoenen gebeden en vragen die de mensen zich stellen: 'Hoe kan God dat goedvinden?'

Lezingen Deel 2 (L2.4504.4506)

Hoe kan die God rechtvaardig zijn?

Want u voelt het zeker, de éne mens krijgt alles van die rechtvaardige God en een ander wordt daar levend en bewust gekraakt, vermoord. De brandstapel is er nu niet meer, maar wanneer ge terugkijkt naar andere volken, dan ziet u narigheid, ellende, afbraak, geseling, besmetting, ziekten. En kan dat een God die rechtvaardig is aan de mens geven en kan die dat vertegenwoordigen? Dat bestaat niet! Wij krijgen al te zien dat de mens voor zichzelf fundamenteën heeft gelegd voor een rechtvaardigheid die hij bezit en niets te betekenen heeft voor uw ziel, voor uw geest, voor uw astrale leven, voor de ruimte.

Lezingen Deel 2 (L2.3820.3824)

Dus wij gaan nu beginnen aan de wijsgerige stelsels. We willen weten: wat is rechtvaardigheid? Hoe kan God goedvinden dat het ene kind daar wordt vermoord en het andere krijgt een kroon op het hoofd, op het eigen ik? Hoe kan Hij de mens slaan door ziekte en melaatsheid, pest en cholera?

Lezingen Deel 2 (L2.3885.3888)

In zijn lezingen bespreekt meester Zelanus de reizen door het universum die hij met meester Alcar en met André heeft gemaakt om God en al het leven te leren kennen:

Ik heb u beloofd dat wij aanstonds – zei ik altijd maar weer – terug zouden keren uit het universum en enigszins de wijsgerige stelsels voor de mens, voor ziel, geest, persoonlijkheid, maatschappij, astrale wereld zouden ontleden. Doordat wij een reis hebben gemaakt door het universum en God als licht, leven, vader en moeder hebben leren kennen, komen wij vanzelfsprekend tot de goddelijke rechtvaardigheid.

Lezingen Deel 2 (L2.3785.3786)

De goddelijke rechtvaardigheid bestaat erin dat God elke levensvonk zijn goddelijke persoonlijkheid heeft gegeven:

Maar waarin leven nu die goddelijke fundamenteën die de rechtvaar-

digheid van God vertegenwoordigen? Want hierdoor kunt u leren: die bloem bezit de goddelijke ruimtelijke rechtvaardigheid, want dat kind heeft leven; hebt u ook. Een dier heeft ook rechtvaardigheid, dat zien we straks, maar we gaan eerst kijken naar de ruimte. We moeten terug, we gaan terug naar de ruimte, naar de maan, naar zon, sterren en planeten, want die hebben hun goddelijke rechtvaardigheid gekregen. En nu heeft alles in God licht, leven, liefde, maar het leven gaf God aan elke cel, aan iedere vonk. En die vonk ... U laat dat licht en dat leven, en die ziel en die geest, en dat vader- en moederschap, laten wij vanmorgen rustig daar in die wereld waar het is. Wij hebben het alleen over de goddelijke rechtvaardigheid, maar dat denkt u erbij, want daarvoor hebben wij die ruimte beleefd. Wij gingen tot sterren en planeten, wij kwamen in de astrale wereld, wij kwamen in de wereld voor uw geest, achter de kist. Wij kwamen op de Vierde, de Vijfde, de Zesde, de Zevende Kosmische Graad. Wij betraden het Al, gingen terug en verder tot de Almoeder in het onzichtbare, toen de God van al het leven nog zou beginnen. We hebben daar wéér die duisternis beleefd.

Lezingen Deel 2 (L2.3825.3836)

Doordat God zich splitste in het oneindige in die ruimte, Hij zich verdeelde door myriaden deeltjes, kreeg elk leven, iedere vonk op macrokosmische afstemming de eigen persoonlijkheid in handen. En dat was nu en dat is nu de rechtvaardigheid van God. Nu heeft God niets meer te schenken.

Lezingen Deel 2 (L2.3854.3856)

De Alziel als Almoeder gaf aan al het leven haar rechtvaardigheid:

De Almoeder die gaf zich, de Albron die bouwde aan één gevoelsgraad en dat was: mijn leven zal deze ruimte vullen, de macrokosmos zal die vermenigvuldiging voortzetten, vergeestelijken en verstoffelijken, en hierna bezit al het leven de rechtvaardigheid van mijzelf.

Lezingen Deel 2 (L2.4535)

God gaf aan al het leven de ruimte voor baring en schepping:

Wat u thans moet gaan aanvoelen en zult moeten begrijpen is, dat God aan het leven de ruimte voor baring en schepping heeft gegeven en daarin ligt nu de goddelijke rechtvaardigheid. Er is niets anders meer te beleven. De goddelijke rechtvaardigheid die hébt u, want u bezit het leven.

Lezingen Deel 2 (L2.3920.3922)

Door de mogelijkheid tot reïncarnatie is de goddelijke rechtvaardigheid te zien voor al het leven:

Door die kosmische goddelijke rechtvaardigheid hebt ge steeds weer lichaam na lichaam gekregen. En dat werd de wedergeboorte, dat is de reïncarnatie, onfeilbaar gaat dat door, er is niets aan te vernietigen. Meer is er niet. Daarin leeft en is de goddelijke rechtvaardigheid te zien.

Lezingen Deel 2 (L2.4002.4005)

Kosmische bewustwording

106. Ontstaan van de astrale wereld

Het hiernamaals is ontstaan door de geestelijke uitstraling van de mens vanaf de tijd dat de oermensen hun laatste levens op aarde beleefden.

Sferen in het hiernamaals

De schrijvers van de boeken van Jozef Rulof, de meesters, geven al in hun eerste werk 'Een Blik in het Hiernamaals' een overzicht van de astrale of geestelijke werelden waar we na onze levens op aarde naartoe gaan. Ze noemen die werelden sferen, en maken een onderscheid tussen duistere sferen en lichtsferen.

'Een Blik in het hiernamaals' en de artikelen over ons hiernamaals (uit 'Het Jozef Rulof Naslagwerk Deel 1 Ons Hiernamaals') zijn gesitueerd in de huidige tijd, ze beschrijven wat er gebeurt wanneer nu een mens van de aarde naar het hiernamaals overgaat. Het ontstaan van het hiernamaals beschreven de meesters in hun latere boeken, toen ze de evolutie van de menselijke ziel konden gaan volgen.

De wereld van het onbewuste

In hun 'kosmologie' volgen de meesters deze evolutie van de mens op 'ziels-niveau'. Hierdoor komen we te weten waar, wanneer en hoe de menselijke ziel het hiernamaals heeft geschapen. Want het hiernamaals was er niet vanaf het begin.

In het begin had de ziel geen bewust hiernamaals om naartoe te gaan. In het artikel 'onze eerste levens als cel' worden de allereerste levens van de eerste menselijke zielen op de eerste planeet in de ruimte beschreven. Na hun eerste leven als cel lieten deze zielen hun cellichaampje los en beleefden zo voor de eerste maal wat de mens op aarde 'sterven' noemt.

De zielen kwamen niet terecht in een bewust hiernamaals, want dat was nog niet gevormd. Ze kwamen terecht in de 'wereld van het onbewuste'. Dit is een toestand van de ziel die vergeleken kan worden met een zeer diepe slaap, zoals toegelicht wordt in het artikel 'wereld van het onbewuste' (uit 'Het Jozef Rulof Naslagwerk Deel 2 Onze Reïncarnaties'). Hierin bezonken de ervaringen van het beleefde leven, en maakten de zielen zich klaar om te reïncarneren. De meesters noemen deze wereld onbewust, omdat de ziel als persoonlijkheid in deze toestand in slaap is.

Op de eerste planeet en de hieropvolgende planeten gingen de zielen na elk stoffelijk leven steeds weer naar de wereld van het onbewuste, om zich af

te stemmen op de kleine cel waarin ze gingen reïncarneren. Die afstemming bestond uit het terugkeren naar het embryonale bewustzijn, om de nieuwe tere cel in haar groei niet te hinderen met bewuste herinneringen aan de vorige levens.

Stoffelijke levensgraden

De meesters hebben de kosmische evolutie van de eerste zielen op de eerste, tweede en derde kosmische levensgraad kunnen volgen. Ze zagen dat de zielen biljoenen malen reïncarneerden, om te evolueren van een kleine cel naar het menselijke lichaam op aarde. Tijdens al deze levens gingen de zielen na het stoffelijke leven altijd onmiddellijk naar de wereld van het onbewuste. Nergens zagen de meesters een bewust hiernamaals, nooit ging de ziel naar een astrale sfeer waarin zij wakker werd en bleef. Altijd viel de ziel als persoonlijkheid onmiddellijk in slaap na het sterven.

De meesters verbonden zich in gevoel met de eerste reïncarnerende zielen en ze voelden dat die al die tijden alleen ingesteld stonden op het scheppen en beleven van de lichamelijke levensvormen. In het artikel 'stoffelijke levensgraden' wordt toegelicht hoe de eerste zielen op aarde hun lichamelijke levensvorm opbouwden van cel tot oermens. Door het beleven van lichaam na lichaam kregen de oermensen ervaringen en begon hun persoonlijkheid te groeien. Toch stonden zij als ziel al die tijd alleen ingesteld op het beleven van de stoffelijke levensgraden totdat zij de laatste graad ten volle hadden ervaren.

Karma

Tijdens hun laatste levens op aarde bereikten de eerste zielen door alle ervaringen een bepaald niveau van gevoel dat de voordierlijke gevoelsgraad genoemd wordt. Hun persoonlijkheid werd zich bewust van de lichamelijke kracht en gebruikte die onder meer om andere oermensen te bevechten en te doden. Het artikel 'karma' licht toe wat de gevolgen waren van deze moorden.

De eerste zielen verloren hierdoor hun harmonie met andere zielen, en zij wilden die harmonie herstellen door de afgenomen levenstijd terug te geven. Hiervoor hadden ze nieuwe levens nodig, en zo begonnen ze aan hun 'karmalevens'.

De meesters zagen dat de eerste zielen ook tussen twee karmalevens niet naar een bewust hiernamaals gingen, omdat de zielen alleen ingesteld stonden op het oplossen van al het karma dat ze opgebouwd hadden. Ook nu gingen ze na een stoffelijk leven onmiddellijk naar de wereld van het onbe-

wuste.

Geestelijke uitdijing

Toch zagen de meesters dat er reeds in de oertijd een andere niet-stoffelijke wereld ontstond, naast de wereld van het onbewuste. Ze namen waar dat de eerste zielen als oermensen hun verkregen bewustzijn uitstraalden. Deze uitstraling was aanvankelijk als een ijl plasma dat na duizenden jaren vormen begon aan te nemen.

De geestelijke uitstraling van de oermensen bouwde op deze wijze geleidelijk een astrale wereld op. Hoe meer de mens zijn voordierlijk gevoelsleven beleefde, hoe duidelijker deze astrale wereld vorm kreeg. Na lange tijd verdichtte zich deze wereld tot een duister bergachtig landschap van astrale substantie: het menselijke hiernamaals had vorm gekregen!

Basiskrachten van de ziel

De meesters zagen in dit vormingsproces van het menselijke hiernamaals een gelijkenis met wat zij in het begin van de schepping hadden waargenomen. Het artikel 'onze basiskrachten' licht toe hoe de Alziel in het begin der tijden door de uitstraling van haar gevoel een geestelijke wereld had geschapen die toen nog uit ijle nevelen bestond. Na biljoenen tijdperken van uitdijing en verdichting waren deze nevelen zo compact geworden dat ze via een kosmische splitsing geboorte gaven aan de eerste zon en de eerste planeet in de ruimte.

De menselijke ziel is uit de Alziel ontstaan, en behield hierbij haar basiskrachten 'uitdijing en verdichting'. Hierdoor bouwden de eerste zielen hun stoffelijke levensgraden op. Toen zij hun hoogste levensvorm op de eerste planeet in de ruimte beleefden, straalden zij het verkregen bewustzijn uit naar de ruimte. Het artikel 'evolutie op het land' licht toe hoe deze uitstraling een nieuwe geestelijke wereld schiep. Een wereld die zich kon verdichten tot de volgende planeet op het moment dat de eerste zielen daar hun kosmische evolutie voortzetten. Ook hier had de menselijke ziel haar volgende stap als een geestelijke wereld zelf geschapen door haar geestelijke uitstraling.

De eerste bewuste astrale wereld

De meesters begrepen hierdoor dat de vorming van een bewust hiernamaals het volgende stadium van ontwikkeling voor de ziel was. En zij zagen dat het ontstaan van de duistere sferen daarbij onvermijdelijk was, omdat de geestelijke uitstraling van de oermensen voortkwam uit hun voordierlijk

gevoelsleven. Daardoor vormde zich een weliswaar bewust, maar nog duister hiernamaals. De mens is die duistere sferen later 'hellen' gaan noemen.

Toen de eerste zielen op aarde hun laatste karmaleven hadden voltooid, gingen zij over naar de astrale wereld die zij onbewust zelf geschapen hadden. Voor het eerst in ontelbare biljoenen tijdperken betrad de menselijke ziel een bewuste geestelijke wereld van haarzelf, voordien had zij alleen de wereld van het onbewuste beleefd na een stoffelijk leven.

Door het betreden van hun bewuste hiernamaals hadden de eerste zielen de aarde als de laatste planeet van de derde kosmische levensgraad stoffelijk overwonnen. Na hun laatste stoffelijke leven vielen zij in slaap, en werden ze wakker in hun eigen geestelijke werkelijkheid. Dat wakker worden wordt beschreven in het artikel 'schepper van licht'.

Bronnen

Karma

De mens die zijn cyclus van aardse reïncarnaties nog niet voltooid heeft, gaat onmiddellijk na het sterven naar de wereld van het onbewuste:

Indien u nu aanstonds, wanneer ge hier vertrekt, teruggaat naar de aarde, dan lost u onmiddellijk al op voor de wereld van dat onbewuste; dat heet de wereld van het onbewuste, de wereld voor de geboorte, u wordt moeder of u wordt vader. Dadelijk als u loskomt van het lichaam verdwijnt u en verwaast u. Uw moeder die bijvoorbeeld over is en uw vader, die reeds een bestaansfeer bezitten, die behoeven u niet te komen halen ...

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.3288.3290)

Zolang niet al het karma is opgelost, leeft men in de 'wet voor de geboorte' en gaat men na het aardse leven naar de wereld van het onbewuste om opnieuw geboren te worden:

Maar wanneer u dus teruggaat naar de aarde, heeft uw vader, uw liefde, uw vrienden, uw broeders en uw zusters niet te komen, u lost direct op, want u bent in de wet voor de geboorte. Duidelijk? Dat gaat allemaal vanzelf, kan niemand iets aan veranderen. U moet nog terug, u hebt daar nog ergens hier op deze wereld met mensen te maken, maar u bent dus nog niet gereed, u hebt nog iets goed te maken, u moet moeder zijn of vader.

Op een contactavond stelt een toehoorder de volgende vraag aan meester Zelanus:

(Mevrouw in de zaal): 'Hoe kon de prehistorische mens zijn aardse kringloop beëindigen, als hij niet anders deed dan doden op de aarde?' Hij heeft niet alleen gedood. U hebt allemaal gedood.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.10808.10810)

Het artikel 'karma' licht toe dat vele mensen op aarde reïncarneren wegens het plegen van een moord:

Wanneer u aanstands achter de kist komt en u gaat verder ... Het is mogelijk dat u teruggaat naar de aarde, dat weet u, dan hebt u goed te maken voor, of dood, moordslag. U hebt misschien, in vorige levens hebben we kinderen vernietigd, we hebben het leven weer in het aangezicht van God geslingerd.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.10815.10817)

Dit terugkeren voor het oplossen van karma geldt zowel in deze tijd als voor de prehistorische mens:

En we weten, nu moeten wij al die lichamen, die zielen moeten wij een nieuw lichaam schenken, want wij zonden die levens te vroeg naar het volgende stadium. U gaat terug naar de aarde of u leeft verder.

En nu vraagt u: hoe zijn die mensen daar gekomen? Ze hebben gemoord. Ze hebben al die moorden goed moeten maken, want er was iemand op aarde die hen weer tot die aarde trok. Voelt u wel?

Die ziel die weer opnieuw geboren werd, die eiste van u om een nieuw lichaam te baren als moeder. Bent u vader – ik heb u die wetten verklaard – dan moet u tot het moederschap terugkomen, om die baring tot stand te brengen, te verstoffelijken.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.10819.10826)

Geestelijke uitdijning

Meester Alcar voerde Jozef Rulof (André) terug naar de tijd dat de eerste oermensen hun laatste levens op aarde beleefden:

Ik keer nu tot die eerste mensen terug die de begaanbare planeet hebben

bereikt, want deze wezens zouden sterven.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.6500)

Op dat moment was er al een astrale wereld ontstaan:

De planeet aarde was gereed, doch wat geschiedde er in de astrale wereld? Ook voor het innerlijke leven was er een wereld en die wereld werd als het evenbeeld van de aarde, doch in een geestelijke toestand.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.6502.6503)

De mens op aarde was zich van die astrale wereld niet bewust:

„Dan ga ik nu eeuwen verder. Toch was er werking, gebeurde er iets in de astrale wereld, waarvan niemand iets wist. In de astrale wereld ontstond een andere wereld. Die wereld werd uit de mens geboren. Ik zal je dit proces duidelijk maken en dan leren wij de hel kennen.

Ik heb je duidelijk gemaakt, dat de mens in zijn stoffelijke toestand op aarde verderging en ontwaakte en dat ontwaken betekende haat, hartstocht en verdierlijking. Iedere zonde die zij deden, iedere fout die de mens beging, door anderen het leven te ontnemen, door al die verschrikkingen dus, verdichtte zich de astrale wereld en dit werd de hel. In die wereld bouwde zich door haat, hartstocht en geweld een tweede wereld op en die wereld werd de bestaanswereld voor hen, die hun kringloop der aarde hadden volbracht. Ik ga nu enige duizenden eeuwen verder en toon je dan wat in die tijd geschiedde. Zie en neem waar, André.”

„Mijn God, wat is dat, Alcar?”

„De hel, André, de hel in het leven na de dood. De mens is bezig zich een hel te scheppen en in die eeuwen heeft zich de astrale wereld verdicht.”

André zag een andere wereld in deze duisternis. Hoe is het mogelijk, dacht hij. „Was dit niet te voorkomen, Alcar?”

„Neen, mijn jongen.”

„Leven hier reeds mensen?”

„Neen, nog niet, die komen straks, wanneer dus de mensen de hoogste stoffelijke graad hebben bereikt.”

Mijn God, wat verschrikkelijk, dacht André. „U zegt, dat de astrale wereld, de hel dus, op de mens wacht?”

„Ja, André, dit was niet te voorkomen. Helaas, de duisternis wacht. Dit zou de hel worden in het leven na de dood en die bouwde zich de mensen zelf op. Want de mens is in een bewustzijnstoestand overgegaan, het innerlijke leven heeft zich dat eigen gemaakt. De hel werd dus uit de mens geboren, maar God wilde dit niet. God gaf de mens alles, Zijn eigen

leven, doch de mens is het die dit tot stand bracht. Ik zei reeds, op aarde werd het bewuste kwaad geboren en de mens schiep dit. Voel je dit alles, André?”

„Wanneer ik u duidelijk heb begrepen, Alcar, dan voel ik beide werelden. De eerste astrale wereld is de natuurlijke wereld, als ik het zo mag zeggen, maar onbewust, die andere wereld is bewust.”

„Inderdaad, zo is het. Want de mens moet verder en hoger en al is dit de hel, toch is deze wereld een hoger stadium dan de wereld van het onbewuste. Eens zou het aardse einde komen. Het innerlijke leven werd bewust, heeft een dierlijk bewustzijn bereikt en stemt zich af op iets, wat na de aardse dood de geestelijke bestaanswereld zou zijn. Wij hebben deze duistere sfeer als de hel leren kennen, een wereld dus van bewustzijn. Toch waren beide werelden één, doch de ene voor de andere onzichtbaar. Nu ga ik weer enige eeuwen verder en zul je zien hoe de hel zich verdichtte.”

André ging dat volgende stadium waarnemen. Hoe kan het, dacht hij. Hij zag een bergachtig landschap. Dit was de hel, de schaduw van de werkelijkheid. Dit was de bewuste geestelijke wereld, doch de hel in het leven na de dood, de duisternis aan Gene Zijde.

„Leven hier nog steeds geen mensen, Alcar?”

„Nee, nog niet, eerst duizenden jaren later.”

Het Ontstaan van het Heelal (OR.6518.6562)

De oermensen hadden toen een voordierlijke gevoelsgraad bereikt:

Toen de mensen op aarde zover waren gekomen, was nog steeds de hel in het leven na de dood leeg. Nu was die graad bereikt, hadden miljoenen wezens hun kringloop der aarde volbracht en zouden straks sterven. Doch hun innerlijke leven was een voordierlijke toestand.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.6655.6657)

Deze oermensen waren de wereld van het onbewuste ontstegen:

Dan kwam hun einde op aarde en traden zij een andere wereld binnen. Je voelt zeker wel, André, dat dit de eerste mensen van de hel waren, mensen die niet meer tot de aarde konden terugkeren, omdat zij hun stoffelijke kringloop hadden volbracht en zij door die andere wereld werden aangetrokken. In dit geval de duistere sferen, de astrale wereld, of de hel in het leven na de dood. Nu hadden deze wezens zich van de wereld van het onbewuste bevrijd en traden een bestaanswereld binnen.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.6665.6668)

107. Schepper van licht

De eerste zielen ontdekten hoe ze op eigen kracht lichtsferen konden scheppen door het leven te dienen en universeel lief te hebben.

De eerste zielen

Het artikel ‘ontstaan van de astrale wereld’ beschrijft hoe het hiernamaals gevormd is door de geestelijke uitstraling van de mens op aarde. Toen de eerste zielen in de oertijd alle stoffelijke levensgraden op aarde hadden beleefd en daarna hun opgebouwd karma hadden opgelost, gingen zij over naar de geestelijke wereld die zij ongeweten zelf hadden geschapen.

Voor de oermensen die in hun hiernamaals wakker werden, was dit de eerste geestelijke ontwakking van een menselijke ziel ooit. In hun kosmische evolutie hadden de eerste zielen al ontelbare reïncarnaties beleefd op de vele planeten van de eerste drie kosmische levensgraden. Maar tijdens heel die evolutie gingen de zielen na elk lichamelijk leven onmiddellijk naar de wereld van het onbewuste, omdat zij als ziel alleen ingesteld stonden op het volgende stoffelijke leven.

Nu zij echter hun laatste stoffelijke leven op aarde beleefd hadden, gingen zij niet meer naar de wereld van het onbewuste, omdat zij zich niet meer hoefden in te stellen op een nieuwe geboorte. Wel vielen zij in slaap bij het loslaten van het aardse lichaam, net zoals wij elke nacht inslapen wanneer we het wakkere ‘dagbewustzijn’ loslaten dat bij het lichamelijke dagleven op aarde hoort. Maar de eerste zielen werden nu niet meer wakker op aarde, zij ontwaakten in hun eigen geestelijke wereld.

Een wereld zonder licht

In het artikel ‘geest en geestelijk lichaam’ (uit ‘Het Jozef Rulof Naslagwerk Deel 1 Ons Hiernamaals’) wordt toegelicht dat de ziel bij het binnentreden in het hiernamaals een geestelijk lichaam bezit dat sterk kan lijken op het stoffelijke lichaam dat op aarde beleefd is. Daarmee wordt de ziel als geestelijke persoonlijkheid wakker, en kijkt met geestelijke ogen rond in de nieuwe wereld.

Voor de eerste zielen was er op dat moment nog maar weinig te zien. Hun wereld was nog leeg, en vooral nog duister, want zij hadden nog geen geestelijk licht opgebouwd. De geestelijke atmosfeer was een weerspiegeling van hun duistere gevoelsleven. Ze konden in hun hiernamaals al wel rondlopen, want de geestelijke uitstraling had zich inmiddels verdicht tot een soort as-

trale grond.

Zonder hulp

De eerste zielen ontwaakten in eenzaamheid, want er waren nog geen overleden geliefden die hen bij het sterven kwamen afhalen en opvingen. Daarom was hun ontwaking heel anders dan in de huidige tijd, waarin men geestelijke hulp kan krijgen.

De schrijvers van de boeken van Jozef Rulof, de meesters, stellen de vraag of in dit verschil geen onrechtvaardigheid zit. Het lijkt immers dat de huidige mens het veel gemakkelijker heeft. Hij krijgt niet alleen de geestelijke hulp van zijn geliefden, maar hij heeft zich ook op aarde al innerlijk verder kunnen ontwikkelen dan de oermens, omdat het stoffelijke leven op aarde al verder gevorderd is. Bovendien kent de huidige mens geestelijke voorbeelden, zoals de universele liefde die Christus op aarde bracht.

Geloof in de dood

Wanneer de meesters de vraag over rechtvaardigheid bevoelen, komen ze tot de bevinding dat er geen wezenlijk verschil is. Zelfs al heeft de huidige mens meer middelen en voorbeelden, hij moet er toch zelf aan beginnen om zijn voelen en denken open te stellen voor het geestelijke leven. Een voorbeeld hiervan zijn de mensen die in de huidige tijd in het hiernamaals ontwaken en die niet geloven dat ze op aarde gestorven zijn. Zij kunnen jaren geestelijk voortleven in hun geloof dat ze nog op de stoffelijke aarde wandelen.

Iets soortgelijks overkwam Gerhard de koetsier uit het boek 'Zij die terugkeerden uit de Dood', iemand die Jozef Rulof op aarde gekend had. Zijn lijfspreuk was: dood is dood! Hij werd bijna krankzinnig toen hij zijn geloof in de dood moest verruilen voor de ervaring dat hij terecht was gekomen in een geestelijk hiernamaals dat nog maar weinig licht had, omdat hij innerlijk nog maar weinig geestelijk bewustzijn had opgebouwd.

Geestelijk licht

Met of zonder hulp, de ziel staat voor de volgende stap in haar evolutie: het ervaren en bewust verwerken van haar geestelijke realiteit. In de stoffelijke levens op aarde kan de mens gericht blijven op de materie, maar in zijn geestelijke leven komt hij hiermee niet vooruit. Want op die manier blijft zijn geestelijke wereld duister.

De meesters volgden de ontwaking van de eerste zielen, omdat die ontwaking in haar eenvoud een helder licht werpt op het proces. De oermensen

kenden de maatschappelijke ballast nog niet die de huidige mens naar zijn hiernamaals meesleept. Ze hadden geen beroep, geen hobby's, geen verslavingen, geen geld, geen bezit, geen godsdienst, geen politiek, geen leugens en bedrog. Zij kenden alleen eten, drinken, zonlicht, slaap, voortplanting en vechten.

Met deze gevoelens ontwaakten ze in hun duistere geestelijke wereld. Wanneer de meesters uit de hogere lichtsferen hun eigen geestelijke wereld beschouwen, dan zien ze daar veel licht in. De ziel moet dus ooit dat geestelijke licht gevormd hebben. En dit op eigen kracht, want de eerste zielen kregen geen hulp van buitenaf of bovenaf, zij hadden alleen zichzelf en hun eigen gevoelens.

Deze kracht van de ziel om licht te vormen hadden de meesters al gezien bij het ontstaan van het heelal. De artikelen 'Alziel en Albron' en 'onze basiskrachten' beschrijven hoe de Alziel haar eerste nevelen in het heelal licht heeft gegeven door het gebruik van haar basiskrachten. En na de kosmische splitsing heeft de Alziel haar vermogen om licht te scheppen vorm gegeven in de eerste zon in de ruimte, dezelfde zon die nog steeds het leven op aarde licht geeft. Elke menselijke ziel heeft bij haar ontstaan uit de Alziel deze basiskrachten meegekregen, waardoor de ziel op eigen kracht in staat is om geestelijk licht te scheppen.

Aardse gevoelens

Voor die opdracht stonden nu de eerste zielen in hun hiernamaals. Ze waren zich onbewust van de weg die ze te gaan hadden, hun persoonlijkheid had pas de eerste graad van bewustzijn bereikt. Het enige wat ze zagen was duisternis, waardoor ze zich in de nacht op aarde waanden.

Ze vielen geregeld in slaap, omdat ze nog geen eeuwigdurend bewustzijn hadden ontwikkeld. En als ze weer wakker werden, bleek er niets veranderd, het licht was nog steeds niet teruggekeerd. Hierdoor werden ze angstig, er moest iets vreselijks gebeurd zijn, want dit hadden ze nog nooit meegemaakt. Er was nog iets vreemds aan de hand, ze voelden honger en dorst, maar konden nergens voedsel vinden.

Het enige wat ze vonden was elkaar. Nadat er meerdere zielen in het hiernamaals ontwaakten, kregen ze opnieuw de gevoelens die ze onder elkaar al ervaren hadden. Ze gingen met elkaar vechten, net zoals op aarde.

En ze gingen met elkaar paren. Maar ook daarin misten ze iets. Anders dan op aarde vonden ze hierin namelijk geen bevrediging. Ze hadden nog wel dezelfde organen, ze beleefden het paren op dezelfde wijze, maar er was geen stoffelijk gebeuren, er kwamen geen kinderen. Jarenlang beleefden ze het menselijke paren, maar zonder bevrediging, de lichamelijke gevoelens

bleven achterwege, die konden ze niet meer opwekken.

Ze begrepen dit niet. Ze betastten zichzelf, ze voelden hun eigen lichaam, waarvan ze niet begrepen dat dit een geestelijk lichaam was, want ze kenden niets anders dan het leven op aarde in een stoffelijk lichaam.

Waar is het licht?

Door al deze vreemde ervaringen gingen de eerste zielen zich vragen stellen. Niet woordelijk, want ze hadden nog geen taal ontwikkeld, hun stemgeluid zouden wij nu schreeuwen noemen. Maar in gevoel vroegen ze zich af waar ze terecht gekomen waren. Ze waren hun gekende leventje kwijt, en hun vragen werden sterker: waar is het licht en waar leef ik? Dit zijn de eerste menselijke gevoelens die in de astrale wereld werden bevoeld, de persoonlijkheid begon te ontwaken!

Ze vroegen zich af waar het zonlicht naartoe was. Eerst hadden ze gedacht dat ze te vroeg wakker waren geworden, want in de nacht op aarde hadden ze deze duisternis ook gekend. Maar ze gingen beseffen dat dit toch niet klopte, want zelfs in de nacht was er dikwijls nog een licht aan de hemel. In deze nieuwe duisternis was er zelfs geen maan of sterren meer, er was niets dat nog licht gaf, helemaal niets.

Wat was er gebeurd?

Niemand gaf de eerste zielen een antwoord op hun vragen. Er was geen meester, geen Christus, geen God die hen hielp. Zij waren de eerste zielen in de ruimte die tot geestelijke ontwakning kwamen en er was nog geen hoger bewustzijn. Zij hadden alleen zichzelf om hun vragen te beantwoorden door die vragen te bevoelen en te onderzoeken.

Ze begonnen zich af te vragen wat er gebeurd was waardoor zij in deze wereld zonder licht terechtgekomen waren. Voor velen was het een gevecht met een wild dier. Maar wat was er op dat moment gebeurd, dat hierdoor definitief het licht verdween?

Zo-even was er iets gebeurd en toen kwam de pijn, het neervallen. Ze realiseerden zich niet dat dit zo-even al honderd jaar geleden was, want ze hadden geen besef van tijd. Ze keerden telkens terug naar de laatste gevoelens die ze beleefd hadden in hun aardse lichaam.

Terug naar de aarde

Ze bevonden zich toen buiten de dampkring van de aarde, want als ziel hadden ze de stoffelijke wereld achter zich gelaten. Hun ziel was vrijgekomen

van de stoffelijke levens op aarde. Maar hun persoonlijkheid nog niet.

Het blijven zoeken naar wat ze op aarde gekend hadden en het dieper bevoelen van hun laatste gevoelens in het stoffelijke leven, voerde de eerste zielen uiteindelijk tot de aarde terug. Door innig aan het aardse leven te denken, zweefden de eerste zielen terug naar de stoffelijke ruimte waaraan ze dachten. Zo verlieten ze hun astrale ruimte en keerden ze terug naar de sfeer van de aarde.

Teruggekomen op aarde zagen ze aanvankelijk het stoffelijke leven niet. Het stoffelijke licht en het aardse zien was voor hun afgesloten, zij hadden geen stoffelijk lichaam meer. Hun geestelijke ogen namen geen stoffelijk licht waar, zij zagen alleen wat ze voelden, en hun gevoelsleven kende nog geen geestelijk licht.

Maar omdat ze innig dachten aan het lichamelijke leven op aarde, werden ze aangetrokken door de mens op aarde die een stoffelijk lichaam bezat. Ze konden de stoffelijke mens voelen, omdat ze net als die mens ingesteld stonden op het stoffelijke beleven van het aardse leven. Als een wild dier besprongen ze het stoffelijke lichaam dat ze voelden.

Verbinding met de aardse mens

Zo kwamen de eerste zielen tot eenheid met de stoffelijke mens. Ze zogen zich vast aan de stoffelijke levensaura. Door dit éénzijn van gevoel tot gevoel, konden ze eindelijk weer ervaren wat ze vroeger op aarde gevoeld hadden. Dit was waar ze honderden jaren naar verlangd hadden en al die tijd hadden moeten ontberen.

Toen ze volkomen afgedaald waren in de stoffelijke mens, dwongen ze als astrale persoonlijkheid de stoffelijke mens om te eten en te drinken, zodat hun astrale kwelling oploste. Eindelijk hadden ze weer een lichaam om hun honger en dorst te stillen, eindelijk konden ze weer voedsel vinden.

Doordat ze in gevoel volkomen één werden met de aardse mens, konden ze uiteindelijk ook door de stoffelijke ogen van deze mens het heerlijke zonlicht opnieuw aanschouwen. De eeuwigdurende nacht was nu eindelijk voor hen opgelost, ze hadden het daglicht teruggevonden, ze konden weer zien!

De stoffelijke mens voelde dit éénzijn niet eens, want het gevoel dat door de astrale persoonlijkheid in hem kwam, was voor hem hetzelfde als zijn eigen gevoel. Alleen, er was nu méér gevoel, méér honger, en méér wil om alles van het stoffelijke leven te beleven.

Zegt het voort

De eerste zielen beseften door deze ervaring dat er een stoffelijke en een

geestelijke wereld bestond! Zonder dit stoffelijke éénzijn leefden ze in een geestelijke duistere wereld waar weinig te beleven viel. Door dit stoffelijke lichaam was alles van het stoffelijke leven op aarde weer bereikbaar.

De eerste zielen deelden hun bevindingen met de andere zielen die dit nog niet beleefd hadden. Hierdoor konden ook de andere zielen het genoegen beleven om weer op aarde te leven en het stoffelijke licht weer te zien.

Voor alle zielen in het hiernamaals was het dé enige mogelijkheid om terug te krijgen wat ze door het sterven verloren hadden. Door het éénzijn met een stoffelijk mens was honger en duisternis verleden tijd. Op aarde beleefden de astrale persoonlijkheden nu weer volop eten, drinken en zonlicht. En bij het paren voelden ze door het éénzijn met het stoffelijke lichaam nu eindelijk weer de lichamelijke gevoelens.

Bescherming

Hierdoor werd het erg belangrijk voor de astrale persoonlijkheid om de verbinding met de aardse mens te behouden. Er was echter één gebeurtenis die telkens weer roet in het eten gooide. Wanneer de aardse mens stierf, moest de astrale persoonlijkheid op zoek naar een ander mens om de stoffelijke verbinding terug te krijgen. Die aardse mensen werden schaarser, want er kwamen steeds meer astrale persoonlijkheden die zich wilden verbinden.

De eerste zielen gingen zich toeleggen op het behouden van hun stoffelijke verbinding door ervoor te zorgen dat de stoffelijke mens niet vroegtijdig overleed ten gevolge van bijvoorbeeld een gevecht met een dier. Ze gingen de stoffelijke mens waarmee ze verbonden waren, tegen dit gevaar beschermen.

Tijdens dat beschermen voelden de astrale mensen een geestelijke warmte in hun innerlijk komen, een merkwaardig gevoel dat ze niet eerder gevoeld hadden. Om deze warmte meer te ervaren, gingen ze zich toeleggen op het beschermen. Dat was niet altijd makkelijk, want de stoffelijke mens vocht geregeld met andere mensen of dieren.

Er is geen dood

De eerste zielen die als astrale persoonlijkheid verbonden waren met de stoffelijke mens beleefden herhaaldelijk het sterven van de mens. Wanneer de stoffelijke mens bijvoorbeeld gedood werd door een wild dier, zagen de eerste zielen hoe de astrale persoonlijkheid van die mens uit het dode lichaam geslingerd werd. Ze konden die persoonlijkheid volgen en begrepen zo dat zij zelf vroeger op eenzelfde wijze op aarde gestorven waren.

Dit deelden ze aan elkaar mee, waardoor ze nog scherper deze overgangen van de stoffelijke naar de geestelijke wereld bevoelden en bestudeerden.

Hierdoor gingen de eerste zielen beseffen: er is geen dood! Sterven is het overgaan naar de astrale wereld, of naar de wereld van het onbewuste om te reïncarneren. Maar een einde valt er niet te beleven, de ziel leeft altijd verder.

Geestelijk waarnemen

De eerste zielen leerden door de stoffelijke verbinding met de aardse mens duizenden verschijnselen kennen, wat hun innerlijke ontwaking gaf. Hierdoor gingen ze nu ook buiten het stoffelijke oog om waarnemen. Ze zagen nu vanuit hun eigen verkregen bewustzijn het leven op aarde, hiervoor hadden ze geen stoffelijke mens meer nodig.

De eerste zielen gingen het leven verkennen. Ze leerden zich geestelijk te verplaatsen door hun concentratie. Ze inspireerden de stoffelijke mens en zagen dat hun gedachten opgevangen werden. Ze beleefden dat ze in staat waren om de mens te helpen.

Ze gingen ook zien dat het de ziel is die het lichaam in beweging brengt. Ze begrepen dat ze nu al veel meer wisten dan de aardse mens, want die kende zijn eigen ziel nog niet.

De eerste zielen beleefden dat hun bewustzijn verduisterde wanneer ze zich instelden om het stoffelijke ééNZijn met de stoffelijke mens te beleven. Dat wilden ze beter leren kennen en gingen ze onderzoeken. Wanneer zij de mens voor het goede hielpen, kregen ze meer licht en dan waren ze in staat om de stoffelijke wereld beter te zien. Ze gingen voelen dat deze handelingen hen tot een nieuw en hoger voelen en denken brachten.

Een tiental eerste zielen verlieten nu het gekende gebied en gingen het andere leven op aarde verkennen. Zij leerden alle stoffelijke levensgraden kennen. Tijdens deze verkenning hielpen zij de stoffelijke mens, waardoor hun gevoelsgraad verhoogde tot het schemerlicht op geestelijke afstemming.

Onder dit verkennen merken ze dat ze geen honger en dorst meer hadden. Ze begrepen dat die gevoelens bij de stoffelijke mens hoorden, en dat ze die zelf niet meer hoefden te voelen. Zo leerden ze onderscheid maken tussen gevoelens die bij het stoffelijke lichaam op aarde hoorden, en gevoelens van zichzelf die bij hun geestelijk bestaan hoorden.

De zon achterna

Ze richtten hun blik nu opwaarts en maakten zich los van de aarde. Ze zweefden omhoog en zagen dat ze boven de aarde konden uitstijgen. Ze keken nu vanuit de ruimte naar de aarde, en zagen dat ze in de ruimte altijd konden kijken naar de bron van het licht, die later 'zon' genoemd zou worden. Er was in de ruimte geen zon die 'onderging' en verdween. Ze gingen

dikwijls op en neer naar de aarde om dit te controleren.

Ze begrepen nu hoe de aarde nacht maakte door zich te draaien. Zo ontstegen ze als eerste onderzoekers van de ruimte het aardse, menselijke, lichamelijke bewustzijn en brachten zichzelf tot ruimtelijke ontwaking.

Naar de maan

De onderzoekers wilden nu ook de andere hemellichamen verkennen. Ze voelden zich aangetrokken door de maan en vonden daar tot hun verbazing ook leven. Ze volgden de stoffelijke levensgraden van de ziel op de maan, want de eerste planeet was toen nog in volle werking.

Door al deze ontdekkingen voelden ze dat ze een oneindig leven bezaten. De eerste menselijke tranen van geluk stroomden, en vertolkten de blijdschap van het voelen van de eigen kosmische diepte.

De eerste leraar

Er was één onderzoeker die meer voelde dan de anderen. Het was de ziel die als eerste het embryonale leven op de eerste planeet had beleefd. Hij voelde dat ze allen op de eerste planeet begonnen waren, dat ze daar geleefd hadden. Hij werd hun eerste leraar.

Hij volgde samen met de andere onderzoekers hun eerste levens als cel op de eerste planeet. Op dat moment werd de geestelijke wetenschap geboren. De eerste onderzoekers stelden geestelijk-wetenschappelijk het ontstaan van het menselijke leven vast. Het leven zelf overtuigde hen van de levensgraden die zij op eigen kracht ontdekten.

De Alziel

De eerste onderzoekers stelden zich nu in op het ontstaan van het heelal, en ze zagen de tijdperken vóór de kosmische splitsing. Ze beleefden de basiskrachten van de Alziel, het uitdijen en het verdichten. En uiteindelijk keerden ze terug tot de duisternis van voor de schepping.

Daarna volgden ze de kosmische levensgraden tot ze terug op de aarde kwamen. Daar zagen ze dat de stoffelijke mens ondertussen in niets veranderd was en nog niets van deze levensgraden af wist. De onderzoekers begrepen dat ze die stoffelijke mens nu nog beter konden helpen en een geweldig plan ontwaakte.

De geboorte van hun eigen licht

De onderzoekers wilden de mens op aarde en in het hiernamaals naar het bewustzijn voeren dat ze zelf verworven hadden. Ze vertelden aan andere zielen waar ze geweest waren en wat ze ervaren hadden. En ze namen hen mee naar de Alziel om hen de werkelijkheid van hun eigen kosmische reis te laten beleven.

De onderzoekers beseften nu welke grote taak hen wachtte, en wat dat met hun innerlijk deed. Zij voelden dat het lichtend in hen werd, omdat zij het andere leven gingen dienen. Zij wisten nu dat er licht ging komen in de astrale wereld. Zij waren dat licht. De sferen van licht leefden in henzelf. Het licht in de astrale mens trad naar voren als leven, liefde, harmonie, vreugde en geluk. De onderzoekers voelden die bewustwording in zichzelf gestalte krijgen, waardoor hun astrale wereld lichtend werd. Ze zagen de eerste lichtsfeer in en om zichzelf geboren worden door het andere leven te dienen en universeel lief te hebben.

Ze voelden zich lichtend en zwevend, niets kon hun zekerheid storen als zij bleven dienen. Ze merkten ook dat hun wereld lichter werd naarmate er meer zielen tot ontwakning kwamen.

Ze voelden nu bewust de basiskrachten van de Alziel in zichzelf. Hiermee konden ze geestelijk uitdijen en verdichten, zodat hun lichtsfeer tot verdichting kwam. Zij wisten nu hoe ze als een bewuste persoonlijkheid de kracht van hun ziel konden gebruiken en tot lichtende werelden konden verdichten door al het leven dienend lief te hebben.

Toen ze beseften hoe ze zichzelf geestelijk konden verruimen, gingen ze meer bezieling geven aan lichtende gevoelens, gedachten en handelingen, waardoor de ene na de andere lichtsfeer uit henzelf geboren werd. Ze gingen zien dat elke gedachte een wereld werd, en die wereld gingen ze meer gevoel, meer kracht, meer harmonie en meer bewustwording geven. Ze beleefden nu de werkelijkheid zoals alles ontstaan is, en ze waren in harmonie met die geestelijke werkelijkheid op het niveau van hun eigen lichtsfeer.

Door elke dienende daad kwam er meer licht in en om hun astrale persoonlijkheid. Ze zagen dat ze zelf de schepper van dit licht waren. De ene na de andere lichtsfeer ontwaakte door hun dienend werken.

De Universiteit van Christus

De eerste zielen richtten 'De Universiteit van Christus' op om elke ziel in de ruimte bij te staan op de weg naar het geestelijke bewustzijn. Ze begrepen dat elke ziel de eerste lichtsfeer zal bereiken na het overwinnen van de duisternis in het eigen gevoelsleven. Ze steunen elke ziel in dit proces door

inspiratie en bewustmaking.

De Universiteit van Christus bracht de mens op aarde tot het menselijke denken en voelen. Door inspiratie kreeg de mens op aarde vindingen zoals bijvoorbeeld het gebruik van vuur. Hierdoor ontstonden er steden, technische wonderen en stoffelijke ontwikkeling, wat de mens levensvreugde en menselijk geluk gaf.

Door inspiratie kwam er ook geestelijke ontwikkeling, zodat er op aarde reeds mensen begonnen te werken aan de uitstraling van hun eigen geestelijke licht. De Universiteit van Christus werkt aan haar grootse plan om de mensheid reeds op aarde bewust te maken hoe zij schepper van licht kan worden.

Bronnen

De eerste zielen

Elke ziel ontwaakt als persoonlijkheid door ontelbare ervaringen:

Van de Maan af leerde de ziel. Elke handeling gaf haar levenswijsheid. Zij maakte zich deze wijsheid eigen en door deze ondervinding ontwaakte haar persoonlijkheid.

Archief (AR.3356.3358)

Meester Zelanus volgt samen met meester Alcar en Jozef Rulof (André-Dectar) de overgang van de eerste mensen die hun laatste aardse leven hadden voleindigd:

Wat wij thans hebben te volgen is, hoe de ziel als mens, voor dit prehistorische stadium, de astrale wereld betreden zal. Straks beleven wij dat voor de mens in het huidige stadium en leren dan weer andere wetten kennen, omdat die mens méér bewustzijn bezit. Niet alléén organisch, doch tevens geestelijk.

Wij krijgen thans vele werelden te zien en te beleven. In de eerste plaats voor de „zeven lichamelijke levensgraden” en dan voor de astrale wereld, voor de ziel als de geestelijke persoonlijkheid. Maar is de ziel als mens een geestelijke persoonlijkheid, André-Dectar?”

„Ja, meester, doch vóórdierlijk.”

„Dat is juist en ik dank u voor uw antwoord. Wij krijgen dus verschillende levensgraden te beleven voor de astrale wereld. Dít is het einde voor

de ziel als mens, voor de aarde althans. Duizenden levenswetten stormen er nu op ons leven af. En voor elke levenswet, ook al is die disharmonisch, hebben wij de ruimtelijke ontleding. Ik vraag u, met mij te gaan, want ik moet mij thans op dit sterven afstemmen. Volg dus die stervende mens daar en wij betreden aanstonds de ónbewust-menselijke, dierlijke-astrale wereld.”

In dit oerwoud liggen er verschillende mensen die sterven en wij komen nu tot éénheid met deze levens. Al de levensgraden beleven deze zelfde wet, doch thans is de hoogste levensgraad zover, dat het leven als mens afscheid neemt van de Aarde. Dat dit machtig voor ons is, behoef ik u niet te verklaren, want hierdoor beleven wij een geestelijke bewustwording. Straks, die gevoelens komen tot mij en ik krijg ze van mijn meester Alcar, beleven wij deze zelfde wetten voor het huidige stadium en dan is er iets anders te beleven. Wij volgen de stervende mens. Wij komen tot éénheid en wij zullen met dit menselijke kind, de man, sterven. Maar daarginds sterven er meerdere mensen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.2714.2734)

Op haar kosmische reis neemt de ziel nu afscheid van het stoffelijke leven op de aarde als laatste planeet van de derde kosmische levensgraad. Op aarde heeft zij reeds ellende leren kennen:

„Zo zien wij nu, dat de mens hier reeds in ellende leeft en (dit) toch niet door de „Almoeder” is gewild. Maar dat doet er weinig toe, het leven gaat verder, de ziel neemt afscheid van de Aarde en thans beleven wij, dat tijdperk ná tijdperk het stoffelijke leven verlaat en de astrale wereld betreedt. Dat zegt ons, André-Dectar?”

„Dat de ziel als mens de stoffelijke ruimte, de stoffelijke „Derde Kosmische Levensgraad” overwonnen heeft.”

„Ik dank u waarlijk voor dit antwoord, mijn broeder, omdat ik voel, dat gij bovendien de geestelijke ruimte voelt en voor u ziet. Dat wil nu zeggen, dat de ziel als mens wél de stoffelijke ruimte als macrokosmos overwonnen heeft, doch dat zij voor haar geestelijke leven nog niets heeft bereikt en toch nu aan beginnen moet. En ook dat is duidelijk en heel natuurlijk. Máár, de ziel als mens heeft van de Maan af, haar kosmische weg afgelegd en overwonnen. Door de tijdperken van Moeder Aarde en de zeven lichamelijke levensgraden, is zij zover gekomen! Dat wonder hebben wij te zien en te beleven en kunnen het aanvaarden, want wij zijn ook nu in staat het leven te volgen. Verbind u thans weer met deze mens en wij beleven dit natuurlijke overgaan, wij beleven, dat de ziel vrijkomt van het organisme en thans de geestelijk ónbewuste astrale wereld betre-

den zal.”

Wij zijn één met deze mens, geachte lezer, en zullen het vrijkomen van de ziel als het innerlijke leven beleven. Nóg is de ziel als geest één met het organisme. Maar de dood nadert, het vrijkomen komt en zie, de laatste ademhaling is voorbij, het fluïdekoord breekt, het ogenblik van sterven is gekomen. Wat gaat er nu gebeuren?

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.2824.2838)

De ziel kan nu haar astrale wereld beleven omdat ze vrij is van de stoffelijke reïncarnaties en niet meer terug hoeft naar de wereld van het onbewuste:

Is zij vrij, dan gaat zij verder en blijft nu dus bewust, zodat zij thans haar astrale wereld beleven kan.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3398)

De eerste zielen kwamen slapend in hun hiernamaals aan:

Wanneer de ziel sterft, het lichaam dus, en zij loskomt van het organisme, slaapt zij. De dood is slaap. Die wetten hebben wij leren kennen; het is het terugzinken tot het innerlijke leven van de persoonlijkheid. Iets anders is er niet te beleven, doch straks, nú in deze astrale wereld, moet zij wakker worden en eerst nu begint haar geestelijke leven.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3313.3316)

Een wereld zonder licht

De eerste zielen ontwaakten in een duistere wereld:

Wat voelt nu de ziel, nu zij daar neer ligt en slaapt? Zij kan niet terug tot de Aarde. Moet zij wakker worden? Já, dit slapen is tijdelijk, de wetten voor het vrijkomen laten haar los, zij betreedt haar bewuste astrale wereld en wil zeggen, dat zij wakker is en niets meer bezit aan gevoel. Geestelijk bewustzijn moet zij zich nog eigen maken, en ook dat bestaan en ontwaken zullen wij aanstonds volgen.

Hier is er duisternis. Er is géén licht, omdat de ziel géén licht bezit, zij moet zich dat gevoel nog eigen maken. En zie, mijn broeders, kijk daar, ze wordt wakker. De mens in zijn astrale-geestelijke wereld wordt wakker!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3400.3408)

De ziel stond met haar geestelijke lichaam op een verdichte geestelijke

substantie:

Zie, ze staat op. Waarachtig, zij bezit mogelijkheden om te lopen en zij staat op verdichte substantie. Wij zien thans, dat ook de geestelijke wereld zich verdicht heeft.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3451.3453)

Die geestelijke substantie was gevormd uit de levensaura die zij op aarde uitstraalden:

De mens staat nu dus op vergeestelijkte stof, dat is thans de levensaura van de astrale wereld. Kijk maar, wij kunnen die aura in onze handen nemen en is als de Aarde is, doch thans geestelijk, dus astraal verdicht, op afstemming met de mens, de ziel als de geestelijke persoonlijkheid.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3458.3459)

Zonder hulp

De oermensen kenden een eenzame ontwaking in vergelijking met de huidige mens die door zijn geliefden afgehaald kan worden:

Van bewust afhalen is er hier nog geen sprake. Gij weet, dat de mens door zijn geliefden, ook weer voor het huidige stadium afgehaald wordt, doch voor dit leven is er nog géén bewuste astrale wereld te beleven. Is dat nu onrechtvaardigheid?

Wij weten, dat de mens achter de dood leeft en een bewuste of onbewuste wereld te vertegenwoordigen heeft, maar die bewuste wereld is er nog niet. De mens is nog ónbewust en de sferen van licht moeten nog geboren worden. Wat zien wij nu, André-Dectar?"

„Wij bevinden ons thans in de astrale wereld, mijn meester.”

„Inderdaad, wij bevinden ons in een andere wereld en wel de wereld voor de ziel als geest. De eerste mens, die de kringloop der aarde heeft volbracht gaat verder en zal zich die wereld eigen maken. Keren wij in gedachten tot de Maan terug, dan zien wij, hoe harmonisch al deze werelden zijn ontstaan. Straks zullen wij deze wetten ontleden, doch dan staan wij voor de hellen, én de hemelen. Nu is de ziel slapende, doch zij zal ontwaken en dan begint haar geestelijke leven. De boeken: „Een Blick in het Hiernamaals”, mijn broeders, „Het Ontstaan van het Heelal” eveneens, vertegenwoordigen deze ontleding, doch wij moeten ook nú en wel voor de „Universiteit van Christus” deze werelden ontleden. Dit is echter de eerste mens die de Aarde geestelijk heeft verlaten en gaat nu verder om

de geestelijke wereld voor zijn leven op te trekken en zichtbaar te maken. Deze mens ontwaakt, moet wakker worden en eerst dan vraagt hij waar hij is. Ons gaat het nu, om vast te stellen, dat élk tijdperk een eigen einde heeft beleefd, dat élk tijdperk de ziel de overwinning geschonken heeft van de stof en over de levenswetten, die de Aarde haar leven te beleven gaf. Máár, deze mens is alléén, hij kent zichzelf nog niet en zijn tweeling-ziel is er niet. Voelt gij deze disharmonie? Dan moet het u duidelijk zijn, dat wij ook die wetten nog moeten beleven en om een ontleding vragen, want alléén is de mens niet in staat deze werelden te dragen.

Maar wat is nu dit leven, als mens, voor de ruimte, mijn broeders? Wij staan voor de ziel als geest. Hoe heeft die geestelijke mens zich ontwikkeld en waarheen voert het leven deze dierlijke persoonlijkheid? Wij kennen ál die werelden, wij hebben gezien, dat de ziel van de Maan, door de ruimtelijke levenswetten, zichzelf gestalte gaf. Zij heeft leven ná leven beleefd, door het vader- en moederschap kwam zij zover. Dat heeft haar verruiming geschonken. De menselijke geest is nu nog voordierlijk bewust, doch wij kennen het geestelijke bewustzijn, zodat wij kunnen aanvaarden, dat zij ook die werelden zal scheppen. En dat wordt de overwinning van het geestelijke „Heelal” voor de mens, het zijn haar geestelijke werelden als sferen van licht.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.2846.2872)

Deze eerste zielen staan nu voor de taak om aan hun geestelijke leven te beginnen:

Achter de wereld voor de „wedergeboorte” leeft thans de mens en voelt zich vrij van de stoffelijke levenswetten. Geluk is er nog niet te beleven, want hij leeft in duisternis. Deze mens bezit géén lichtend gevoel en toch is dat Goddelijke licht ín de mens, want hij bezit afstemming op de „Albron”, het „Alleven en het Allicht”! Dat hij nu voor een zware taak staat, kunt gij aanvaarden. En dat hij daaraan beginnen moet eveneens of hij komt niet verder. Wij verlaten thans de eerste levens, deze mens, doch straks zullen wij hem volgen om vast te stellen, hoe hij aan zijn hoger leven begonnen is. Daardoor zullen wij rechtvaardig vaststellen, dat de mens álles in handen heeft, indien hij aan dat hoger en geestelijk leven wil beginnen. Maar zijn geestelijk leven is deze gestalte, zijn wereld deze ruimte, waarvan het licht als „liefde” nog niet ontwaakt is en dus nog geboren moet worden. Elke seconde verlaten mensen het stoffelijke leven, iedere seconde worden zielen aangetrokken, de levenswetten worden beleefd en deze wereld, als de astrale geestelijke wereld, wordt gevuld. Er komen nu steeds meer mensen van de Aarde tot het beëindigen van

de stoffelijke kringloop, zodat hier straks miljoenen mensen zullen leven, miljoenen zielen en kinderen van God in duisternis. De hoogste levensgraad heeft zich vrijgemaakt van de stof, de andere levensgraden zullen terugkeren om die hoogte voor het menselijke organisme te bereiken, doch nu staat de ziel voor de geestelijke levenswetten, het ontwaken van de persoonlijkheid en voor welke andere eigenschappen, meester André?”

„De ziel staat voor het baren en scheppen van de geestelijke persoonlijkheid, voor de liefde, de harmonie, het éénzijn met God.”

„Dat is het antwoord, mijn broeders, en die wetten heeft nu het kind van God te aanvaarden en tot lichtend geluk om te zetten. Dat dit niet zo eenvoudig is, voelen wij. Dat tóch, ondanks alles, deze duisternis dus, straks het levenslicht ín de mens ontwaken zal, is duidelijk, omdat wij de sferen van licht beleven en ons van die afstemming hebben verzekerd. Kom nu, wij keren tot de stoffelijke Aarde terug om de tijdperken voor de ziel te volgen en af te maken, eerst daarna gaan wij verder.”

Weer staan wij op Aarde en voelen wij haar bodem, haar hartklop tot ons komen. De ziel is door het vader- en moederschap aan de tijdperken voor Moeder Aarde aan haar eigen stoffelijke ontwakingsproces begonnen. De astrale wereld was er al van het begin van de schepping af, doch nu leeft daarin de mens in zijn dierlijke levensgraad, ónbewust van al deze wetten. Deze mens kent géén God, géén Christus en moet toch verder, alleen en op eigen kracht? Die woorden komen tot ons leven en hebben wij te bedenken. Já, waarachtig, zenden wij terug, deze mens kent géén God, géén Christus, géén liefde, géén geluk, niets is er op Aarde, dat hem tot de geestelijke ontwakingsproces kan brengen, op eigen kracht moet hij verder en hoger, terug tot God.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.2873.2894)

Meester Alcar vraagt aan André (Jozef) of het niet onrechtvaardig is dat de eerste zielen geen hulp ontvingen:

Wanneer wij deze gevoelens ontleden, zegt meester Alcar tot André en vraagt nu:

„Is dit géén onrechtvaardigheid, meester André-Dectar, nu wij weten, dat de mens in het huidige stadium God kent, althans de God uit de Bijbel? Christus is op Aarde gekomen, de mens heeft zich iets eigen gemaakt, bezit veel, wat deze kinderen van God niet hebben gekend.”

„Ik kan u antwoorden, mijn meester. Waarlijk, ook ik dacht aan deze mogelijkheden voor het huidige stadium. Maar ik zie andere wetten en die zijn Goddelijk en willen betekenen, dat ín de mens de Goddelijke afstemming leeft en dat die afstemming de mens álles schenkt.”

„Zo is het, en dat álles is, meester Zelanus?”

„De Goddelijke afstemming, mijn meester, waardoor de „Almoeder” aan de eigen openbaring is begonnen, voert de mens tot het bewuste „AL” terug. En dat wil zeggen, dat de mens tóch, ondanks zijn kennis van veel, zijn innerlijk leven móét beleven voor de innerlijke Goddelijke afstemming. In de mens leeft dus de Goddelijke bezieling, het Goddelijke voortstuwen, het ontwaken en het beleven van de Goddelijke levenswetten. Ook al heeft het huidige stadium álles van God ontvangen, waartoe kunsten en wetenschappen behoren, godsdiensten en geloof, de mens staat voor zichzelf en heeft zich die levenswetten eigen te maken. Door het vader- tot het moederschap en thans voor het innerlijke leven. Wanneer de mens aan het goede begint, hij openstaat voor het goede, de harmonische liefde, ontwaakt hij vanzelf. Van onrechtvaardigheid is er dus géén sprake, mijn meester. Ik denk, dat deze mens het makkelijker heeft, dan de mens voor het huidige stadium.”

„Is dat waarheid, André-Dectar?”

„Ja, meester, want hier zal de mens geen godsdienstwaanin kunnen beleven. Wat de mens voor deze tijdperken heeft gevoeld, is zijn strijd in het leven op Aarde, zijn eten en drinken en niets anders. Maar waarvoor staat het huidige stadium? Het huidige stadium bezit alles, maar wat is dat alles? De mens van mijn eeuw bezit stoffelijk licht, maar wat is dat? Wat is bezit in het stoffelijke, maatschappelijke bestaan? Niets en álles, doch de mens heeft zich juist daardoor gesplitst, mijn meester, zodat ik géén onrechtvaardigheid zie.”

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.2895.2917)

In alle tijdperken staat de ziel voor dezelfde opdracht om zichzelf te openen voor het geestelijke leven:

„Ook dat is waarheid, mijn broeders. Zeker, de tijdperken voor de ziel beleven een afzonderlijk bewustzijn. Maar van onrechtvaardigheid is er geen sprake, omdat het vader- en het moederschap, ook de wedergeboorte de wetten zijn, waardoor de mens ontwaakt en álles van God heeft ontvangen. De mens die over miljoenen jaren tot het huidige stadium behoort, bezit niets anders dan de mens van dit tijdperk. En dan kunnen wij straks vaststellen, dat stoffelijke weldaad nog géén geestelijk bewustzijn schept. Het innerlijk leven is het en dat is de astrale persoonlijkheid als een geestelijk wezen.

Maar dat zegt bovendien, ook al kent de mens uit het huidige stadium God, al heeft Christus op Aarde geleefd, de mens moet zich die levenswetten voor zijn geestelijk leven eigen maken en dat hebben ook zij voor

deze tijd te aanvaarden.

Gij hebt echter bovendien te aanvaarden, dat de mens uit dit stadium er op eigen kracht gekomen is. Doch die eigen kracht lééft ín de mens en dat is de Goddelijke afstemming, die kern wíl ontwaken en bewust worden, niets kan die kern smoren, géén halt toeroepen, de ziel als Goddelijke deel gaat en móét verdergaan en wel tot het „AL” terug!

Wanneer wij later de sferen van licht betreden, dus de wereld voor de mens in het huidige stadium, zien en beleven wij, dat de mens géén onrechtvaardigheid kán beleven, omdat hij zich die innerlijke werelden als sferen van licht eigen moet maken.

Néén, er is géén verschil te beleven. Ook al bezit het huidige stadium en tijdperk menselijk, dus stoffelijk geluk, stoffelijk bezit, de mens van deze eeuw kent God niet, noch Christus, waarvoor wij deze reizen beleven. Ook de mens van de twintigste eeuw staat op eigen benen en moet voor zichzelf de werelden vergeestelijken, niemand kan hem helpen, géén God, géén Christus, omdat wij als mens ons Zijn levenswetten eigen moeten maken!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.2918.2930)

Geloof in de dood

Als voorbeeld van een ontwaking in de twintigste eeuw kon een kennis van Jozef Rulof, Gerhard de koetsier, zijn ervaring vertellen in het boek 'Zij die terugkeerden uit de Dood'. Wanneer hij wakker werd in zijn hiernamaals, dacht hij dat hij heerlijk geslapen had en van zijn ziekte zou herstellen:

Ik was immers niet dood en had heerlijk geslapen, ik leefde en voelde me uitgerust. Nu zal ik spoedig beter worden, dacht ik, maar waar is mijn vrouw? Niemand zag ik om mij heen en dat vond ik vreemd, want ik was toch ziek en men moest mij verzorgen; ik was niet gewend, dat zij mij alleen liet. Waar was zij? Ik riep, maar kreeg geen antwoord. Ik wreef mijn ogen uit en bemerkte, dat ik in een vreemde, voor mij onbekende omgeving was.

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.3189.3194)

Gerhard geloofde niet dat hij gestorven was, hij beleefde nog dezelfde gevoelens als op zijn ziekbed zoals een hevige dorst en kwellende keel alsof hij ging stikken. Zijn geestelijke leider in het hiernamaals liet Gerhard zich een gesprek herinneren dat hij gevoerd had met Jozef Rulof over het voortleven na de aardse dood. In dat gesprek had Gerhard sarcastisch de spot gedreven met Jozef die 'de doden hoorde spreken'. De geestelijke leider vroeg Gerhard

eerst te luisteren:

„Luisteren,” zei hij, „meer behoeft u op dit ogenblik niet te doen. Uw gedachten zijn op uw aardse leven ingesteld en daardoor kunt u zich van al die kwellingen, van alles, versta mij goed, wat tot de aarde behoort, niet losmaken. Ik vraag u dus, dit voor een ogenblik te aanvaarden. Wanneer de mens op aarde sterft, gaat hij in dit leven over. U leeft dus in de eeuwigheid, maar aan sterven heeft u nog niet gedacht.”

„Hoe zou ik dat kunnen,” onderbrak ik hem, „ik leef.”

„Juist, u leeft en toch bent u gestorven. Heeft u op aarde nooit van een eeuwig voortleven horen spreken?”

Ik meende door de grond te zinken, want nu dacht ik ineens aan jou, Jozef, doch ik zei niets.

„Ik lees in uw gedachten,” ging hij verder, „dat men u van een eeuwig voortleven heeft verteld, maar waar u de spot mee dreef.”

Een korte stilte; ik zag naar hem op en het was het peilen van ziel tot ziel, zodat gedachten ineen vloeiden. Hoe kwam deze man aan al die waarheid? Wie was hij? Een mens, maar wat voor een mens! Ik kon geen woord spreken, van angst kromp ik ineen, want ik zag mijzelf op aarde, hoorde mij tot jou spreken en voelde mijn eigen sarcasme. Het deed me pijn, mijn hart klopte in mijn keel.

Zij die terugkeerden uit de Dood (TH.3381.3396)

Geestelijk licht

De ziel zal haar geestelijk licht zelf scheppen, omdat zij de goddelijke afstemming en de basiskrachten van de Alziel heeft:

Neen, er was nog geen licht, maar de mens zou de schepper worden van het licht, want, ik heb je ook dat zo-even duidelijk gemaakt, de mens bezit de Goddelijke afstemming. In de mens ligt wat Gods eigen leven en licht is, doch zij waren nog niet zo ver.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.6722.6723)

Aardse gevoelens

De eerste zielen ontwaken in duisternis en krijgen angst:

Het gevoel nu, mijn broeders, is het bewustzijn van de ziel als mens. Ook nu denkt zij, zoals zij tijdens haar stoffelijke leven heeft gedacht. En die gevoelens kunnen wij beleven en volgen. Zij vraagt zich nu af, waar ben

ik. Waar zijn de anderen? Waar leven zij? Wat is er gebeurd? Iets anders valt er nog niet te beleven. Maar ze wordt wakker. Ze zal als mens om hulp roepen. En daar betreden wij reeds dat ogenblik. De mens is dol, de mens is wanhopig, de mens krijgt angst, angst voor het leven, het gevoel is het, het vragen is het, dít gevoel voert ons tot bewuste gevoelens. En dat gevoel, mijn broeders, gij beleeft het, voert ons tot het huidige stadium. Elk mens vraagt zich af: wáár ben ik? Waar leef ik? Als de ziel wakker wordt, begint zij menselijke vragen te stellen voor het huidige stadium; doch dit kind van God kent géén taal, bezit alléén het gevoel ervoor en daardoor ontwaakt de ziel in dit leven.

Hoor haar schreeuwen. Een ontzettend geluid is het. De angst wordt bewust. De stoffelijke angst was er reeds, de angst voor het gevaar, het gevaar in het stoffelijke leven om te kunnen worden aangevallen, deze angst is geestelijk. Het is de angst om het leven te moeten verliezen, angst door ónwetendheid geboren, doch niettemin bewust gevoeld, waardoor dit leven schreeuwt, om hulp roept.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3482.3502)

Ze vroegen zich af: waar leef ik?

Hoor nu het geroep, het gekrijs om hulp. De angst wordt bewuster. Het menselijke, maar dierlijke bewustzijn, wordt wakker, gaat angst voelen. De ziel zal zich realiseren, dat iets anders tot haar leven gekomen is, iets, dat zij nog niet heeft gekend. Het levenslicht, het stoffelijke leven heeft het haar geschonken, is er niet en komt niet terug. En dat licht had zij lief? Wat is hier liefde? Heeft dit mensenkind verstand van liefde? Néén, maar er is gevoel aanwezig en dat gevoel zal ontwaken voor deze ruimte. Hoor ze roepen, hoor ze schreeuwen, de angst wordt sterker. Angst is het, niets anders, dat de astrale persoonlijkheid voelt en die angst wil beleefd worden. Er moet nu iets gebeuren. En nu begint het bevoelen van zichzelf. Het denken ontwaakt. De mens hier vraagt zich af: waar leef ik! Dat zijn de eerste menselijke gevoelens die in de astrale wereld werden bevoeld, het ontwaken dus van het innerlijke leven, de persoonlijkheid. Nu die gevoelens tot bewustzijn komen, kan er van alles gebeuren en ook dat zullen wij straks beleven.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3543.3559)

Wanneer ze elkaar ontmoetten, begonnen ze te vechten en te paren. Het astrale eenzijn kende echter geen einde, want er kwam geen stoffelijke bevrediging of voorplanting zoals op aarde:

Ze ontmoeten elkaar, vallen elkaar aan, willen elkaar beleven en ook dat is mogelijk, doch aan de splitsing komt géén einde. En toch, deze mannen en vrouwen, gij ziet het gebeuren, beleven elkaar, omdat zij ál de organen bezitten, als op Aarde zijn, doch nu geestelijk. Dit léégzuigen van elkaar is het éénzijn voor de stoffelijke mens. De geestelijke mens wil dat ook nu beleven, want hij is mens, is man en vrouw en thans zuigen zij zich aan elkaar vast, beleven elkaar, maar van splitsing is er geen sprake. Dat is alléén op Aarde te beleven, alléén als stoffelijk mens te beleven. Tóch, gij ziet het, André, wij hebben deze gevoelens reeds voor de boeken „Het Ontstaan van het Heelal” beleefd en beschreven, zijn deze mensen volkomen één, ook in deze wereld wil man en vrouw zich beleven, omdat dit het enige is wat zij kennen en bezitten. Doch ook daaraan komt een einde en opnieuw beginnen zij vragen te stellen. Ook is er honger en dorst, want de mens voelt niets van geestelijk bewustzijn, ook die gevoelens zijn er nog. De mens voelt dat hij leeft, maar kent zichzelf niet. Het is nu slapen en éénzijn, van tijd tot tijd overvallen zij elkaar, zuigen zich leeg en strompelen door deze ruimte heen. Hierin leven nu miljoenen zielen bijeen. De hoogste levensgraden komen tot het geestelijke bewustzijn en zullen de Aarde verlaten, doch deze, astrale wereld is thans reeds bevolkt en is het ontstaan van de astrale wereld voor de ziel als geest!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3505.3516)

Het bewustzijn en het gevoelsleven zijn in niets veranderd, maar wel de lichamelijke ervaringen:

Waarom voel ik niets, als ik met m'n vrouw één ben? Wat is er met mij gebeurd? Ze betasten en bevoelen elkaar. Ja, wij zijn mensen, maar voel je niets? Komen er géén kinderen? Is de moeder niet bevrucht? Nog eens proberen en opnieuw beleven zij het menselijke baren en scheppen, het éénzijn van man en vrouw en toch? Wat is er met ons gebeurd? Waarom beleven wij niets? Já, mens, je hebt je stoffelijke organen, waartoe de menselijke splitsing behoort, afgelegd. Nu kun je géén éénheid meer beleven zoals de Aarde, het organisme je te beleven heeft gegeven, ook al zijn er organen, van stoffelijke splitsing is er geen sprake meer. En toch, mijn broeders, gij ziet het, en wij hebben deze gevoelens te aanvaarden, die hartstocht ís er nóg! Want het bewustzijn én het gevoelsleven zijn in niets veranderd!

Doch dit éénzijn geeft de ziel géén bevrediging. Die bevrediging, dat de splitsing is, behoort bij het stoffelijke organisme. En dat gevoel wil ook dit wezen beleven en ís te beleven, doch dat zullen wij straks zien en staan dan meteen voor andere levenswetten.

Waar is het licht?

De eerste zielen hadden nog geen taal ontwikkeld:

Wat is het eerste gevoel als denken, hoe is zij thans? Vraagt zij om iets? Wat wil de mens in deze wereld beginnen? Hoort ge haar denken? Hoort ge haar vragen stellen? Dit leven heeft nog geen „taal” geleerd, kent géén taal, bezit géén mogelijkheid om zich uit te drukken, zodat wij het gevoelsleven van de ziel als mens moeten vertolken. En thans zien wij, dat de taal, als menselijk bezit voor het huidige stadium, niets te betekenen heeft, omdat álles gevoel is en gevoel blijft!

Later stellen wij voor het huidige stadium vast, dat élk woord, élke verstoffelijking, dus voor het huidige stadium, géén levensvatbaarheid bezit voor de geestelijke wereld, omdat het menselijke gevoelsleven alles bezit. De mens kan daardoor praten en zich duidelijk maken, doch voor de astrale wereld is het gevoel essentieel. Wij hebben dus geen taal nodig om dit leven te verstoffelijken, wij doen dat door ons gevoelsleven, ons bewustzijn, ons éénzijn met al het leven van God.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3409.3418)

Het gevoelsleven van de eerste zielen vroeg naar het licht:

Wat voelt de ziel, André-Dectar?”

„Wat ik voel, mijn meester, is het gevraag om licht. Deze mens als geest vraagt zich af, waar het licht gebleven is. Wat is er toch gebeurd? Waarom komt het licht van de ruimte niet terug. Waar ben ik? Waar leef ik? Waar zijn de anderen van mijn stam? Waar ben ik toch? Waar leef ik toch? Is er iets? Ik voel dit denken, mijn meester, het gezoek naar het leven, mij is alles duidelijk.”

„Inderdaad, mijn broeders, dat gevraag leeft er in dit leven en dat gevoel is bewust. Hier is er duisternis. Hoe zal de ziel als mens deze duisternis nu overwinnen? Wat gaat er met dit leven gebeuren? Welke levenswetten zal zij nu beleven? Ze wacht af en zinkt terug in haar slaap. Gij kunt haar volgen, doch zij zal opnieuw wakker worden. En dan? Opnieuw het gevoel: wáár is het licht? Het innerlijke gevraag: waar ben ik? Dat bewustzijn is er! Dat gevraag ís bewust, want er komt géén einde aan deze duisternis. Kijk, zij wordt wakker, zij bevoelt zichzelf, zij begint als mens te denken. En nu verder? Waarheen wilt ge, mijn kind? Wat wilt gij thans beleven? Waar is je moeder, je vader, je zuster en je broer? Waar zijn

al die mensen gebleven? Ze weet het niet en dat wordt de strijd op leven en dood voor de ziel als mens. Wij zullen haar en al die andere vonken van God volgen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3419.3450)

Ze dachten dat ze te vroeg wakker geworden waren:

Waar was het licht, dat hen toch beschenen had? Zij wachtten en geloofden, dat het spoedig zou komen. Maar zij wachtten tevergeefs ... ze voelden zich slaperig, deze mensen hadden honger en dorst en ze begrepen zichzelf en hun nieuwe toestand niet. Ze waren wellicht te vroeg wakker geworden, het was nog nacht hier, dadelijk zou de Zon opkomen en zou het licht worden.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.433.436)

Maar zelfs het licht van de nacht was weg:

Toch komt het stoffelijke beleven terug. Méér en méér gaat de ziel voelen, dat er iets is geschied, waardoor deze verandering gekomen is. Ook de Maan is er niet. Wat de Maan aan de hemel te betekenen heeft, dat weet de ziel niet, zij weet van Maan niets, alléén heeft zij gezien, dat er 's nachts een licht was aan de ruimte. En ook dat licht is nu verdwenen. Gij voelt en ziet, mijn broeders, er komt steeds meer bewustzijn en méér mensen gaan de Aarde verlaten, thans leven er hier reeds miljoenen zielen bijeen in de astrale wereld.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3595.3600)

De eerste zielen werden reeds bewuster dan diegenen die veel later in het hiernamaals aankwamen:

Het vragen: waar leef ik – keert steeds terug. De mens realiseert zich ook het telkens weer in slaap vallen, doch het geestelijke wakker blijven zal als al de andere eigenschappen ontwaken en bewustzijn krijgen en eerst dán begint de ziel aan haar astrale leven. En dan begint het denken en voelen, het leven krijgt meer bewustzijn, het vragen stellen wordt bewuster, de ziel realiseert zich, dat de Zon niet opkomt en dat er aan deze duisternis maar geen einde wil komen, gevoelens dus, die om ontwakingsvragen. De één is reeds meer bewust dan de ander, omdat die eerder de astrale wereld betrad, doch elk ogenblik komen er andere graden van de Aarde tot deze wereld.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3517.3520)

Wat was er gebeurd?

De eerste zielen stelden zich de vraag: wat was er toen gebeurd?

Ze vragen zich af, gij kunt dat nu volgen, mijn broeders, hoe het gebeuren is geweest, van toen. En dat „toen” was een ziekte. Dat „toen” was voor velen het gevecht met een wild dier, waarna er iets gebeurde. Wat was dat? Wat was het? Wie kan dit kind antwoorden? Géén mens, en géén God, dat moet dit wezen voor zichzelf ontdekken. Er is géén Christus, géén Bijbel, géén God, géén bewust mens aanwezig om dit wezen te helpen. Wat het kind voor het huidige stadium wél bezit en ontvangen heeft, kent dit leven niet. Het zieleleven staat voor zichzelf, géén meester kan dit leven helpen, de weg wijzen, want dat kan niet, zij zijn de eerste mensen die hun kringloop der Aarde hebben volbracht.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3560.3569)

Het telkens opnieuw bevoelen van wat ze op aarde beleefd hadden, bracht ontwakings:

Deze mens, mijn broeders, zal zichzelf ontdekken. De ziel realiseert zich dit leven, als mens komt dit leven tot het menselijke denken en voelen. Het licht van de Aarde moet terugkomen en zij zal dat licht zoeken. En door dit gezoek, verplaatst zij zich, krijgt zij meer ruimte te beleven, zodat zij voor het ontwaken komt te staan. Dit leven blijft om hulp schreeuwen en die stemmen, als wilde klanken, verplaatsen zich door de wereld, doch niemand is in staat om ze te beantwoorden. Waar zijn de kinderen? Já, ook dat is iets om over na te denken. Waar zijn onze kinderen? En opnieuw vallen zij terug om na te denken. Zij liggen daar en denken, voelen, willen beleven, terug en opnieuw beleven, wat er zo-even is gebeurd. Dat deze ziel reeds honderd jaar zoekende is, voelt zij niet. Zó-even is er iets gebeurd. Zo-even is er iets gebeurd en toen kwam de pijn, het neervallen. Elkeen tracht achter deze gevoelens te komen en de één heeft andere gevoelens dan de ander, omdat zij allen verschillend het vrijkomen van het organisme hebben beleefd. Tóch keren deze gevoelens telkens terug en dan worden ze beleefd. Maar ze komen niet achter het verschrikkelijke raadsel, dat raadsel moet beleefd worden en ook dat is, wij kennen die wetten, mogelijk!

En nu voelen zij, dat er iets gebeurd is, waardoor zij dit hebben gekregen. Maar wát is dit? Ook al is het bewustzijn van „ziekte” er nu niet voor allen, toch zijn er, die door een ziekte dit leven hebben moeten aanvaarden. Het voelen en denken van de verkregen eigen gevoelens, worden thans

doorvoeld en opnieuw beleefd, waardoor er bewustzijn komt, ontwa-
king.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3574.3593)

Terug naar de aarde

Er waren nu twee geestelijke werelden voor de ziel. De eerste geestelijke wereld die op de eerste planeet in de ruimte tot stand was gekomen, is de wereld van het onbewuste, die ook 'de wereld voor de wedergeboorte' genoemd kan worden. De tweede geestelijke wereld is het bewuste hiernamaals, wat ook 'de wereld voor de ziel als een geestelijk wezen' genoemd kan worden. Dit hiernamaals kwam tot stand na het stoffelijke leven op aarde. De eerste zielen die hun geestelijke duistere wereld in dit hiernamaals betraden, bevonden zich op dat moment buiten de dampkring van de aarde:

„Wat ik zie, mijn meester, dat is duisternis. Geestelijke duisternis. Ik ben één met de astrale wereld, doch hiernaast voel ik de wereld van het „onbewuste”.”

„Zó is het, en wij zien thans, dat de ziel dus verder is gekomen, dat zij het stoffelijk leven verlaten heeft en toch, ook al bezit zij nog géén licht, een hoger stadium heeft betreden. Gij ziet nu de wereld van het ónbewuste, de wereld voor de „wedergeboorte” én de wereld voor de ziel als een geestelijk wezen. Deze werelden hebben zich nu gesplitst, omdat de ziel als mens dat bewustzijn heeft bereikt. Voelt gij nu, dat zij de sfeer der Aarde, de ruimte voor de dampkring, het ademhalingscentrum verlaten heeft? En dat is duidelijk, omdat ook de planeten dat hebben beleefd, waardoor er hoger bewustzijn kwam. Deze wereld is diep, als het stoffelijke Universum aan diepte bezit. De ziel is vrijgekomen van de stoffelijke wereld, doch geestelijk bezit zij nog die afstemming en zullen wij straks beleven.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3326.3335)

Het innige denken aan het aardse leven voerde de ziel naar de aarde terug:

Dit zoeken en blijven zoeken naar het aardse leven en het bezit daar, voert de ziel tot de Aarde terug. Door dit denken aan iets, dat hebben wij te volgen, trekt de stoffelijke ruimte dit zieleleven aan. En nu heeft de astrale mens zijn ruimte en afstemming weer verlaten en vertoeft nu reeds in de sfeer der Aarde.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3601.3603)

Op aarde voelden de eerste zielen de aardse mensen:

In deze sfeer teruggekeerd, voelt de ziel de stoffelijke mens. Wat is dat? Als een wild beest bespringt de geest de stoffelijke mens. En thans staan wij voor andere en wel geestelijke wetten, voor de ziel én voor de stoffelijke mens. Wat heeft dit te betekenen? Wat gaat er nu gebeuren? Wij weten dat en kennen ook deze wetten, doch wij zullen dit leven volgen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3604.3610)

Verbinding met de aardse mens

Zo kwam het eerste éénzijn tot stand:

Wat ik voel is, mijn broeders, dat de ziel heeft gevoeld, dat er in dit leven geen einde is en dat zij de stoffelijke mens voelt. Doordat zij dit voelt, komt zij nu tot éénheid met de stoffelijke mens. De ziel zuigt zich vast aan de stoffelijke levensaura. Op dit ogenblik ontdekten zij, deze zielen als mensen, dat er andere mensen in hun omgeving leefden. Wat zijn dit voor mensen? Door dit éénzijn van gevoel tot gevoel, keert het stoffelijke gevoelsleven terug. Ik ga dat beleven, mijn meester. Man en vrouw bevinden zich nu in de sfeer der Aarde. Ze zuigen zich aan de stoffelijke mens vast en beleven nu, doordat de organische afstemming één is, het innerlijke én geestelijke éénzijn. Ik ben één met dit stadium, mijn meester, en ben in staat al deze gevoelens te beleven.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3613.3622)

De astrale persoonlijkheid legde zijn wil op aan de aardse mens:

Nu dit éénzijn, dit afdalen in de stoffelijke mens volkomen beleefd kan worden, dwingt de astrale persoonlijkheid de stoffelijke mens om te eten en te drinken, zodat die kwelling oplost.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3623)

De astrale persoonlijkheid keek door de ogen van de stoffelijke mens:

En even later, ik zie dat gebeuren, mijn meester, kijkt de astrale persoonlijkheid door de stoffelijke ogen, omdat die persoonlijkheid volkomen één is met de stoffelijke stelsels.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3624)

Het gevoel van de stoffelijke mens werd hierdoor intenser:

De mens vloeit nu ineen, de astrale mens gaat over in de stof en de stoffe-

lijke mens voelt dat niet eens, alléén, er is méér gevoel, méér reactie in de stoffelijke mens gekomen. De mens heeft méér honger, wil meer beleven.
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3625.3626)

Zegt het voort

Voor de astrale persoonlijkheid was dit een openbaring:

Maar de astrale persoonlijkheid kijkt nu door de stoffelijke ogen en ziet nu eerst, dat er een stoffelijke en een geestelijke wereld is, bestaat!
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3627)

Dit moesten alle anderen ook weten:

En thans terug naar de anderen, terug, om dit alles te laten zien, te laten beleven.
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3628)

„Kom mee,” ... gaat het van ziel tot ziel, „op Aarde is iets te beleven. Op Aarde kun je weer alles beleven, alles, er is daar geen duisternis meer, je hebt daar geen honger, geen dorst, het is het leven wat wij vroeger hebben gekend.”
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3697.3698)

En bij dat stoffelijke leven op aarde hoort ook het menselijke éénzijn van man en vrouw:

Hierdoor zien wij, mijn broeders, dat de stoffelijke mens heel gewoon is, gewoon het leven vervolgen zal, beleven zal, doch de astrale persoonlijkheid kijkt door de stoffelijke ogen en ziet opnieuw „Zon en Maan” en ondergaat wéér, doch nu door de stoffelijke mens, het menselijke éénzijn.
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3657)

Bescherming

De eerste zielen gingen de stoffelijke mensen waarmee ze zich verbonden hadden, beschermen:

De man beschermt nu de man en de vrouw. De astrale ziel wil haar leven niet verliezen en ook dat is duidelijk, want dan heeft zij haar eigen duisternis weer te aanvaarden, de duisternis van de astrale wereld. En toch

komt het zover, want dit leven zal veranderen. Máár, dit gaat eeuwen door en niets is in staat om deze levens uiteen te scheuren, te splitsen, wél de Goddelijke wetten. En wat zien wij nu, meester Zelandus?”

„Ik ben één en kan u deze wonderen verklaren, mijn meester. Dat kan alléén het sterven, mijn broeders. Doordat de mens sterft en zijn kringloop voor dit leven gaat beëindigen of sterft voor het organisme, dus de wedergeboorte, dat gebeuren verscheurt deze levens, splitst de levens, zodat de ziel als astraal wezen de stoffelijke mens los moet laten. Maar nu, mijn meester, zoekt zij een ander mens, een ander wezen en dat is mogelijk, want miljoenen mensen leven er op Aarde. Toch is dat niet zo eenvoudig. Immers, voor élk organisme is er één ziel en die ziel heeft reeds de astrale wereld bereikt.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3677.3687)

Het bewuste gevoel om iemand te beschermen gaf ontwaking aan de astrale persoonlijkheid:

Eenmaal wéér tot éénheid gekomen, gaat het leven verder, de ziel leeft ín de moeder en de vader, tezamen delen zij het leven, totdat er weer een einde komt. En dat, mijn meester, gaat eeuwen en eeuwen verder. De angst nu, dat men de ziel het organisme af neemt, ontwaakt. En die gevoelens maken het bewustzijn „bescherming” wakker, zodat wij aanstonds andere karaktertrekken zullen beleven, doch waardoor het innerlijke leven, de astrale persoonlijkheid ontwaakt en nu aan een ander leven begint.”

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3690.3693)

Het beschermen van de stoffelijke mens gaf een warm gevoel in het innerlijke van de astrale persoonlijkheid:

En opnieuw dalen zij in die levens af, opnieuw beleven zij het stoffelijk organisme, het denken en voelen, en stellen voor zichzelf vast: wanneer zij die mens gaan beschermen, dat er ontwaking, dat er warmte, dat er gevoel in hen komt.

Lezingen Deel 2 (L2.2421)

Er is geen dood

De eerste zielen gaan het leven onderzoeken:

De astrale mens ontwaakte, hij gaat verder en komt steeds weer tot ande-

re gevoelens, maakt zich geestelijke én stoffelijke ontwaking eigen, waardoor hij geestelijk bewustzijn krijgt. De mens van Gene Zijde leert veel en is waarlijk in staat om na te denken, de stoffelijke overtuiging schonk hem nieuw leven, nieuw voelen en denken, een andere bewustwording. Ze zien opnieuw de Zon en beleven de Maan, dus dagbewustzijn van de stoffelijke mens. Er is niets anders te beleven. De astrale mens onderzoekt het leven. Ze ziet het machtige verschil van beide levens en gaat begrijpen dat er geen dood is. En dat is de machtige openbaring voor de mens.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3699.3705)

Door het meebeleven van het sterven van vele stoffelijke mensen leren de eerste zielen dat er geen dood bestaat:

Wanneer deze mensen zichzelf gaan begrijpen, de wetten van leven en dood voor zich zien, komen zij tot andere gedachten. Jaar na jaar ging er voorbij, ook aan dit éénzijn komt een einde, het levenslicht in de mens ontwaakt. Ze beleven het sterven mét de stoffelijke mens, het betreden van de astrale wereld en thans is dit leven in staat het andere te overtuigen dat er geen dood is. Sterven is het terugkeren naar de astrale wereld of het wedergeboren worden, het zijn de levenswetten van God, die thans levensvatbaarheid krijgen, verwondering is het over zoveel macht en mogelijkheden. De mens wordt door een dier gedood, de ziel betreedt de astrale wereld, thans kunnen zij denken en overdenken datgene wat zij dagelijks beleven.

Néén, er is géén dood. Dat wordt hen duidelijk. Het is ontzagwekkend. Je hoeft je niet angstig te maken dat je gaat sterven, je keert toch tot de Aarde terug.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3707.3715)

Wanneer de astrale persoonlijkheid zich met een jager verbonden heeft, beleeft hij op die wijze hoe de stoffelijke mens gedood wordt door een dier:

Een der jagers wordt door het wilde dier besprongen en gedood. Z'n ziel wordt uit het lichaam geslingerd en treedt als astrale persoonlijkheid het hiernamaals binnen.

Verwonderd, niet begrijpend, ziet de astrale mens, die zich met de jager verbonden had, dit alles aan. Dan haast hij zich naar de anderen en vertelt hun wat hij waarnam. „De man werd gedood,” zo zegt hij, „een wild dier besprong hem. En ik zag, dat er uit dat dode lichaam een nieuw lichaam kwam. Die jager is dus dood én hij leeft. En hij is nu net als wij!

Wij zijn dus ook gestorven, ja, dát is het! Wij zijn op Aarde gestorven en daardoor werd alles anders voor ons. We zijn dood en we leven toch – net als de jager!”

Onzin! Nee, dat kunnen ze niet geloven. Ze moeten maar opletten, raadt de man hun aan. Dit doen zij en moeten dan aanvaarden, dat hij de waarheid sprak.

Er was dus geen dood, aan het leven kwam geen einde. Als je dood ging, kwam je, daar, waar zij nu waren en dan leefde je verder – en hoe!

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien (PE.548.564)

Geestelijk waarnemen

Door hun innerlijke ontwaking gaan de eerste zielen nu zien buiten het stoffelijke oog om:

Ze beleven, mijn broeders, dat moet u duidelijk zijn, duizenden wonderen. Er is licht en leven, vermaak ook, doch door de stoffelijke mens. Nu zij zien dat er geen dood is, vrij zijn van de stoffelijke mens, ontwaakt hun eigen innerlijke licht; zij gaan waarnemen buiten het stoffelijke oog om en zien nu vanuit hun verkregen bewustzijn tot het leven op Aarde. Eigenlijk, gaan zij voelen, is het leven beter, mooier, ruimer, dan op Aarde, want zij kunnen gaan waarheen zij willen en daar is de stoffelijke mens niet toe in staat. Doordat zij, gij kunt dat waarnemen, meermalen met de stoffelijke mens de dood hebben beleefd, leerden zij die andere wetten kennen. Zo nu en dan laten zij het stoffelijke wezen vrij en maken een wandeling over de Aarde, doch stellen thans vast dat de stoffelijke mens hen niet ziet. Eerst hebben zij zich aan het stoffelijke kind op Aarde vergrepen, zij gaan thans voelen, dat zij het zijn die leven en dat de mens op Aarde zichzelf niet kent. Om hen dat duidelijk te maken, dat is niet mogelijk.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3716.3723)

De eerste zielen krijgen warmte en een hoger voelen:

Eeuw na eeuw gaat er voorbij. De ziel als de astrale persoonlijkheid begint te ontwaken. In dat leven komt er een ander gevoel, het is het vragen om meer te mogen weten van het leven waarin zij zijn en de wereld waartoe zij behoren en dat leeft in hun handen. Er komt warmte in dit leven, verkenning, het menselijke vragen ontwaakt. Menselijke karaktertrekken krijgen bewustwording. Ze leren zich verplaatsen. Ze leren eigenschappen kennen. Sommigen van hen zijn zover. Ze wandelen naast

de stoffelijke mens, gaan vooruit, inspireren de mens en zij zien thans, dat hun gedachten worden opgevangen. Ze beleven, dat zij in staat zijn de mens te helpen. Ze gaan zien, dat zij het zijn die ín de stoffelijke mens leven en dat zij het zijn, die het leven vertegenwoordigen ín het organisme. Dagelijks leren zij andere wetten kennen. Ze maken zich die wetten eigen en voelen zich anders, voelen zich bewuster. Wanneer zij zich afstemmen, ook dat leren zij, om het stoffelijke éénzijn met de stoffelijke mens te beleven, verduistert hun bewustzijn. Wat is dat? Waardoor komt dat gevoel? Wanneer zij de mens echter voor het goede helpen, komt er meer licht, licht ín hun levens en zij zijn in staat om de stoffelijke dingen beter te zien. Is dat iets nieuws? Já, want dit zijn, gaan zij voelen, karaktereigenschappen, handelingen voor het betere ín de mens, daden, die hen tot een nieuw en hoger voelen en denken voeren.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3724.3742)

De eerste zielen leren zich te verplaatsen door concentratie:

Gij ziet het, mijn broeders, de astrale persoonlijkheid ontwaakt. Zij leggen met hun allen fundament op fundament. En daardoor ontwaakt hun innerlijke, geestelijke-astrale leven en wezen. Wonderen zijn het, omdat de mens zijn Goddelijke afstemming nu die ontwaking geeft. En dat hebben allen te beleven en te volgen of zij ontwaken niet.

De hoogst bewusten beginnen nu te denken, zei ik zo-even, en zij zijn het die deze wetten bespreken.

„Kijk” ... zeggen zij tegen elkaar..” dat heb ik geleerd. Kun je mij nog volgen? Ik ga snel, als ik denk, vlieg ik door deze ruimte heen.”

Als wij dat kunnen, mijn broeders, beleven zij nu het geestelijke concentreren op het voortgaan. Ze leren zich sneller verplaatsen, ze vliegen door hun wereld en ruimte en keren telkens tot de stoffelijke wereld terug. En dat is hun geluk, hun blijmoedig verkennen van het leven, waardoor zij ontwaken.

Nu zij dit bezitten, gij kunt hen volgen, gaan zij verder. Anderen leven zich uit ín de stoffelijke mens, de hoogste bewusten komen tot andere levenswetten en zijn overtuigd, dat zij machtige wonderen kunnen beleven. Ze gaan voelen, dat hun leven óneindig is. En dat heeft toch wel iets te betekenen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3743.3758)

Een tiental eerste zielen leren alle stoffelijke levensgraden op aarde kennen:

Een tiental astrale mensen bijeen, komen tot diep nadenken. Zij zonde-

ren zich af en gaan met z'n allen verder. Eerst maken zij een wandeling over de Aarde. Ze verwijderen zich van hun stam en zien nu, dat er overal mensen leven. Wij zullen hen volgen, mijn broeders, zodat wij hun ontwakens leren kennen.

Wanneer zij de mens ontmoeten, dalen zij in die levens af en voelen nu het andere of het eigen bewustzijn, de afstemming van het organisme. Is dat nu iets nieuws? Já, want overal op Aarde leven er mensen, doch zij hebben dat nooit geweten. Wonderbaarlijk is het leven. Ongelooflijk is het. Zij gaan verder, verkennen het leven op Aarde en krijgen steeds meer bewustwording. Zo, gij ziet ook dat, leren zij de verschillende levensgraden voor het organisme kennen. Zij stellen de levensgraden vast. Eén voor één, zij dalen erin af, bevoelen de mens en gaan dan verder.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3759.3772)

Omdat ze geen honger meer voelen, begrijpen de eerste zielen het onderscheid tussen stoffelijke en astrale gevoelens:

Onder dit voortgaan ontdekken zij nieuwe wonderen. Nu zij het leven volgen en verkennen, beleven en tot het openbaren voeren, het ontwaken voor hun eigen wereld, voelen zij géén honger en dorst meer. Wat voelt ge? Niets, niets meer van die ellende, de astrale mens voelt, wanneer hij zich openstelt voor dit verkennen, hij vrij is van dat gevoel en hij begrijpt, dat dit gevoel tot de stoffelijke mens behoort. Dat zijn wonderen, openbaringen zijn het, waarvoor zij zich openstellen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3775.3779)

Tijdens hun verkennen helpen zij de stoffelijke mens:

Deze mensen en anderen, die deze hoogte hebben bereikt, gaan verder en beleven Moeder Aarde. Eeuw na eeuw gaat er voorbij. Aan dit verkennen komt er een einde. Maar zij weten nu, dat zij niet alléén op Aarde leven. Waar zij het leven kunnen bezielen, doen zij dat, waardoor zij zich op hun levensreis verruimen en zichzelf tot de geestelijke ontwaking voeren.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3781.3785)

De zon achterna

De eerste zielen richten hun blik nu naar de ruimte:

Wij zien nu, mijn broeders, dat zij naar de ruimte kijken. Is ook dat te beleven? Kijk, zij maken zich vrij van de Aarde en zweven thans in

de stoffelijke kosmos. Zij zien thans de Zon op eigen kracht. Waardoor komt er nacht? Zij zien nu, omdat zij in de sfeer der Aarde blijven, dat het organisme waarop zij leven, zichzelf verduistert. Wij voelen nu, dat zij een nieuw en ander wonder beleven, ook wij hebben deze wetten mogen beleven.

Hoe wonderbaarlijk de mens zich van de Aarde losmaakt, wordt u thans duidelijk, doch vergeet niet, zij doen dit op eigen kracht. Niemand kan hen helpen, doch zij komen verder.

Zij kijken naar de Aarde. De Zon, als het levenslicht van de ruimte, verdwijnt, thans kijken zij naar het andere licht, het licht van de nacht. En kijk nu, er zijn meer lichten in de ruimte. Wilt gij die niet leren kennen? Wat zijn dat voor lichten? Wij kunnen hun vragen stellen tot elkaar volgen en beleven.

Wij zien thans, mijn broeders, dat zij terugkeren tot de Aarde. Ook zij willen weten wat dit verduisteren van de ruimte te betekenen heeft. We zullen hen volgen. U ziet het, weer zijn wij op Aarde terug. Telkens weer gaan zij terug, want zij geloven zichzelf niet. En toch, zij kunnen verder. Het licht in de ruimte is weg, maar daarginds leeft het. En thans gaan zij vanuit de nacht naar het licht, gij zult dat beleven. Nietwaar? Ik dacht het en zie, zij gaan thans over de Aarde het stoffelijke licht tegemoet. Dat hebben zij reeds beleefd op hun wandeling over de Aarde heen, doch nu van de ruimte uit. En dit verkennen, mijn broeders, dat wordt hun bewustwording voor de ruimte, het Universum.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3786.3812)

De ruimtelijke werkelijkheid is hun leermeester:

Zij vragen zich af, wat dit alles te betekenen heeft. Maar zij zien de werkelijkheid en die vertelt hen hoe te moeten handelen. Ik moet u eerlijk zeggen, mijn broeders, de mens is bezig te ontwaken. Is het niet wonderbaarlijk en héél natuurlijk? Machtig is alles!

Wij moeten hen volgen, willen wij beleven en vaststellen, hóé de eerste mensen, die hun stoffelijke kringloop hebben volbracht tot die ruimtelijke ontwakning gekomen zijn.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3815.3820)

Doordat zij het goede zoeken, komen zij tot het schemerlicht op geestelijke afstemming:

Doordat zij het licht van de ruimte beleven, ze zien, dat de Aarde eigenlijk nacht maakt, ook al bevinden zij zich nog in een schemerlicht op

geestelijke afstemming, de Zon als het dagbewustzijn voor de ruimte, geeft hen de mogelijkheid om thans, nu zij het goede zoeken, waar te nemen. En dat is mogelijk, omdat zij, zoals u ziet, de levenswetten van God volgen, doch waarvan zij géén wet kennen. Zij volgen het verduisteren van de Aarde, maar zien thans, dat de Zon zich niet verduisteren kan. Zij stellen echter vast, nu zij vanuit de ruimte het levenslicht voor de Aarde beleven, dat het licht in de nacht ín de ruimte betekenis heeft voor hun leven, doch dat de mens op Aarde er niets van begrijpt. Kijk nu, mijn broeders, wij gaan tot de ruimte terug. Wij verplaatsen ons, wij zullen vanuit de ruimte opnieuw de Aarde waarnemen. Wat voelen zij nu? Zie, hun licht in de ogen ontwaakt, deze zielen zijn anders, dan de astrale mens, die deze wetten en mogelijkheden nog niet kent. Zij voelen nu, dat zij ín een machtige ruimte leven en dat de Aarde slechts een deeltje is van hun wereld. Als overwinnaars voelen zij nu reeds, dat zij deze ruimte zullen overwinnen en dat zij in staat zijn zich met al deze vonken van licht te verbinden.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3826.3835)

Naar de maan

De eerste zielen verkennen ook de maan, die nog volop in werking is:

Waarheen gaan wij thans? Voelen zij, dat de Maan daar een lichaam is? Kijk, ze willen verdergaan en ook wij gaan met hen. Waarachtig, mijn broeders, zij willen de Maan leren kennen. Thans beginnen zij aan hun ruimtelijke reis, zij keren tot hun eigen geboorte terug.

Ook het concentreren wordt sterker en bewuster. Wij gaan regelrecht naar de Maan. Daar is onze Moeder, haar organisme wordt groter. Wij dalen met hen op de Maan. Wonderlijk is het, omdat dit het eerste beleven is van de eerste „astrale persoonlijkheid”. Wat nu? Kijk die wezens, zie deze mensen, zij zijn hoogst verwonderd. Waarachtig, ook hier is er leven.

Thans zullen zij het geboren worden op de Maan zien. En dat is mogelijk, omdat Moeder Maan nog leeft. Zie, mijn broeders, wij hebben dat leven verlaten en zij keren er terug. Daar is het visstadium. Hier volgen wij andere levensgraden, vanuit de hoogste graad keren ook zij tot de eerste levensgraad terug. Is dat een machtig wonder? In deze ruimte leven er mensen en daarvoor zijn er lichamen, doch die lichamen zijn daarvoor geschapen. Wie denkt nu het eerst aan een oppermacht? Géén van allen, gij voelt het, doch ook dit gevoel komt tot ontwaking. In hen is er stille ontroering. Ze denken, ze beleven dit wonder. Wat is het? Waardoor is

dit geschapen? Wat heeft dit alles te betekenen? O, gij gelukkig mens, gij gelukkige zielen, dat gij nu reeds in staat zijt om deze menselijke vragen te stellen? Kijk, mijn broeders, zij bevoelen de stof en zij schreien hun eerste tranen van geluk. De eerste menselijke tranen voor het geluk, de blijdschap, het één zijn met macht en bewustwording, zijn geboren. Wij hebben dat gelukkige gevoel ook beleefd en begrijpen deze levens, deze mensen.

Machtig is het, een openbaring voor elke vonk van God, wij kennen dit geluk. Maar gij ziet het, zij voelen, dat zij een oneindig leven bezitten. En dát is machtig, ongelooflijk, maar door wat en door wie is dit alles geschapen?

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3836.3869)

De eerste leraar

De eerste leraar treedt naar voren:

Er is er één onder hen die thans het woord voert. Waardoor voelt deze ziel meer dan de anderen. Dat wordt hun leraar, gij zult dat beleven, mijn broeders en wij weten reeds waardoor dit leven dieper voelt dan de anderen. Wij beleven thans de hoogste bewustwording voor de astrale mens, maar het is de mens, die het éérste het embryonale leven heeft beleefd op de Maan als moeder. Kijk, hij daalt tot het leven af, hij komt tot voelen en denken en kan zeggen: wij waren hier. Ik voel het. Ik voel dat wij hier waren, maar kan dat? Wat nu? Het is reeds ontwaakt, dat andere „nú”!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3870.3878)

De eerste onderzoekers bouwen de geestelijke wetenschap op:

U ziet, zij gaan van graad tot graad terug. Aanstands beleven zij het eerste leven in embryonale toestand. Is dat een wonder? Ze kijken naar de ruimte en ze zien nu, dat ook dit organisme licht ontvangt van de Zon. Ook dat is een machtig wonder. Ze beleven de ruimte en zichzelf. Het geboren worden van een nieuw leven, vanuit het visstadium kunnen zij dat volgen. Keren zij thans tot de eerste levensgraden terug? Já, ook dat willen zij beleven. Een openbaring is het!

Gij ziet nu, zij beleven graad na graad. Het licht in de ruimte verduistert zichzelf. Wat is dat? Zij gaan beleven, mijn broeders, dat zij vanuit het stoffelijke leven het astrale beleven. Dat is een wonder, doch daardoor zullen zij andere wetten beleven. En zie, zij begrijpen het wonder. Zij zijn één met de stoffelijke ruimte, het Universum en zij zijn in staat om de as-

trale, hun eigen geestelijke ruimte te beleven. Dit één en terug afstemmen leggen zij thans voor hun levens vast. U ziet, zij maken reeds vergelijkingen, zoals ook wij dat hebben gedaan, doch daardoor ontwaakt hun persoonlijkheid. Dit één en terugkeren tot de stoffelijke wereld, de Maan in werking, geeft hen verruiming. Wij hebben die levenswetten voor Zon en ruimte kunnen volgen, ook zij beleven niets anders. De éne openbaring stapelt zich op de andere. Er komt geluk in de ziel als mens. Wat nu? Steeds dieper dalen zij in het Maan-leven af. Wij gaan terug tot de eerste cellen en gij ziet het, het embryonale leven is nog aanwezig, nog heeft de Maan haar eigen kringloop niet volbracht. De Maan gaat verder en zal haar leven verstoffelijken, ook dat leren zij kennen.

En thans? Wat zullen wij nu beleven? Kijk, wij zijn het embryonale leven genaderd. Nu willen zij het éénzijn met het embryonale bestaan volgen. Gij ziet nu, dat zij zich éénmaken met die vonken van de Maan en thans het éénzijn beleven. Wat wil dit zeggen? Gij voelt het, zij vragen zich af wat dit toch te betekenen heeft. Maar door de andere, verhoogde levensgraden, zien zij de opvolgende stadia terug en kunnen zich daardoor oriënteren. Ook wij hebben dat gevolgd en begrijpen hun denken en voelen. Wat nu? Ze zien, dat de Zon verzwakt. Wat is dat? Thans, hoe duidelijk beleven zij de wetten, keren zij tot de hogere stadia terug. Hierdoor, mijn lieve zielen, zult gij méér bewustwording beleven en zie, zij dansen van pret en geluk. Zij begrijpen nu reeds, dat wanneer zij hoger gaan, andere organismen beleven, ook de Zon sterker wordt en aan licht wint. Zij gaan voelen, gij kunt dat volgen, mijn broeders, dat zij die ontwakings door het licht van de ruimte ontvangen. Wanneer zij hogere, dus bewuster organismen beleven, is ook het licht van de ruimte sterker. Is dat iets nieuws? Já, dit leven en het licht van de ruimte, is één. Dat gaan zij voelen, ze gaan het begrijpen en zetten hun onderzoek voort.

Nu verder terug. Nu nog dieper afdalen in dit leven en dan zien zij, dat voelen ze nu bewust, het licht in de ruimte verduisteren. Is het niet machtig, mijn broeders, wat wij door de eerste astrale mens mogen beleven. En dat op eigen kracht, zonder God, zonder wetenschap? Doch thans ontstaat de geestelijke wetenschap, het leven zal hen zélf overtuigen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3879.3930)

De Alziel

De eerste onderzoekers richten zich op de eerste levens van de menselijke ziel:

Doordat zij de organismen kunnen beleven, keren zij onherroepelijk tot

het eerste stadium terug en spoedig zullen zij dat stadium bereiken. Kijk daar, wij leven reeds in de zeven eerste levensgraden. Wat nu? Zij volgen die wetten. Wij worden met hen geboren en wij zullen met hen de eerste dood beleven. Kijk, mijn broeders, wij betreden thans die wetten en nu? Já, wat nu? Wij keren terug tot de astrale wereld. U ziet het, zij beleven thans de wereld voor het ónbewuste, de wedergeboorte. En vanuit die wereld keren wij nu tot de stoffelijke terug. Is dat een wonder? Maar eeuw na eeuw gaat er voorbij. Zij gaan verder, honger en dorst hebben zij al die tijd niet meer gevoeld, want hun leven ontwaakt geestelijk.

En thans betreden wij het embryonale leven, voor de allereerste graad. Nog even dieper en wij komen tot de eerste splitsing voor de Maan. En jawel, kijk, ze voelen zich gelukkig, zij begrijpen, dat zij hierdoor het leven leren kennen. Nog even dieper en wij staan voor de ruimte, voor de splitsing van de ruimte. Gaan zij verder? Já, zij willen dieper afdalen in dit leven en het ontstaan ervan. Wonderbaarlijk is het. Wij kunnen hen volgen, ook voor ons leven is dat het geluk. En daar, mijn broeders, zien wij, dat de ruimte wordt verlicht en betreden wij het ogenblik, dat het Universum het gouden gewaad heeft ontvangen. Deze zielen beleven grootse scheppingswonderen. Ze vragen zich nu reeds af, waardoor het éne leven verder is dan het andere en waardoor de mens, die hen voorgaat dit gevoel heeft gekregen. Gij voelt het, ze zijn één van gevoel en geven zich volkomen over. En thans wordt het eerste menselijke woord gesproken. Hoor, voel dit wonder. Ze verklaren elkaar de wetten. Nog dieper terug? Kan dat? Zij staan thans voor het Goddelijke licht van de ruimte. Wat nu? Wat zij zien is licht. En wat is dat? Dat licht beeft, trilt, er komt werking. Wat gaat er gebeuren? Zij zien, dat het levenslicht van de ruimte tot werking komt. En wat wij steeds hebben beleefd, mijn broeders, beleven ook zij, het kosmische leven trekt hen aan.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3949.3986)

En dan gaan ze nog verder terug:

En nu dieper terug. Wat zien zij? Het licht in de ruimte verwaast. Nóg dieper nu. Nog dieper, want zij willen weten wat er dan gaat gebeuren. Wij weten het al. Zij komen tot de eerste levensgraden en dan is er géén licht meer in de ruimte. En dat ogenblik gaan zij thans beleven, mijn broeders, zij keren tot het ogenblik terug van „vóór” de schepping. Zij gaan terug tot dat ogenblik, toen de „Almoeder” aan haar leven begon en God ontstond.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3931.3939)

De eerste zielen keren terug tot de Alziel als Almoeder:

De ruimte is het, die hen tot het eigen bestaan optrekt. Daardoor beleven zij, dat dit licht leeft. Thans komt het vorige stadium terug, dat wij vanuit de „Almoeder” hebben beleefd, beleven zij vanuit het ruimtelijke bewustzijn als licht. De ruimte verduistert en zij blijven thans de overgangen volgen, gij zult dat beleven. Nietwaar, het leven van de ruimte heeft hen tot dit stadium opgetrokken. Wat er thans gebeuren gaat, kennen wij reeds. Ook zij zullen dat beleven. Is dat een wonder? Daar zijn de nevelen reeds. Het leven stuwt zichzelf voort. Het leven van de ruimte verandert! Wij keren tot de „Almoeder” terug en zullen nu die eerste overgangen voor het ontstaan van de schepping beleven en volgen. Wat voelen zij? Ze schreien van geluk en gaan verder en terug tot het allereerste gebeuren voor de „Almoeder”!

Is het niet wonderbaarlijk, mijn broeders? Wat nu? Wij gaan verder. En nu komt er algehele duisternis. Wij keren terug tot het ogenblik van voor de schepping. Kijk, mijn broeders, zij vliegen door de ruimte en beleven graad na graad voor de eerste verdichtingen. Thans hebben wij het eerste stadium reeds bereikt. Wat nu? Er valt duisternis, maar ook zij voelen het licht voor het vaderschap in deze ruimte. Wat voelen zij? Wat hebben zij elkaar te zeggen? Hoort gij hen? Juist, dat is het eerste woord. De eerste meester spreekt.

„Uit dit, waarin wij nu zijn, is al dat leven geboren. Waarom voel ik dieper? Ik weet het niet, maar ik geloof, dat ik het beleven kan. Uit dit zijn wij geboren? Uit dit licht, dat duisternis werd en die duisternis licht? Wij hebben dat kunnen beleven. Nu valt het eerste en andere woord, dat alleen de mens voor het huidige stadium kent. Mijn broeders ... wat is dit alles? Hebt gij – één, voel je, is het gevoel van de eerste meester, waardoor je het leven hebt gekregen? Is je duidelijk, is het gevoel, van mens tot mens, waardoor wij dit hebben gekregen? Wij gaan nu verder!” En zie, mijn broeders, thans volgen zij onze weg. Zij volgen wet na wet en de eerste openbaringen voor de „Almoeder”, waarvoor wij als mens het woord mochten beleven.

Já, zij volgen wat wij voor de „Universiteit van Christus” moeten volgen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.3987.4028)

Daarna volgen ze de kosmische levensgraden:

Néén, zij keren terug naar de stoffelijke wereld. Ze maken zich vrij van de Maan en bezoeken de volgende planeten. Dacht ik het niet? Ze gaan thans het leven verkennen en volgen onze weg. Wij zullen hen volgen,

doch waarvoor wij slechts één nacht nodig hebben, daarvoor hadden zij, u ziet het, mijn broeders, eeuwen voor nodig en dat is te begrijpen. Gij ziet hen thans op de bijplaneten terug. Nu gaan zij tot de Tweede Kosmische Levensgraad. Vandaar verder en terug tot de Aarde. Zij ontwaken! Zij krijgen ruimtelijk bewustzijn. Ze weten nu, dat zij het kind van Moeder Aarde ten goede kunnen bezielen. Hierdoor, voelen zij, zal hun leven veranderen en zullen zij de astrale wereld overwinnen en tot bewustzijn voeren. Wie heeft dit geschapen? Waarvoor leven wij? Wat zijn wij voor dit alles, deze ruimte, ál dit machtige leven?

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.4039.4053)

De aardse mens is ondertussen in niets veranderd:

Maar van dit alles, weet men daar niets. Niets! En dat kan niet, omdat die mens zichzelf niet kent. Wij weten meer.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.4056.4059)

De eerste zielen kennen nu hun eigen astrale leven:

Wij hebben ons eigen leven. Het leven op Aarde, daarginds, dat hebben wij beleefd. Wij zijn, dat weet hij nu, het leven ín die organismen. Voor ons is er iets anders. Wij zullen het leven op Aarde geluk geven. Maar deze ruimte, waarin wij leven is ons eigen bezit. Wij leven achter de dood, dat geen dood is. Dat ziek worden daar heeft niets te betekenen. Al dit leven behoort ons toe. Wij kunnen gaan waarheen wij willen, zij niet!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.4062.4071)

De eerste ziel neemt weer het woord:

En nu horen wij, mijn broeders:

„Kan het zijn, dat ik eerder geboren ben?

Is mijn leven ouder?

Ik weet niet waardoor ik voel, maar het komt tot mij? Het leven kan spreken? Vanwaar komen die gevoelens? Ik weet het niet. Wellicht leren wij ook dat kennen.”

Gij ziet het, mijn broeders, allen zuigen zich aan hun leermeester vast en voelen, dat zij ontwaken. Zij gaan van ziel tot ziel. Aanstonds zullen zij door de Aarde worden aangetrokken. Ze gaan van planeet tot planeet, beleven wet na wet en verdwalen in deze ruimte is niet mogelijk, onfeilbaar gaan zij, als wij dat hebben gekund, verder! Ze beleven de verstofelijking van hun zieleleven, de wedergeboorte en gaan verder. Wat zegt

de meester reeds?

„Heb ik je niet gezegd, dat wij steeds weer een nieuw leven ontvangen? Je ziet het, ook dat is waarheid. Door die levens gaan wij verder en komen tot onze vrienden terug. Deze ruimte is één lichaam. Als wij zo'n lichaam hebben beleefd, gaan wij verder. Is het niet om je leeg te schreien? Kom, wij gaan tot dat eerste leven terug.”

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.4087.4107)

De geboorte van hun eigen licht

De eerste meesters nemen hun taak op:

Wij zijn weer op Aarde. Ze vertellen aan de anderen waar zij zijn geweest. Ga mee en wij zullen u daarvan overtuigen. Gij ziet het, de meesters zijn nu geboren.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.4141.4144)

De eerste meesters aanvaardden hun adepten, mijn broeders.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.4149)

De eerste zielen voelen het licht in zichzelf naar voren treden:

De anderen, waartoe het hoogste bewustzijn behoort, trekken zich even terug en denken over alles na. Ze weten nu, dat er licht komt in deze wereld en zij hebben licht. Zij zijn dat licht! Zij voeren zichzelf tot deze openbaring! Het licht ín de astrale mens treedt naar voren en is geluk:

Is leven!

Is liefde!

Is harmonie!

Is vreugde en geluk!

Is oneindig schoon!

Is als de ruimte is!

Is ook vader- en moederschap!

Is tevens waarachtig!

Is bovendien het éénzijn met al het leven en dan praat het leven!

Die eigenschappen zijn thans bewust en tot hun levens gekomen! De hoogsten zien reeds een geweldig plan. Já, zij praten erover, zij mediteren ervoor en zij zien die gestalte, die bewustwording, die bezieling en dat licht tot hen komen, waardoor de wereld waarin zij leven lichtend wordt, schoon, rein en iets anders is dan het leven daar.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.4150.4166)

De eerste zielen voelen nu hoe zij de eerste lichtsfeer kunnen opbouwen:

Zij weten nu, (dat) wanneer zij dienen, hun wereld één groot licht wordt. En dat willen zij thans trachten te bereiken. Zo zullen zij de wonderen leren kennen die voor hun levens werden geschapen. En zij zullen, dat moet u thans duidelijk zijn, mijn broeders, hun eigen wereld vergeestelijken, omdat zij de wetten van hun ruimte leerden kennen. Waarheen gaan zij thans? Ook dat zullen wij leren kennen.

Ze weten nu, dat hartstocht hen tot de duisternis voert. Ze weten ook, dat zij de stoffelijke mens moeten helpen en dat die mens zichzelf (niet kent) en niets van hun persoonlijkheid weet. Ze voelen zich lichtend, zwevend, zeker is hun leven en niets kan die zekerheid storen, wanneer zij maar willen dienen. Steeds aan hun eigen leven blijven denken. En hoe meer mensen tot de ontwaking komen, des te lichter wordt hun wereld, waardoor de geestelijke sferen geboren zullen worden en ook wij voor ons eigen leven hebben te aanvaarden.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.4168.4178)

De eerste zielen gebruiken nu de basiskrachten van hun ziel, het ‘baren en scheppen’, om hun persoonlijkheid tot het licht te brengen:

Nu zien zij, dat zij de geestelijke levensgraden kunnen overwinnen en dat licht leefde ín hen en is de Goddelijke afstemming. Hierdoor hebben zij zich van de astrale duisternis bevrijd en is voor elk mens, waardoor hun ruimte ontwaakte. Ook dit is geestelijk baren en scheppen! Doch nu voor de persoonlijkheid.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.4185.4188)

Ze voelen dat de sferen van licht in zichzelf leven:

De sferen van licht leven in de mens!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.5845)

Maar het naar buiten brengen en verdichten van dat licht in de astrale wereld vroeg miljoenen tijdperken:

En eindelijk, na miljoenen jaren, miljoenen tijdperken – versta dit goed – konden zij vaststellen en konden zij zeggen: ‘Wij hebben de eerste graad voor het licht, voor de harmonie, de werkelijkheid zoals dit alles is ontstaan, bereikt.’ En dat is nu de eerste sfeer, dat is nu de eerste harmonie, dat is rechtvaardigheid, dat is liefde, dat is vader-, dat is moederschap.

In de eerste lichtsfear waren ze in harmonie gekomen met de werkelijkheid:

We leven al in de eerste sfeer, we hebben harmonie gekregen met de werkelijkheid, met de daad, de gedachte.

Lezingen Deel 1 (L1.4158)

De hogere lichtsfereen kwamen tot stand door meer bezieling te geven aan lichtende gevoelens, gedachten en handelingen:

Maar hóé is die wereld ontstaan? Hóé kwam de eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde ... ja, de zevende sfeer tot stand?

Zeven graden konden zij beleven. Elke graad werd bezielt, elke gedachte kreeg voldoening, bewustwording, leven, ziel, moeder-, vaderschap. Elke gedachte, elk gevoel – en u bezit er miljoenen, houd ze eens vast die u in één seconde uitzendt, u denkt aan werelddelen in slechts één seconde – hadden zij op te trekken. Nu kreeg die gedachte meer gevoel, meer liefde, meer harmonie, meer rechtvaardigheid, meer reine vader- en moederschap. Dat organisme gingen zij uitdijen, dat organisme kreeg een gestalte. Elk weefsel werd bezielt door de ijle, reine, ruimtelijke klank, waardoor het universum, waardoor al dit leven is ontstaan. Ze gingen bewust zien dat elke gedachte een wereld werd, een ruimte is en te vertegenwoordigen heeft. Elke gedachte kreeg meer gevoel, meer moeder-, meer vaderschap en harmonie. Elke gedachte kon hen naar de eerste, de tweede, de derde voeren. Meer kracht, meer bezieling voor de tweede, voor de derde, voor de vierde, voor de vijfde, voor de zesde, de zevende sfeer. Meer intensiviteit, meer bewustzijn, meer gevoel, meer klaarte ... reine klaarte. Omdat het leven zich aan hun levens ging openbaren, konden zij die wetten beleven en vaststellen.

Lezingen Deel 1 (L1.4211.4224)

Zo groeide het licht in en om hen heen:

„Door iedere goede daad dus, die de mens op aarde en in de sfereen deed, veranderde toen zijn innerlijke leven, de omgeving en zijn eigen bezit. In hem kwam licht, in hem ontwaakte de geestelijke mens. Daaraan werkten zij voort. Zo groeide dit licht en in en om zich namen zij dit waar. De innerlijke mens ging licht uitstralen, ging ontwaken en ging liefde voelen voor al het leven. Hoe meer goede daden zij deden, des te sterker werd

dit licht en omstraalde het hun omgeving. Het heerlijke gevoel om voor anderen iets te kunnen doen stemde hen gelukkig.

Het Ontstaan van het Heelal (OR.6861.6867)

De mens is zelf de schepper van dit licht:

Dit is het ogenblik dat de sferen van licht worden geboren en de mens werd de schepper van het licht.

De mens de schepper van het licht, voel je wat dit betekent? In dit wezen lag deze kracht, lag die ontzaglijke waarheid. De mens deed het goede en zocht naar dat wat hem innerlijk verwarmde. Eeuwen later werd dit proces bewaarheid, want wat zien wij, wanneer wij eeuwen verder zijn? Rondom hem kwam er licht. De goede dingen die zij op aarde voor de mensheid deden en tot stand brachten, bouwden in de geest een andere wereld op en dat werden de sferen van licht.”

Het Ontstaan van het Heelal (OR.6853.6859)

De Universiteit van Christus

De eerste ‘Orde’ ontstaat:

Onder de leiding van de hoogsten, voor dit bewustzijn, gaan zij verder. Er ontstaat de eerste „Orde”. Er zijn er, die de wetten overzien en beleven nu hun toekomst.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.4194.4196)

De eerste vindingen worden op aarde gebracht:

Door het leven te dienen, u ziet het, kwam de éne na de andere sfeer tot bewustzijn. De sferen van licht ontwaken. De mens heeft zich van de onbewuste sferen losgemaakt en is aan een ander leven begonnen. Ze weten nu, dat elk organisme een eigen wereld te vertegenwoordigen heeft. Miljoenen zielen als mens betreden de astrale wereld en de wedergeboorte gaat verder. De mens beleeft nu reeds vindingen, er komt vuur, doch dat zijn de geschenken van de geestelijke persoonlijkheid. Het zijn nietige wonderen voor deze levens, maar er komt meer bewustzijn, andere technische wonderen zullen er volgen. De astrale persoonlijkheid kijkt door een elementale wet en zal die kracht verstoffelijken. Al hun geestelijke gevoelens, mijn broeders, gij ziet het en wij beleven die wetten voor ons leven, moeten zij licht geven en afstemmen op hoger denken en voelen. En dat wordt hun rein geluk, hun leven en liefde!

Elke ziel bereikt de eerste lichtsfeer door de duisternis in zijn innerlijk te overwinnen:

De ziel als mens overwint de Derde Kosmische Levensgraad, zij krijgt levensgeluk, omdat zij haar ruimte vergeestelijkt. En die wetten kennen wij. Hoe hebben wij de sferen van licht overwonnen, meester Zelanus? Hoe hebben wij ons van de duisternis, ónbewustzijn losgemaakt? Door te dienen kwamen wij zover. Ook wij en al het leven van God heeft deze wetten te aanvaarden. Hierdoor weten wij, hoe de ziel als mens ontwaakt. Deze zeven onbewuste overgangen zullen overwonnen worden en eerst dan betreedt de ziel de eerste sfeer.

Wij hebben dus mogen volgen en beleven, dat deze eerste levensgraden tóch ondanks alles, géén stoornissen hebben gekend. Ik bedoel, dat dit ónbewustzijn niet in staat is geweest om de wetten van God te overschrijden, want ook dat is mogelijk. Gij kent die wetten, meester Zelanus. En aanstonds, doch nu voor een verder stadium, willen wij die afbraak volgen, waardoor wij echter vaststellen, dat de mens voor dit tijdperk die afbraak niet heeft kunnen beleven. Hoe meer bewustzijn er komt, dat hebben wij te aanvaarden, des te dieper zakt de mens in zijn eigen ellende weg. En dát heeft de „Almoeder” niet gewild, dat is het bezit van de mens!

Zeven overgangen heeft de mens nu te beleven als astrale persoonlijkheid, voordat zij de sferen van licht vergeestelijkt heeft, ik bedoel, dat zij de eerste lichtende sfeer beleven kan. Zeven werelden zijn het, zoals ook de macrokosmos heeft moeten aanvaarden, waardoor de bijplaneten ontstonden en al het andere leven, dat nu, zoals wij het hebben gezien, slechts één organisme is. Zó heeft de ziel als mens zeven overgangen te vergeestelijken voordat zij (in staat is) deze duisternis, waarvan de Bijbel zegt, dat het hellen zijn, te overwinnen. Ook wij hebben over „hellen” gesproken, doch dit zijn de ónbewuste werelden, voordat de ziel als mens de sferen van licht bereikt. En dat heeft zij in haar eigen handen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.4208.4226)

De Orde wil het geestelijke geluk en weten op aarde brengen:

Wij zien thans, dat de mens zich stoffelijk heeft verrijkt. Er zijn steden ontstaan, technische wonderen kwamen er en dat alles gaf haar bewustzijn en levensblijheid, levensvreugde, menselijk geluk. Aan Gene Zijde weet men wat Kosmisch geluk te betekenen heeft en dát weten brengt

men op Aarde.

De mens leert God kennen!

De mens heeft Gene Zijde bereikt, de sferen van licht kwamen tot bewustzijn en de „Vierde Kosmische Levensgraad” tot stand. Door het leven te dienen, ontwaakte de geestelijke mens, ontstond het menselijke bewustzijn voor de ziel en dát is haar liefde en geluk voor de astrale wereld, doch dat geluk moet naar de Aarde worden gebracht.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.4674.4679)

De Universiteit van Christus bracht de mens op aarde tot het menselijke voelen en denken:

Vanuit de „Zevende Sfeer” dalen de meesters af, ze keren terug tot de Aarde, waarvan zij de levenswetten hebben beleefd; zij geven nu colleges, miljoenen zielen, als kinderen van God, als tweelingzielen dienen. Zij dienen het leven op Aarde en aan Gene Zijde, waardoor de Tempels ontstaan en de geestelijke-bewuste mens, aan de stoffelijke en geestelijke wetenschappen kan beginnen. Wat willen de meesters nu van ons leven, mijn broeders? Zij willen dat wij voor de „Universiteit van Christus” vastleggen, dat de mens op Aarde nimmer het menselijke bewustzijn had kunnen betreden, nooit had kunnen bereiken, indien de astrale persoonlijkheid daarvoor zijn eigen leven niet had gegeven. Zij willen thans, dat wij zien en ontleden, doorgeven aan het huidige stadium, dat het „Gene Zijde” is geweest, die de mens van Moeder Aarde tot het menselijke denken en voelen heeft gebracht; op eigen kracht was dat nooit mogelijk geweest. Thans zien wij, ook al gaat het leven aan Gene Zijde hard vooruit, dat de stoffelijke mens door de geestelijke wordt geholpen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.4693.4698)

108. Vierde Kosmische Levensgraad

Na de zevende lichtsfier in het hiernamaals reïncarneert de menselijke ziel op de eerste planeet van de vierde kosmische levensgraad.

De bewuste overgang naar de vierde graad

Het artikel 'kosmische levensgraden' licht toe dat de aarde voor onze ziel de laatste planeet is van de derde kosmische levensgraad. Na de aarde gaat de ziel naar het hiernamaals om zich als persoonlijkheid klaar te maken voor de harmonie van de volgende kosmische graad.

In het hiernamaals laat zij al het aardse gevoel los en maakt zij zich een hogere liefde en bewustzijn eigen. Hierdoor gaat zij haar innerlijke licht als geestelijk licht uitstralen en bouwt zij mee aan zeven opeenvolgende lichtsfieren. Zij komt weer in harmonie met haar tweelingziel en vanaf dat moment gaan de tweelingzielen hand in hand verder, samen zullen zij het hogere bewustzijn dragen en vertolken.

Wanneer de tweelingzielen de zevende lichtsfier in zichzelf ten volle tot werking hebben gebracht, gaan zij over naar de mentale gebieden. Die gebieden verschillen van de wereld van het onbewuste, omdat de zielen nu bewust blijven. Als persoonlijkheid zijn ze nu voldoende geëvolueerd om bewust naar de volgende fase in hun kosmische evolutie te gaan.

Een ijler universum

De vierde kosmische levensgraad is een nieuw universum dat vanaf de aarde niet is waar te nemen. Het is ijler dan ons universum waarin de eerste drie kosmische levensgraden liggen. De menselijke ziel kan de vierde kosmische graad pas beleven wanneer zij die ijlheid als gevoelsgraad en bewustzijn bereikt heeft.

Voor de mens op aarde is het nieuwe universum even onzichtbaar als de lichtsfieren. Hoewel de vierde kosmische levensgraad weer stoffelijke planeten en zonnen bevat, is de verdichtingsgraad van die stoffelijke materie te ijl om te worden waargenomen door onze stoffelijke zintuigen of door aardse instrumenten.

Het universum van de vierde graad bevat zeven opeenvolgende planeten waarop de menselijke ziel haar kosmische evolutie voortzet. Die planeten liggen niet meer verspreid in het universum zoals bij de tweede en de derde kosmische levensgraad. In de vierde graad vormen de zeven planeten samen met de zeven zonnen die hen belichten één groot stelsel van kosmische har-

monie. Er is een centrale moederplaneet bij de centrale zon, en daaromheen liggen de zes overgangspaneten om naar de moederplaneet te evolueren.

Stoffelijke levensgraden

Voordat de eerste zielen naar de vierde kosmische levensgraad overgingen, had hun geestelijke uitstraling de eerste planeet van de vierde graad al voorbereid op hun komst. Hierdoor konden de eerste zielen het geestelijke plasma van deze planeet gebruiken om hun eerste cellichaam te vormen. Net als bij de vorige planeten moesten de eerste zielen hun eerste leven ook als kleine cel beginnen, omdat er nog geen groter menselijk lichaam was opgebouwd.

Het verschil met de vorige kosmische levensgraden was dat zij nu bewust bleven bij alle overgangen. Zij konden bewust reïncarneren naar het volgende stadium om al de stoffelijke levensgraden in dit nieuwe universum op te bouwen. Ook hier beleefden zij opnieuw de stoffelijke opbouw van het lichaam in het water en op het land. Zij hoefden echter geen prehistorische stadia meer te doorlopen, omdat zij de stoffelijke evolutie vanuit een hoger bewustzijn konden bezielen.

De eerste zielen herinnerden zich deze prehistorische levensgraden wel van hun aardse evolutie, want daar hadden zij in de oertijd geleefd. Op aarde hadden zij geen steden gekend en geen taal gesproken, want het stoffelijk leven was toen nog niet zover gevorderd. Op de vierde kosmische graad hebben ze geen taal meer nodig, want ze spreken met elkaar van gevoel tot gevoel. Door hun gevoelsverbinding staan ze in contact met al het leven dat tot hun graad behoort.

Een geestelijk-stoffelijke wereld

Toen de eerste zielen hun lichaam op de vierde kosmische levensgraad tot de volwassen menselijke gestalte hadden gebracht, was dat lichaam ook gekleed. Hun gewaad was enigszins te vergelijken met de kleding van de oude Grieken en Romeinen en ook met wat Christus op aarde droeg.

De mens op de vierde kosmische graad hoeft dit gewaad echter nooit meer te wassen, want het wordt niet vuil. Hij hoeft zijn kleding zelfs niet meer aan te trekken, want het gewaad wordt gevormd door zijn geestelijke uitstraling. Al de materie op deze planeet is een verdichte vorm van geestelijke uitstraling, en de materie blijft direct reageren op die uitstraling.

Zo wordt elke gedachte van de persoonlijkheid onmiddellijk in het menselijke gewaad zichtbaar. Het gewaad straalt licht uit, net als in de lichtsferen. De ziel als persoonlijkheid baart en schept haar gewaad elke seconde als een kleurrijke uitstraling. En ook de haardracht wordt nu doorstraald door al de

kleuren van de ruimte.

Het menselijke lichaam is hier stoffelijk licht geworden, doorstralend bewust. Het bloed is hier niet meer rood, maar doorschijnend roze. Al de stof van deze planeet is doorschijnend, men kan door het groen van de natuur heen kijken. Al is het water duizenden meters diep, men ziet de bodem, omdat al de materie die ijzheid heeft bereikt. De grond waarop men wandelt, is geen klei of zandgrond meer, het is verstoffelijkte levensaura.

Harmonisch leven

De ziel heeft in de zeven lichtsferen elke stoffelijke en aardse gedachte afgelegd. Daarom bestaat op de vierde kosmische levensgraad geen leugen, bedrog of ellende meer. Hier is elke ziel als persoonlijkheid volledig in harmonie met alle andere zielen. Iedereen is helderziend en helderhorend, en is zich nu bewust van alle vorige levens.

Er zijn hier geen koningen of keizers meer, geen aardse medailles, geen schandaal of geschrijf, want alle tweelingzielen beleven hier hun eigen 'levensboek'. Iedereen is nu zelf kunst, wijsheid en wetenschap, op elk moment kan het harmonische leven tot een geestelijk-stoffelijke vorm worden geschapen. Men heeft hier geen kunstlicht meer nodig, de mens zelf is hier 'licht'. Hier kan men tempels vormen door eraan te denken, er is geen aards bouwwerk meer nodig.

In deze wereld komen geen stoffelijke ziekten meer voor. Dat wat men op aarde sterven noemt, gebeurt hier harmonisch en nooit door ziekte. Wanneer men naar het volgende leven overgaat, lost het vorige lichaam op. Men gaat niet meer te vroeg over door een ongeluk, laat staan door moord of zelfmoord, die gevoelens heeft men al duizenden jaren achter zich gelaten. De natuurlijke levenstijd wordt hier steeds ten volle uitgeleefd.

Het natuurlijke sterven wordt hier samen met de tweelingziel beleefd, hand in hand lost hun verschijning op terwijl ze in de natuur wandelen. Tijdens de overgang blijven ze bewust, en niemand hoeft lang te wachten om te reïncarneren, in deze wereld is er geen karma opgebouwd. Zeven uur na hun oplossen kunnen ze de bevruchte eicel van het nieuwe leven al bezielen, de reïncarnatie is hier in harmonie met de ruimte gekomen.

Universele liefde

Ook in de moederschoot blijft de ziel hier als persoonlijkheid bewust. Zij weet bij welke andere moeder haar tweelingziel geboren zal worden, en zij kan dat al meedelen aan haar eigen moeder. Moeder en kind hebben een voortdurend gevoelscontact, ze praten geestelijk met elkaar.

De zwangerschap duurt hier zeven maanden, dit zijn zeven tijdperken van stoffelijke groei en evolutie. Na de geboorte groeit de mens heel snel naar zijn volwassen gestalte toe, in twintig dagen is die al bereikt, er zijn hier geen stoffelijke stoornissen of remmingen meer.

Een leven op de eerste planeet van de vierde kosmische levensgraad duurt honderden jaren, op de laatste planeet al duizenden jaren. De ziel beleeft nu haar ruimtelijke leeftijd die in harmonie is met de graad van haar bewustzijn. De levensduur verruimt en zal in de hogere kosmische levensgraden tot het eeuwigdurende evolueren.

Elke ziel leeft hier samen met haar tweelingziel, als moeder en vader krijgen ze in elk leven twee kinderen, zodat het leven altijd verder kan. De ziel als persoonlijkheid leeft hier voor haar liefde, de universele liefde voor al het leven.

Weerspiegeling in de natuur

En wat heeft de ziel als persoonlijkheid nog te doen tijdens haar miljoenen reïncarnaties? Zij lééft, en brengt haar kosmische bewustzijn tot de allerhoogste ontwaking. Als zij in de natuur kijkt, ziet ze dat al haar eigenschappen in miljoenen bloemsoorten worden uitgebeeld.

Elk stadium van evolutie en bewustwording van de ziel, haar persoonlijkheid en haar lichamelijke levensgraden wordt door een ander soort bloem vertegenwoordigd. Zo heeft bijvoorbeeld elke fase van de zwangerschap een eigen bloem. Ook elke levensgraad van de ruimte en de zonnestelsels krijgt een eigen levensbloem.

Alle menselijke karaktertrekken en gedachten worden door bloemen vormgegeven, miljoenen bloemen weerspiegelen het gevoelsleven. Men hoeft alleen maar te kijken naar de natuur, en ziet zichzelf en al het leven vertolkt in kleur en vorm.

Ook de lichamelijke organen worden door bloemen weergegeven. Zo toont de hartbloem het levende hart van de mens in een natuurproduct. De bloem voor het moederschap bezit al de organen voor de baring, zoals de aardse orchidee al de baarmoeder vertolkt. Er zijn zelfs bloemen die de mens kunnen aankijken, omdat ze het levende oog van de Alziel vertolken.

Door de natuur leert de ziel als persoonlijkheid zichzelf kennen en ontwaakt zij voor nog hogere werelden als verstoffelijking van haar leven. Zo gaat zij naar de vijfde en zesde kosmische levensgraad, om ten slotte het Al te bereiken, de zevende kosmische levensgraad.

Bronnen

De bewuste overgang naar de vierde graad

De meesters volgen de eerste zielen in de ruimte die de zevende licht-sfeer van het hiernamaals gaan ontstijgen:

De mens staat in de zevende sfeer.

Lezingen Deel 2 (L2.2642)

Zij gaan verder. Zij komen tot het gevoel, zij komen hoger, dus ijler en ijler in hun denken, in hun één-zijn.

Hoe moet u ontwaken? Wees ijl, wees hartelijk, wees lief, dat zullen we aanstonds nog even vastleggen.

Komen zij in een nieuwe wereld, deze wereld laat hen los, deze wereld moet achterblijven, zij krijgen meer bewustzijn.

Lezingen Deel 2 (L2.2645.2649)

Dan komen de eersten, die staan daar ... ze voelen al, ze zien reeds, ze zien de anderen, dat ze verwazen. 'Wat is er met u, wat gaat er met u gebeuren? Waarheen gaat dit? U bent zo ijl.' Ze gaan door, met hun handen gaan ze door de organismen heen. En een tijd later, zwevende, voelende, denkende, dienende, lossen zij voor de zevende sfeer op.

Lezingen Deel 2 (L2.2652.2657)

Jozef Rulof (André) ziet op de reizen voor de kosmologie dat de menselijke ziel na de zevende lichtsfeer naar een nieuw universum overgaat:

'Dat zegt nu', zegt André, 'toen de menselijke ziel het leven van achter de kist had aanvaard en tot licht had gebracht, hij de zevende sfeer had bereikt, stond hij voor de mentale gebieden – de Vierde Kosmische Graad, mijn meester – en kon toen aan een nieuw universum beginnen.'

Lezingen Deel 3 (L3.8637)

Dat nieuwe universum heeft weer stoffelijk bewustzijn:

Wat wij dus in de sferen van licht bezitten en ons eigen mochten maken, mijn broeders, is voor deze wereld stoffelijk bewustzijn geworden.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.8107)

De vierde kosmische levensgraad is weer een stoffelijke ruimte:

De Mens dus op de Vierde Kosmische Levensgraad bezit de geestelijke levenswetten van Gene Zijde, doch vertegenwoordigt eveneens een stoffelijke ruimte.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6800.6800)

Een ijler universum

We kunnen de vierde kosmische levensgraad pas waarnemen wanneer ons bewustzijn tot die graad is geëvolueerd:

„Kunt gij thans aanvoelen waar de „Vierde Kosmische Graad” leeft?”

„Hierin en hierachter, mijn meester. In en om ons bewustzijn.”

„En wil zeggen?”

„Links en rechts en boven en onder mij, doch onzichtbaar voor het leven, dat die bewuste graad nog niet bezit. Ik kan een vergelijking maken door de sferen van licht, onze astrale wereld.”

„Is het dan mogelijk, dat de Vierde Kosmische Graad de „Derde” overheerst?”

„Néén, dat is niet mogelijk.”

„Waarom niet, André?”

„Omdat wij die bron van leven nog moeten verdichten. Wij hebben die bewustwording nog niet bereikt, meester Alcar.”

„En dat betekent?”

„Dat wij uiteindelijk eerst de graad van leven moeten bezitten, willen wij als mens die wet vertegenwoordigen. En de Vierde Kosmische Levensgraad ligt en leeft boven ons bewustzijn. Wij moeten die wereld voor ons leven vergeestelijken en verstoffelijken.”

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.4383.4397)

Op de vierde kosmische graad zijn de verschillende zonnestelsels tot eenheid gekomen:

In de Derde Kosmische Levensgraad zagen wij verschillende werelden als zonnestelsels, hier is alles één machtige eenheid als vaderschap en moederschap. Ik bedoel nu dat het leven één bewustwording dient, één liefde bezit, één licht, dat wij voor de Derde Kosmische Levensgraad niet konden beleven omdat daarin de eerste fundamenteën voor de ontwaking van en voor het universum werden gelegd.

Lezingen Deel 3 (L3.8823.8824)

Er zijn zeven zonnen en zeven moederlijke planeten:

In deze ruimte zijn zeven zonnen en zeven moederlijke planeten.

Lezingen Deel 1 (L1.2906.2906)

Zes zonnen bevinden zich om de centrale zon heen:

Om de zon, als het vaderlijke bewustzijn, zien wij nu zes andere zonnen, zodat het vader- en het moederschap thans één is, dat door de uitdijningswetten werd geboren. Al de planeten beschrijven nu hun eigen baan, doch deze afstemming is ruimtelijk bewust en wil zeggen dat het leven die, deze ruimtelijke eenheid, tot één wereld, één sfeer heeft gevoerd.

Lezingen Deel 3 (L3.8821.8822)

Er zijn ook zes overgangspaneten om de centrale moederplaneet heen:

De planeten voor ons leven, liggen nu óm het „Moederlichaam” verspreid. Dat is de „Moeder-Planeet”. Onze ruimte is nu voor ons leven één leven, één organisme geworden; wat wij echter in de Derde Kosmische Graad konden overwinnen, waarvoor drie levensgraden werden geschapen, is hier volkomen één en bezit die afstemming en persoonlijkheid.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7728.7730)

Net als bij de derde kosmische levensgraad is de moederplaneet het eindstadium:

De Vierde Kosmische Graad heeft: eerste planeet, tweede planeet, derde, vierde, vijfde, zesde, zevende. De zevende is de moederplaneet.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.11793.11794)

De overgangspaneten liggen echter niet verspreid in het heelal zoals bij de tweede en de derde kosmische levensgraad, ze zijn nu door direct contact met elkaar verbonden:

De bijplaneten vertegenwoordigen dus hier, als éérste bewustwording ook de eerste planeet, waarna de andere volgen óm het Moeder-Lichaam heen en niet verspreid, maar door direct contact met elkaar verbonden.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.8033)

Dit zal ook in de volgende kosmische levensgraden zo blijven:

De Vierde Kosmische Graad en de Vijfde, de Zesde, de Zevende, zijn precies hetzelfde.

De Vierde Kosmische Graad bracht de bijplaneten tot bewustwording, tot een eenheid.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.11122.11123)

De vierde kosmische levensgraad is ijler dan de derde:

Spoedig zullen wij thans de Vierde Kosmische Levensgraad bereiken. Deze stof wordt ijler. U ziet het aan de uitstraling die tot ons komt. Het blauwachtig waas van de Derde Kosmische Graad heeft plaatsgemaakt voor het violetachtige bewustzijn, maar door een gouden licht als zilverschachtig groen overstraald, waardoor wij het kleurenrijk vertegenwoordigd zien.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.7949.7952)

De stof is hier doorschijnend en uitstralend:

Hierdoor is al het leven stralender, uitdijender, de stof is doorschijnender geworden.

Lezingen Deel 3 (L3.8973.8973)

Stoffelijke levensgraden

Op de nieuwe planeet beginnen de eerste zielen weer met een klein cellichaam, net als op de vorige planeten:

Dáár gaat het leven beginnen zoals de mens dat op de maan heeft beleefd, zoals de mens dat voor al de planeten heeft moeten aanvaarden. Ze beginnen opnieuw in een embryonaal leven, maar ook de ruimte gaat zich opnieuw verdichten.

Lezingen Deel 2 (L2.2658.2659)

Maar nu is de ziel ook als persoonlijkheid in alles bewust:

Heeft de ziel als mens dus de zevende sfeer aan Gene Zijde bereikt, dan maakt de mens zich gereed om de Vierde Kosmische Levensgraad te betreden en aanvaardt nu opnieuw het embryonale stadium.' Maar hij is thans in alles bewust. En dat alles dat kent u nu voor vaderschap, voor zijn licht, voor de geboorte, voor de reïncarnatie. Er zijn geen foute gedachten meer, alles is harmonische liefde geworden.

Hier is men zelfs bewust in de embryonale fase:

En nu, nu zij weer tot het leven komen, ze zijn nu bewust, ze weten precies hoe zij geboren zullen worden. Zij kennen het vader- en moederschap en dalen weer in het embryonale af. Het embryonale bestaan neemt hen op. Vanuit het embryonale bewustzijn kijkt dit menselijke wezen reeds tot de ruimte en kan zeggen: 'Nog even en ik spreek, ik weet.'

Lezingen Deel 2 (L2.2663.2666)

De eerste zielen hebben ook hier weer het visstadium en het leven op het land moeten opbouwen:

Ook hier hebben wij dus het visstadium moeten aanvaarden. Elke levensgraad als wet van Moeder Maan, hebben wij ook voor deze wereld moeten aanvaarden. Het zal u dus duidelijk zijn, ook wij hebben de wateren beleefd. En toen betraden wij de eerste overgang, de eerste planeet, ons landelijk en hemels bestaan als vader en moeder.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7706.7709)

Maar hier konden ze de zeven levensgraden vanuit de geestelijke levensafstemming beleven:

Wij hebben hier, dat zult gij begrijpen, géén dierlijke levensgraden voor ons ontwaken gekend. Die levensgraden behoren tot de Derde Kosmische Graad en hebben wij beleefd. Ook hier zult gij de zeven levensgraden beleven, doch nu vanuit de geestelijke levensafstemming, die ons direct tot de ruimtelijke voert, waarvan wij de wetten in handen kregen. Die verruiming, mijn broeders, overwonnen wij door de sferen van licht en kunt gij voor Moeder Aarde aanvaarden!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7720.7723)

Het was niet nodig om hier de prehistorische levensgraden te doorlopen:

Wij hebben hier de aardse prehistorische levensgraden niet gekend.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.8029)

Die prehistorische tijdperken hebben de bewoners van de vierde kosmische levensgraad wel op aarde gekend:

Wij hebben onze kringloop der aarde volbracht, wij leefden tijdens de prehistorische tijden van Moeder Aarde, doch gingen verder en kregen universele éénheid. Waarlijk, wij vertegenwoordigen Zijn weg, Zijn waarheid én het Leven!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.8228.8229)

Toen zij op aarde leefden, waren er nog geen steden. Meester Zelanus vertelt hoe hij dit van de bewoners van de vierde kosmische graad zelf heeft vernomen:

We hebben daar gelopen; u kunt Jozef Rulof voor gek verklaren, maar hij was daar met meester Alcar en met mij. Wij liepen daar hand in hand op de Vierde Kosmische Graad. Wij volgden de mensen, we hebben de mensen in de ogen gekeken, wij hebben met de mensen gesproken. En de mens zei: 'Ik ken uw taal, ik ken al de talen van de wereld.' Wat heeft Christus, wat heeft God gezegd? 'Het gevoelsleven spreekt!'

'Was u op aarde?'

'Jazeker, wilt u mijn naam weten?'

'Ja, vertel uw naam eens.'

'Die naam die heet: 'Buhwuhwuh', want ik leefde toen nog in het oerwoud. Er waren geen steden, er waren geen maatschappijen. We hebben miljoenen tijdperken nodig gehad om de Vierde Kosmische Graad te bereiken. Wilt u ons een naam geven? Ik bén, mijn naam is Vierde Kosmische Graad. Ik ben zon, maan en sterren, ik ben niet meer dan dit: vader en moeder. Maar ik bén leven, licht en liefde geworden op deze afstemming, nóg niet in het goddelijke.'

Lezingen Deel 1 (L1.2439.2454)

Een geestelijk-stoffelijke wereld

De kleding van de mensen op de vierde kosmische levensgraad is geestelijk-stoffelijk verdichte levensaura:

De Mens hier draagt een geestelijk-stoffelijk gewaad uit levensaura verdicht. Wat gij op Aarde kent, is hier niet meer. Wat de sferen van licht bezitten en de mens daar draagt als levensaura, bezit hier de mens op de Vierde Kosmische Graad. Fonkelend zijn deze gewaden.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7936.7939)

De vorm van het gewaad is enigszins te vergelijken met wat de oude Grieken en Romeinen droegen:

Elke wet zien wij vertegenwoordigd in dit menselijke gewaad, dat door de Romeinen gedragen werd. Dát is een schepping, die door de sferen van licht op Aarde werd gebracht en door „Christus” werd gedragen. Dát gewaad, gij kent het beeld, wordt gedragen door de mens van de „Vierde Kosmische Levensgraad” en zál en kan veranderen, zal universele diepte bezitten, doch ís deze afstemming!

Kijk naar de oude meesters op Aarde, naar de „Grieken en de Romeinen” en gij kent het menselijke gewaad van de sferen van licht én van de Vierde Kosmische Levensgraad!

Doch thans met deze bewustwording, deze liefde, aan kracht, licht, ziel en geest, voor de mens, als vader en moeder.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7973.7977)

Het gewaad is hier verdicht door de ziel als persoonlijkheid:

Het gewaad is opgetrokken door de ziel als de persoonlijkheid, nimmer behoeft zij één gewaad af te leggen, eeuwigdurend is dit haar verkregen bezit, haar levensaura schept en baart óm haar leven. Dat hebben wij in de sferen van licht ontvangen, dat bezit is hier van de geestelijk-stoffelijke mens. Dat kan de:

Persoonlijkheid!

De ziel!

De geest!

Het vader- en het moederschap!

Maar boven alles, de volmaakte harmonie!

En dat is de Mens hier op de Vierde Kosmische Levensgraad!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7949.7957)

De mens schept en baart nu zijn innerlijk én uiterlijk leven:

Zijn bloedsomloop heeft ruimtelijke – maar geestelijke afstemming, door de bloedsomloop heeft de mens zijn gewaad geschapen, door de geestelijke uitstraling verdichtte hij zijn uiterlijke afstemming. En dat gewaad bezit ál de kleuren van God. Niet alléén, komt er tot mijn leven, voor de liefde, dragen wij ons gewaad, doch voor ál onze wetten. De mens hier bezit een gewaad, zoals Moeder Natuur het voor zichzelf geschapen heeft. Voor kunsten en wetenschappen? Die gewaden zijn overwonnen, de mens ís kunst en hij weet!

De moeder draagt haar gewaad door haar geestelijk bewustzijn, ook de vader. Mens der aarde, voelt gij dit? Of denkt gij nóg, dat de mens in God aardse wetten beleven kan? Dat hij zich hier moet kleden voor de

stof? Dat hij zich hier kleden moet om uit te gaan? Om te wandelen, de ruimte te beleven? Die wetten werden overwonnen!

De ziel als de persoonlijkheid schept en baart haar innerlijk en haar uiterlijk leven, zoals ook Moeder Natuur dat heeft gekund.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7958.7971)

Elke gedachte manifesteert zich als kleur in het gewaad:

En dan moet u kijken hoe dat gewaad straalt. We hebben toen we de reizen gingen maken voor de kosmologie, toen we op de Vierde Kosmische Graad kwamen, toen keek André alleen naar de gewaden in de rug van de mens en zei: 'Kijk, ik zie in dat gewaad dat deze mens over korte tijd sterft, overgaat.' Ja, in het gewaad van de mens manifesteert zich de nieuwe weg, de evolutie. Ziet u, dat kunt u allemaal zien door de kleuren. Elke gedachte manifesteert zich als kleur, als weefsel in het mannelijke scheppende en moederlijke gewaad.

Lezingen Deel 2 (L2.6302.6306)

Het haar heeft nu veel meer kleuren:

Zie deze haardracht! Welke kleuren bezit gij op Aarde? Bruinachtig, zwart, blond, grijs, bijna zijn wij er al. Maar gij gelooft dit wonder niet! Al de kleuren van al de ruimten voor God bezit dit menselijke wezen als moeder, als vader. Welke vergelijkingen kan ik nu nog beleven?

Wat de mens op Aarde vervalst heeft, is hier werkelijkheid. De haardracht is door Moeder Natuur geschapen. Blond en bruin zien wij terug, doch doorstraald van Gods kleurenrijk!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7940.7948)

Het lichaam is nu doorstralend bewust:

Hierdoor kreeg ons menselijke organisme die betekenis. Moeder Natuur schonk ons de wetten en wij hebben ons die levensgraden eigen gemaakt. Ons organisme is nu als ons innerlijk leven is, doorstralend bewust. Gij kent het geestelijke organisme uit de zevende sfeer, wij zijn als stoffelijke wezens in niets anders, omdat die wereld weer afstemming vindt op ons leven en bewustzijn voor de wetten, doch het bewustzijn van de vierde sfeer als afstemming voor onze ruimte en kunt gij begrijpen. En gij weet bovendien, dat wij door ons organisme de ruimte vertegenwoordigen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7731.7735)

De ziel als mens hier is stoffelijk licht:

Wij zijn dus stoffelijk licht.
Leven en liefde geworden!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7741.7742)

Alles is doorschijnend:

U kijkt door het groen heen, u kunt de ziel van de bloem zien, u kijkt door de mensen heen. Het water, al is het duizenden meters en mijlen diep, u kijkt op de bodem, alles heeft zich géestelijk verstoffelijkt. Er zijn daar geen ziekten meer, een advocaat, uw politieagent, leugen en bedrog is opgelost. U bent waarachtig, u beleeft nu de goddelijke, ruimtelijke rechtvaardigheid. U haat niet meer, jaloezie is er niet, u bent levend bewust, u hebt liefde gekregen, want u hebt deze ruimte overwonnen. En u hebt zeven sferen beleefd, geestelijk, de wereld voor uw innerlijke persoonlijkheid hebt gij u eigen gemaakt. Ge hebt u los- en vrijgemaakt van elke stoffelijke gedachte.

Lezingen Deel 1 (L1.2316.2322)

De aardse rode kleur van het bloed is verdwenen, op de vierde kosmische graad is het doorschijnend roze met een violetachtige uitstraling:

Die kleur verdwijnt, en lost op, dat wordt een violetachtige uitstraling straks. Het geestelijke bloed voor de mens op de Vierde Kosmische Graad is roze, bijvoorbeeld. Kun je doorkijken. Want de organen zijn niet meer zo dierlijk. Wij kijken door onze handen heen bij wijze van spreken.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.12611.12615)

Men wandelt op verstoffelijkte levensaura:

Waarop wij wandelen, is géén aarde meer, doch geestelijke-verstoffelijkte levensaura. Voelt gij dit? Begrijpt gij dit wonder? Natuurlijk, want gij bezit ook deze levenswetten in de sferen van licht. Maar maak nu eens een vergelijking met het stofleven, het stofbewustzijn van Moeder Aarde?

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.8129.8133)

Harmonisch leven

In deze nieuwe wereld is er veel veranderd ten opzichte van de aarde:

We hebben met kwaad, met ellende, met ziekte niet meer te maken, die ellendigheden zijn overwonnen. Hier is geen leugen, geen bedrog meer, geen maatschappij die het ene leven opvoert en het andere mismaaft. Koningen en keizers zijn hier niet meer. Medailles die u op aarde krijgt, daar lacht u nu om, worden hier niet meer uitgereikt. Een karaktertrek is uw eergevoel, want al uw karakters stralen, u wordt vertegenwoordigd door duizenden persoonlijkheden. Elke karaktertrek – dat hebt u nu beleefd, dat ziet u – is een universum, is een godheid. Hier is geen schandaal meer, geen geschrijf. Hier wordt niet meer geschreven, hier zijn geen boeken meer nodig, want u hebt het ‘boek des levens’ tot ontwakning gebracht. U bent levend bewustzijn. Uw gestalte is een boekwerk, door de universele fundamenteën opgebouwd. U staat op het levende Ik van Christus, u bent het zelf! Aan kunst behoeft u niet meer te doen, want u bent kunst. Aan wijsheid behoeft ge niet meer te doen, want u bent wijsheid door uw gestalte, omdat u hier bent, omdat u moeder bent, u bent vader, omdat u hier wandelt. Omdat u hier de gedachte in u kunt optrekken, kunt verstoffelijken, kunt vergeestelijken – dat doet er niet toe – verplaatst gij u in deze ruimte; u leviteert uzelf, met het heilige, het goddelijke, het moederlijke, waarvan gij de hand voelt.

Lezingen Deel 1 (L1.2803.2816)

De mens is nu wetenschap geworden:

Hier bevinden zich géén wetenschappen meer, die zijn niet meer nodig! Want de mens is bewust, is „Wetenschap” geworden!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.8003.8004)

Hij heeft geen kunstlicht meer nodig:

De mens hier is „licht”, hij heeft géén kunstlicht meer nodig!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.8019)

Hij kent nu de geestelijke televisie:

Wat de Aarde aan technische wonderen zal ontvangen, is ontzagwekkend, maar voelt u, dat wij ons verplaatsen en vertonen, waar wij willen? Is dat niet uw televisie? Wij spreken met elkaar, waar wij ook zijn en het andere leven zich bevindt; moeten wij die wetten niet bezitten? Gij ziet het, gij kunt aardse vergelijkingen maken, wij echter bezitten de geestelijke bewustwording voor ál de stoffelijke wonderen van Moeder Aarde en kunt gij aanvaarden!

Hier hoeven geen tempels meer gebouwd te worden:

Wij weten hoe de gewaden ontstaan en wij weten, omdat wij dit éénzijn beleven, dat de mens zijn eigen Tempel optrekt, zoals dat de sferen van licht voor Gene Zijde aan kracht en bewustzijn bezitten, doch het bezit is van de mens. En dit is wonderbaarlijk. Wij zien machtige Tempels, Universele gebouwen zijn het, doch de stof is als geestelijk verdicht plasma. Van technische opbouw is er géén sprake meer, die menselijke denkkracht behoort bij de Aarde en niet tot deze wereld. De ziel als Mens is een Tempel en haar bewustzijn is Universeel diep en heeft afstemming op de ruimte. Dat wil zeggen, dat deze Tempels in stand worden gehouden door de sfeer waarin de mens leeft, door het machtige bezit van deze persoonlijkheid. Dat kan men op Aarde niet meer begrijpen, doch de sferen aan Gene Zijde bezitten reeds deze afstemming en aanvaardden wij.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6782.6788)

Iedereen kent nu al zijn vorige levens:

De ziel als mens heeft nu het bewustzijn van al haar vorige levens.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7705)

En iedereen is helderziend:

Nu is elk mens helderziend, helderhorend.

Lezingen Deel 3 (L3.8947)

Ook hier beleeft men miljoenen levens:

Daal thans met mij af op onze eerste planeet. Gij kent al de vorige stadia en hebt het bewustzijn hoe wij tot dit stadium kwamen. De eerste planeet bezit afstemming op de „Zevende Sfeer” aan Gene Zijde. Om die eerste afstemming te overwinnen, beleven wij miljoenen levens, als vader en moeder.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7790.7793)

Wat heeft de mens hier te doen?

Wat wij thans moeten beleven is het bewustzijn van de eerste planeet. Hierdoor stellen wij straks het ruimtelijke gevoelsleven van één graad

vast en gaan dan verder. Hoe voelt zich de mens, komt er tot ons, in dit Universum? Wat heeft de mens hier te doen, nu hij zijn Goddelijke harmonie beleven kan? Voelt gij, komt er in ons leven, dat wij dit alles dragen? Dat wij de ruimte en ál ons leven rondom ons vertegenwoordigen? Voelt gij, dat wij het leven schenken aan Moeder Natuur? Dat wij het leven hebben geschonken aan de dierenwereld?

Wij denken en mediteren thans, wij hebben dit woord te verwerken.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6729.6737)

Gij ziet, de „Zes” overgangen hebben zich thans in één wereld tot de Universele éénheid gevoerd. Wat gij hebt te beleven is, dat gij voelt, dat de „Mens” nú zijn Goddelijke Kringloop gaat voelen, zal beleven en dat wij als Mens één zijn met al het leven. Gij zult u afvragen: wat doet gij thans? Wij léven! Wij leven en hebben niets anders te doen, waardoor wij ons Goddelijk bewustzijn tot de allerhoogste ontwaking voeren.”

„Já, mijn broeders, wij leven! Dát is het doel van de „Almoeder”. Gij ziet mensen en het leven van Moeder Natuur, maar dat is de „Almoeder”! Dat zijn, zoals gij mocht beleven, vonken van „HAAR” zelfstandigheid en Persoonlijkheid.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6740.6748)

Hier zijn er geen sferen in een hiernamaals nodig om zich voor de volgende fase klaar te maken:

Ik begrijp, mijn broeders, dat wij hier geen sferen meer beleven, die zijn voor dit Universum overwonnen. De mens is in harmonie gekomen met het universum. De kringloop voor al het leven wordt nu harmonisch en volgens de liefdewetten van de „Almoeder” beleefd. En dat veranderde deze ruimte, het menselijke en dierlijke bestaan.”

„Ik dank u, mijn broeders, ook ik heb deze wetten mogen beleven en deze machtige liefde in mij opgenomen. Waarlijk, hier heeft de ziel als mens geen sferen meer nodig om zich voor het verdergaan gereed te maken, stof en geestelijk bestaan is één persoonlijkheid geworden, is één liefde!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.8366.8371)

Op een contactavond vertelt meester Zelanus dat op de vierde kosmische levensgraad alleen nog een natuurlijk sterven bestaat en geen disharmonisch sterven zoals op aarde:

Als u natuurlijk sterft, dan bent u vrij, van elke ziekte natuurlijk. Na-

tuurlijk, nu moet u opletten, want ‘natuurlijk sterven’ en ‘natuurlijk’ zijn twee woorden in één toestand. Maar dat bedoelt, dat de natuur spreekt in uw leven. De eigenlijke natuurlijke dood is het oplossen. U bent nog niet zover. Moeder Aarde heeft dat bezit niet. Dus u krijgt weer, wat ik daar weer zei, een verhoging van organen.

Op de Vierde Kosmische Graad lost u rustig, wandelend lost u met elkaar op, en uw lichaam verdwijnt zoals het lichaam van de Christus is opgelost toen men Hem daar in die kelder had gelegd. Toen hebben de meesters het lichaam gedematerialiseerd. Maar de Christus zelf had zich ingesteld op Zijn lichaam en trok het onmiddellijk met zichzelf terug in de wereld aan Gene Zijde. Dus dat lichaam loste op zoals al het leven eens, zoals de maan en de sterren, en in de natuur, en ál het leven dat door die evolutie een aards stoffelijk beleven verlaat, oplost. Dát is de natuurlijke dood.

Maar nu bent u aan duizenden wetten gebonden. In de eerste plaats sterft u door ziekten. Dat is geen natuurlijke dood, weet u dat? U sterft reeds door een ongeluk. Hoeveel ongelukken geschieden er niet? Hoeveel mensen sterven er niet? Dit is heel machtig; begrijp goed, dit komt eens op aarde. Dus de mensheid, de kosmos evolueert, maar ook het bewustzijn van de mens. Dus u komt vrij van ziekten. Een menselijke ziekte-dood is over tien-, honderdduizend jaar niet meer te beleven. U blaast ... u verdwijnt, u verwaast langzaamaan voor de ogen van de mens, en dan sterft u.

Een hartverlamming, een korte dood is geen normale dood. Dat is alweer overspanning. Elke dood op aarde is momenteel nog abnormaal. Ook al krijgt u langzaamaan, een langzaam sterfbed, is het altijd nog disharmonisch, want u moet volgens de natuur, de ruimte, volgens de goddelijke wetten harmonisch kunnen sterven. En dan kunt u mij een vraag stellen over welke dood, dan zal ik u aantonen en ontleden dat dit een disharmonisch sterven is.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.12632.12659)

Op de vierde kosmische levensgraad lost het stoffelijke lichaam op wanneer men naar het volgende leven overgaat:

We hebben de vorige dood, het vorige overgaan, het loskomen van de stof hebben wij al wandelende beleefd? Nee, daarvóór, miljoenen malen daarvoor hebben we ons neergelegd in de natuur, hand in hand en losten op, we kwamen vrij van het lichaam.

‘Bent u er nog, kind? Voelt u het nog?’

We spreken menselijk, we zijn menselijk omdat het twee gestalten zijn.

Deze gestalten kunnen niet verdwijnen, wij zijn er. De moeder is hier, ik ben hier, ik ben vader, zij is moeder. Zij heeft mijn hand, ik vóél haar. We komen tot eenheid, tot rúímtelijke eenheid. We omarmen elkaar en nu gaan we ‘de dood’ in, we lossen op. De mens die nog hier is, ziet ons verdwijnen.

Lezingen Deel 1 (L1.2920.2930)

De tweelingzielen gaan hier samen naar hun volgende leven:

U gaat tegelijk, de één kan niet meer eerder gaan dan de ander, dat is vader en moeder. Vader en moeder, deze tweelingzielen gaan gelijk verder.

Lezingen Deel 1 (L1.2875.2876)

Ze reïncarneren zeven uur later in een bevruchte eicel:

Hier behoeft de mens niet meer te wachten voor de nieuwe geboorte, ook die stoornissen kan hij voor deze ruimte niet meer beleven. Hier is geen moord, noch bezoedeling te beleven, al het leven bezit Universele harmonie. Ga in gedachten terug naar de Aarde en u kunt voor uzelf vergelijkingen maken, doch later volgen wij deze wetten voor de ontwikkeling als mens. Hier keert de ziel als mens ná haar heengaan onmiddellijk terug. In zeven uur, volgens de aardse berekening, krijgt zij een nieuw leven. Zo harmonisch is nu haar leven als mens geworden.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.8142.8147)

Universele liefde

Man en vrouw zijn nu definitief samen als tweelingzielen:

Zie hoe man en vrouw, als ruimtelijke tweelingzielen zich leviteren en gij kent ons leven!

De mens hier leeft voor zijn geluk en zijn liefde!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.8022.8023)

Elke moeder krijgt hier twee kinderen:

De mens baart hier slechts tweemaal. En dat is voor de wedergeboorte. Nu is het Menselijke éénzijn voor het vader- en moederschap een Goddelijk gebeuren!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6810.6812)

De zwangerschap duurt hier zeven maanden:

In de sfeer, in de wereld waarin we nu geboren worden – we ontwaken – de moeder heeft ons gedragen ... nu duurt het maar zeven maanden, de tijd volgens aardse berekening duurt nu maar zeven maanden – geen negen – voordat wij geboren worden. Want het kind in de moeder ... Dat weten wij nu, dat hebben we ons eigen gemaakt, dat zal de dokter, de geleerde van uw wereld allemaal moeten aanvaarden, hij zal dat leren kennen, zijn tijdperken, bewuste graden voor de stoffelijke ontwikkeling. Dat beleeft het kind in de moeder en is nu voor ons leven open en bewust. Dat maken wij ons eigen, het is nu wetenschap geworden.

Lezingen Deel 1 (L1.2766.2770)

De ziel blijft nu zelfs in de moederschoot bewust:

Maar hier blijft zelfs de mens in zijn embryonale stadium wakker en bewust en spreekt het kind in de moeder: 'Moeder, ik hoor u, hoort u mij?'

Lezingen Deel 3 (L3.8946)

Moeder en kind praten al met elkaar tijdens de zwangerschap:

De moeder heeft ons in liefde ontvangen. Ja, zij sprak reeds met ons toen we nog in haar leefden en toen zei ze: 'Mijn kind, vertel me eens, vanwaar zijt ge gekomen? U hoeft mij die stoffelijke woorden niet te schenken, want ik zie het. Ik schenk u een nieuw leven, een nieuwe geboorte, aanvaard mijn reine kus. Ge weet zeker dat ge, voordat u in mij kwam, in de eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde en de zevende sfeer hebt geleefd? Kunt ge terugkijken, nu ge nog in mij leeft, naar het probleem aarde, de Derde Kosmische Graad, waar wij waren? Kunt ge teruggaan tot de maan, tot de overgangsplaneten? Kunt ge teruggaan in de maatschappij, voor miljoenen jaren terug? Ja, toen leefden wij daarin! Kunt u zich daarop afstemmen en kunt ge nu begrijpen wat u aanstonds ... wat ge aanstonds zult bezitten? Wat u aanstonds toestraalt wanneer uw stoffelijke ogen, die geestelijk bewust zijn, opnieuw geopend zullen worden?' De moeder spreekt met het kind in haar, en wanneer het kind geboren wordt en die ogen opendoet, dan is het bewust. Dan lacht het, het is wetend, het kan de moeder aanstonds en onmiddellijk vertellen wat het wil. Alles is afgelegd, het verkeerde; het nieuwe zal tot de ontwaking worden gebracht. En nu spreekt het leven, nu spreekt het gevoel, want de moeder zegt: 'Wij gaan tot het Al terug, we zijn nu op de Vierde Kosmische Graad. Duizenden, miljoenen levens hebben we hier af te leggen,

want ge ziet daar de Tweede, de Derde, de Vierde, de Vijfde en de Zesde Kosmische Graad, vertolkt door een overgang, een planeet. Hier, waar we aanstonds zullen zijn, is het moederlichaam. We zullen beleven, mijn kind, tezamen, gij met uw ziel, met uw leven, uw vader-, uw moederschap, ook déze ruimte die zullen wij in ons opnemen. Gij zult beleven al die heilige gestalten, de wijsheid neemt gij in u op, door vader te zijn, door moeder te worden, telkens en telkens weer het leven te vertegenwoordigen. Voelt ge dat ik, dat gij, de miljoenen kinderen van God in deze ruimte alleen licht zijn?’

Lezingen Deel 1 (L1.2779.2798)

De ziel in de moederschoot weet hier al bij welke andere moeder haar tweelingziel geboren zal worden:

Wij als mens bezitten voortdurend bewustzijn, zodat de moeder in staat is om met haar kind ín haar te spreken. Voelt gij dit wonder? De moeder spreekt met haar kind dat ín haar leeft en het kind vertelt haar, waar zij de tweelingziel ontmoet. Ook die éénheid hebben wij overwonnen!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7820.7823)

Na de geboorte is men volgroeid in twintig dagen:

Het kind leeft daar, de stoffelijke groei duurt korter. Waar ge nu vijfendertig jaar, eenentwintig jaar voor nodig hebt – dat zien wij – gebeurt daar in slechts veertien en twintig dagen, want we gaan naar de goddelijke volgroeïing. Er is geen stoornis meer in het leven aanwezig waardoor de stoffelijke stelsels, de weefsels voor groei- en bloeiproces worden geremd. Dat beleeft u hier op aarde, want in de moeder zijn er remmingen aanwezig. Het abnormale in het kind mismakt de volgroeïing, die natuurlijk moet geschieden. Er is daar niets meer, hier leven wij in natuurlijk groeien en bloeien, alles staat open. Er zijn geen tegenwerkende krachten meer van onze persoonlijkheid, wij zijn open en bewust.

Lezingen Deel 1 (L1.2772.2778)

De leeftijd volgt de verhoging van het bewustzijn:

En nu, mijn broeders, zie ik, dat de ziel als mens dóór haar bewustzijn thans haar eigen levensduur bepalen moet. Wat wij nu op Aarde hebben beleefd, wat de ruimte voor ons leven heeft willen aantonen, hebben wij thans te aanvaarden als Goddelijke realiteitswetten, die zeggen, dat wij naar ons bewustzijn de duur van ons leven bepalen, doch dat dit

een Goddelijke rechtvaardigheid is! Op Aarde heeft de (ziel als) mens zichzelf uit die levensharmonie geslingerd, door afbraak en bewuste en onbewuste vernietiging van haar leven, zijn al die vroege overgangen, als voor haar de sterfbedden zijn, ontstaan. Hier is dat voorbij, waardoor zij nu als mens haar ruimtelijke levensduur beleven kan. Hier, op de Eerste Levensgraad (de eerste fase van de vierde kosmische levensgraad) beleeft zij reeds honderden jaren voor één leven, zodat zij op de zevende graad (de zevende fase van de vierde kosmische levensgraad) duizenden jaren beleven zal voordat zij dat leven kan beëindigen. Het spreekt vanzelf, dat haar levensduur verruimen moet, omdat zij tot het eeuwigdurende evolueert.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.8190.8195)

Weerspiegeling in de natuur

Het water is als zuiver licht:

Met ons gaat het dierlijke leven, ook bloem en plant verder en de wateren zijn als zuiver licht verhelderd. Al het leven van deze levensgraden is doorschijnend geworden en bezit nu een universele gestalte.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.8318.8319)

Het lijkt, dat het water als het licht in het menselijke oog is, zo helder, néén zo stralend! Zó lieflijk, zo rein, zó schoon, als vloeibaar levensplasma is hier het levenswater voor de mens.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6881.6882)

Ook de natuur is mee geëvolueerd:

Wij zien man en vrouw tezamen. Zij wandelen in deze Goddelijke natuur en kennen de levenswetten. Wij zien bloemen en natuur, vogels, zo machtig en schoon, als wij in de sferen van licht niet bezitten.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7849.7851)

Hier lopen geen wilde dieren meer rond:

Dat wij op de Vierde Kosmische Levensgraad géén wilde diersoorten bezitten, dat zult gij aanvoelen en begrijpen, ook het dierlijke leven heeft deze bewustwording ontvangen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.8320)

Hier zijn miljoenen soorten bloemen:

Elke ruimtelijke wet, als licht, leven, ziel en geest, ook voor het vader- en moederschap, ziet gij in ons leven terug als een levensbloem.

En niet alleen voor de ruimte, doch elke levenswet als een verkregen zelfstandigheid, baarde een levensbloem, zodat wij miljoenen soorten van bloemen bezitten, waarvan de menselijke soorten als levenswetten overheersen. Voelt gij dit wonder?

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.8073.8075)

De bloemen vertegenwoordigen het leven in al haar facetten en levensfasen:

Dat wil dus zeggen, dat elke levenswet door Moeder Natuur vertegenwoordigd is, voor alle stadia, voor elke bewustwording en dat voor ziel, leven, geest en persoonlijkheid, voor de ruimte en het Zonnestelsel. Die levende symfonie spreekt tot uw leven.

Kijk naar ons leven en gij voelt, dat gij tot het bewuste Goddelijke „AL” moet terugkeren, doch weet, gij bevindt u eerst op de Vierde Kosmische Levensgraad. Hoe is nu het leven op de Vijfde, de Zesde en de Zevende Kosmische Graad, het „AL”? Maak u daarvoor gereed, mijn broeders, wij zullen u daarvoor de kracht schenken!

Wanneer wij als mens ons dus zouden terugtrekken, loste deze ruimte op, omdat wij het licht van de ruimte in ons leven dragen en vertegenwoordigen. En al het leven volgt ons en dient. Dát is dienen, doch wij hebben ons de wetten voor dit ruimtelijke bestaan eigen moeten maken! Elke levenswet heeft dus een bloem geschapen en gebaard en was alléén mogelijk, omdat al dit leven uit ons geboren is. Vertel op Aarde, dat de mens God vertegenwoordigt!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.8076.8085)

De mens kan zichzelf leren kennen door de bloemensymfonie:

Kijk tot de bloem voor de baring en gij ziet, dat deze Tempel volkomen uw leven te vertegenwoordigen heeft als moeder. En thans de tijdperken voor de wedergeboorte? Gij ziet nu, dat elke bloem een tijdperk voor de wedergeboorte te beleven en te vertegenwoordigen heeft. Dat wil dus zeggen, dat ook het innerlijke leven zich vergeestelijkt heeft en uiterlijke vorm heeft gekregen, waardoor gij uw eigen geboorte door een kind van Moeder Natuur beleven en volgen kunt. Elke bloem, ziet gij, is een levenswet, zodat gij kunt aanvaarden, dat zich voor ons bewustzijn mil-

joenen levenswetten hebben verdicht, als kinderen van Moeder Natuur, levens van God.

Gij kunt hierin miljoenen jaren leven, eerst dán kent gij u zelf, doch thans door het leven van Moeder Natuur. De mens als stof, ziel en geest, ziet zichzelf door het leven van Moeder Natuur terug en hebben wij hier te aanvaarden. Dit zijn dus geen bloemen meer, als gij op Aarde kent, doch levenswetten! Dit leven vertegenwoordigt stelsels, voor ziel, geest en God, als een zelfstandigheid en als een levensruimte, waarvoor dit leven de Goddelijke afstemming gekregen heeft.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.8091.8099)

De bloemen leven door de mens:

Dat is de persoonlijkheid voor dit leven van Moeder Natuur. En die persoonlijkheid vertegenwoordigt als dééltje van deze ruimte „De Mens”! De mens als vader- en moederschap, als ziel, leven en geest, doch voor ál ons denken en voelen, voor élke levenswet.

Elke bloem hier vertegenwoordigt dus uw eigen leven, uw gedachten, uw karakters trekken, zodat miljoenen bloemen uw leven hier vertolken. Zij leven door de mens! Indien de mens zich zou terugtrekken, lost dit leven op. Indien de mens zich zou terugtrekken, verduisterde dit leven en licht.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.8065.8071)

Op de vorige reis hebben wij reeds gezien, dat élke gedachte een bloem geschapen heeft, een ruimte en een wereld is, zowel stoffelijk als geestelijk. En nu deze miljoenen soorten?

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6879.6880)

Ook de bloemen zijn geestelijk-verdichte levensaura:

Zie ons bloemenleven en gij hebt ontzag voor deze schoonheid. Elke levenswet bracht nieuw leven voort. Wat de mens op Aarde bezit is na-maak in vergelijking met dit leven. De omvang van een levenswet als gestalte en bloem, vertegenwoordigt deze ruimte. Hier vertegenwoordigen zij hun levenswet, hun geest en ziel, doch het innerlijke leven is welsprekend. Hoe deze kleuren zijn ziet gij thans, élk weefsel bezit die bewustwording als kleur, als ziel, leven en geest, zoals onze eigen levensaura is. Dat leven bezit geen stoffelijk gewaad meer, doch is van geestelijke substantie, ís levensaura, zodat gij u zelf kunt bewonderen, omdat dit leven uit ons leven geboren is!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.8038.8044)

Er zijn bloemen die de organen van het menselijke organisme vertegenwoordigen:

De miljoenen soorten voor dit leven zijn bovendien levenswetten. Wat de wateren voor de eigen zelfstandigheid op Aarde baarden en schiepen, ziet gij nu voor Moeder Natuur terug, doch door de organen van ons organisme.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.8045.8046)

Zo is er de hartbloem:

Waarvoor gij staat is de „Hartbloem”! Duidelijk ziet gij het levende hart van de mens in dit machtige orgaan, als een kind van God terug.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.8047.8048)

En de bloem voor het moederschap:

Liefderijk, lieflijk is de bloem als „ziel”, doch thans staat gij voor de „Almoeder”, ook haar leven wordt door Moeder Natuur vertolkt.

Kijk daar en gij ziet de bloem voor het moederschap, zij bezit ál de organen voor de baring. Is uw aardse „orchidee” anders? Gij noemt daar die bloem een „orchidee”, doch dat is de baarmoeder van de moeder in stoffelijke toestand en als stoffelijk weefsel en levenswet!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.8049.8052)

En een bloem die het zien vertolkt:

Elk organisch lichaamsdeel schiep een eigen levenswonder. Dat zijn de wetten voor Moeder Natuur en hebben wij te aanvaarden.

Wat gij daar ziet is het levende „Oog” van de „Almoeder”, als een kind van Moeder Natuur verstoffelijkt én vergeestelijkt. Ziet gij, dat dit leven u ziet? Ziet gij haar gelaat? Haar lippen en haar machtige gestalte? Dít is een kind van Moeder Natuur. Spreek tot haar leven en gij krijgt thans antwoord!

Ziet gij, dat haar ogen de menselijke bewustwording bezitten? Begrijpt gij nu, wat de „Almoeder” heeft bedoeld? Dat zijn kinderen van God en hebben voor onze wereld en ruimte hun kosmisch leven gekregen, en vanzelfsprekend óns bewustzijn als orgaan, als stof én als leven! Als ziel en geest!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.8053.8064)

109. Het Al

In het Al als zevende kosmische levensgraad zal elke menselijke ziel zich na haar kosmische evolutie Albewust worden van al het leven dat zij is.

Kosmologie

Voor de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' is Jozef samen met zijn meesters Alcar en Zelanus driemaal in het Al geweest. Het Al is de bestemming van elke menselijke ziel, het evolutiestadium waar iedereen naar op weg is. Het is het einde van onze kosmische evolutie, en tegelijkertijd een begin, want de ziel is oneindige werking.

Op de reizen voor de kosmologie worden Jozef en zijn meesters steeds begeleid door een gids uit het Al, om aan de aardse mens een glimp van de kosmische wijsheid door te geven die de mens in het Al zich heeft eigen gemaakt. De mens in het Al kan zich nog steeds op het aardse bewustzijn afstemmen, omdat hij ooit ook op aarde miljoenen levens heeft beleefd.

Op weg naar het Al

In de boeken van Jozef Rulof wordt het leven op de vierde kosmische levensgraad uitvoerig beschreven, omdat dit ijlere universum reeds het voelen en denken van het Al in zich draagt, terwijl het toch nog in aardse vergelijkingen omschreven kan worden. Om het leven op de hogere kosmische levensgraden in woorden te vatten, schieten aardse woorden te kort.

Evenals op de vierde kosmische levensgraad bestaat in de volgende kosmische graden de eenheid van zonnen en planeten. Het licht van de vijfde kosmische graad bezit de afstemming van het licht van de vijfde lichtsfier in het hiernamaals. Het zilverachtig licht van de zesde kosmische graad wordt door een gouden glans overstraald, net zoals in de zesde lichtsfier.

Tot in de zesde kosmische levensgraad baart de moeder nog kinderen. Het stoffelijke lichaam wordt hier nog steeds door een geestelijke substantie opgebouwd. Het gevoelsleven heeft hier geen zwaartekracht meer, elke karaktertrek is geestelijk bewust en waarachtig. Om van het ene leven naar de volgende evolutie te gaan, is er slechts een gedachte nodig: ik wil, ik ben, ik ga.

De zevende kosmische levensgraad

Het Al wordt ook de zevende kosmische levensgraad genoemd. De ziel heeft een lange reis van zes kosmische levensgraden doorlopen voordat zij het

Al bereikt. De zevende kosmische levensgraad kent dezelfde basiswetten als de vorige kosmische levensgraden.

Ook hier is er een moederplaneet in het midden van de ruimte, die het moederschap vertegenwoordigt. Het leven op deze planeet is zacht, er is geen hardheid meer te bekennen. Er zijn hier bloemen en planten, en een ontzagwekkende stilte. De mens en al het leven straalt een goudachtig licht uit. De ruimte is als lichtgevend plasma. De planeet heeft een ontzagwekkend lichaam, dat al de ruimten in zich opgenomen heeft.

Het Albewustzijn is zo ontzagwekkend dat het alleen gedragen kan worden door de innige liefde van tweelingzielen. De tweelingzielen hebben beiden één gevoel, één leven, één gedachte, als twee bloemen van één kleur.

Als ze op de zevende kosmische levensgraad aankomen, zijn er nog zeven overgangen te beleven, voordat ze het uiteindelijke stadium bereiken en de diepte van het Al kunnen beleven. In de zevende overgang komt de ziel weer terug in de Albron, in de duisternis van voor de schepping. Maar nu is de individuele ziel zich ook als persoonlijkheid bewust van al het leven dat zij is. Zij heeft zichzelf leren kennen als een eeuwigdurende bron van baren en scheppen. Dat bewustzijn is gegroeid en verworven door de lange evolutie in zeven kosmische levensgraden. Daarom wordt het ook het bewuste Alstadium genoemd.

Christus

Het Al is als bewustzijnsstadium voor de mens op aarde ver weg, maar als ruimte niet. Werelden liggen in elkaar, waar de mens zich ook bevindt, daar leeft ook het Albewustzijn. Ook wij leven nu in het Al, maar dan als mens, wij hebben nog ons aardse menselijke bewustzijn.

Elke ziel zal ooit het Al als bewustzijnsstadium bereiken, na de lange reis door de zeven kosmische levensgraden. Alle zielen die nu Albewust zijn, hebben die reis al afgelegd. Diegenen die als eerste begonnen zijn op de eerste kosmische levensgraad, hebben het eerst hun Alstadium bereikt. Wij hebben één van hen mogen leren kennen als Jezus Christus.

Bronnen

Kosmologie

Op een contactavond krijgt Jozef Rulof een vraag over het Al:

Vraag van de heer Leo Joost: Is het „Goddelijk Al” voor ons, als „Ziel” het einde?

Antwoord van Jozef Rulof: „Ja ... en dat einde is dan de goddelijke Bron, die het „Al” is voor de mens! Dit einde is dus oneindige werking en is evolutie! Daar begint dan uw goddelijk-menselijk leven, want u blijft mens.”

Leo Joost vraagt nu: „En u was daar, heb ik u eens horen zeggen?”

Jozef zegt: „Ja, voor uw leven ongelooflijk, en ook voor de mens van deze wereld, maar ik ben daar driemaal geweest voor de boeken over de Kosmologie, mijnheer, en ik kan u dus het „Goddelijk Al”, voor uw leven en uw persoonlijkheid als mens, verklaren. Tijdens de laatste maanden van de oorlog ’40-’45 hebben wij die reizen gemaakt. Vijf boeken van de kosmologie liggen er gereed. Als wij centjes bezitten, komen ze tot de geboorte en dan zult gij uw „Al” leren kennen. Op aarde, dus hier en wáár de mens ook leeft, is hij bezig, om zichzelf weer tot het „Al” terug te voeren. U bent dus op weg. En dat „Al” krijgt u in handen door het vader- en het moederschap, uw reïncarnaties.”

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.301.312)

De hoogste meesters in het Al spraken tot Jozef Rulof, meester Zelanus en meester Alcar, toen die hun reizen voor de kosmologie maakten:

„Hoort gij ons? Wij, die het Goddelijke „AL” hebben bereikt, komen thans tot u, om uw levens tot de Goddelijke ontwaking te voeren. Wij, die nu het Goddelijke Bewuste „AL” vertegenwoordigen, leefden eens op Aarde, wij hebben een ruimtelijke kringloop volbracht en zijn nóg Mens, maar wij vertegenwoordigen God in alles. We leven in de nabijheid van Christus.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.410.413)

Onder leiding van de hoogste meesters in het Al maken Jozef Rulof (An-

dré) en zijn meesters de kosmische reizen van de Albron naar het Al:

Nu gebeurde er een machtig ogenblik. Toen wij vrijkwamen dus van de stoffelijke kosmos, de astrale wereld, dat is de astrale wereld, de zeven graden voor de Albron hadden betreden, toen kwam er een stem uit deze ruimte en die zei ... Uit het Al spreekt men nu tot ons. De mens ... Was er geen Al, was er geen goddelijk bewustzijn, had de mens van de aarde het Al niet bereikt, (dan) hadden we nimmer deze stem kunnen horen. En nu kunt u wel zeggen: 'Dat kunt u zich wel inbeelden', maar hier zal men de wijsheid geven. En dat is meester Alcar zijn houvast, mijne en voor André. Wij kunnen die wetten controleren en dan zien wij het immers. Want van hieruit gaan wij terug naar het Al, het bewuste Al. Straks gaan wij de reis maken vanuit deze bron, maar nu door de scheppingen heen tot in het Al, want het Al is nu bewoond.

Lezingen Deel 3 (L3.1804.1813)

De reizen voor de kosmologie geven de mens op aarde een blik op zijn oneindigheid:

De meesters verklaarden ons de wetten omdat we die oneindigheid moesten leren kennen, of er was weer een dood punt. Dus u krijgt de wijsheid volkomen goddelijk verklaard. Maar wie zijn wij in het Al? Ik kan het u wel verklaren. Ik heb daar die mensen gezien, en dan zijn ze wind en regen. Alles wat aan wetenschap bewustzijn kreeg, elementale verdichtingen, uitdijingswetten, hitte, koude, ziel, geest, leven, vader- en moederschap, bloem, natuur, dat werd allemaal oneindig diep, en had ziel, geest en een persoonlijkheid. Wij zijn werking, wij zijn baring, wij zijn groei en bloei. Dat blijven wij eeuwigdurend. En als we dat bewustzijn niet hadden, loste ook dat ganse universum voor onze ogen op. Maar een ander die is er, en wij zijn er nog niet.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.1474.1483)

Op weg naar het Al

Op de vierde kosmische levensgraad zijn er nog aardse vergelijkingen te maken, daarna is dat niet meer mogelijk:

Wij voelen nu, dat wij juist de Vierde Kosmische Levensgraad moeten beleven, zoals voor de vorige reis geschiedde, omdat de Vierde Kosmische Graad als universum reeds het „AL” voelen en denken in zich draagt en omdat wij hierna niet meer in staat zijn om aardse vergelijkingen te ma-

ken. Nóg kunnen wij en zijn wij in staat om voor de menselijke „Ziel” vergelijkingen te maken, doch voor het verhoogde „AL” gevoelsleven is dat niet mogelijk, wij zijn dan nog alléén in staat om waar te nemen. Daardoor weten wij, dat, wat wij straks voor de menselijke ziel en het leven in de Natuur te beleven krijgen, géén menselijk voelen meer bezit, doch waarvan de Goddelijke ijlheid toch tot ons bewustzijn spreken zal.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6807.6809)

De eenheid van zonnen en planeten in één stelsel blijft in de hogere kosmische levensgraden zoals dit beschreven is in de vierde kosmische levensgraad:

Dit is óns planetenstelsel en gij ziet, de planeten en Zonnen veranderen nu niet meer.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.8236)

Het licht van de vijfde kosmische levensgraad is verwant met het licht uit de vijfde lichtsfere:

Het licht van deze wereld bezit de afstemming uit de geestelijke vijfde sfeer van ons leven.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.8589)

Het beschrijven in aardse woorden wordt nu moeilijk:

Ons organisme kunt gij zien, doch het omschrijven, dat is niet meer mogelijk, doch daarvoor zonden wij u tot de eerste stadia terug.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.8264)

Het licht van de zesde kosmische levensgraad weerspiegelt het licht van de zesde lichtsfere:

Het licht dat gij waarneemt is zilverachtig, door een gouden glans overstraald, gij kent het, uit de zesde sfeer, uit uw geestelijke afstemming, doch dit is nog verstoffelijkte substantie.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.8957)

Tot in de zesde graad zijn er nog stoffelijke lichamen:

Dat zijn nog steeds stoffelijke lichamen, door een geestelijke substantie opgebouwd. Ziet u? Tot de Zesde Kosmische Graad baart de moeder nog.

Op de zesde graad kent ons gevoel geen zwaartekracht meer:

En wanneer we dan de zesde hebben beleefd en ons gewaad mooier en mooier wordt, de sandaaltjes goddelijk licht zijn, hebben we geen zwaartekracht meer. Ons gevoelsleven heeft alles overwonnen, onze karaktertrekken zijn geestelijk bewust, opvangend. Elk ding van ons, elk iets, elk weefsel, elke bloeddruk, die tot ons leven behoort, heeft goddelijk fundament ontvangen. Heeft stuwning, heeft bezieling, heeft werking, heeft geen melaatsheid meer, heeft waarachtigheid, is gevoel, heeft de openbaring ondergaan om de volgende stap te maken. Om de volgende stap te zetten die we zullen maken tussen leven en dood. Leven en dood is slechts een stap; leven en dood ligt in onze linkerhand, rechts de liefde, de bewustwording. Om vanuit het stoffelijke leven daar het innerlijke, geestelijke te betreden, is slechts één gedachte: ik wíl, ik bén, ik gá. Om van daaruit het nieuwe leven te krijgen om het goddelijke Al te betreden, dat zijn nu slechts stappen. Dat zijn gevoelens, dat is het verdergaan, het zweven, het weten, het gezang, het gebed, de meditatie!

Lezingen Deel 1 (L1.3002.3010)

De zevende kosmische levensgraad

De moederplaneet leeft in het midden van de zevende kosmische levensgraad:

Wij zien thans, dat de Moeder Planeet in het midden van deze ruimte leeft en ook hierin haar taak vervult. Dat is de „Albron” als stoffelijk, doch Goddelijk bewustzijn. Het moederschap van het Goddelijke „AL” zegt het tot ons leven, voelen en denken en wij hebben dat te aanvaarden.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.9205.9207)

De planeet is een ontzagwekkend lichaam:

En ook dat is nu een Planeet, een ontzagwekkend lichaam, dat ál de ruimten in zich opgenomen heeft, die door de verdichtingswetten aan het eigen leven konden beginnen. De mens draagt dit alles, vertegenwoordigt al dit leven, als „Mens”, als Goddelijke zélfstandigheid!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6949.6950)

De ziel die hier aankomt beleeft een ontzagwekkende stilte:

Er overviel hen een stilte, een ontzagwekkende stilte en het licht rondom was goudachtig, er waren bloemen en planten. Ze leefden op een planeet en het was zacht, er was geen hardheid, niets stoorde deze levens. Ze hebben het Al bereikt.

Lezingen Deel 2 (L2.3056.3058)

De ruimte is als lichtgevend plasma. Door een gouden glans overstraalt het zichzelf, dit bewuste leven van God. En dat alléén door het vader- en moederschap.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.9213.9215)

In het Al zijn de tweelingzielen als één leven:

En dan gaat u in het Al over, en dan is moeder en vader, man en vrouw, zijn één leven, twee mensen. Daarom, spreken wij – en dat is geen spreken, dat zijn wetten – krijgt de mens zijn eigen gevoel naast zich.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.458.459)

Alleen als tweelingzielen kan men het bewustzijn van het Al dragen:

Maar een graad van bewustzijn komt naast de ander te staan, en dat is man en vrouw, God. Alleen kunt u dat niet aan. Alleen kunt u dat niet beleven. Alleen kunt u dat niet dragen. Daarvoor is de moeder. Daarvoor is de vader. Maar u hebt beiden één gevoel, één leven, één gedachte; twee bloemen van één kleur.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.469.475)

En na die Zesde Kosmische Graad komen wij in het goddelijke Al. Nu naderen wij onze goddelijke afstemming. We lopen daar als mens, naast mij een Godin met een gelaat zo stralend, zo wondervol, zo rein ontzag. Zo heerlijk, zo ongelooflijk schoon is nu de moeder, is nu het wezen dat mij toebehoort. Een Godheid wandelt naast mij en zegt: ‘Dit alles behoort mij, behoort ons toe. Waar hebben wij geleefd?’

We betreden vanuit de Zesde Kosmische Graad de Zevende Kosmische Graad en staan nu als goddelijke Gevleugelden in het goddelijke Al. Het gouden licht hier behoort ons toe. We zijn ontwaakt, zoals de mens is ontwaakt aan Gene Zijde. We kwamen vanuit een wereld die we hebben afgelegd, die we hebben overwonnen. Nu staan wij in het goddelijke Al, we durven nog niet te kijken. Aan de poorten, aan de eerste grens – wij betreden zeven grenzen, zeven diepten, zeven werelden – daar leggen wij ons neer, knielen neer en vouwen onze handen. Gebeden zijn er niet, er

is alleen denken en voelen. Ik neem haar hand. Wij denken, wij sluiten onze ogen en we zien, want ons bewustzijn ziet. Innerlijk zien wij dit gouden licht dat alles is, dat alles in zich draagt, dat ook ons hart heeft opgebouwd, ons bewustzijn heeft gekristalliseerd, want anders konden wij dit niet verwerken, anders konden wij dit niet dragen. Mijn God, mijn God, zijn wij Goden?

Dan openen wij de ogen en gaan beginnen om te verkennen. Waarheen gaan we nu, links of rechts, achteruit of vooruit? Wanneer we vooruit kijken straalt het gouden gewaad ons toe, wanneer we ons omdraaien is het gouden licht van de ruimte precies hetzelfde. Het bewijst nu dat wat wij nu door honderd procent liefde overwonnen hebben, ineens verandert, dan lost het vorige in het nu op. En het nu is het vorige, want we kunnen terugkijken tot ons denken en voelen op aarde. Hier wachten wij, hier zijn wij gereed om te kunnen wandelen, om deze wereld in ons op te nemen. Waarheen gaan wij, wat zullen we doen? Neerzitten en bidden. Voorzichtig trekken wij onszelf omhoog, houden de handen goed vast en maken in het goddelijke Al onze eerste menselijke, goddelijke wandeling. We gaan met de bloemen spreken, vogelen komen tot ons. Er zijn daar ook tempels en gebouwen. Ja, nu is een tempel ruimtelijk, onmetelijk diep geworden; deze ganse wereld is één tempel. We zien daar pilaren, we zien de fundamenteën, we zien de torens. We zien de gewaden, we zien de uitstraling. Wat er uitstraalt is liefde, wat tot ons komt is gereinigde, geestelijke, goddelijke gelukzaligheid.

We gaan voelen ... We gaan nu voelen dat wanneer wij de bewustwording willen bezitten voor dit goddelijke Al, wij nog zeven graden moeten betreden. Hier leeft de mens in de goddelijke oneindigheid. We zijn oneindig en toch kunnen we nog verder. We gaan eerst wandelen, we gaan eerst denken. We gaan eerst het leven bevoelen; we zijn man, we zijn vrouw. We schrijven neer in deze ruimte – even maar, wanneer ik me kan instellen, dan flitst die ontzagwekkende bezieling tot mij en stuwt mij omhoog en ook haar – we willen neerschrijven: ‘Ik ben hier.’ En we zien: elke beweging die we maken krijgt vormelijke stof. Wanneer ik mijn naam schrijf van de aarde, dan zie ik die naam, het is het klankbord voor het goddelijke timbre, niets meer wat wij doen, alles heeft goddelijk gezag en afstemming en bestemming. U kunt niets meer doen, of het heeft betekenis. Elke gedachte, elke handeling staat onder goddelijk gezag, onder een goddelijke wil.

Ik ben vader en moeder geworden door goddelijke opleiding, door goddelijke meditatie. Mijn goddelijke kern, die ik op de maan kreeg, heb ik vergoddelijkt. We zijn Goden, als man en vrouw. We zijn licht, we zijn leven, we zijn Zesde, Vijfde, Vierde, Derde Kosmische Graad. Wij

zijn maatschappij, wij zijn oerwoudinstinct, we gaan terug van de aarde, terug naar die ruimte, terug naar de planeten. Wij gaan terug naar de maan, komen in het visstadium, zien ons weer terug, gaan terug tot daar waar het eerste embryonale leven begon.

Lezingen Deel 1 (L1.3011.3059)

In het Al zijn er nog zeven overgangen te beleven:

Wij gaan immers naar eeuwigdurend dagbewustzijn en werking. Dan is er toch op een hoger stadium geen nacht meer, geen slaap meer, want we zullen eeuwigdurend wakker zijn. Maar niet alleen geestelijk, maar ook bewust in dagbewustzijn, dit, lichamelijk. God is stof en God is geest en God is wedergeboorte. Dus wij komen in een uiteindelijke toestand waarin we alles vertegenwoordigen, en dan kunnen we doordoen. We krijgen een begin hier, maar we gaan zo weer terug. Nu ga ik een sprong maken naar het Al en dan krijg je in het Al weer zeven overgangen voordat je waarlijk goddelijk als de Albron bent, zijt, als licht. Als ik en u, gij gaat uit die ruimte vandaan, dan verduistert daarin iets, want ú bent weg, uw licht missen wij. Zo is elk vonkje van God als mens, als dier – maar vooral van de mens – is levend licht, levend licht. Als wij er niet meer zijn, verduistert de ruimte, en dan zeggen we: ‘O, meneer de Wit die is naar de aarde gegaan, hij komt straks terug.’ Bij wijze van spreken. Dan gaan we hoger, zeven graden, totdat we werkelijk goddelijk bewustzijn bezitten.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.3557.3568)

De zeven overgangen zijn ook te zien in de lichtsferen:

Want wanneer dit straks allemaal af is, wij zijn in het bewuste Al, dan gaan we door en dan zult u zien – dat hebt u trouwens al beleefd door de lezingen die ik u gaf – dan gaan we door het Albewustzijn, zeven graden hoger en hoger, en eerst dáár bent u als de Albron is. De eerste graad dus in het goddelijke Al is als de eerste sfeer in het leven aan Gene Zijde. Dan gaan wij erdoor – hier leeft u nu, wij hebben die reis gemaakt – door de macrokosmos heen, dit is de macrokosmos, wij gaan dalen. Maar nu zijn we in de Albron.

Lezingen Deel 3 (L3.1900.1903)

In de zevende overgang komt men terug in de duisternis van voor de schepping:

Waar het mij om gaat – en dat is voor elk mens, voor elk dier, voor elke levenswet als graad – is het ogenblik dat die mensen het Al hadden te aanvaarden en verder konden gaan, dieper en hoger, er waren zeven graden te zien, hoger en hoger, ijler en ijler, in het goddelijke Al, en toen kwamen zij terug in de duisternis van voor de schepping.

Lezingen Deel 2 (L2.5619)

Dan is men terug in de Albron en de Almoeder:

En wij zien het „AL” veranderen, wij beleven, dat het „Gouden Licht” zal verduisteren. Wat is dit? Nu horen wij:

„Gá verder! Gá tot de Aarde terug! Thans zult gij uw Goddelijke Kringloop voleindigen, doch terugkeren tot het ogenblik, dat de „Almoeder” aan „HAAR” evolutie begon. En dat zijn wij en is al het leven van haar zelfstandigheid!

Ziet gij, dat ons „Gouden Licht” reeds begint te verduisteren? Gij keert nu terug tot de „Albron” voor ál het leven en van élke stoffelijke én geestelijke zelfstandigheid.

Gij keert terug tot uw eigen Evolutie! En dat hebt gij en hebben wij te aanvaarden!

Wij volgen u! Ook in het „AL” hebben wij zeven overgangen te beleven, totdat het licht oplost en zijn wij teruggekeerd tot de „Almoeder”, als levensbron, als de „ALmoeder” voor ál dit leven.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6967.6979)

Dan is er geen sprake meer van het mensbegrip zoals men dat op aarde heeft:

Ook dáár zien wij zeven overgangsstadia, voordat wij dat „AL” bewust in ons leven hebben opgenomen en eerst dán zijn wij mensen goddelijke goden. Dán vertegenwoordigt de mens God? Neen, God heeft zichzelf door het leven verstoffelijkt en dan is er van menszijn geen sprake meer! En dat is ons uiteindelijke doel; wij leven daar eeuwigdurend verder!

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.8376.8379)

De zevende kosmische levensgraad is voor de individuele ziel het bewuste Alstadium:

En nu komt dat voor het universum, het vader- en moederschap, en dan gaan we rechtdoor naar de Vierde Kosmische Graad, de Vijfde, de Zesde; en de Zevende Kosmische Graad is het goddelijke Alstadium, maar nu

het bewuste goddelijke Alstadium.

Vraag en Antwoord Deel 2 (Q2.12211.12211)

De ziel heeft dan een goddelijke persoonlijkheid:

(Mevrouw in de zaal): ‘Meester Zelanus, als de mens zover geëvolueerd is dat hij in de oerbron terugkeert, lost dan de persoonlijkheid helemaal op?’

Nee. Wanneer de mens ... in het goddelijke Al, bedoelt u?

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9244.9247)

... maar wanneer u daarin teruggekeerd zijt, in het Al, dan bent u goddelijk bewust. Dus u hebt uw goddelijke persoonlijkheid.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9251.9252)

Er komt geen einde meer, u bent licht, leven en liefde, u vertegenwoordigt de ruimten, alles, alles.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9263)

En in het Al, daar blijft u die sferen, elke levenswet vertegenwoordigen, want u bent licht. Als u er niet bent, dan verliezen we licht.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9277.9278)

Christus

Werelden liggen in elkaar:

De werelden liggen in elkaar, wáár de mens zich ook bevindt, dáár leeft het „AL” bewustzijn.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.7061)

Wij leven nu al in het Al, maar dan menselijk bewust:

U leeft hier, kunt u dat aanvoelen? Kunt u zich dit bedenken? U leeft nú in het Al, maar als mens.

Vraag en Antwoord Deel 5 (Q5.9079.9081)

Elke ziel zal het Al bereiken, na de lange kosmische evolutie. Die weg heeft ook Christus bewandeld:

Ook in het „AL” heeft de ziel als mens zeven levensruimten te beleven.

Dat zijn verschillende werelden, waarvan wij het hoogste als „Christus” zien en kennen.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6947.6948)

Christus heeft het Alstadium bereikt:

Christus is daar en met Hem miljoenen mensen, die hun ruimtelijke kringloop hebben volbracht en het „Alstadium” hebben bereikt. Zo zullen ook wij eens die kringloop hebben volbracht. Ook zij kwamen van de Maan en gingen verder, doch zij hebben hun aardse kringloop voor ál de goddelijke wetten moeten vergeestelijken en vergoddelijken!

En de wetten van „Albron” als vader- en moederschap hebt u ook. Alles van die „Almoeder” leeft in uw leven en het is daarin, dat wij – door onze reïncarnaties – ontwaken.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.8389.8393)

110. Animatie

Op onze websitepagina "Animatie van onze kosmische reis" zijn de animaties te vinden over onze kosmische reis van oorsprong tot kosmische bestemming, zoals die geanimeerd zijn in 2006.

Statement on «Race»

proposed by the participants of the Scientific Workshop of the International UNESCO-Conference «Against Racism, Violence, and Discrimination», June 8 and 9, 1995, Schlaining Castle, Austria. Chairman and organizer: Horst Seidler, University of Vienna.

The revolution in our thinking about population genetics and molecular biology has led to an explosion of knowledge about living organisms. Among the ideas that have been profoundly altered are concepts of human variation. The concept of «race» carried over from the past into the 20th century has become entirely obsolete. In spite of this, the concept has been used to justify totally unacceptable violations of human rights. An important step towards preventing such abuse of genetic arguments is to replace the outdated concept of «race» with ideas and conclusions based upon current understanding of genetic variation as it applies to human populations.

«Races» are traditionally believed to be genetically homogenous and different one from the other. This definition was developed to describe human diversity associated e.g. with various geographical locations. However, recent advances in modern biology based on techniques of molecular genetics and on mathematical models of population genetics have shown this definition to be totally inadequate. Current scientific findings do not support the earlier view that human populations can be classified into discrete «races» like «Africans», «Eurasians» (including «Native Americans»), or any greater number of subdivisions.

Specifically, between human populations, including smaller groupings, genetic differences may be detected. These differences tend to increase with geographic distance, but the basic genetic variation between populations is much less prominent. This means that human genetic diversity is only gradual and presents no major discontinuity between populations. Findings supporting this conclusions defy traditional classification of «races» and make any typological approach totally inadequate. Furthermore, molecular analysis of genes occurring in different versions (alleles), have shown that within any group the inherited variation among individuals is large, while, in comparison, variation between groups is comparatively small.

It is easy to recognise differences in external appearance (skin colour, morphology of body and face, pigmentation etc.) among people of various parts of the world, but the underlying genetic variation itself is much less prominent. Though it seems paradoxical to acknowledge the existence of conspi-

cuous genetically-determined morphological differences, genetic variations in underlying physiological features and functions are very minor when population means are considered. In other words, perception of morphological differences may erroneously lead us to infer substantial underlying genetic differences.

Evidence indicates that during the course of evolution of modern humans there has been relatively little change in the fundamental genetic constitution of populations. Molecular analysis of genes also strongly suggest that modern humans have only recently expanded into habitable world regions, adapting, in the process, to very different and sometimes extreme environmental conditions (e.g. harsh climates) in a relatively short time span. The necessity to adapt to extreme environmental differences has only generated changes in a small subset of genes affecting sensitivity towards environmental factors. It is worth mentioning that these adaptations in response to environmental conditions are largely historical and are not consequential for life in modern civilisation. Nevertheless they are construed by some as reflecting substantial differences between groups of people thereby contributing to the concept of «races».

According to scientific understanding, therefore, categorization of humans along distribution of genetically determined factors are artificial and encourage the production of unending lists of arbitrary and misleading social perceptions and images. Furthermore, there is no convincing evidence for «racial» divergences in intelligent, emotional, motivational or other psychological and behavioural characteristics that are independent of cultural factors. It is well known that certain genetic traits which are beneficial for one life situation may be disadvantageous for another one.

Racism is the belief that human populations differ in heritable traits of social values making certain groups superior or inferior to others. There is no convincing scientific evidence that this belief is warranted. This document asserts that there is no scientifically reliable way to characterise human diversity using the rigid terms of «racial» categories or the traditional «race» concept. There is no scientific reason to continue using the term «race».

The following scientists participated in the workshop and accepted the statement:

CAVALLI-SFORZA, L. L., Stanford University of Medicine, California, USA

CHARLESWORTH, W., Institute of Child Development, University of Minnesota, USA

CHIARELLI, B., Istituto di Antropologia, Università degli Studi di Firenze, Italien

DITTAMI, J., Institut für Zoologie, Universität Wien, Österreich

EIBEN, O., Department of Biology, Eötvös Lorand University, Budapest, Ungarn

ALK, D., Department of Anthropology, University of Albany, New York, USA

FREY, S., Laboratorium für Interaktionsforschung, Universität Duisburg, Deutschland

GABAIN, A. VON, Institut für Mikrobiologie und Genetik, Universität Wien, Österreich

GOODMAN, A. H., Department of Anthropology, Hampshire College, School of Natural Science, Amherst, Massachusetts, USA

GRAMMER, K., Institut für Stadtethnologie, Wien, Österreich

JÜRGENS, H. W., Anthropologisches Institut, Neue Universität Kiel, Deutschland

KATTMANN, U., Didaktik der Biologie, Fachbereich Biologie, Universität Oldenburg, Deutschland

MÜLLER-HILL, B., Institut für Genetik, Universität Köln, Deutschland

PREUSCHOFT, H., Abteilung für funktionelle Anatomie, Universität Bochum, Deutschland

RUDAN, P., Institute for Anthropological Research, University of Zagreb, Kroatien

SEIDLER, H., Institut für Humanbiologie, Universität Wien, Österreich

SJÖLANDER, S., Department of Biology, Linköpings Universitet, Schweden

TIGER, L., Department of Anthropology, University of New Jersey, New Jersey, USA

Addresses:

Prof. Dr. U. Kattmann, Carl von Ossietzky Universität Oldenburg, Postfach 2503, D-26111 Oldenburg

Prof. Dr. H. Seidler, Institut für Humanbiologie, Althanstr 14 A-1091 Wien
Nederlandse vertaling:

Verklaring over «Ras»

voorgesteld door de deelnemers aan de wetenschappelijke workshop van de internationale UNESCO-conferentie «Tegen racisme, geweld en discriminatie», 8 en 9 juni 1995, Schloss Schlaining Castle, Oostenrijk. Voorzitter en organisator: Horst Seidler, Universiteit van Wenen.

De revolutie in ons denken over populatiegenetica en moleculaire biologie heeft geleid tot een explosie van kennis over levende organismen. Onder de ideeën die grondig zijn veranderd, zijn concepten van menselijke variatie. Het begrip 'ras' dat van het verleden naar de 20e eeuw is overgebracht, is volledig achterhaald. Desondanks is het concept gebruikt om volstrekt onaanvaardbare schendingen van de mensenrechten te rechtvaardigen. Een belangrijke stap in de richting van het voorkomen van dergelijk misbruik van genetische argumenten is het vervangen van het verouderde concept 'ras' door ideeën en conclusies op basis van het huidige inzicht in genetische variatie zoals die van toepassing is op menselijke populaties.

«Rassen» worden traditioneel beschouwd als genetisch homogeen en verschillend van elkaar. Deze definitie is ontwikkeld om menselijke diversiteit te beschrijven die bijv. geassocieerd worden met verschillende geografische locaties. Recente ontwikkelingen in de moderne biologie op basis van technieken van moleculaire genetica en wiskundige modellen van populatiegenetica hebben echter aangetoond dat deze definitie totaal ontoereikend is. De huidige wetenschappelijke bevindingen ondersteunen niet de eerdere opvatting dat de menselijke populaties kunnen worden ingedeeld in afzonderlijke «rassen» zoals «Afrikanen», «Euraziatiërs» (inclusief «Indianen»), of elk groter aantal onderverdelingen.

Er kunnen specifiek tussen menselijke populaties, inclusief kleinere groepen, genetische verschillen worden gedetecteerd. Deze verschillen nemen doorgaans toe met de geografische afstand, maar de basis genetische variatie tussen populaties is veel minder prominent. Dit betekent dat de menselijke genetische diversiteit slechts geleidelijk is en geen grote discontinuïteit tussen de populaties vertoont. Bevindingen die deze conclusies ondersteunen, tarten de traditionele classificatie van «rassen» en maken elke typologische benadering totaal ontoereikend. Verder hebben moleculaire analyses van genen die voorkomen in verschillende versies (allelen) aangetoond dat binnen elke groep de overgeërfde variatie tussen individuen groot is, terwijl in vergelijking de variatie tussen groepen relatief klein is.

Het is gemakkelijk om verschillen in uiterlijk (huidskleur, morfologie van lichaam en gezicht, pigmentatie enz.) tussen mensen in verschillende delen

van de wereld te herkennen, maar de onderliggende genetische variatie zelf is veel minder prominent. Hoewel het paradoxaal lijkt om het bestaan van opvallende genetisch bepaalde morfologische verschillen te erkennen, zijn genetische variaties in onderliggende fysiologische kenmerken en functies zeer gering wanneer rekening wordt gehouden met populatiegemiddelden. Met andere woorden, de perceptie van morfologische verschillen kan ons er ten onrechte toe brengen om wezenlijke onderliggende genetische verschillen af te leiden.

Er zijn aanwijzingen dat in de loop van de evolutie van de moderne mens er relatief weinig verandering is geweest in de fundamentele genetische samenstelling van de bevolking. Moleculaire analyse van genen suggereert ook sterk dat moderne mensen zich pas recentelijk hebben verspreid naar bewoonbare wereldregio's, waardoor ze zich in een relatief korte tijd hebben aangepast aan zeer verschillende en soms extreme omgevingscondities (bijvoorbeeld ruwe klimaten). De noodzaak om zich aan te passen aan extreme verschillen in omgevingscondities hebben alleen veranderingen veroorzaakt in een kleine subset van genen die de gevoeligheid voor omgevingsfactoren beïnvloeden. Het is vermeldenswaard dat deze aanpassingen aan omgevingscondities grotendeels historisch zijn en geen consequenties hebben voor het leven in de moderne beschaving. Niettemin worden ze door sommigen opgevat als een weerspiegeling van substantiële verschillen tussen groepen mensen, wat zo bijdraagt aan het concept van 'rassen'.

Volgens wetenschappelijk inzicht is daarom de categorisering van mensen langs de verdeling van genetisch bepaalde factoren kunstmatig en moedigt het aan tot de productie van eindeloze lijsten van willekeurige en misleidende sociale percepties en beelden. Bovendien is er geen overtuigend bewijs voor «raciale» verschillen in intelligente, emotionele, motivationele of andere psychologische en gedragskenmerken die onafhankelijk zijn van culturele factoren. Het is bekend dat bepaalde genetische eigenschappen die gunstig zijn voor de ene levenssituatie, nadelig kunnen zijn voor een andere.

Racisme is de overtuiging dat menselijke bevolkingsgroepen verschillen in erfelijke eigenschappen van sociale waarden waardoor bepaalde groepen superieur of inferieur aan anderen worden. Er is geen overtuigend wetenschappelijk bewijs dat dit geloof gerechtvaardigd is. Dit document bevestigt dat er geen wetenschappelijk betrouwbare manier is om menselijke diversiteit te karakteriseren met behulp van de rigide termen als «raciale» categorieën of het traditionele concept «rassen». Er is geen wetenschappelijke reden om de term «ras» te blijven gebruiken.

Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap
“De Eeuw van Christus”

website: rulof.nl

Braspenningstraat 88
1827 JW Alkmaar
Nederland

T: 072 / 844385
(tijdens kantooruren)
E-mail: info@rulof.org

Inschr. KVK nr. 41149585 BTW nr. NL0061.70.420.B0
IBAN: NL19INGB0000030330 BIC: INGBNL2A
t.n.v. Stichting GWG De Eeuw van Christus te Alkmaar.

ruhof.nl

Het Jozef Rulof Naslagwerk Deel 3 Onze Kosmische Ziel

Bronnen van de toelichting

In de 'toelichting bij de boeken van Jozef Rulof' beschrijven we als uitgever de kern van zijn zienswijze in 140 artikelen. De vier delen van 'Het Jozef Rulof Naslagwerk' bevatten naast deze artikelen ook de bronteksten uit de 27 boeken van Jozef Rulof (1898-1952) waarop deze artikelen gebaseerd zijn.

In dit derde deel komen de volgende onderwerpen aan bod:

Onze Kosmische Ziel

Het niveau van de ziel

Verklaring op zielsniveau * Er bestaan geen rassen * Stoffelijke levensgraden * Mens of ziel * Anti racisme en discriminatie

Onze kosmische oorsprong

Kosmologie * Alziel en Albron * Onze basiskrachten * Kosmische splitsing * Maan * Zon * Kosmische levensgraden

Onze evolutie

Onze eerste levens als cel * Evolutie in het water * Evolutie op het land * De vergissing van Darwin * Ons bewustzijn op Mars * Aarde

Onze ziel als gids

Goed en kwaad * Harmonie * Karma * Oorzaak en gevolg * Vrije wil * Rechtvaardigheid

Kosmische bewustwording

Ontstaan van de astrale wereld *
Vierde kosmische levensgraad *
Schepper van licht * Het Al

ISBN 978-94-93165-80-9

